

Cẩm tú duyên

Contents

Cẩm tú duyên	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	16
4. Chương 04 Phần 1	23
5. Chương 04 Phần 2	28
6. Chương 05 Phần 1	32
7. Chương 05 Phần 2	36
8. Chương 06 Phần 1	41
9. Chương 06 Phần 2	46
10. Chương 07 Phần 1	50
11. Chương 07 Phần 2	54
12. Chương 08 Phần 1	57
13. Chương 08 Phần 2	62
14. Chương 09 Phần 1	66
15. Chương 09 Phần 2	70
16. Chương 10 Phần 1	74
17. Chương 10 Phần 2	80
18. Chương 11 Phần 1	84
19. Chương 11 Phần 2	88
20. Chương 12 Phần 1	92
21. Chương 12 Phần 2	96
22. Chương 13 Phần 1	101
23. Chương 13 Phần 2	105
24. Chương 14 Phần 1	109
25. Chương 14 Phần 2	114
26. Chương 15 Phần 1	119
27. Chương 15 Phần 2	124
28. Chương 16 Phần 1	129
29. Chương 16 Phần 2	133
30. Chương Kết	137
31. Phiên Ngoại 1	140
32. Phiên Ngoại 2	146
33. Phiên Ngoại 3	151

Cẩm tú duyên

Giới thiệu

Giới thiệu: Nàng một mình từ quê nhà xa xôi nghèo nàn đến Thượng Hải xa hoa để tìm người thân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tu-duyen>

1. Chương 01

Chương 1: Bạch lộ là sương

Thật sự là cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua cánh cửa nào đẹp như vậy.

Đứng trước cánh cổng cao lớn màu đen bằng sắt có chạm trổ hoa văn kia, Cẩm Tú ngây dại. Đây là chỗ ở của Minh Châu sao? Đây sao có thể là chỗ Minh Châu ở được! Nhưng trên tờ giấy bị mồ hôi thấm ướt trong lòng bàn tay, dọc theo đường đi giờ ra xem không biết bao nhiêu lần cho nên bị nhăn thành một cục kia là địa chỉ mà Điền thúc dùng bút lông viết, rõ ràng khớp với địa chỉ được khắc trên tấm biển bên cạnh.

Nhìn xuyên qua tay vịn, ngó vào bên trong, rõ ràng là một tòa nhà xa hoa lộng lẫy. Thảm cỏ xanh, núi giả, hồ nước, tòa lầu màu gạch đỏ với kiến trúc hiện đại được vây quanh bởi những khóm hoa tulip... Làm sao có thể! Mười năm trước, Minh Châu mới chỉ mười lăm tuổi. Một mình chị ấy ở Thượng Hải, không thân thích, không chỗ dựa. Lấy đâu ra một tòa nhà lớn như vậy?

Có lẽ là chị ấy gả cho người ta. Nhưng lúc Điền thúc trở về, cũng không có nói đến chuyện này.

Cẩm Tú do dự nhấn chuông cửa. Tuy rằng đã qua giữa hè, nhưng nắng gắt vẫn cứ nóng bức người như cũ. Nàng vừa đói vừa khát, phơi nắng đến đầu vàng mắt hoa. Dù sao cũng đã đến đây, ngần dậm xa xôi, mặc kệ là đúng hay sai, tóm lại nên đi vào nhìn một cái.

Tiếng chuông cửa lạnh lạnh vang lên. Lên tiếng trả lời, đi ra mở cửa là một phụ nữ giúp việc mặc quần đen áo trắng, ước chừng bốn năm mươi tuổi, tóc búi thấp, không rời một sợi. Cách tay vịn, bà ta hết sức nghi ngờ mà nhìn Cẩm Tú từ trên xuống dưới: “Cô tìm ai?”

Cẩm Tú bị bà ta nhìn đến mức có chút không được tự nhiên, theo bản năng rụt đôi giày vải đã mòn trên chân lại. “Xin hỏi có phải Vinh Minh Châu ở nơi này hay không?”

“Tiểu thư nhà ta họ Ân, không phải họ Vinh. Ngay cả tên của cô ấy cô cũng nói không rõ, tìm cô ấy làm cái gì?”

Họ Ân?! Thì ra Minh Châu thật sự đổi họ. Cẩm Tú kinh ngạc. “Chị ấy vốn họ Vinh... Tôi là em gái của chị ấy.”

Người phụ nữ kia lập tức trừng mắt. “Tiểu thư nhà ta là cô nhi, mấy năm nay đều chỉ có một mình, ở đâu chạy ra em gái gì chứ. Cô gái à, những chuyện thế này không thể nói bậy!”

Minh Châu nói nàng mồ côi? Lòng Cẩm Tú lại nặng trĩu. Xem ra, từ xa xôi tìm đến Thượng Hải, thì ra là nhầm rồi. Minh Châu đã xóa sạch sẽ tên họ gia thế, rõ ràng là trong lòng có oán hận, thà làm người một lần nữa, cũng không muốn nhắc lại chuyện trước đây. Còn chưa vào cửa nàng đã biết Minh Châu sẽ không hoan nghênh nàng đến. Đưa em gái mười năm chưa từng gặp mặt này, khi gặp lại, có lẽ chẳng qua là người xa lạ.

“Cô gái à, nhìn dáng vẻ của cô cũng đang hoang, chuyện gì không làm, lại đi giả danh lừa bịp! Vả lại, ngôi nhà này tuy rằng hiếu khách, tiểu thư nhà ta cũng rất hào phóng, nếu cô tìm đến cửa nhà xin vài đồng, có thể cô ấy nhất thời mềm lòng mà ban cho. Có điều nếu cô đến lừa gạt cô ấy, trong mắt của tiểu thư nhà ta không dung một hạt cát.”

Người phụ nữ này nói chuyện vừa nhanh lại vội. Cẩm Tú nghe xong cả buổi mới hiểu bà ta đang nói gì. Nụ cười mê man trên mặt còn chưa kịp thu lại, cả khuôn mặt đã nóng lên, đổ đến mang tai! Thật không dám tin, một người hầu cũng sẽ nói ra những lời như vậy với nàng. Cẩm Tú biết bây giờ mình ăn mặc rất nghèo nàn. Từ Trần Giang xa xôi đến, trên đường lặn lội nào xe nào thuyền, chiếc áo ngắn bằng vải bố trắng đã bẩn không nên hình nên dáng. Cái túi da duy nhất trong tay cũng dính một lớp đất. Nhưng nàng lớn đến thế này, bị người ta nói là kẻ lừa đảo ngay trước mặt, vẫn là lần đầu tiên trong đời.

“Bà mở cửa ra. Cho dù chị ấy không nhận tôi, cũng phải do chính miệng Minh Châu nói.” Cẩm Tú cao giọng: “Cho dù bà không chịu mở cửa, đi vào thông báo một tiếng cũng được.”

“Chao ôi, còn dám hung hăng. Cô cho nơi này là chỗ nào? Tôi nói cho cô biết, tại Thượng Hải này còn chưa có ai dám ở chỗ này giường oai. Ngay cả người của sở cảnh sát nhìn thấy tiểu thư nhà ta cũng phải cung kính khách khí, cô còn ở nơi này hô to gọi nhỏ! Nói thật, người như cô tôi thấy nhiều rồi. Nếu không đi cho nhanh, đừng trách chúng tôi không khách khí.”

“Bà!” Cẩm Tú giận đến mức thiếu chút nữa nói không nên lời, đành phải lay tay vịn lớn tiếng kêu: “Minh Châu! Minh Châu, chị ra đây... Em là Cẩm Tú...”

Người phụ nữ cuống quýt muốn ngăn lại. Đang lúc la hét ầm ĩ, trên bậc thềm trước cửa ngôi nhà màu gạch đỏ kia xuất hiện một cô gái. Áo dài bằng lụa mỏng màu xanh khổng tước, vô cùng yểu điệu, tóc dài như mây, từ xa liền cao giọng hỏi: “Là ai? Má Dư, bà cãi nhau với ai vậy? Coi chừng làm ồn đến giấc ngủ trưa của a tỷ, chị ấy mà bực bội thì sẽ không khách khí.” Trong giọng nói lạnh nhạt có vẻ bực bội, nhưng nghe ra thật sự trong trẻo êm tai, tư thế bước vội của nàng lại càng tuyệt đẹp, eo nhỏ chân dài đều thấp thoáng như ẩn như hiện trong áo lụa mỏng, giống như cảnh dương liễu khẽ lay động trong gió.

Cô gái xinh đẹp này sẽ không là Minh Châu đi?! Cẩm Tú kinh ngạc lại vui mừng. Còn nhớ năm đó Minh Châu tuy rằng chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng đã trở mã hết sức động lòng người. Còn thường hay bị mẹ cả chỉ vào mũi máng là “tiểu hồ ly”. Mẹ của Minh Châu vốn là người xinh đẹp nhất trong mấy bà dì, chỉ tiếc là mệnh bạc.

“Minh Châu, Minh Châu, là em!” Cẩm Tú nắm chặt lấy tay vịn, trái tim đột nhiên nóng lên: “Còn nhớ quê nhà Trần Giang hay không, em là Cẩm Tú đây.”

Cô gái áo xanh kia dừng bước ở trước cửa, đuôi mày nhíu lại, đánh giá Cẩm Tú từ đầu đến chân một lần: “Cô không biết a tỷ nhà tôi? Cô bảo tôi là Minh Châu?”

Cẩm Tú ngẩn ngơ, lúc này mới biết mình nhận sai người. Vội vàng lấy lại bình tĩnh mà nhìn lại. Cô gái trước mắt này không thể nghi ngờ là một mỹ nữ. Gương mặt nhỏ nhắn, nước da màu mật ong, đôi mắt màu nâu hơi giống mắt mèo, đuôi mắt hơi xếch lên, ánh mắt đong đưa, mềm mại đáng yêu nói không nên lời. Nhưng đây quả thực không phải Minh Châu.

Minh Châu có làn da trắng như tuyết, mặt trái xoan, cằm nhọn, có đôi mắt hạnh, lại là mắt một mí, khoe môi còn có một nốt ruồi son nho nhỏ. Tuy nói mười năm không gặp, nhưng cũng sẽ không thay đổi nhiều như vậy.

“Thực xin lỗi, tôi nhận lầm người.” Cẩm Tú vội vàng giải thích: “Tôi đến từ quê nhà của chị ấy, rất nhiều năm không gặp, cho nên... Có thể cho tôi gặp mặt chị ấy một lần được không?”

Cô gái áo xanh cũng nói giống như vậy: “Cho tới giờ còn chưa nghe a tỷ nói quê nhà còn có người?”

Cẩm Tú ngừng ý nghĩ muốn tiếp tục giải thích lại. Câu chuyện hơn mười năm trước, phải giải thích thế nào đây? Huống chi cho dù nói thật bọn họ cũng sẽ không tin tưởng. Cứ đây đưa như vậy, chỉ sợ hôm nay thực sự không vào được cánh cửa này. Thật sự bất đắc dĩ, Cẩm Tú đành phải kiên quyết ngắt đầu lên, nói dối: “Tôi nói... tôi là em gái của chị ấy, thật ra là em họ xa, bà con trong dòng họ...”

“À.” Rốt cuộc cô gái áo xanh cũng hiểu ra, nhẹ nhàng cười, nhưng ý cười kia cũng mang theo vài phần khinh thường. “Nếu đã tìm tới cửa, má Dư, bà cứ mở cửa cho cô ta vào đi.”

Má Dư vừa lầm bầm vừa cực kỳ không tình nguyện mở cửa ra: “Đầu năm nay, giả mạo họ hàng đến càng nhiều. Bọn bà con xa tít tắp cũng đều tìm đến cửa tổng tiền. Lúc nghèo túng cũng không biết trốn ở đâu...”

Cầm Tú nghe rất rõ ràng, lại cố gắng không tức giận. Niềm vui sắp được nhìn thấy Minh Châu đã đè nén tất cả xuống dưới. Sự do dự vẫn luôn có trước lúc đến đây, gió bụi mệt mỏi trên đường đi, xe thuyền xóc nảy, còn có việc không vui vừa rồi... Tất cả tất cả đều thua kém với kỳ vọng tha thiết trong lòng... Mười năm. Minh Châu, chị có khỏe không? Chị còn nhớ Cầm Tú năm đó đi theo phía sau chị đòi lồng đèn giấy, đòi đồ chơi làm bằng đường sao? Chị có biết hay không, hiện tại, chị là người thân duy nhất của em trên đời này.

Cô gái áo xanh kia dẫn Cầm Tú vào cửa, thẳng đường đi vào tòa nhà màu gạch đỏ kia. “Vừa rồi cô nói cô tên là gì?”

“Cầm Tú, Vinh Cầm Tú. Chị thì sao? Tôi nghe chị gọi Minh Châu là ‘a tỷ’, sẽ không là bà con phía dì hai chứ?” Cầm Tú đoán vậy. Nghe nói năm đó hình như là Minh Châu đến Thượng Hải nương nhờ họ hàng.

Cô gái áo xanh cười “xì”, quay đầu liếc nàng một cái. “Không dám nhận, tôi họ Tô, tên thật là kêu Ngân Đễ. Thượng Hải có mấy trăm mấy ngàn người kêu Trương Ngân Đễ, Lí Ngân Đễ. Có điều vì dễ gọi mọi người đều gọi tôi một tiếng A Đễ. Tôi chẳng qua cũng chỉ là kẻ dưới, sao dám nói là thân thích với a tỷ. Nhưng nói đi nói lại, mấy năm nay, hình như bà con của a tỷ quả thật cũng hơi nhiều.”

Cầm Tú biết nàng còn có hàm ý khác, nhưng đã vào cửa, cũng không đáng gây chuyện khắp nơi với người ta. Nàng nói hai ba câu thật ra cũng không quan trọng. Chỉ cần thế này có thể gặp Minh Châu là tốt rồi. Trộm nghĩ cũng thật là, một người đẹp như vậy, nàng lại còn nói mình chẳng qua chỉ là kẻ dưới.

Mới vừa nghĩ như vậy đã tiến vào phòng khách. Một mùi thơm thoang thoảng tràn ngập khắp nơi như sương mù, bên tai nghe thấy tiếng nhạc khe khẽ du dương, ánh sáng hơi tối. Trong lòng Cầm Tú không hiểu sao lại rung động. Giương mắt nhìn lên, trước hết nhìn thấy một bộ sôpha kiểu tây vừa dài vừa rộng. Hai cô gái mười tám mười chín tuổi vai kề vai, đầu sát đầu đang cùng nhau ngồi ghế xem một quyển sách tranh. Thấy có người đến, cũng chỉ hơi ngẩng đầu liếc mắt một cái, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có, cứ tiếp tục lật quyển sách tranh, giống như người đến chỉ là con mèo con chó trong nhà. Hai người các nàng, một người mặc váy dài satin màu san hô đỏ, một người mặc áo ngắn ở nhà bằng tơ tằm, lại chải cùng một kiểu tóc bím dài bóng loáng, mắt hạnh mày ngài, chân mày như vẽ. Quả nhiên là một đôi người ngọc.

A Đễ tiếp đón nàng: “Cô ngồi ở bên này trước, a tỷ đang ngủ trưa, một lát nữa là dậy.”

Cầm Tú đành phải ngồi xuống chiếc ghế dựa phía xa xa, đặt túi da trong tay ở bên chân mình. Dọc theo đường đi đã nghĩ qua rất nhiều lần, chỗ của Minh Châu sẽ là hoàn cảnh như thế nào. Nhìn thấy nàng, là vui mừng hay là ngạc nhiên. Chỉ không ngờ tới, chị ấy lại sống ở nơi như vậy.

A Đễ kêu hầu gái đến rót trà, cũng đi thẳng ra ngoài, cuối cùng bỏ lại một mình Cầm Tú ở đó. Cầm Tú nếm một ngụm trà, hương trà thơm ngát cả miệng, có điều hơi lạnh, e rằng là của người khác uống còn lại đi? Nhưng thật sự là khát quá rồi, cũng không để ý nhiều như vậy, uống một hơi sạch sẽ.

Chén trà đã trống không, cũng không có ai đến châm thêm. Hai cô gái trẻ trên sôpha đối diện đang tiếp tục xem tập tranh, nhỏ giọng cười đùa, dường như coi như không có nàng. Không biết vì sao, thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp. Góc tường treo một cái đồng hồ gỗ viền vàng, quả lắc dao động thật lâu mới tích tắc một chút. Cầm Tú càng lúc càng cảm thấy bất an, ngồi ghế trên mà cứ như ngồi trên đồng lửa. Nơi này mọi thứ đều rực rỡ tráng lệ, đẹp không sao tả xiết, còn có rất nhiều thứ mới mẻ nàng chưa từng thấy qua. Thế nhưng lại luôn cảm thấy bước vào chỗ của người khác. Quần áo mờ mờ loang lổ, gió bụi mệt mỏi, đầu tóc lộn xộn, kể cả dáng vẻ hồi hộp thận trọng của nàng dường như đều hoàn toàn không phù hợp với nơi này.

Cuối cùng, thật lâu sau, trên cầu thang rốt cuộc vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Cầm Tú thở ra một tiếng, kim lòng không đập mà đứng dậy, bảy phần vui mừng, ba phần thấp thỏm. Là Minh Châu sao? Là Minh Châu xuống sao!

Nhìn lên cầu thang, đầu tiên nàng nhìn thấy một đôi chân nhỏ nhắn nhanh nhẹn, mang một đôi guốc gỗ Nhật Bản sắc sỡ, sau đó là vạt áo ngủ bằng gấm màu tím nhạt, chiếc eo thon buộc thắt lưng... Lại nhìn lên phía trên, trên bàn tay trắng nõn là một cây quạt bằng gỗ đàn hương. Minh Châu xuống rồi!

Tóc nàng được uốn, đen nhánh mà cuốn lộn. Nhiều năm không gặp, không ngờ dáng người nàng đã cao ráo như vậy. Quả nhiên vẫn là khuôn mặt trái xoan trắng mịn như ngọc không hề trang điểm, đôi môi cong tuyệt mỹ, khóe môi lại điểm một nốt ruồi son nhỏ xinh đẹp. Có lẽ là vừa mới ngủ trưa dậy, nàng còn mang theo một chút uể oải nói không nên lời. Nhưng rốt cuộc Cẩm Tú không cách nào miêu tả được đôi mắt của nàng. Cho tới bây giờ nàng mới biết “mắt mơ” mà trong sách nói đến có nghĩa là gì.

Cẩm Tú nhìn Minh Châu từng bước từng bước xuống lầu, ngồi xuống trước mặt. Lúc này nàng mới phát hiện thì ra mình vẫn nín thở.

“A tỷ.” Hai cô gái vừa rồi vẫn ngồi trên sôpha xem sách, không coi ai ra gì kia đồng loạt đứng lên. Một người rút một điều thuốc từ trong hộp thuốc bằng bạc ra, một người khác nhanh chóng đi châm trà mới.

“Cạch”. Một tiếng giòn tan vang lên. Minh Châu bật hộp quạt, châm thuốc, từ từ hút một hơi. Động tác này, tao nhã giống như là gió nhẹ khẽ lướt qua cành liễu. Cẩm Tú ngơ ngác đứng nhìn, không dám tin. Đây... đây là Minh Châu? Từ nhỏ cùng nhau lớn lên trong nhà họ Vinh ở Trấn Giang, chị gái của mình – Minh Châu sao?

Không biết tại sao, bỗng nhiên nhớ tới, mùa đông năm ấy, khi tết đến mỗi người đều may áo mới. Các anh em trai, mỗi người bọn họ còn có pháo, trái cây. Chỉ có nàng và Minh Châu là mặc áo cũ, ở nhà sau. Minh Châu kêu nàng đến trước mặt, xòe bàn tay lạnh ngắt đỏ bừng ra, bên trong là hai cái bánh gạo nếp hạch đào. Minh Châu cười nói, là trộm từ trong phòng mẹ cả.

Minh Châu khi đó, cũng giống như Cẩm Tú, tết hai bím tóc dài, có một đôi mắt trắng đen rõ ràng. Nhưng bây giờ, nàng đã không phải là Minh Châu mà Cẩm Tú quen biết. Vừa rồi ở ngoài cửa nhìn thấy A Để, đã rất kinh ngạc. Ai biết Minh Châu vừa bước xuống, dường như hoa mai cùng sắc màu trong phòng đều bị lu mờ. Trên đời này sao có thể có một cô gái xinh đẹp như vậy, quyến rũ mất hồn như vậy?!

“Minh Châu...” Cẩm Tú vốn muốn gọi một tiếng chị, nhưng không biết tại sao lại nói không nên lời. Gọi tên của nàng, lại cảm thấy không ổn, ngừng lại một chút, mới thêm một tiếng “chị”.

“Không dám.” Khóe môi Minh Châu cười nhàn nhạt, thản nhiên châm biếm. “Tôi nghe má Dư nói, cô từ Trấn Giang đến, là em họ xa của tôi.”

Vừa nghe những lời này, giống như có một chậu nước lạnh dội xuống đầu, nhất thời lòng Cẩm Tú lạnh đi một nửa. Nhưng còn chưa tin, cho nên tiến lên phía trước một bước, muốn cho nàng xem rõ ràng một chút: “Em là Cẩm Tú, chị, em là Vinh Cẩm Tú.”

“Ồ, má Dư cũng đã nói qua.” Minh Châu vẫn không chút để ý, quay đầu kêu hai cô gái bên cạnh. “Sương Tú, đem đôi dép lê bằng gấm thêu hoa của tôi lại đây. Lát nữa Hương tiên sinh muốn đến đây, anh ấy ghét tôi mang đôi guốc Nhật này nhất. A Hi, cô xuống nhà bếp dọn một tiếng, tối nay chuẩn bị ba ba chưng đường phèn, sợ là Anh thiếu cũng đến. Đúng rồi, hỏi một chút còn gạch cua không. Gạch cua chưng yến mạch lần trước, Nhị gia nói cũng không tệ.”

A Hi vâng lời, khi sắp đi ra cửa, lại quay đầu hỏi: “A tỷ, Nhị gia có trận đấu, có tới không?”

“Không tới cũng phải chuẩn bị.” Minh Châu nâng chén trà lên: “Bảo cô đi thì cứ đi. Nếu anh ta không đến, không phải những thứ ngon này đều làm lợi ấy người các cô sao.”

A Hi lè lưỡi cười, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cẩm Tú đứng ở đó, mặt nóng lên, nhưng trong lòng lại lạnh dần đến đầu ngón tay. Minh Châu đã ở trước mặt nhưng nàng không nhận ra mình. Thậm chí ngay cả cái tên Cẩm Tú cũng đã không nhớ nữa.

“Cô... gọi là gì? Cẩm Tú phải không?” Cuối cùng Minh Châu quay đầu lại. “Đã đến đây một chuyến, tốt xấu gì cũng ở lại ăn bữa cơm chiều đi. À đúng rồi, buổi tối chỗ tôi còn có mấy người khách. Không thì cô ăn cùng với mấy người má Dư nha?”

“Chị...” Cẩm Tú khàn giọng mở miệng. Không biết là vì thất vọng hay là vì cái gì, giọng của nàng đã thay đổi, dường như là cố gắng kìm nén mới không run rẩy. “Em không.. không phải đến chỗ của chị... làm tiền.”

Chén trà trong tay Minh Châu được đặt lên trên kỉ trà, đặt rất mạnh, cái chén vang lên “rầm” một tiếng. Minh Châu lại nở nụ cười. “Tôi biết. Má Dư nói chuyện vẫn luôn bộc trực như vậy, cũng không xem thử da mặt người ta có chịu đựng nổi không. Có điều cô từ thật xa đến đây, chúng ta là bà con, cũng làm phiền cô còn nhớ tới tôi, đặc biệt đến thăm một chuyến. Vẫn nên đưa cho cô chi phí tàu xe.”

Cẩm Tú nhịn không được mà cắn chặt răng.

Vừa rồi má Dư cho nàng là kẻ lừa đảo, chuyện này không sao cả, nàng coi như là không nghe thấy. Nhưng hiện tại ngay cả Minh Châu cũng xua đuổi nàng như một kẻ ăn mày... Nơi này không thể ở tiếp được rồi.

“Đã mười năm chị không trở về đúng không.” Cẩm Tú bình tĩnh một cách bất ngờ. Kích động, mong chờ, hồi hộp, thấp thỏm, dường như bỗng nhiên đều biến mất. Chỉ còn từng đợt từng đợt chua xót: “Cho nên đại khái là chị còn không biết năm ngoái cha đã qua đời. Ông ấy vốn bị bệnh, đại ca xảy ra chuyện ở bên ngoài, sau khi ông biết liền tê liệt cả người. Chủ nợ tới xiết nhà, mẹ cả mang theo Thư Huệ, vét sạch tất cả tiền bạc trong nhà, trở về nhà mẹ đẻ ở Tương Sơn...”

“Vinh Cẩm Tú!” Minh Châu lớn tiếng ngắt lời nàng. “Cô thật sự coi tôi là người một nhà nhĩ. Cha cô có chết hay không thì liên quan gì đến tôi? Họ Vinh chết sạch hết, tôi vui mừng còn không kịp. Thế nào, cô còn chạy đến chỗ tôi báo tang sao!”

“Ông ấy là cha em, cũng là cha chị mà.” Dường như Minh Châu trong mắt Cẩm Tú càng ngày càng không rõ. “Chị, không phải chị không biết em là ai, chẳng qua là không muốn nhận em, có phải hay không? Em biết chị hận cha cùng mẹ cả. Nhưng năm đó khi chị rời đi, em mới chín tuổi. Em đuổi theo chị nhưng không kịp. Trơ mắt nhìn tấm ván gỗ chở chị cùng đi hai từ bên kia sông trôi đi... Ngay cả em chị cũng trách tội sao?”

Lúc này người hầu, Sương Tú, má Dư ở một bên nghe được đều ngậy người ra. Nghe thấy tiếng gọi, Sương Tú khôi phục lại tinh thần, vội vàng cuống cuống lấy tiền từ trong ngăn kéo đưa tới tay Minh Châu.

Minh Châu cầm lấy tiền, một xấp thật dày, nàng cũng không thèm đếm, gơ tay quăng đến trước mặt Cẩm Tú. “Cầm cái này rồi mau đi đi, sau này đừng đến nữa.”

Tiền giấy sắc sỡ vung vãi đầy đất, Cẩm Tú cũng không thèm cúi đầu liếc mắt một cái, nàng đứng thẳng trước mặt Minh Châu. “Chị biết em đến đây không phải vì cái này. Trong nhà không còn ai nữa. Chị, chị nhìn em một chút, sau này nhớ đến em thì lần này em đi Thượng Hải cũng không uống phí.”

“Thật sao? Thì ra là vì trong nhà không còn ai cho nên mới nhớ đến tôi.” Minh Châu cười lạnh. “Mười năm trước cô đã làm gì chứ? Cô cho là trên đời này chỉ có một mình cô là không nơi nương tựa sao? Nói cho cô biết, Vinh Cẩm Tú, bắt đầu từ cái ngày mẹ tôi bị đuổi ra khỏi nhà họ Vinh, chết ở bên đường thì tôi cũng không còn người thân nào trên đời này.”

Trước mắt Cẩm Tú mơ hồ, dường như đã không thấy rõ mặt Minh Châu. Không sao, chị ấy không thích mình cũng không sao, về nhà là được rồi... Nếu có thể về nhà thì tốt rồi.

“Được... Vậy em đi ngay.” Cẩm Tú xoay người, giẫm lên tiền rơi đầy đất mà đi ra ngoài. Một mình từ quê nhà đến đây, đi xa như vậy, lặn lội va chạm, không có chỗ ăn cơm, không có chỗ để ngủ, nhưng cũng chưa từng chua xót như giờ phút này.

Trong mắt giống như đều là sương mù, nhìn cái gì cũng đều mờ mờ lung lung, là nước mắt sao? Sao lại lạnh đến nỗi không thể chảy ra chứ!

Trong lòng dường như loạn thành một đồng, lại dường như là toàn bộ trống rỗng. Cẩm Tú đi tới cửa, không thấy rõ đường đi, không cẩn thận một cái liền va vào người khác. Cú va chạm này bất ngờ nên không kịp tránh, lực cũng rất mạnh. “Rầm” một tiếng, cả người nàng đều chấn động lùi ra sau một bước, sương mù tràn ngập bỗng chảy ra khỏi mắt, trước mắt bỗng nhiên rõ ràng. Có người lập tức đỡ lấy vai nàng, hai ngón tay cầm lấy cằm của nàng, nâng mặt của nàng lên.

Cẩm Tú ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy một gương mặt anh tuấn như điêu khắc. Là một người đàn ông. Hơn nữa ở Trấn Giang, nàng chưa từng gặp qua người đàn ông nào có ngoại hình đẹp như vậy, quả thực là hồn xiêu phách lạc.

Vào lúc này, trong tâm trạng này bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt như vậy, hơn nữa còn cúi đầu cách mặt mình không đến nửa thước(*), ngay cả hơi thở ấm áp của hắn cũng phả vào trên mặt nàng... Cẩm Tú ngây dại. Đôi mắt của hắn màu hổ phách, giống như mang theo một loại ma lực, không kiêng nể gì mà càn quét trên khuôn mặt nàng.

(*) Thước này là đơn vị đo của Trung Quốc, khoảng 1/3m

Hắn làm như vô cùng thân thiết mà ôm lấy vai nàng: “Trên đời này còn không có chuyện gì mà Hướng Anh Đông tôi không giải quyết được. Nào, hiếm khi bọn tôi đến đây ăn cơm, cùng nhau vào ngồi đi.”

Thật rối loạn. Cẩm Tú giãy giụa một chút, nhưng lại giãy không thoát.

“Anh thiếu!” Đúng lúc A Đề từ bên ngoài đi vào, vừa thấy tình huống này, vội vàng đến giải thích: “Tôi nói lúc này còn sớm, sao anh và Nhị gia đã tới rồi! Cô gái này không phải là người của chúng tôi, là người đến từ quê nhà của a tỷ, một người bà con xa.”

“Bà con xa?” Hướng Anh Đông ngấm nghĩa Cẩm Tú, tấm tắc lắc đầu. “Thật đáng tiếc, nếu như dạy dỗ cho tốt, cho dù chỉ học được một nửa của Minh Châu thôi thì đã có thể khó tả, xinh đẹp hạng nhất thiên hạ.”

Anh ta là ai vậy?!

Cẩm Tú ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới ngoài cửa, ở bên cạnh Hướng Anh Đông còn có một người đàn ông, mặc âu phục trắng đất tiền, đầu tóc cắt rất ngắn, gương mặt khôi ngô tuấn tú, điềm tĩnh an nhàn.

Vẻ điềm tĩnh thản nhiên của hắn lại khiến cho trái tim đập nhanh cùng hơi thở hỗn loạn của Cẩm Tú bỗng nhiên ổn định lại.

Đây là đang làm cái gì? Cẩm Tú khôi phục lại tinh thần. Chắc chắn hai người này chính là khách quý mà vừa rồi Minh Châu vừa vội vàng đổi lại dép lê, vừa chuẩn bị bữa tối để nghênh đón.

Cẩm Tú đưa tay nhận lấy. Thật ra trong cái túi da kia căn bản là trống không. Ngoại trừ hai bộ quần áo cũ cùng một cây tiêu bằng trúc từ nhỏ liền mang theo trên người ra thì không còn thứ gì khác. Nhưng dọc theo đường đi, cho dù là trống không, nàng cũng vẫn mang chặt lấy, nếu không cũng chỉ còn lại một đôi tay trắng, nào có dũng khí tiếp tục đi về phía trước.

Hướng Anh Đông nhìn nàng tiếp nhận túi da, chậm rãi hướng về phía vườn hoa ngoài cửa lớn đi ra ngoài, trên mặt lại có chút ngập ngừng thương xót. “Thật sự là đồng hương của Minh Châu sao? Sao lại không giữ lại?”

Tả Chấn bên cạnh hắn đã đi vào phòng khách. Giấy bạc ngổn ngang đầy đất, sắc mặt Minh Châu tái nhợt, cả căn phòng im ắng khác thường, mấy người Sương Tú, A Hi cùng má Dư đều đứng ở một bên không dám hé răng. Đây đúng là hiếm thấy. Thường ngày vào lúc này, hai người Sương Tú cùng A Hi hẳn là đã sớm một tiếng “Anh thiếu”, một tiếng “Nhị gia” mà chạy tới nghênh đón.

Hướng Anh Đông cũng vào theo, cười hỏi Minh Châu: “Lúc này cô lại hát tuồng gì nữa đây? Đang yên đang lành lại chạy ra một đứa em gái.”

Hướng Anh Đông cũng không để tâm. “Hai người các cô đứng đối mặt nhau như gà chọi làm hai người chúng tôi đều phải đứng ở bên ngoài nửa ngày trời, tiến vào cũng không được, đi ra cũng không xong. Nhưng thật ra tôi có chút tò mò, từ trước đến giờ chưa từng nghe cô đề cập đến chuyện quê nhà...”

“Như vậy sau này cũng không cần nhắc đến.” Minh Châu ngắt lời hắn, tốt xấu gì giọng nói cũng dịu đi một chút. “Xem đầu óc của tôi này, đã nói tối nay đánh bài mà cái bàn chơi bài còn chưa mang lên. A Đề, Sương Tú, má Dư, các người còn đứng đó làm cái gì. Nhìn xem, khắp nơi lộn xộn, còn không mau dọn dẹp một chút, đừng để Nhị gia cùng Anh thiếu thấy phiền lòng. A Hi, cô xuống nhà bếp lấy điểm tâm với nước trà lại đây. Đúng rồi, bưng một đĩa trà xanh hạnh nhân lần trước đến đây.”

Tả Chấn không nói chuyện, vừa ngồi xuống, một đôi tay mềm mại mang theo hương hoa lan đã nhẹ nhàng đặt trên vai hắn, mát xa sau gáy cùng vai hắn. Là A Đề, đang mang theo nụ cười oán giận: “Cả nửa tháng trời cũng không đến đây. Nhị gia, anh bận rộn hay là quên mấy người chúng em mất rồi?”

Tả Chấn nhắm mắt lại, dựa vào lưng ghế. “Có Anh Đông ở đây, làm sao tôi dám quên các cô được. Cứ vài ngày cậu ta không đến thì sẽ mất hồn.”

“Biết anh bận rộn mà...” Minh Châu cũng cười. “Gần đây ở bến tàu xây dựng kho hàng tây. Ngay cả Hàn Xuyên cũng tìm không thấy bóng dáng của anh, cuối cùng bây giờ có thể nghỉ ngơi một chút chứ.”

“Còn lại thì Thiệu Huy làm.” Tả Chấn trêu chọc. “Người bên ngoài, nếu muốn nói tới bản lĩnh mát xa đều kém A Đề, nhìn ra được là đích thân cô dạy dỗ.”

Minh Châu hơi trách cứ. “Sao ngay cả anh cũng nói chuyện giống hệt Anh Đông, không đứng đắn gì cả.”

Tả Chấn nói: “Lời đứng đắn nói quá nhiều rồi, cũng cảm thấy chán.”

A Hi ngồi ở bên cạnh Hướng Anh Đông, vừa dùng một chiếc thìa nhỏ múc mật quế hoa khuấy vào trong hồng trà, vừa đưa tới miệng Hướng Anh Đông. “Anh thiếu, lúc này đã sang thu, thời tiết cũng khô hanh hơn. Đây là mật quế hoa mà a tỷ đặc biệt sai người đem về từ nông thôn, mùi vị vô cùng thơm mát. Nào, uống nhuận giọng trước đi.”

Sương Tú cũng tiếp lời: “Đúng vậy, em đã dặn nhà bếp, tối nay còn có lê trắng chưng đường phèn, thanh gọt bổ phổi. Nhưng sao Hướng tiên sinh còn chưa tới?”

Hướng Anh Đông uống một ngụm hồng trà trong tay A Hi. , “Còn không phải do vội vàng giành mỗi làm ăn với xương vải bông của người Nhật sao. Nhưng thế cũng tốt, đến trễ một chút, Minh Châu chờ không kịp, có lẽ sẽ theo tôi một buổi tối cũng không chừng.”

“Có gì mà không dám, lúc trước không phải anh ấy đoạt cô từ trong tay tôi sao? Cho nên mới nói, trên đời này, người hiền lành thì luôn chịu thiệt thòi.”

“Anh mà hiền lành?!” Minh Châu cùng mấy người A Đề đồng loạt nhin không được mà nở nụ cười. “Lá gan anh mà lớn chút nữa, bầu trời Thượng Hải cũng sắp bị anh chọc thủng.”

.....

2. Chương 02

Chương 2: Quân tử đích thực

Đứng trên đường phố Thượng Hải đèn hoa rực rỡ, hai bắp đùi của Cẩm Tú đều đã tê rần, không biết chỗ nào có thể đi. Một chút tiền lẻ trong túi chỉ đủ để mua một chén bún xào lấp đầy bụng.

Xung quanh người xuôi người ngược, thật náo nhiệt. Khắp nơi đều có đèn neon, xanh đỏ phản chiếu trong bóng đêm, lung linh tràn đầy màu sắc. Thật sự là vậy, những thứ nghe qua radio trước kia đều là sự thật. Màn đêm của Thượng Hải rộng lớn đẹp như vậy, không giống trần gian, giống như ở tiên cảnh. Thảo nào trong một bài hát có câu: “Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải, đó là một thành phố không có bóng đêm...”

Cẩm Tú hứng lấy luồng gió mà thở dài. Thượng Hải quá rộng lớn. Đứng ở giao lộ này, giống như bốn phương tám hướng đều là các con đường, từng con đường giăng giăng khắp nơi, ngựa xe như nước thật náo nhiệt. Nhưng điều làm người ta chán nản nhất là nàng không biết một con đường nào cả.

Một bảng hiệu bằng đèn neon chớp nháy cách đó không xa thu hút ánh mắt của Cẩm Tú. Tuy rằng bảng hiệu không lớn lắm, chữ trên đó cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng hai chữ “khách sạn” thật to thật ra rất bắt mắt. Cẩm Tú xách cái túi dưới đất lên, vội vàng đi thẳng đến đó, một mạch đẩy cửa đi vào.

Một cái radio cũ trên quầy đang phát ta Côn khúc(*) khàn khàn, ê ê a a. Nghe thấy tiếng mở cửa, một người đàn ông ở phía sau radio lộ đầu ra. “Cô tìm ai?”

Cẩm Tú liền hồi hận, mặt lại đỏ bừng lên. Một đồng rưỡi! Rõ ràng là một cửa hàng đơn sơ như vậy, một đêm lại đòi đến một đồng rưỡi. Rốt cuộc có phải chỗ này là ăn cướp hay không vậy! Ở Trần Giang, một đồng rưỡi gần như đủ tiền sinh hoạt ột tháng .

“Thôi đi.” Nàng sờ vào vài đồng bạc lẻ leng keng trong túi mình, xấu hổ nuốt một ngụm nước miếng. Vẫn cứ để dành mua chút gì đó ăn đi. Tùy tiện tìm một chỗ cũng có thể qua một đêm, nhưng cơm thì luôn phải ăn .

Cẩm Tú đứng chờ người ở cửa một chút. Đúng vậy, nàng không có tiền.

Xấp tiền mà Minh Châu ném xuống đất, cho dù chết nàng cũng không cần. Nhưng không có tiền thì không được, nàng không thể trở mặt chờ chết đói.

“Ê! Muốn đi cũng phải đóng cửa lại chứ.” Ông chủ ở phía sau bất mãn kêu một tiếng.

Ông chủ bực mình mà đánh giá nàng. “Sao nữa đây?”

Cẩm Tú cúi người chào hẩn rồi ngẩng đầu lên, cố gắng mỉm cười, nhưng mặt lại đỏ lên. “Xin hỏi cửa tiệm này của ông có cần thêm người giúp hay không?”

“Cô muốn làm công ở đây?” Giọng nói của ông chủ lập tức cao lên vài phần.

“Tôi có thể giúp quét dọn hay là giặt chăn giặt màn... Chuyện bếp núc cũng có thể làm.”

Ông chủ lắc đầu nguây nguẩy. “Nhà trọ nhỏ này của chúng tôi tổng cộng chỉ có ba bốn phòng, không muốn người giúp việc. Một cô gái như cô có thể làm cái gì. Buổi tối bảo cô nghỉ ngơi ở đâu? Xem ra cô cũng là người từ nơi khác đến. Chỗ chúng tôi làm ăn nhỏ, không muốn nổi người giúp việc. Tôi thấy cô nên đi chỗ khác mà hỏi. Thời buổi này người không có cơm ăn rất nhiều, một cô gái muốn tìm việc làm là rất khó .”

Hẩn gần như là đẩy Cẩm Tú ra ngoài cửa.

“Cô nên đi nhanh đi. Hai ngày nay người của phòng cảnh sát mỗi ngày đều đến kiểm tra. Nói là kiểm tra, thật ra còn không phải là tìm chỗ vợ vét tiền. Cô một mình đơn độc, lai lịch cũng không rõ ràng. Đến lúc đó lỡ xảy ra chuyện gì, tôi còn phải bồi thường tiền bảo lãnh.”

Cẩm Tú chán nản nhìn hẩn đuổi nàng như trốn ôn dịch. Nàng chẳng qua chỉ muốn tìm chút việc làm mà thôi. Cho dù không có tiền công cũng không sao cả, chỉ cần tạm thời có chỗ ở là tốt rồi. Bây giờ tìm việc làm rất khó sao? Khó đến đâu? Chẳng qua chỉ cần ba bữa cơm cùng chỗ ngủ, nàng cũng không tin Thượng Hải rộng lớn như vậy, thật sự có thể để cho người ta chết đói!

Cẩm Tú giống như một con thiêu thân mà đâm đầu vào khắp nơi. Bên ngoài mỗi cửa hàng đều có rất nhiều người vây quanh chờ làm người làm công, không thể chen vào được. Vào trong hỏi thăm, người ta lại ngại nàng không có người bảo lãnh. Cứ liên tục lang thang suốt ba ngày như vậy, cuối cùng, Cẩm Tú cũng không còn sức để đi nữa.

Buổi tối không có chỗ ngủ, lúc này mới phát hiện, Thượng Hải phồn hoa rực rỡ như thế, dường như khắp nơi đều có vàng bạc châu báu, khắp nơi đều là rực rỡ xa hoa. Nhưng trong một góc tối tăm nào đó, nơi nơi đều là người không nhà để về. Nhà ga, dưới gầm cầu, cổng giáo đường, trên cầu vượt... Nơi nơi đều có ăn mày cuộn mền chiếu rách nát, nằm dưới đất mà ngủ.

Rốt cuộc chỗ này là chỗ nào, nàng hoàn toàn không biết. Kỳ thật là chỗ nào cũng đều không sao cả. Cách đó không xa có một nhà hàng tây, mùi bơ và bít tết đậm đặc khiến cho không khí xung quanh dường như cũng trở nên ấm áp, thơm ngào ngạt. Trên bậc thềm bên trái của nhà hàng, có hai kẻ ăn xin đang quỳ, gơ cái chén bể về phía người đi đường xin tiền. Thỉnh thoảng mới có một hai đồng bạc được quẳng vào, nhiều nhất là xem thường cùng nhục mạ. Nhưng dường như bọn họ đã quen rồi, đối với những vũ nhục cùng chữ rửa đó đều thờ ơ, cứ trở mặt ra, kéo áo người qua đường, không ngừng lặp đi lặp lại: “Ông ơi bà ơi, ột chút đi...”

Cẩm Tú ngồi dựa vào tường, ngơ ngác nhìn những người ăn xin. Gió tạt vào mặt, không khỏi rùng mình một cái. Cơn đói cồn cào cả bụng, dường như cả bao tử đều cuộn thành một cục. Trên đầu từng cơn choáng váng. Đã mấy ngày không chớp mắt, đầu óc dường như cũng tê liệt, không nghĩ ra gì cả, một mớ trống rỗng. Ngày mai... còn phải đi đâu tìm việc đây? Nhìn bộ dạng hiện giờ của bản thân đã không khác gì ăn xin. Rách nát, dơ bẩn. Ai còn dám mượn nài làm việc?

Lúc rời khỏi Trần Giang, Cẩm Tú không biết sợ hãi. Thậm chí khi bị Minh Châu đuổi đi, nàng cũng không sợ, chỉ cảm thấy khổ sở. Nhưng bây giờ, cái cảm giác sợ hãi này dường như làm nàng thấy rùng mình. Ngày mai, ngày mốt, mỗi một phút giây đang vô cùng cấp bách, nàng biết dựa vào đâu để sống sót đây? Hiện tại trên người nàng không có lấy một hào, cũng đã không còn sức để đứng dậy.

.....

(*) Côn khúc: một loại ca khúc lưu hành ở miền Nam Giang Tô, Bắc Kinh, Hà Bắc, dùng giọng Côn Sơn để hát

“Bánh chưng thịt... Cơm thịt... Bánh chưng thịt...” Từng đợt tiếng rao truyền từ xa đến gần. Là một chiếc xe đẩy, có hai người bán hàng, hình như là vợ chồng, đang vừa đẩy xe vừa rao hàng tiến đến.

Cẩm Tú ngơ ngàng ngẩn đầu, chiếc thau đồng và thùng gỗ trên xe đẩy đang tỏa ra hơi nóng hổi. Mùi bánh chưng, cơm và thịt thơm nồng bay đến, chui vào lục phủ ngũ tạng của nàng.

“Hai hào một chén, cộng thêm cơm chan nước thịt, nào!” Hình như tiếng rao to kia cũng đặc biệt hăng hơn, từng tiếng từng tiếng một kích thích thần kinh yếu ớt của Cẩm Tú. Dường như đôi chân cũng không nghe sai khiến, Cẩm Tú gần như là không hay biết gì bị đôi chân mang đến bên cạnh chiếc xe đẩy kia.

Cẩm Tú nhìn chằm chằm vào cơm cùng thịt trong nồi. Mùi hương đập vào mũi, nàng không tự chủ được mà gật gật đầu... Thậm chí, ngay cả chính nàng cũng không chú ý tới bản thân cứ nhiên đang gật đầu. Chưa từng phát hiện mùi cơm lại thơm như vậy...

Một chén cơm chan nước thịt đầy ắp đưa tới tay nàng, Cẩm Tú nhận lấy theo bản năng, không kịp nói tiếng cảm ơn đã bắt đầu vùi đầu vào ăn như hổ đói. Người bán hàng lập tức cảm thấy không bình thường, nhìn điệu bộ ăn cơm của nàng, dừng nói là đã đói mấy ngày nha?! “Ê, chờ chút, trả tiền trước đi!” Hắn đưa tay đến đoạt chén cơm trong tay Cẩm Tú.

Lúc này sao Cẩm Tú lại chịu buông tay! Vừa mới ăn hai miếng thôi mà! “Chỉ có hai hào, tôi nhất định nghĩ cách trả lại cho ông...”

“Hai hào cũng là tiền! Không có tiền thì cơm nước gì! Chúng tôi mua gạo mua thịt không bằng tiền sao chứ?” Người bán hàng nào có chịu thiệt, vồ lấy chén cơm trong tay Cẩm Tú nhưng Cẩm Tú cầm rất chặt. Hắn giận điên người, một bạt tai tát vào mặt Cẩm Tú. Cẩm Tú lão đảo một cái, ngã xuống đất, cơm canh vãi đầy người.

Cha qua đời, mẹ cả ôm tiền chạy, chủ nợ tới nhà ép trả nợ, ngàn dặm xa xôi đến Thượng Hải nương tựa Minh Châu, đến bây giờ lưu lạc đầu đường... Nhìn cơm nước đầm đìa trên người mình, dường như tất cả oán giận trong nháy mắt đều bị kích thích ra. Cẩm Tú giống như một con thú nhỏ từ dưới đất đứng lên, ánh mắt cũng đỏ cả. “Ông dựa vào cái gì mà đẩy tôi?!”

“Chỉ bằng mày là ăn xin!” Vợ người bán hàng đưa tay chỏ vào mũi Cẩm Tú.

Cẩm Tú nắm lấy cổ áo của bà ta, dùng hết sức rống lại: “Tôi không phải ăn mày... Nói cho bà biết, chị của tôi chính là Ân Minh Châu ở trong ngôi nhà lớn phía trước! Ân Minh Châu! Bà có nghe thấy không, tôi không phải ăn mày!”

“Xí, sao mày không nói cha mày là thị trưởng đi? Mẹ nó! Còn dám đánh trả, tưởng tui tao dễ ăn hiếp lắm hả?!” Người đàn bà kia giáng hai bạt tai nhúc nhối xuống mặt Cẩm Tú. Cẩm Tú đau đớn, nhắm mắt đánh trả theo bản năng. Người bán hàng bên cạnh cũng xông lên nắm tóc nàng kéo ra phía sau, lại đập lên lưng nàng một đập. Ngay sau đó là một trận thượng cẳng tay hạ cẳng chân ào ào giáng xuống.

Cẩm Tú bối rối chống cự, nhưng thân thể vốn yếu ớt của nàng sao chịu nổi trận đòn nặng như vậy. Dần dần, ngay cả sức chống trả cũng không còn, cả người nằm lê trên mặt đất, mùi máu tươi xông vào trong

mũi, trong miệng. Bỗng nhiên một đá đá trúng sau gáy của nàng, “ầm” một tiếng, đau đớn truyền đến, tất cả ý thức đột nhiên tan rã. Trong nháy mắt, cả thế giới bỗng nhiên xoay vòng vòng.

Đám người tụ tập lại xem ở bên cạnh, không có ai nhúng tay ngăn cản.

Một đôi tay vững vàng nâng nàng dậy, thấy mặt nàng đầy máu, người nọ thấp giọng hỏi: “Này! Cô sao rồi? Không sao chứ!”

Cầm Tú cố gắng muốn mở mắt nhìn một cái nhưng không thể, ý thức của nàng tán loạn cả, dường như thế giới này rất xa xôi không thể chạm đến.

“Sao lại thế này?”

Thấy bóng áo trắng phía sau, Thạch Hạo vội vàng buông Cầm Tú xuống, quay lại nói: “Nhị gia ra rồi à... Cô gái ăn xin này bị đánh, xem ra là hôn mê bất tỉnh. Nhị gia, anh xem...”

Thạch Hạo biết Tả Chấn vẫn luôn không thích lo chuyện bao đồng, ngẫm lại cũng đúng. Một cô gái cả người đầy máu, lại hôn mê bất tỉnh, còn có thể làm sao, chẳng lẽ mang trở về? Hắn có chút xấu hổ, thấp giọng giải thích một câu: “Không phải em nhiều chuyện, vừa rồi ở cửa chờ Nhị gia đi ra, nghe thấy cô ấy gọi tên cô Minh Châu... cho nên lại đây nhìn xem, không ngờ lại thấy cảnh này.”

Tả Chấn đã xoay người bỗng dừng lại một chút.

Hắn nhớ tới cô gái đứng vào Anh Đông ở cửa nhà Minh Châu. Không biết tại sao, bỗng nhiên lại nhớ tới ngày hôm đó, nàng mặc áo vải bố, quần đen, mộc mạc đến mức nghèo khó, cô đơn đứng ở trong phòng khách hoa lệ nhà Minh Châu... Nhớ tới khi đó nàng đứng vào Anh Đông, vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên rơi xuống một giọt nước mắt.

Nàng là em gái của Minh Châu.

“Chờ chút.” Tả Chấn đến gần, cẩn thận quan sát Cầm Tú một chút. Tuy rằng nàng cực kỳ chật vật, mặt dính đầy máu, nhưng không sai, chính là nàng.

“Đường Hải.” Hắn xoay người, phân phó đám người đi theo hắn phía sau lưng. “Lái xe của tôi đưa cô ấy đến Sư Tử Lâm, tìm cho cô ấy một căn phòng, rồi tìm bác sĩ đến xem. Nếu Anh thiếu có hỏi thì nói là ý của tôi.”

Đường Hải là một người trẻ tuổi lanh lợi, tuy rằng tuổi không lớn nhưng đã theo Tả Chấn bốn năm năm. Lúc này nghe thấy vậy, cũng không khỏi ngần ra. Nhị gia trước giờ vẫn không nhúng tay vào chuyện của người khác, hôm nay lại làm sao vậy? Đột nhiên nhớ một cô gái nửa chết nửa sống ở ven đường, còn muốn đưa cô ta đến Sư Tử Lâm? Sư Tử Lâm là chỗ nào chứ! Một căn phòng ở đó e rằng phải đến mười lăm đồng bạc tây một buổi tối lận.

Nhìn về phía Thạch Hạo, hắn cũng tràn đầy ngạc nhiên. Hai người bốn mắt nhìn nhau, ngây người một lát, Thạch Hạo mới khôi phục lại tinh thần. “Còn không nhanh lên đi, Nhị gia đi xe của tôi.”

.....

Nơi này là nơi nào? Trên trần nhà treo đèn thủy tinh rực rỡ, bốn vách tường dán giấy dán tường hình dây leo, đối diện là cửa sổ lớn với ánh chiều tà, màn cửa nhẹ nhàng lay động trong gió. Trên người là chăn bằng nhung tơ, mềm mại thoải mái. Trong bình hoa trên đầu giường cắm một nhánh hoa sơn chi, bông hoa trắng noãn, mùi hương thơm ngát mũi.

Đây là... nằm mơ sao? Cầm Tú nghi hoặc mà đảo mắt. Xung quanh không có ai, rất yên lặng. Trên tay mình băng băng gạc trắng... Không phải nằm mơ! Có người cứu nàng mang về, hơn nữa thay nàng xử lý vết thương.

Đang muốn gắng sức ngồi dậy, cửa lách cách một tiếng nhỏ, một người phụ nữ trung niên tiến vào. Thấy Cầm Tú đã tỉnh, cũng rất vui mừng. “Ai da, cô gái, cuối cùng cô cũng tỉnh lại. Đã mê man suốt một ngày một đêm, tôi đang rất lo lắng đây. Thế nào rồi, có đỡ chút nào không?”

Cầm Tú ngơ ngậy muốn đứng dậy nhưng cánh tay bỗng đau nhức nên lại ngã vào trên gối.

“Đừng nhúc nhích!” Người phụ nữ kia vội vàng đè nàng lại. “Cô cứ nằm đó, tôi chỉ vào xem cô tỉnh hay chưa. Lỡ như Anh thiếu có hỏi, tôi còn biết đường trả lời.”

(Ta nghi chỗ này thiếu mất mấy câu??!!)

Người phụ nữ kia ngẩng ra. “Không phải, Anh thiếu đã căn dặn sắp xếp phòng, mời bác sĩ cho cô. Tôi còn nghĩ hai người có quen biết.”

“Anh... thiếu?”

Cầm Tú cảm thấy tên này rất quen tai. Ngày hôm đó, người đàn ông nàng va phải ở bên ngoài nhà Minh Châu, mấy người A Đễ cũng luôn mồm gọi hắn là “Anh thiếu”. Hóa ra ở Thượng Hải này, người kêu “Anh thiếu” thật đúng là không ít, mới dăm ba bữa đã gặp được hai người.

“Xin hỏi, nơi này là đâu?”

“Sư Tử Lâm.” Người phụ nữ kia cười đáp: “Khách sạn Sư Tử Lâm. Cô gái à, coi như cô may mắn đó, gặp được Anh thiếu. Nơi này không phải là chỗ mà ai cũng có thể ở được đâu. Rất đắt đó.”

“Cái gì!” Cầm Tú kinh hãi lắp bắp. “Bây giờ ngay cả một đồng tôi cũng không có.”

“Đừng hoảng” Người phụ nữ vội vàng trấn an nàng. “Nơi này là chỗ của Anh thiếu, nếu cậu ấy muốn thu tiền của cô thì sẽ không mang cô đến đây.”

Cầm Tú vừa nhẹ nhõm vừa bối rối, nhẹ giọng đáp một câu: “Chuyện này... sao không biết xấu hổ thế được? Thật sự là thành ăn xin rồi.”

“Nếu tỉnh lại là tốt rồi. Trước hết ăn một chút gì đi.” Người phụ nữ nở nụ cười. “Sữa hay là cháo?”

Dạ dày vốn còn trong cơn đói khát của Cầm Tú dường như đã tê dại, miệng hơi đắng ngắt. “VẬY... Tùy tiện cái gì cũng được, cảm ơn bà.”

“Đừng khách sáo, cô gái. Dù sao Anh thiếu đã căn dặn phải chăm sóc cô cho tốt. Tôi chẳng qua chỉ là người làm công ở đây, cô gọi tôi là thím Lan là được rồi.”

Nghe thấy tiếng thím Lan đóng cửa, dường như sự cảm kích trong lòng Cầm Tú cũng sắp tràn ra. Anh thiếu rốt cuộc là ai? Ân tình lớn như vậy, chăm sóc chu đáo như vậy, nên báo đáp người ta thế nào mới phải đây.

Lúc này, Hướng Anh Đông đang cùng Tả Chấn từ cửa ngân hàng Hoa Long đi ra ngoài.

Hướng Anh Đông vừa đi vừa hỏi: “Hôm qua Đường Hải mang một nữ ăn mày đến Sư Tử Lâm, còn muốn mình sắp xếp chỗ ở, mời bác sĩ cho cô ta, nói là ý của cậu. Có phải gần đây cậu quá nhàn hay không, sao lại đi quản mấy việc không đâu như thế?”

Tả Chấn nói: “Xem ra cậu đã quên rồi. Hai ngày trước, ở trước cửa nhà Minh Châu có một cô gái chạy ra va vào người cậu, cậu còn vừa sờ vừa ôm người ta, làm người ta sợ gần chết. Thế nào, không có chút ấn tượng nào sao?”

“Là cô ấy?” Trên mặt Hướng Anh Đông xẹt qua một tia kinh ngạc. “Là em gái của Minh Châu? Xem ra là cãi nhau với Minh Châu, nhưng cũng không đến nỗi mới hai ba ngày đã lưu lạc ven đường xin cơm chứ?”

Tả Chấn đã đi tới bên cạnh xe, Đường Hải nhanh chóng lấy áo khoác cầm trong tay choàng lên vai hắn, một tay mở cửa xe. “Mời Nhị gia.”

“Nếu có liên quan đến Minh Châu, tốt nhất là nên hỏi ý kiến của cô ấy.” Trước khi Tả Chấn lên xe, khoe môi nở một nụ cười trên choker. “Hề là chuyện có liên quan tới Minh Châu thì cũng không thể xem như ‘chuyện không đâu’ phải không, Anh Đông.”

Tùy tùng bên phía Hướng Anh Đông cũng mở cửa xe chờ ở đó, nghe thấy hắn oán hận mà lầm bầm một câu: “Con khỉ Tôn Ngộ Không tám trăm năm đầu thai chuyển thế, tám phần là đổi thành họ Tả.” Hắn có hứng thú với Minh Châu đi nữa, đó cũng là người phụ nữ của anh trai hắn, không thể đụng vào một chút. Hắn dám trêu chọc Ân Minh Châu? Trừ phi là có mười lá gan. Ai biết, ngay cả tâm tư ấy cũng không thể gạt được con mắt của Tả Chấn...

“Đi đâu đây, Anh thiếu?” Lái xe hỏi.

Hương Anh Đông lấy lại tinh thần. “Về Sư Tử Lâm xem xem.” Ngày hôm qua lúc Đường Hải tìm hấn, hấn đang bận, vừa nghe là Tả Chấn căn dặn cũng không nghĩ nhiều liền làm theo. Bây giờ phải hỏi cho rõ ràng, cô gái ba lần bốn lượt rơi vào tay hấn kia, rốt cuộc là có quan hệ gì với Minh Châu?

Sư Tử Lâm bên này, Cẩm Tú đang vui đầu ăn hết một chén cháo thịt nạc trứng muối, hơi nóng thơm ngon vừa xuống bụng, trên trán lập tức toát ra một tầng mồ hôi. “Thím Lan, rốt cuộc thím có phải đầu bếp của Sư Tử Lâm hay không. Một chén cháo cũng nấu ngon như vậy!”

Bái sư học nghề, nhất định phải bái sư học nghề. Chờ vết thương lành rồi trở về quê mở quán cháo, buôn bán nhất định hết sức tấp nập.

Thím Lan cười đến nỗi con mắt cũng nheo lại thành một cái khe. “Cô thích ăn thì tốt rồi. Sư Tử Lâm là khách sạn hạng nhất Thượng Hải, tôi là người lao động chân tay, biết nấu bát cháo thì có thể lên làm đầu bếp, vậy thực khiến người ta chê cười.”

Cẩm Tú tò mò: “Sư Tử Lâm... là khách sạn hạng nhất Thượng Hải? Thím Lan, nơi này có cái gì nổi tiếng nhất?”

“Chuyện này, hay là để tôi nói cho cô nha.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hương Anh Đông.

Thím Lan sợ tới nỗi lập tức từ bên giường đứng lên, lưng khom thành chín mươi độ: “Anh thiếu, cậu đã tới.”

Cẩm Tú cũng ngây dại. Anh thiếu! Hấn chính là Anh thiếu mà thím Lan nói! Trên đời này thực sự có chuyện trùng hợp như vậy sao. Rõ ràng anh ta chính là... Rõ ràng chính là người ở cửa nhà Minh Châu hôm đó...

“Thím đi xuống đi.” Hương Anh Đông phất tay bảo thím Lan ra ngoài rồi đi đến bên giường, bộ dạng cà lơ phất phơ mà tựa vào tay vịn đầu giường, vươn một bàn tay, sờ mặt Cẩm Tú. “Chắc, một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lại bị đánh vỡ hoa đầy mặt... Cô trùng mắt nhìn tôi làm gì? Mới đó mà không nhận ra sao?”

Ánh mắt của hấn tràn đầy trêu ghẹo. Mặt Cẩm Tú bỗng nhiên đỏ lên. Cách nói này, ánh mắt này của hấn, hôm đó đã gặp qua ở cửa nhà Minh Châu, đến bây giờ ký ức hầy còn mới mẻ. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy qua kiểu đàn ông thế này. Anh tuấn như thế, không đứng đắn như thế, không hiểu chút phép tắc nào cả. Đường như chỉ cần dùng đôi mắt kia của hấn là có thể giở trò với phụ nữ trước mặt, khiến người ta đỏ mặt mồ hôi cả người, vừa thẹn vừa giận nhưng lại không tìm thấy lý do phát giận.

“Mấy hôm trước cô chạy đến chỗ Minh Châu, rốt cuộc làm sao đắc tội với cô ấy. Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy cô ấy bực bội tới như vậy.” Hương Anh Đông cũng không muốn vòng vo. “Còn cô, mới vài ngày không gặp đã trở nên như vậy. Không phải là chọc giận Minh Châu cho nên mới bị cô ấy giáo huấn đó chứ?”

Cẩm Tú “a” một tiếng. Đột nhiên bị hấn hỏi vậy, trong nhất thời thật không biết trả lời thế nào. “Không, không liên quan gì đến Minh Châu... Tôi và chị ấy, thật ra cũng không có quan hệ gì cả...” Kỳ quái! Vì sao chỉ một câu mà nàng lại nói ấp úng như vậy.

“Thật... sao?” Hương Anh Đông kéo giọng. Hấn cúi người xuống, ám muội mà nhìn vào mắt Cẩm Tú. “Cô không giống người giỏi nói dối.” Ngày đó ở cửa nhà Minh Châu, hấn và Tả Chấn đều nghe rất rõ ràng, nàng luôn mồm gọi Minh Châu là chị, chỉ là Minh Châu không thừa nhận mà thôi.

Cẩm Tú bắt đầu cảm thấy choáng váng. Hấn cách nàng quá gần. Đối diện với ánh mắt như cười mà không cười của hấn, Cẩm Tú cảm thấy mình thật giống một con chim sẻ không chỗ trốn tránh dưới móng vuốt của chim ưng, ngay cả mắt cũng không dám nháy một chút. Nàng không khỏi rụt người về phía sau, nhưng phía sau là đầu giường, không chỗ thối lui.

Lúc này hấn đứng dậy, Cẩm Tú nhất thời cảm thấy áp lực nhẹ đi, hơi thở cũng thông suốt. Hô! Nhịn không được mà lên thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng mà đưa tay lau mồ hôi. Cứ tiếp tục mặt đối mặt, mắt đối mắt với hấn như vậy, trái tim đáng thương của nàng nhất định sẽ ngừng đập vì không chịu nổi áp lực. Vì sao hấn muốn truy hỏi quan hệ giữa nàng và Minh Châu? Chuyện này liên quan gì tới hấn?

Thật ra cũng không phải chuyện gì xấu hổ khó mở miệng. Nhưng Minh Châu hoàn toàn không thừa nhận quan hệ giữa các nàng, nàng nói nữa thì có ích gì. “Tôi là...” Nàng chần chờ nhưng vẫn lựa chọn thẳng thắn. “Tôi là em gái của Minh Châu, chỉ là không cùng mẹ.”

Hướng Anh Đông nhướng mày ngạc nhiên. Từ khi quen biết Minh Châu đến nay, nàng vẫn giữ kín như bưng thân thể của mình, không hề đề cập tới. E rằng ngay cả anh hấn cùng Tả Chấn cũng không biết đầu đuôi trong đó. Hấn vẫn cho rằng nàng giống như Tả Chấn, là cô nhi không cha không mẹ từ nhỏ, cho nên mới cấm kị vấn đề này như vậy. Thì ra là không phải.

“Minh Châu chưa từng nhắc tới tôi đúng không...” Cẩm Tú thấp giọng nói. “Có lẽ là chị ấy sẽ không nói. Cha tôi tổng cộng cưới ba bà vợ, mẹ của Minh Châu dì hai, vốn rất được yêu chiều. Ai biết sau đó lại nhiễm bệnh lao, không ai dám gần gũi với bà ấy. Mẹ tôi xuất thân thấp hèn, lại qua đời sớm, chỉ sợ cha cũng đã quên còn có một đứa con gái như tôi. Từ nhỏ cũng chỉ có Minh Châu là thân thiết với tôi. Hai người chúng tôi luôn bị người khác ức hiếp, mỗi lần chị ấy đều bảo vệ tôi. Nếu chị ấy bị đánh hay phạt quỳ, tôi cũng vùng trộm tìm ít đồ ăn cho chị ấy.”

“Năm Minh Châu mười lăm tuổi, bệnh lao của dì hai ngày càng nặng, e là không xong. Mẹ cả sợ bà ấy không qua được năm mới, ở lại trong nhà thì xui xẻo cho nên buộc hai người ra ngoài nương nhờ họ hàng. Năm đó tôi chín tuổi, còn đang ở nhà sau xem người ta dán lồng đèn, Điền thúc chạy tới kéo tôi ra ngoài, nói là Minh Châu bị đuổi đi rồi, bảo tôi đi tiễn chị ấy. Nhưng đợi đến lúc tôi vừa khóc vừa đuổi theo thì hai người đã đi rồi. Tôi đuổi theo tới bờ sông thì họ đã qua sông, bị một chiếc xe gỗ mục nát kéo đi rồi. Tôi gọi khản cả giọng nhưng gió quá lớn, họ không nghe thấy, Minh Châu cũng không quay đầu một cái...”

Trên mặt Cẩm Tú nhìn không quá bị thương, nhưng trong giọng nói lại chua xót nói không nên lời. “Từ hôm đó trở đi, ở nhà, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Không biết có phải năm nay trúng phải tà hay không mà trong nhà liên tiếp gặp chuyện không may. Anh cả đi làm ăn ở Hồ Nam gặp phải bọn cướp, tiền bị cướp, người cũng không còn. Cha chịu không nổi đả kích, kết hợp với bị bệnh, không đến nửa năm đã qua đời. Chủ nợ tới nhà bắt trả nợ, mẹ cả mang theo em trai Thư Huệ, lấy đi những đồng tiền cuối cùng trong nhà... Ngay cả căn nhà cũng bị lấy mất rồi.”

Hướng Anh Đông chăm chú mà nghe, vẻ đùa cợt trên mặt dần dần không còn nữa. Thảo nào nàng trôi dạt đến nước này.

“Là Điền thúc bảo tôi đến Thượng Hải đến tìm Minh Châu nương tựa.” Nói tới đây, Cẩm Tú bỗng nhiên nở nụ cười. “Kết quả là như các anh nhìn thấy đấy. Minh Châu hận Vinh gia, cố tình tôi lại họ Vinh, cho nên ngày hôm đó, chị ấy tức giận đến như vậy.”

Hướng Anh Đông nhìn nàng. “Rơi vào tình huống thế này, chắc trong lòng cô cũng khó tránh oán giận Minh Châu.”

“Không sao cả.” Cẩm Tú thản nhiên nói. “Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn luôn bị cự tuyệt nên quen rồi. Tôi chỉ hối hận là không nên đến Thượng Hải. Những chuyện trước đây... thật ra đặt ở trong lòng là được rồi.”

Đúng, nàng hối hận là không nên tới Thượng Hải. Nếu như vậy, ít nhất trong lòng còn có thời thơ ấu, có những lý ức ấm áp ấy.

Hướng Anh Đông đứng dậy đi đến trước cửa sổ, ngắm nhìn trời chiều vàng rực bên ngoài. “Cô không biết Minh Châu đã trải qua những chuyện gì... Ở Thượng Hải, một cô gái nhỏ mới mười lăm tuổi muốn đứng dậy, không phải là chuyện dễ dàng. Những gian khổ mà cô gặp phải ngày hôm nay, nhất định năm đó cô ấy cũng đã trải qua.”

Cẩm Tú nhìn bóng lưng của hấn, trong lòng bỗng nhiên rung động. Lúc người này nói chuyện tử tế, giọng nói thật sự rất dễ nghe.

“Trước hết cô cứ ở nơi này, không cần lo lắng những chuyện khác. Có lẽ Minh Châu chỉ là nóng giận nhất thời, qua vài ngày thì tốt thôi.” Hướng Anh Đông quay đầu lại. “Đến lúc đó, tôi sẽ nói giúp cô.”

Hấn nói... Muốn nói giúp cho nàng sao? Vì sao? Cẩm Tú ngẩn ra. Từ Trần Giang đến Thượng Hải, trên đường mưa to gió lớn, hấn là người duy nhất chịu giúp nàng.

“Cám ơn anh, Anh thiếu.” Rốt cuộc nàng cũng nói ra lời cảm ơn trong lòng. “Nhưng... tôi biết tính của Minh Châu. Chị ấy vẫn luôn rất quật cường, tuyệt đối không vì người khác nói giúp mà thay đổi chủ ý. Hơn nữa, chuyện đã đến nước này, chị ấy có thừa nhận tôi là em gái của chị ấy hay không, cũng đã không quan trọng nữa.”

Thật sự là không quan trọng. Minh Châu bây giờ đã là người của thế giới khác, không cấp được sự ầm áp mà nàng cần. Nàng cũng không muốn nghèo khó, hèn mọn như vậy mà đứng ở trong phòng khách tráng lệ của Minh Châu nữa.

.....

Tối ngày hôm sau chính là dạ tiệc xa hoa của hộp đêm Bách Nhạc Môn.

Trong ghế lô của Quê Hoa Phường đang lúc yến tiệc linh đình, xiêm áo lộng lẫy tưng bừng. Tả Chấn vừa mới kính rượu một vòng, đi đến bên sôpha dựa vào, Hướng Anh Đông liền chen lại đây.

“Ừa, Anh thiếu, cậu ngồi bên kia đi.” Tả Chấn thấy rõ ràng xung quanh có sôpha trống, sao hấn lại cố tình thích chen vào chỗ này?

Hướng Anh Đông không chịu. “Tôi mà ngồi một mình, lập tức sẽ có mấy em ulla đến. Tôi có chuyện nghiêm túc muốn nói với cậu.”

Tả Chấn mỉm cười. Chuyện nghiêm túc, hấn mà có chuyện gì nghiêm túc.

“Cậu thì tốt rồi, nhặt một người ở trên đường về liền quảng cho tôi là không phải chuyện của cậu nữa.” Hướng Anh Đông oán giận. “Bây giờ sự tình phiền phức rồi, cô gái kia đúng là em gái của Minh Châu.”

“Tôi biết.” Tả Chấn nhìn hấn, trong mắt xẹt qua một tia cười cợt. Chính là vì em gái của Minh Châu cho nên mới đẩy về phía hấn.

Hướng Anh Đông phiền não mà vò đầu bứt tóc. “Tình trạng giữa bọn họ chắc cậu cũng không rõ? Thật ra là thế này, thế này...” Hấn đem những lời nghe được từ Cẩm Tú kể lại một lần nữa cho Tả Chấn. “Thảo nào đánh chết Minh Châu cũng không chịu nhận cô ta. Ai da, thân thể thật đáng thương.”

“Cậu lên trên cầu vượt bên ngoài nhìn một cái, tùy tiện tìm một người, thân thể đều đáng thương hơn cậu.”

“Bây giờ phải làm sao đây? Minh Châu đã tuyên bố không có quan hệ gì với cô ta, nhưng cũng không thể đẩy cô ta ra ngoài đường.” Hướng Anh Đông đem sự tình rối rắm này ném lại cho Tả Chấn. “Dù sao người là do cậu mang về, chính cậu liệu mà làm.”

Ly rượu cao chân trong suốt từ từ chuyển động trong tay Tả Chấn.

“Cậu yên tâm. Cô gái tên Cẩm Tú kia, lúc ấy rơi vào tình cảnh như thế cũng không chịu quay đầu lại cầu xin Minh Châu, cô ta sợ người khác chán ghét. Cậu chẳng qua chỉ là người ngoài không dính dáng gì, cô ta còn có thể ỷ lại cậu sao?”

“Nhưng ngoài miệng Minh Châu nói như vậy, ai biết trong lòng cô ấy lại nghĩ thế nào? Dù sao cũng là chị em ruột. Đến lúc đó không có người, cô ấy lại nhớ đến mà đòi tôi, tôi lấy cái gì đưa cho cô ấy?”

Tả Chấn ung dung nhàn nhã. “Cho nên bảo cậu cứ chờ vài ngày xem. Nói cho cùng đây là việc nhà của Minh Châu, dù sao cũng không thể để cho cậu. Cuối cùng cô ấy cũng sẽ ra mặt.”

“Chấn.” Anh Đông đột nhiên có chút dăm chiêu mà nhìn hấn một cái. “Rốt cuộc cậu đang giúp ai?”

Sao hấn bỗng nhiên cảm thấy hình như mình và Minh Châu đều bị người nào đó tính kế? Vì Minh Châu cho nên hấn mới nhận chuyện phiền phức này. Nhưng cuối cùng Minh Châu lại e ngại mặt mũi của hấn, không thể không xuất hiện sắp xếp cho Cẩm Tú... Rốt cuộc là ai nợ ai? Bài toán mơ hồ này, sao hấn càng tính lại càng không rõ ràng.

3. Chương 03

Chương 3: Dương liễu thướt tha

Ba ngày sau.

Những vết bầm tím trên mặt Cẩm Tú, trải qua cẩn thận điều dưỡng đã biến mất hơn phân nửa, nhưng chân trái bị trật tương đối nghiêm trọng, đi lại không tiện, còn phải chống nạng.

Lúc Hướng Anh Đông đến, Cẩm Tú đang ở trong phòng tập đi lại.

“Đã chờ không kịp mà muốn xuống giường rồi.” Hướng Anh Đông đứng ở cửa gọi nàng: “Buồn chán sao?”

Cẩm Tú bỗng nhiên quay đầu. “Anh thiếu!” Nàng nhịn không được mà mừng rỡ. “Sao anh lại tới đây.”

Mấy ngày qua, tổng cộng hắn tới ba lần, kỳ thật mỗi lần cũng chỉ là tùy tiện nói mấy câu rồi bước đi. Nhưng không hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy hắn, Cẩm Tú đều cảm thấy vô cùng vui mừng. Hắn còn nhớ mà đến thăm nàng.

Vừa rồi tập đi lại, mệt mỏi, đứng ở đó xuất thần, bỗng nhiên lại nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn cười nói: “Đây là ai vậy? Vừa đến liền chọc Minh Châu phát giận như vậy.”

Ngay tại trước khung cửa sổ này, hắn từng hỏi: “Tên là gì?”

“... Vinh Cẩm Tú.”

Lần đầu tiên có một người đàn ông dùng loại ngữ khí này hỏi nàng tên là gì? Giọng nói, vẻ mặt lúc đó, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rất rõ. Khuôn mặt của người này hình như là có ma lực, khiến người ta nhìn qua là không thể quên.

Lần trước, hắn từ trong phòng này đi ra ngoài, thừa dịp thím Lan còn chưa tới thu dọn đồ đạc, Cẩm Tú lén giấu đi cái bật lửa hắn để quên. Chắc là bằng bạc, khéo léo tinh xảo, nàng yêu thích không rời tay, còn dùng khăn tay sạch bọc lại. Muốn trả lại cho hắn, nhưng không biết tại sao, trong lòng quyến luyến không nỡ.

Trả lại cho hắn đi, cái này nhất định rất quý. Cẩm Tú nghĩ vậy, với tay vào trong túi áo, nắm chặt cái bật lửa. Vừa muốn mở miệng đã thấy Hướng Anh Đông lấy hộp thuốc lá ra, “xạch” một tiếng – trong tay hắn là một cái bật lửa mới màu vàng.

Cẩm Tú không khỏi há hốc mồm... Hắn thật là có tiền, làm mất cái bạc thì đổi thành cái vàng.

“Anh thiếu... Anh đổi bật lửa sao?” Nàng nhịn không được mà hỏi.

“Ừ, luôn quảng mất, đổi hàng trăm cái cũng không nhớ được.” Hướng Anh Đông gật đầu. “Sao cô biết?”

Cẩm Tú lại nắm chặt cái bật lửa trong tay, ấp úng nói: “Tôi... Lần trước hình như thấy một cái màu bạc.” Thì ra hắn cũng không để ý mấy thứ này, nàng lại thầm vui vẻ. Như vậy nàng có thể giữ lại cái này. Thứ đồ đặt trong túi tiền bên người hắn, được vuốt ve trong tay hắn, nàng giữ lại bên người thêm vài ngày, chắc cũng không quan trọng gì?

Cẩm Tú không biết mặt mình lại đỏ lên.

Ngẩng đầu, lúc này nàng mới phát hiện, cả nửa ngày mình chỉ nhìn Anh thiếu, nhưng lần này hắn không đến một mình.

Người đàn ông phía sau hắn, đứng ở xa xa, tuấn tú tao nhã, Cẩm Tú thấy rất quen, nhớ mang máng là đã gặp qua ở trước nhà Minh Châu. Hôm đó hắn cũng ở đó. Hắn vẫn cứ đứng ở nơi đó, có chút cao ngạo, có chút lãnh đạm, là ai vậy?

“Tôi là Tả Chấn, chấn trong chấn động.” Hắn nói như vậy.

“Chúng ta đã gặp mặt.”

Tả Chấn mỉm cười. “Không sai.”

Hắn đánh giá Cẩm Tú. Lúc này đang là chạng vạng, Cẩm Tú đứng đưa lưng về phía cửa sổ, ánh chiều tà vàng rực ấm áp tạo thành một vầng sáng bao quanh nàng. So với hai lần gặp trước, bây giờ nói chung nàng tốt hơn nhiều. Nàng mặc bộ sườn xám bằng vải nỉ mỏng trắng như tuyết, hai bím tóc dài đen nhánh xõa trước ngực, cổ hết sức chống nạng. Có lẽ là mệt mỏi mà hai bên thái dương hơi đỏ mồn, sắc mặt đỏ ửng.

Giống như Minh Châu, nàng cũng có một đôi mắt trong suốt, đen thẳm rất đẹp. Nhưng đôi mắt của Minh Châu là lạnh như nước, quẩn rũ như sương khói, không biết làm cho bao nhiêu người mê muội. Cẩm Tú lại bất đồng, dường như nàng có tâm sự. Khi nhìn hắn, dịu dàng mà bối rối.

“Ngồi xuống rồi nói.” Hướng Anh Đông kêu thím Lan châm trà lại đây. “Đứng đó nhìn cái gì? Cũng không phải chưa gặp qua.”

Cẩm Tú then thùng, thu nạng lại, mò mẫm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. “Nhìn xem, tôi còn khập khiễng, cái chân này hồi phục quá chậm, thật làm người ta sốt ruột.”

“Như vậy là được rồi. Lúc đầu ngay cả đầu ngón tay cũng nhúc nhích không nổi, tôi còn tưởng rằng tay chân cô đều bị đánh gãy chứ.” Hướng Anh Đông cười nói. “Phỏng chừng thêm tám mươi ngày nữa là hồi phục như bình thường.”

Tả Chấn nâng chung trà lên. “Vinh tiểu thư vội vàng như vậy, có phải còn có chuyện gì phải làm gấp hay không?”

Cẩm Tú lắc đầu. “Tôi vừa đến Thượng Hải, không quen ai hết, nào có chuyện gì phải làm. Cũng chỉ có một chuyện... gấp thì cũng không gấp lắm. Tôi muốn hồi phục sớm một chút là có thể đi ra ngoài tìm chút việc vặt mà làm. Mấy ngày nay e là tiêu của Anh thiếu không ít tiền...”

Hướng Anh Đông nhìn thoáng qua Tả Chấn. Quả nhiên hắn nói không sai, cô gái này e sợ người khác chán ghét nàng. Nhưng xem ra, nàng cũng không tính về chỗ của Minh Châu. Hai chị em cứng cỏi như từ một khuôn đúc ra.

“Cô muốn... tìm việc làm? Có tính toán gì không?”

Cẩm Tú cũng không rõ mình có thể làm được gì. Nàng trầm mặc. Ở Trần Giang, cha không cho đến trường đi học, cũng may trong nhà mời thầy giáo về dạy cho các anh em trai, tốt xấu đi gì nàng cũng theo học vài năm. Bây giờ ra ngoài tìm việc, e là chẳng có tác dụng gì.

“Vậy nói đi, cô biết làm cái gì?” Hướng Anh Đông thử hỏi. “Thí dụ như... tính toán? Ghi sổ sách? Hoặc là đàn dương cầm?”

Cẩm Tú cúi đầu, đàn dương cầm! Ngay cả sờ nàng cũng chưa từng sờ qua, đừng nói gì tới đàn. Nghe nói nhạc phổ của người tây rất khó hiểu. “Tôi không biết.”

Cái gì nàng cũng không biết, còn muốn đi ra ngoài kiếm tiền?! Hướng Anh Đông cười ngẹn, đã biết sẽ như vậy mà.

Hắn vừ7 cười, Cẩm Tú bỗng nhiên ngẩng đầu, kích động đỏ mặt. “Không biết tính toán, không biết đàn dương cầm, ít nhất tôi còn có tay có chân, làm những việc nặng cũng được vậy.”

Tả Chấn thản nhiên nhìn nàng, một đôi tay nhỏ bé nồn nà xúc động mà đan vào nhau. Đôi tay này có thể làm việc nặng gì? Hiện nay có biết bao người chen chúc ở bên ngoài chờ công việc. Huống chi ở Thượng Hải, ngay cả một chỗ ở nàng cũng không có. Cho dù kiếm được tiền, có đủ thuê phòng ăn cơm hay không cũng là vấn đề.

Mới đây nàng cũng lưu lạc bên ngoài, không phải chưa từng thử qua, nào có dễ dàng như vậy.

Cẩm Tú lờm lỏm, giống như biết hắn đang nghĩ gì. “Không phải tôi không biết gì cả. Tôi đã học may, còn có thể thêu thùa, tôi biết làm lồng đèn. Đúng rồi! Tôi còn biết thổi tiêu. Từ lúc còn rất nhỏ tôi đã bắt đầu học thổi tiêu...” Nàng càng nói thì âm thanh lại càng nhỏ. Cuối cùng, ảo não đến mức không nói được nữa.

Nhìn gương mặt tỉnh rụi của Tả Chấn, nàng không nói được nữa. Ở trước mặt hắn, nàng bỗng nhiên á khẩu không nói được. May vá? Thêu thùa? Làm lồng đèn, còn có thổi tiêu! Những chuyện thường làm khi ở nông thôn, ở đây, ngay lúc này đã vô dụng. Nơi này là Thượng Hải, một Thượng Hải từng bừng náo nhiệt,

muôn màu muôn vẻ, là nơi giống như có muôn nghìn việc hệ trọng. Nơi này hoàn toàn không phải thế giới mà nàng quen thuộc.

Tả Chấn nhìn nàng, nhìn hàm răng trắng củ7 nàng chán nản mà cắn vào môi dưới. Băn khoăn, ngơ ngác, xấu hổ, vô thố,... đều có trong đôi mắt sáng ngời kia, lại còn không chịu thua mà trừng mắt biện bạch, giống như là sợ bị người khinh thường. Nhưng bề ngoài quật cường, bên trong hoảng loạn không thể gạt được mắt hấn chút nào.

Không biết tại sao, hấn bỗng nhiên có chút mềm lòng.

Hương Anh Đông đợi ở bên cạnh nhìn Tả Chấn mà cười cợt. Điều nói hấn có nhiều cách, lúc này lại gặp phải phiền phức rồi. Vinh Cẩm Tú là em gái của Minh Châu. Mặc kệ Minh Châu có thừa nhận hay không, nàng cũng không giống với những cô gái khác. Đẩy đi không được, nuôi thì càng xấu hổ... Biết ăn nói thế nào với Minh Châu đây? Em gái của cô được tôi nhặt về từ bên đường, cho nên liền thẳng thắn muốn cô ta?

Huống hồ hấn cũng không có chút hứng thú nào với Cẩm Tú. Nàng còn quá khờ khạo.

“Cô... trước hết cứ dưỡng thương cho tốt rồi nói sau.” Tả Chấn nói. “Đến lúc đó tự nhiên tôi sẽ sắp xếp.”

Con cáo già xảo quyệt này! Hương Anh Đông thầm mắng. Thật giỏi chống chế, đẩy nguyên xi trách nhiệm trở về... Đến lúc đó? Đến khi nào? Thế nhưng Cẩm Tú ngốc nghếch kia còn tràn đầy bất ngờ cùng cảm kích... Aiz! Muốn nói tới bản lĩnh xem sắc mặt, nhìn thời thế, ngay cả một phần củ7 Minh Châu nàng cũng không có. Thật không biết sao có thể là chị em ruột.

Trời về chiều, đang lúc hoàng hôn.

Khí thu se se, bởi vì sắc trời u ám muốn mưa mà càng thêm lạnh lẽo. Cả buổi chiều đều âm u. Đến chạng vạng, mây đen càng dày đặc, những mưa còn chậm chạp chưa rơi xuống. Trên đường, xe đến xe đi. Người đi đường đều vội vội vàng vàng. Thời điểm này, ai lại không vội chạy về nhà, mong mỗi ăn bữa cơm nóng hổi. Cả căn nhà sáng ngời ánh đèn cùng tiếng cười đùa của người nhà, xua tan sự mệt mỏi của một ngày hối hả ngược xuôi ở bên ngoài.

Cẩm Tú cũng vội vàng đi trên đường.

Đường phố Thượng Hải thật sự rất phức tạp, nàng lại hoàn toàn không quen đường. Mới sáng đã ra ngoài, cầm tờ báo hỏi thăm một mạch mới tìm được trường tiểu học Hoa Anh. Trên báo đăng bọn họ thông báo tuyển dụng giáo viên âm nhạc, xem qua thì điều kiện cũng không quá khắc khe. Cẩm Tú còn nghĩ, trước kia cũng thường xuyên dạy bọn trẻ hàng xóm ca hát, thổi tiêu, thổi sáo,... nói không chừng có thể thử xem. Kết quả là, thật vất vả tìm được mới biết chưa từng có kinh nghiệm dạy học, lại không có người đề cử, muốn làm giáo viên quả thực là ý nghĩ viển vông.

Không sao, không sao.

Bước ra khỏi cửa trường tiểu học Hoa Anh, dọc theo đường đi Cẩm Tú càng không ngừng an ủi chính mình. Mới tìm hai ngày mà thôi! Bất quá cũng mới thử mấy chỗ như xưởng sợi, xưởng nhuộm, quán trà, tiệm đồng hồ, tiệm quần áo, trường tiểu học Hoa Anh... mà thôi. Nhất định còn có cơ hội. Lại mở tờ báo đã vo thành một cuộn ra, dòng chữ to nổi bật đập vào mắt. “Câu lạc bộ Thất Trọng Thiên tuyển học viên khiêu vũ...” Học viên khiêu vũ là cái gì? Đây là công việc mới mẻ gì? Xem tiền lương phía dưới cũng không thấp.

Vừa đi vừa nghĩ, qua vài giao lộ Cẩm Tú mới bắt ngờ phát hiện... đi sai đường! Vội vàng quay lại, nhưng càng đi càng lơ mơ. Từng con đường nối tiếp dọc ngang khắp nơi, trước mắt là ngựa xe như nước, nhà cao tầng... con đường lúc này ở nơi nào? Nàng nhớ là quẹo vào ở một tiệm giày, nhưng tiệm giày kia dường như đột nhiên biến mất, rốt cuộc tìm không ra.

Trên người lại không có một xu nào.

“Tiểu thư, đi xe không? Rất rẻ.” Phía sau có chiếc xe kéo niềm nở đuôi theo mời chào, Cẩm Tú lắc đầu như trống bỏi. “Không đi, không đi.” Có vẻ nữa nàng cũng không đi nổi... Nhưng thật ra rất muốn hỏi một chút xem, hằng xe có chịu mượn phụ nữ kéo xe hay không?

Không khí ẩm ướt, hơi lạnh quất vào người.

Trên người Cẩm Tú vẫn là chiếc sườn xám bằng vải nỉ mỏng manh kia. Có lẽ lúc trước thím Lan sắp xếp, ở trong phòng lại không biết lạnh. Đi ra ngoài mới phát hiện quá phong phanh. Tay áo thì ngắn, tà lại xẻ cao, tay chân đều lạnh ngắt mà nổi da gà.

Lo nhất là sợ trời mưa, sắc trời đã trề, phải nhanh chóng về Sư Tử Lâm mới được. Chân trái bị trật tuy đã tốt hơn nhiều, đi đường có thể không cần chống nạng nhưng đi quá lâu thì vẫn hơi đau, giống như đeo chì mà không nhắc nổi.

Cuối cũng mưa vẫn rơi. Lúc đầu nhỏ, sau đó lại dần dần chuyển lớn. Đầu tóc cùng bờ vai của Cẩm Tú đều đã ướt đầm, còn ở trên đường nhìn ngược nhìn xuôi. Thấy quần áo đã không thể ướt hơn được nữa, đành phải chạy đến đứng dưới cửa của nhà thờ Vọng Hải Lâu trước mặt tránh mưa.

Ai mà biết, cơn mưa này chẳng những không ngừng, ngược lại đường như càng mưa càng lớn.

Ngân hàng Hoa Long đối diện, biển hiệu đèn nê ông có chữ “giao dịch dễ dàng” sáng lên, chiếu lấn vào mưa bụi thê lương. Cẩm Tú ôm chặt hai tay, lạnh đến run lấy bầy. Đầu tóc ướt nhỏ giọt, bàng hoàng nhìn chung quanh.

Ngọn đèn ở quá xa, mưa rất lạnh, chung quanh lại xa lạ, bỗng nhiên lại có cảm giác đến bước đường cùng...

Một chiếc ô tô lướt nhanh qua sát cửa nhà thờ làm nước mưa trên đường bắn tung tóe, thiếu chút nữa bắn cả lên người Cẩm Tú. May mà nàng né nhanh, không đến nỗi trở nên ướt như chuột lột ngay tại trận. Nhưng chiếc sườn xám trắng kia lại gặp nạn, vạt áo dính loang lổ lấm chấm. Cẩm Tú đau lòng cong người xuống, đem tờ báo trong tay lau chùi. Nàng chỉ có duy nhất một bộ quần áo như thế này. Ai biết vừa lau được vài cái, chợt nghe thấy tiếng xe thắng gấp, chiếc xe vừa rồi cứ nhiên lui lại, từ từ chạy đến dừng lại bên cạnh nàng.

Tài xế nhanh nhẹn xuống xe, mở cửa sau ra, bung dù lên... Cẩm Tú nhìn thấy một đôi giày da màu đen thò ra khỏi xe, giẫm vào nước mưa. Lại nhìn lên trên, là một ống quần trắng thớm.

Cẩm Tú ngạc nhiên đứng thẳng người, lập tức tròn mắt. Dưới cái dù, rõ ràng đúng là Tả Chấn?!

Sắc trời u ám, mưa gió lạnh lẽo nhưng giọng nói của hắn lại dịu dàng ấm lòng người. “Cẩm Tú, lại đây.”

Giọng nói của hắn rất tự nhiên làm cho người ta không thể nào cự tuyệt. Hắn nhận lấy cây dù từ tay người lái xe che lên đầu Cẩm Tú. “Trời mưa đừng ra ngoài một mình.”

Đây là lần đầu tiên Cẩm Tú đi loại xe tư nhân này. Chiếc ghế da rộng lớn mềm mại dễ chịu, trong không khí tràn ngập hơi ấm. Nàng hơi tò mò mà rướn người nhìn tài xế lái xe. Cái vòng tròn kia là dùng để chuyển hướng sao, bên cạnh còn có tay cầm. Động tác của lái xe thuần thục, thực không đơn giản, xe chạy êm như vậy.

Tả Chấn không phải là người hay nói chuyện, nhưng không biết vì sao, giờ phút này Cẩm Tú bỗng nhiên cảm thấy hắn vô cùng thân thiết. Tuy chỉ gặp mặt hai lần, nhưng Thượng Hải to lớn như vậy, người nàng quen biết tổng cộng cũng chỉ có vài người. Trong những người này, Tả Chấn đã được cho là bạn bè.

Đầu tóc Cẩm Tú ướt hết cả, vài sợi tóc trên trán còn nhỏ giọt, dán vào trên cái trán mịn màng của nàng, lông mày càng thêm đen tuyền. Tả Chấn xoay mặt qua nhìn nàng. “Thương thế của cô khỏi rồi sao?”

Cẩm Tú gật đầu. “Đúng vậy, từ hôm kia đã không cần dùng nạng nữa.” Nàng quay đầu về phía Tả Chấn, chỉ vào mặt mình. “Nhìn xem! Vết bầm trên mặt đều hết rồi. Thím Lan chăm sóc tôi rất chu đáo, đồ ăn mỗi ngày đều không lặp lại, ngay cả quần áo cũng không chịu để cho tôi giặt. Mỗi ngày ăn no lại ngủ, ngủ chán rồi lại thức dậy ăn cơm. Aiz, từ nhỏ đến lớn chưa từng sung sướng như vậy, thực sự có chút không hưởng thụ nổi. Cứ tính dường như vậy, sao thương tích có thể không tốt được. Thật ra vốn cũng không có gì trở ngại, bầm tím mà thôi, không tổn thương đến gân cốt.”

Cẩm Tú nói linh tinh lang tang, có chút mừng rỡ cùng riu rít như gặp được bạn cũ nơi đất khách quê người. Kỳ thật cùng lắm thì Tả Chấn cũng chỉ có thể coi là bè nước gặp nhau, ngay cả nói cũng chưa nói được vài câu. Nhưng ngay lúc này, ở nơi đây gặp được một người quen, bất luận là ai, đối với Cẩm Tú mà nói đều được cho là quý giá.

Tả Chấn cũng không chen vào, dường như hẳn không hề để ý đến nàng lắm nhảm, chỉ hỏi: “Tối nay còn có chuyện gì khác hay không?”

Cẩm Tú ngăn ra. “Tôi thì có chuyện gì, về Sư Tử Lâm thôi.”

“A?” Cẩm Tú không rõ ý tứ của hẳn. Mãi đến khi xuống xe, nàng mới phát hiện trước mắt là một khách sạn.

Nói là khách sạn nhưng kém xa Sư Tử Lâm. Chỉ là một tòa nhà hai tầng rất đơn giản, bên trên treo một tấm biển “Khách sạn Tương Đàm”.

“Tôi và Anh Đông đều thích ăn món ăn Hồ Nam, nơi này là chính gốc, trước kia thường đến.” Tả Chấn kéo nàng vào chiếc dù. “Coi như yên tĩnh, chỉ là hơi đơn sơ.”

Cẩm Tú lại vui đến không nói nên lời. Đây sao có thể coi như đơn sơ được! Chỉ là đơn giản mà thôi. Không thể tưởng tượng được Thượng Hải còn có những nơi thế này. Ngoài cửa treo lồng đèn đỏ, dù bằng giấy dầu, bên trong còn có cầu thang bằng trúc. Lập tức liền khiến nàng nhớ tới quê nhà Trấn Giang. Trong nhà cũ của nàng cũng có cầu thang bằng trúc như vậy, vừa bước lên liền vang tiếng kẽo kẹt. Bây giờ muốn trở về cũng không được nữa rồi.

Anh thiếu... anh ta cũng thích những nơi như vậy sao?

Tả Chấn mang nàng lên lầu, không phải bao phòng riêng, chỉ là một căn gác. Trời mưa ít người, chỉ có bọn họ là khách. Bàn của bọn họ được kê sát cửa sổ, cửa sổ được chống lên một nửa, dùng màn trúc để che mưa, tiếng mưa rơi đánh vào sột soạt, rất tĩnh mịch. Cẩm Tú bỗng nhiên nhớ tới một câu từ: “Cây ngô đồng, canh ba mưa, biết đâu tình đang đắng. Từng chiếc lá, từng âm thanh, nhỏ giọt trên thềm vắng.”

Bốn phía rất yên tĩnh. Nghe giọt mưa đánh vào trên màn trúc, cảm thấy tâm tư biến ảo, vui vẻ không nói nên lời.

Bên môi Tả Chấn xẹt qua một ý cười. Vừa bước vào Cẩm Tú liền bắt đầu thất thần, nàng đang nghĩ cái gì? Hẳn gõ nhẹ vào cái bàn. “Ăn cay được không?”

Cẩm Tú kiêu ngạo mà ngẩng đầu. “Không c7y không ngon!”

(nghĩ chỗ này thiếu mất một câu)

Cẩm Tú nhin không được mà nở nụ cười, nhìn Tả Chấn. “Cho dù là thật... Anh sợ sao?”

Tả Chấn ngăn ra, Cẩm Tú cũng biết cười. Nàng cười rộ lên, thì ra là động lòng người như vậy. Ánh mắt cong thành hai vầng trăng khuyết nho nhỏ, khóe môi mềm mại nhếch lên... Nghe ngữ khí của nàng, dường như là khiêu khích.

Tả Chấn cúi đầu xem thực đơn. Thật ra quán ăn nhỏ này, món ăn sở trường cũng chỉ có vài món như vậy, không cần xem hẳn cũng biết. Hẳn gọi vài món cay nhất rồi lại sợ vừa rồi Cẩm Tú chẳng qua là phô trương thanh thế cho nên đem thực đơn đưa cho nàng. “Còn lại cô gọi đi.”

Nói thật, gần như Cẩm Tú không có kinh nghiệm gọi món ăn ở ngoài. Nhìn thực đơn, tên đều là xa lạ. Suy nghĩ nửa ngày mới hết sức thận trọng hỏi: “Có thể gọi... một cái bánh bà bà không?”

Cái gì, bánh bà bà? Đó là cái gì vậy?!

Bồi bàn ngăn người, Tả Chấn cũng ngăn người. Hai người chậm rãi nhìn nhau, không khỏi đồng thời bật cười. Trong tay Tả Chấn vừa bưng lên một ly trà, nụ này cười, gần như đem nước trà cũng rung rinh trào ra ngoài.

Bồi bàn nhin cười. “Tiểu thư, món ăn mà cô gọi, hình như không phải món ăn Hồ Nam?”

Cẩm Tú biết gây ra trò cười, không khỏi đỏ cả mặt lên, hết sức xấu hổ mà ấp úng: “Không có sao, không có thì thôi... Vậy, như vậy...”

Nắm tay đặt bên mép bàn của nàng cũng sắp đổ đầy mồ hôi, Tả Chấn nhanh chóng vung tay bảo bồi bàn đi xuống. “Cứ làm đại một món canh bưng lên.”

Hắn châm một điếu thuốc, đặt cái bật lửa ở trên bàn. Cẩm Tú nhớ tới cái bật lửa giấu trong túi của mình cũng là màu bạc, chạm trổ tinh xảo như vậy.

“Bánh bà bà kia là món ăn ở quê cô sao?” Tả Chấn hỏi.

Cẩm Tú gật đầu. “Rất lâu rồi không ăn, Thượng Hải không có bán.” Nàng chưa nói nửa câu sau. Thật ra, đây là món bánh ngọt mà Minh Châu thích nhất khi còn nhỏ, vừa rồi không biết tại sao lại đột nhiên nghĩ tới.

Chỉ có một mình nàng nhớ rõ, Minh Châu đã quên rồi.

“Đương nhiên là sốt ruột.” Cẩm Tú chau mày. “Đã làm phiền Anh thiếu lâu như vậy. Ăn, mặc, ở đều dựa vào anh ấy. Ăn không ở không thì không nói, còn phải trả tiền thuốc men. Cứ như vậy người ta sẽ thấy phiền.”

Cẩm Tú chán nản. “Thật là. Đi cả một ngày mà không có chút kết quả nào. Có điều... ngày mai tôi còn muốn tới câu lạc bộ Thất Trọng Thiên xem xem, bọn họ tuyển dụng học viên khiêu vũ. Nói là học viên nhưng còn có thể có tiền lương.”

“Thất Trọng Thiên?!” Tả Chấn nhìn nàng, có chút không chắc chắn chính mình nghe được cái gì. “Cô nói... cô muốn đi Thất Trọng Thiên khiêu vũ?”

Thì ra nàng vội vã kiếm tiền.

Tả Chấn dựa vào phía sofa. “Khiêu vũ thì không được.” Những chỗ như thế không thích hợp với Cẩm Tú. “Thật ra đối với Anh Đông mà nói, một chút tiền tiêu cho cô, căn bản không thể xem như tiền. Cậu ta tùy tiện đánh một ván bài cũng không đủ. Cô có trả cậu ta hay không, hoàn toàn không sao cả.”

“Vậy, tôi cũng phải trả lại cho anh ấy.” Cẩm Tú nói rõ ràng từng chữ.

Đúng, Anh thiếu có cả đồng tiền, anh ta không để ý tiêu thêm vài đồng, nhưng nàng để ý. Nàng không thể vừa thích anh ta, vừa nợ anh ta.

Thích! Nàng cứ nhiên nghĩ đến từ này. Cẩm Tú không khỏi lạnh cả người. Anh thiếu và nàng... Chỉ sợ là vô vọng. Một người ở trên mây, một người ở dưới bùn. Nhưng cũng không có cách nào. Cho dù chỉ nhìn bóng dáng của anh ta, nàng đã vui vẻ; nghe thấy giọng nói của anh ta, tim nàng liền đập mạnh. Vào cái ngày mà nàng bị thương, trong đêm tối mờ mịt ấy, là hắn cứu nàng. Cho nên bất luận như thế nào, nàng nhất định phải nghĩ cách báo đáp hắn.

Dường như nghe thấy Tả Chấn nói gì đó, Cẩm Tú hơi ngẩn ngơ mà ngẩng đầu. “Cái gì?”

Tả Chấn không biết nên buồn cười hay là hết cách. Những người phụ nữ ra ngoài ăn cơm với hắn, còn chưa có ai dám không nể mặt, thất thần nhiều lần như vậy. Lòng của nàng căn bản là không ở trên người hắn.

“Anh... quen biết Anh thiếu rất lâu rồi? Tôi luôn thấy các anh đi cùng nhau.” Cẩm Tú hỏi.

“Ừ.” Tả Chấn nói. “Mười mấy năm. Có điều bình thường cậu ấy đều ở Bách Nhạc Môn, tôi ở bến tàu, lúc rảnh rồi mới cùng nhau đi tiêu khiển.”

Cẩm Tú không khỏi có chút thất vọng. Thím Lan nói Sư Tử Lâm là của Anh thiếu, nàng còn tưởng rằng sẽ ở gặp được hắn ở đó, nhưng vẫn không gặp được. Thì ra bình thường hắn hoàn toàn không ở Sư Tử Lâm.

Tả Chấn liếc nàng một cái. Nàng thất thần, là đang nghĩ chuyện này?

“Cô... muốn làm việc bên cạnh Anh Đông?”

Cẩm Tú chần động, vội vã phủ nhận: “Không không, không có, anh hiểu lầm rồi, tôi không có không biết tự lượng sức mình như vậy. Cái gì tôi cũng không biết, đi theo anh ấy có thể làm cái gì?”

Tả Chấn cười khẽ, rút điếu thuốc ra, chậm rãi hỏi một câu: “Như vậy thì... cô muốn làm phụ nữ của cậu ta?”

“A?” Cẩm Tú cho rằng mình đã che giấu rất tốt, lại lập tức bị vạch trần, không khỏi mặt đỏ tía tai. “Nào có, nào có! Anh thiếu... Anh thiếu, thân phận của anh ấy, tôi...”

Tả Chấn thản nhiên nói: “Thân phận gì? Ý của cô là, chỉ cần không lo lắng chuyện thân phận thì cô đồng ý?”

Cầm Tú nghẹn lời. Rõ ràng nàng đã rất cẩn thận nhưng hần chỉ vừa liếc mắt, dường như có thể nhìn thấu tất cả.

“Anh đang chế nhạo tôi sao?” Ngây người cả buổi, Cầm Tú mới phản ứng lại.

Tả Chấn lại nói: “Đồ ăn đến rồi, ném thử món cá kho tiêu này đi, đây là món ăn đặc biệt của chỗ này.”

Cầm Tú tức giận trừng hần. “Những lời anh vừa nói, rốt cuộc là có ý gì? Tôi biết 7nh và Anh thiếu là bạn thân, các anh cứ mang tôi, trong lòng tôi thật sự rất cảm kích. Nhưng những chuyện thế này, sao có thể lấy làm trò đùa!”

“Tôi cần sự cảm kích của cô để làm gì?” Tả Chấn cười. “Cô có thể làm gì cho tôi?”

Giọng nói của hần bình tĩnh, thậm chí có thể nói là ôn hòa, nhưng ánh mắt bỗng nhiên lại lạnh buốt. Mấy câu đó hần nói như vậy, không có chút giận dữ nào nhưng lại làm Cầm Tú không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Cầm Tú thật sự không hiểu biết Thượng Hải, lại càng không hiểu biết Tả Chấn. Nếu nàng hiểu rõ, hần là nên biết, còn không có ai dám nói như vậy trước mặt hần. Nếu thím Lan ở đây, hiện tại nhất định nhào tới che miệng của nàng.

Đáng tiếc là thím Lan không ở đây cho nên Cầm Tú nói ra toàn bộ: “Tôi biết, tôi không hiểu quy tắc của Thượng Hải. Anh và Anh thiếu là người thế nào, làm những chuyện gì, tôi đều không hiểu được. Lòng của tôi đối với Anh thiếu, ở trong mắt của anh, nhất định là rất đáng cười? Anh ấy cao cao tại thượng, tôi lại nhỏ bé không đáng kể. Nhưng anh sẽ không hiểu được, đêm hôm đó, là anh ấy mang tôi về từ bên đường. Anh ấy là người duy nhất chịu giúp tôi. Cho nên, nếu có một ngày, anh ấy cần tôi làm gì cho anh ấy, tôi nhất định sẽ làm.”

Giọng của nàng từ từ nhỏ lại. “Ồ Thượng Hải, tôi không biết ai khác, cũng không có chỗ nào khác để đi. Thậm chí mỗi đồng tiền mà tôi tiêu, đều là của Anh thiếu. Tôi lấy gì để báo đáp anh ấy? Cái gì tôi cũng không có...”

Tả Chấn im lặng lắng nghe. Vẻ mặt sâu xa khiến cho người ta nhìn không thấu, không biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Cầm Tú ngừng lại, hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, trên mặt nở ra một nụ cười. “Đang tốt đẹp sao lại nói những chuyện đó! Anh mời tôi ăn cơm, tôi lại làm mất hứng của anh. Xem đồ ăn đều sắp nguội hết. Anh còn không biết tại sao hôm đó tôi lại có thể bị đánh ở trên đường. Thật ra là vì giành một chén cơm chan nước thịt giá hai hào với người bán hàng... Nếu biết bây giờ có một bàn thức ăn ngon thế này thì hôm đó thật không nên liều mạng như vậy.”

Vừa nói, nàng vừa gấp một miếng thịt đuôi bò kho cay, cắn một ngụm to. “A, vừa mềm vừa rục, cay đến mức đầu lưỡi cũng tê rần, quả nhiên là món ăn ngon...” Nàng cay nên hít hà, ngay cả nước mắt cũng sắp trào ra.

Thật ra nàng đang khoa trương, không có cay đến thế. Nhưng nếu không giả vờ như vậy, nàng sẽ không cách nào che giấu được hơi nước khó kiềm trong mắt.

Một bàn tay nhẹ nhàng giữ đĩa của nàng lại, một chiếc khăn to mềm mại trùm lên mũi và miệng của nàng.

Ngẩng đầu, nàng thấy Tả Chấn ôn hòa mỉm cười. “Cay quá thì đừng cố.”

“Vừa rồi không phải tôi giễu cợt cô.” Rõ ràng Tả Chấn không cần phải giải thích, nhưng vẫn giải thích. “Tôi và Anh Đông là anh em đã nhiều năm. Cô muốn đi theo cậu ấy làm việc cũng được, muốn báo đáp cũng được, hoặc là trong lòng cô thích cậu ấy cũng được. Ngoại trừ tôi ra, cô sẽ không thể tìm được người thứ hai giúp cô đạt được mục đích.”

Cầm Tú cầm tay khăn của hần lau mặt, cũng lau đi sự thất thố vừa rồi của mình. “Thôi đi, thật ra tôi không có chút ảo tưởng nào đối với Anh thiếu, chưa từng hi vọng có được anh ấy... Hiện tại điều mà tôi

muốn, chẳng qua chỉ là làm thế nào để sống sót. Sau này không bao giờ vì một chén cơm mà đánh nhau với người ta ở trên đường nữa.”

Tả Chấn khẽ cau mày. “Anh Đông cao đến mức không thể trèo tới sao? Hiện tại cô cũng ngồi chung bàn ăn cơm với tôi. Cậu ta có gì khác với tôi?”

“Đương nhiên là không giống nhau.” Cẩm Tú buông khăn t7y xuống, nhìn ra màn trúc ngoài cửa sổ, giọng nói hết sức rầu rĩ. “Anh chỉ là gặp tôi ở trên đường, hôm nay mời tôi ăn cơm, ngày mai ngày mốt còn có thể mời người khác, chẳng quá đều là ngẫu nhiên. Qua mấy ngày nữa thì anh sẽ không nhớ rõ những lời đã nói hôm nay, ăn cơm với ai... Tôi cũng vậy. Nhưng khi tôi đến bên cạnh Anh thiếu, cho dù chỉ là muốn đền ơn, cũng hi vọng anh ấy có thể để ý đến, có cảm giác, cũng hi vọng có thể lâu dài một chút. Điều này sao có thể giống nhau?”

Tả Chấn rót ỉnh một chén rượu, chậm rãi uống. Hắn đã hiểu được.

“Ngày mai không cần đi Thất Trọng Thiên.” Hấn nhíu mày một chút, rượu đúng là có hơi nồng. “Đều là khiêu vũ, Thất Trọng Thiên không bằng Bách Nhạc Môn. Huống chi Bách Nhạc Môn là địa bàn của Anh Đông.”

Cẩm Tú nghi hoặc. “Chẳng lẽ Bách Nhạc Môn cũng vừa lúc tuyển nhận học viên khiêu vũ?”

Tả Chấn cười. “Nếu cô thích cách gọi này cũng không có gì không được. Có điều người khác đều quen gọi là vũ nữ.”

“Vũ nữ?!” Cẩm Tú khiếp sợ đứng lên, thiếu chút nữa lật đổ cái mâm trên bàn. Hấn nói... Thất Trọng Thiên muốn nhận là vũ nữ?

Tả Chấn nhìn chén rượu trong tay. “Bách Nhạc Môn là hộp đêm nổi tiếng nhất Thượng Hải, nhất là sàn nhảy của Bách Nhạc Môn, là có tiếng rất lâu rồi. Ở nơi đó, ít nhất cô có thể chỉ khiêu vũ.”

Cẩm Tú trầm mặc. Bách Nhạc Môn! Bách Nhạc Môn của Anh thiếu...

Vì giành một chén cơm mà đánh nhau ở trên đường, cùng với ở Bách Nhạc Môn làm vũ nữ, cái nào xấu hổ hơn? Ngoại trừ lòng tự trọng không chút ích lợi gì còn sót lại, nàng còn có cái gì có thể bán!

“Vũ nữ cũng chia thành rất nhiều loại. Bạch Trân Châu củ7 Đại Phú Hào, Mã Lệ An của Thất Trọng Thiên,... Bọn họ đều là hạng nhất. Ở trên đài nhảy một bản thì một đồng tiền sẽ vào túi họ. Nếu cô nhảy tốt, Anh Đông sẽ cất nhắc cô trở thành Ân Minh Châu thứ hai, cũng không phải không có khả năng.” Tả Chấn ngả người về phía7 sau, dựa vào ghế dựa.

Thì ra nàng muốn tới gần Anh Đông? Vậy có khó gì. Hiện tại hắn có thể đưa nàng đến bên người Anh Đông.

4. Chương 04 Phần 1

Chương 4: Người ấy

“Ông chủ Phùng, uống thêm một chút nữa đi... Xem ông này, cả người là mồ hôi, đi ra ngoài trúng gió lạnh cũng không tốt, ngồi thêm một chút nữa chứ sợ gì...”

“Quang ca, người ta đặc biệt mặc cái váy mới mua này, sao ngay cả nhìn anh cũng không thèm nhìn tới...”

Cẩm Tú đoan trang ngồi trên ghế, chung quanh mơ hồ truyền đến tiếng cười nói xì xầm, nũng nịu, liếc mắt đưa tình,... từng đợt từng đợt bao phủ lấy nàng. Tiếng nhạc liên tiếp không ngừng nghỉ, bóng người nhấp nhô chen chúc trong sàn nhảy rộng lớn. Trong không khí nóng bức tràn ngập mùi son phấn, nước hoa cùng mùi rượu vang.

Đến Bách Nhạc Môn đã mấy ngày, bây giờ Cẩm Tú mới biết được cái gì gọi là vàng son rực rỡ. Bách Nhạc Môn giống như là viên minh châu tỏa sáng trong đêm đen, tỏa ra ánh sáng xa hoa rực rỡ. Nó nguy nga tráng lệ, đèn đuốc sáng rực.

Lúc Cẩm Tú mới tới, dường như không dám tin tưởng vào hai mắt của mình... Đại sảnh rộng lớn như vậy, trần nhà cao chót vót cỡ bằng hai tầng lầu, nạm chừng hơn một ngàn bóng đèn nhỏ, trên tường khắc đầy bức họa phương Tây tinh xảo, cái cột lớn bằng hai người ôm. Bàn ghế, dụng cụ, mọi thứ đều cực kỳ tinh xảo: khăn trải bàn bằng vải lanh mịn màng; ly bạc, bình bạc sáng lấp lánh; cốc thủy tinh, giỏ hoa tươi... Còn có cả dàn nhạc, bồi bàn mặc tây trang, đeo nơ, mang bao tay. Khách khứa quần áo chỉnh tề đầy phòng.

Cẩm Tú còn nhớ khi mình có đủ dũng khí, đứng ở trước mặt Anh thiếu thì vẻ mặt hấn rất kinh ngạc.

Có phải Tả Chấn diên rồi hay không! Đây là cái gọi là “sẽ có an bài” của hấn sao? Đem người đến Bách Nhạc Môn? Cô bé này, nàng không phải người có thể làm vũ nữ. Cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết. Sợ là bị đàn ông sờ một chút sẽ khóc lên. Giỡn cái gì, coi nơi này là nhà từ thiện chuyên cứu tế những cô gái không nhà hay sao! Nơi này là Bách Nhạc Môn, tùy ý quơ đại một người cũng đều được coi là mỹ nữ của Thượng Hải.

Chỉ bằng nàng?! Còn kém xa.

“Cô mau về Sư Tử Lâm đi.” Hướng Anh Đông khịt mũi. “Đừng gây thêm phiền phức cho tôi.”

“Anh nói cái gì?” Cẩm Tú không tin vào tai mình, ngay cả làm vũ nữ đều sợ nàng không đủ tư cách sao? Làm người đến nước này, thực không bằng tìm miếng đậu hủ dầm dầu chết đi.

Hướng Anh Đông quan sát nàng. “Cô cho là tiền trong túi đàn ông dễ lấy như vậy sao? Vinh tiểu thư, trước hết không nói tới cô có thể khiêu vũ hay không, chỉ bị khách bắt uống chén rượu, hôn một chút cũng lập tức chạy về thất cổ. Chén cơm này cũng không dễ ăn đâu. Cô còn cho là mọi người đều có thể làm sao? Không thì cứ đi Hội Nhạc Lý xem.”

Hấn quay đầu đi. “Không tin cô cứ thử một lần xem. Trong vòng một tháng cô phải kiếm được một trăm đồng cho tôi xem. Không được thì lập tức về Sư Tử Lâm.” Không được, hấn phải đi tìm Tả Chấn hỏi một chút xem, rốt cuộc có phải hấn sợ mình sống quá lâu rồi hay không!

Cẩm Tú ngẩn người nhìn bóng lưng của hấn. “Hội Nhạc Lý... Hội Nhạc Lý là cái gì?”

Khiêu vũ mà thôi. Có gì khó? Ai biết được, biết đâu nàng lại trở thành một Bạch Trân Châu hay Mã Lệ An khác.

Nhưng mọi việc hình như thật sự bị Anh thiếu nói trúng.

Đến Bách Nhạc Môn suốt hơn mười ngày, mỗi buổi tối Cẩm Tú đều bị ghê lạnh mà ngồi ở trong góc. Nơi nơi đều có vũ nữ trang điểm xinh đẹp nhiệt tình ở bên người, khách khứa tấp nập, mọi việc đều suôn sẻ. Quả thực Cẩm Tú có chút rầu rĩ. Như vậy... cũng không phải là cách. Đến cũng đã đến rồi, chung quy không thể mỗi ngày cứ lè mề như vậy.

Đang do dự, một giọng nói nũng nịu ở bên cạnh rơi vào tai Cẩm Tú: “Hạo ca, đừng có vừa đến đã vội đi như vậy, Nhị gia cũng còn chưa có xuống. Anh ở chỗ này chờ ngài ấy còn hơn là đứng chết cồng ở bên ngoài.”

Người đàn ông được gọi là “Hạo ca” kia, nghe giọng hấn có chút nôn nóng: “Tôi ra ngoài hít thở không khí. Đều đã hơn nửa đêm rồi mà Bách Nhạc Môn người còn dày đặc cả. Cô để ý giùm tôi một chút, nếu Nhị gia xuống tới thì ra cửa gọi tôi một tiếng.”

Trong lòng Cẩm Tú chấn động... Nhị gia? Nghe quen tai thế.

Nàng bỗng đứng từ ghế trên nhảy dựng lên. Đúng rồi, là Tả Chấn! Cách xưng hô thật kì lạ, lúc trước ở trong nhà Minh Châu, bọn A Đề cũng gọi hấn như vậy. Lẽ nào Tả Chấn cũng đến đây? Sao nàng không để ý chút nào vậy!

Cẩm Tú lập tức kéo người tên “Hạo ca” bên cạnh lại, vui mừng khôn xiết mà buột miệng: “Tả Chấn ở đâu?”

Tốt quá rồi, đang lo lắng rốt cuộc nên làm sao bây giờ, Tả Chấn nhất định có cách.

Thạch Hạo choáng váng. Con nhóc này ở đâu nhảy ra?! Dám gọi thẳng tên của Nhị gia như vậy. Tả Chấn, Tả Chấn, gọi đến nỗi mọi người đều dòm ngó. Đây, đây là người của Bách Nhạc Môn hay là chạy tới tìm người? Khoan đã... thoát nhìn hơi quen mắt... nhưng nhất thời vẫn nghĩ không ra. Gương mặt nhảy nhót vui mừng kia của nàng, rõ ràng là không quen.

A! Vinh Cẩm Tú! Thì ra là nàng.

Cuối cùng Thạch Hạo cũng nghĩ ra, nhện không được mà nhìn trần trời một lần nữa. Vừa rồi nàng nói cái gì? “Tôi muốn gặp anh ấy. Anh ấy ở đâu?” Nghe khẩu khí này chút đi! Hôm nay đúng là hắn được mở rộng tầm mắt. Quả thực có chút hoài nghi, rốt cuộc cô gái lạnh lợi trước mắt này có phải cái người bị người ta đánh gần chết ở trên đường một tháng trước hay không.

Nếu không phải mấy ngày trước Nhị gia có căn dặn, nếu người tên Vinh Cẩm Tú đến tìm anh ấy thì không cần ngăn cản thì nhất định Thạch Hạo đã ném nàng ra khỏi Bách Nhạc Môn. Thạch Hạo đánh giá Cẩm Tú Từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân vài lần, cuối cùng hừ một tiếng: “Nhị gia ở trên lầu.”

Thạch Hạo ngẩn ngơ, lập tức kéo nàng trở về. “Cô cứ tự mình chạy lên như vậy sao?” Các anh em gác ngoài cửa không đem nàng ném xuống lầu mới là lạ. Hắn xoa xoa cái mũi hơi ngứa, nếu không phải Nhị gia đã dặn... Aiz, thôi đi.

Cẩm Tú không phát hiện gì cả, đi theo Thạch Hạo bước lên cầu thang màu trắng sáng bóng. Trên lầu đều là những căn phòng sang trọng, nàng chưa từng đi lên.

Thạch Hạo dừng lại trước cửa một căn phòng, Đường Hải đang tựa vào lan can nhàn rỗi nói chuyện phiếm với hai anh em khác. Hắn gật đầu với Đường Hải: “Nhị gia đâu, còn ở bên trong sao?”

Đường Hải đứng thẳng người dậy cười. “Cũng không phải, nếu không tôi đứng ở chỗ này làm cái gì. Hạo ca, bên trong đã không ít người, anh còn đem tới một người nữa, hôm nay chúng ta có đi hay không đây?”

Thạch Hạo đen mặt, kéo Cẩm Tú đến trước cửa. “Đứng đó ngây người làm gì, không phải tìm Nhị gia sao? Còn không mau đi vào.”

Cánh cửa kia đang đóng. Tả Chấn ngay tại bên trong sao? Cẩm Tú nghi hoặc quay đầu nhìn đám người Đường Hải. Rốt cuộc làm sao vậy, một đồng người trợn to mắt đánh giá nàng, lẽ nào trên mặt nàng nở hoa loa kèn sao?

Nắm lấy tay nắm cửa màu vàng, nhẹ nhàng xoay tròn, đẩy cửa ra... Bỗng nhiên nàng ngăn cả người ở đó. Cả khuôn mặt đỏ bừng ngay tại chỗ, hai bím tóc thiếu chút nữa dựng thẳng lên, trời ạ!

Trên chiếc bàn con bên trong, một bàn thức ăn ngon và rượu quý. Ánh mắt Cẩm Tú lướt qua chiếc bàn, dừng lại trên gương mặt đang ở trên chiếc giường gấm nhỏ ở phía sau đó.

Tả Chấn... Đúng là hắn. Nhưng trừ quần dài, trên người hắn không mặc cái gì cả! Một cô gái đang ngồi trong lòng hắn, thiếu chút nữa nằm lên người hắn. Một cô gái khác bưng chén rượu dán vào bên người hắn, áo lụa cởi một nửa, vai trắng như tuyết. Cảnh này thật sự là... quá nóng bỏng.

Cô gái bưng rượu quay đầu nhìn thoáng qua Cẩm Tú – người đột nhiên xuất hiện ở cửa, rõ ràng trong mắt đều là tức giận, nhưng khi quay đầu lại, nét mặt vẫn tươi như hoa. “Rượu này là đặc biệt lưu trữ chờ Nhị gia đến thưởng thức, sợ những loại rượu khác ngài không vừa lòng...”

Nói được một nửa, Tả Chấn bỗng mở mắt ra, thấy Cẩm Tú vẻ mặt đỏ bừng, trợn mắt há hốc mồm ở ngoài cửa, hai người cách nhau chén rượu, nhìn nhau một phút đồng hồ. Cẩm Tú nắm tay nắm cửa, tiến vào không được, thối cũng không xong. Nụ cười vừa rồi không kịp tắt đi, còn xấu hổ đọng lại trên mặt.

Tả Chấn miễn cưỡng đưa tay đẩy chén rượu kia ra. “Đứng ở cửa làm cái gì? Tiến vào rồi nói.”

Lúc này Cẩm Tú nào dám đi vào. “Tôi... chỉ là... một chút việc nhỏ. Tôi thấy hay là đi xuống trước, chờ anh xong rồi...”

“Run cái gì.” Tả Chấn từ trên giường trở mình ngồi dậy. “Có cái gì thì nói thẳng.”

Cẩm Tú nơm nớp lo sợ mà từ từ bước vào, đứng sát vào tường ở xa xa. Rốt cuộc bây giờ mới hiểu được, vừa rồi tại sao mấy người Thạch Hạo, Đường Hải lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng.

Thấy nàng xấu hổ lui vào một góc, hai tay đan lại, Tả Chấn đỡ khóc đỡ cười. Đúng là điên rồi nên hắn mới đưa cô bé này đến Bách Nhạc Môn. Nàng và Minh Châu, đâu chỉ là cách biệt một trời một vực. Hắn đứng dậy, vung tay bảo hai cô gái bên cạnh đi ra ngoài. Đường Hải ở ngoài cửa thức thời nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Tả Chấn khe thở dài. “Bị khách ức hiếp, bị Anh Đông mắng, hay là không muốn làm nữa?”

Hắn vừa khoác thêm áo khoác, vừa đem thắt lưng bằng da trâu có gắn mười hai con dao nhỏ đeo quanh eo, lại chậm rãi mang súng vào, gài từng cái nút trên áo.

Cầm Tú trợn mắt nhìn hắn, sợ đến nỗi nói không ra lời. Mỗi lần nhìn thấy hắn, đều là dáng vẻ ôn hòa trầm tĩnh, an nhàn thanh thản, dường như ngay cả nói chuyện lớn tiếng đều hiếm thấy. Ví dụ như khi người khác tức giận nói “cút” thì hắn cũng đều lịch sự nói “mời”. Người như vậy, sao trên lưng hắn có thể quần một vòng đao chứ? Còn có súng?! Không phải những thứ này đều là những thứ khi giết người cướp của mới dùng sao? Dưới áo khoác của hắn cất giấu mấy thứ này để làm gì!

Lúc này Cầm Tú mới nhớ tới hình như hai mắt của mình mở quá to, những lúc thế này thì nên nhắm lại mới đúng. “Không phải tôi nhìn anh...” Nàng muốn nói không phải nhìn anh mặc quần áo, nhưng dường như đầu lưỡi lú lại, chỉ có thể cúi đầu xuống.

Một bàn tay vỗ nhẹ lên đầu nàng. “Được rồi, đừng căng thẳng như vậy, ngồi xuống đây rồi nói.” Tả Chấn châm một điếu thuốc, bày ra vẻ kiên nhẫn của mình. “Nơi này không có người ngoài.”

“Sớm biết cô sẽ nói như vậy.” Tả Chấn thản nhiên nói. “Bị khách sàm sỡ, có phải hay không?”

Hắn biết nàng không thích hợp với nơi này, hắn cũng biết nàng sẽ không nhận được mà tìm đến hắn.

Tả Chấn không khỏi nhướng mày. Cái gì, làm vũ nữ gần nửa tháng, ngay cả một người khách nàng cũng chưa tìm được? Thảo nào Anh Đông buồn bực, từ lúc Bách Nhạc Môn thành lập, vũ nữ bị lạnh nhạt như thế, đại khái nàng là người đầu tiên.

Cầm Tú bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, hoang mang mà nhịu mày. “Có thể là tôi không xinh đẹp, cũng không hiểu tiếp đón người ta... cho nên đành phải ngồi chờ một bên.”

Tả Chấn có thể tưởng tượng được bộ dáng của nàng, nghiêm trang đài hoàng mặc bộ sườn xám tân thời, nút cổ áo vẫn cài đến cằm, buộc hai bím tóc dài thuần khiết, vẻ mặt đoan trang trinh tiết, nghiêm túc chính tề mà ngồi trên ghế, hai chân cũng rất trật tự ngay ngắn.

Ai biết nàng ở chỗ này làm vũ nữ hay là làm giám sát trật tự vũ trường?

“Về mặt của anh là sao? Là đang cười sao?” Cầm Tú không cam lòng than thở. “Anh thiếu nói nếu nửa tháng nữa mà không kiếm được một trăm đồng bạc Tây thì cũng đừng nghĩ đến Bách Nhạc Môn nữa. Anh ấy bảo không bằng tôi cứ đi Hội Nhạc Lý đi... Đúng rồi, Hội Nhạc Lý là chỗ nào?”

Dường như Tả Chấn vốn muốn cười, nhưng nghe được câu cuối cùng thì bỗng nhiên cười không nổi.

Hội Nhạc Lý chính là kỹ viện, là nơi trăng hoa nổi tiếng nhất Thượng Hải. Có lẽ Anh Đông chỉ buột miệng nói, Cầm Tú lại thật sự ghi tạc trong lòng. Vậy thì bảo hắn giải thích thế nào đây?

“Lại đây.” Hắn đưa tay kéo Cầm Tú qua. “Tôi dạy cô.”

“Thế này, đứng đối diện, tay trái đặt lên tay tôi, tay phải đặt lên eo tôi.” Tả Chấn tay nắm tay dạy cho Cầm Tú. “Đừng cúi đầu, luôn nhìn vào sau gáy, trong lòng đừng nghĩ gì cả. Tiến lên một bước, rồi lại tiến thêm một bước, sau đó lui một bước... Đúng rồi, cứ như vậy, không biết cũng không sao, thả lỏng một chút đi theo tiếng nhạc là được.”

Cầm Tú luống cuống chân tay. “Cái này là khiêu vũ?”

“Bằng không cô còn tưởng thế nào? Bạch Trân Châu của Đại Phú Hào, Mã Lệ An của Thất Trọng Thiên, cũng không phải vừa ra nghề là có thể lên sân khấu. Năm đó cũng đều bắt đầu từ tiến tiến lui lui như vậy.” Tả Chấn bỗng nhiên phát hiện, thật ra sự kiên nhẫn của mình coi như cũng không ít. “Nhưng làm nghề này, điều quan trọng nhất không phải là cô có biết khiêu vũ hay không, mà là ứng phó với đàn ông như thế nào. Cô không thể để cho hắn tùy ý sàm sỡ cô, cũng không thể chọc giận hắn. Nếu không danh tiếng

Bách Nhạc Môn đều bị cô làm mất hết. Còn nữa, muốn làm người nổi nhất thì cứ luôn ngượng ngùng thế là không được. Cô phải hiểu hứng thú của khách, khiến cho hân đã tới một lần sẽ nhớ mãi cô...”

Mặt mày Cẩm Tú trắng bệch. Xem ra nàng thật sự không thích hợp làm việc này.

Tả Chấn buông nàng ra. Thôi đi, những thứ này đối với nàng mà nói là quá khó. Nhưng ít nhất nàng phải đổi trang phục đi. “Bộ quần áo này của cô, mặc đi thăm hỏi cô dì thì còn được, nhưng không thể mặc đến sàn nhảy. Còn nữa, sau khi rửa mặt xong, ít nhất thoa một chút son phấn, đừng lúc nào cũng mặt mày trắng bệch như thế, đàn ông nào có hứng thú với cô?”

Sắc mặt Cẩm Tú lại chuyển sang xanh. Trời ạ, còn phải mua sắm quần áo, trang sức, son phấn... Nàng nào có tiền dư dả như vậy? Mua được những thứ đắt như vậy, nàng còn cần phải đến Bách Nhạc Môn nhìn sắc mặt của Anh thiếu sao?

Tả Chấn nhìn nàng, thở dài. “Thật không biết cô làm vũ nữ hay là tôi làm. Không thể tưởng được cả đời này của tôi còn có thể dạy người ta những thứ này.” Bộ dạng hiện giờ của hân có khác gì dốt mồi? Cẩm Tú có thể ở lại Thượng Hải hay không, Anh Đông có coi trọng Cẩm Tú hay không, liên quan gì tới hân. Rốt cuộc là sao vậy. Chỉ cần nàng vừa nhẫn mặt đứng trước mặt hân, hân liền phải nghĩ cách giúp nàng.

“Anh làm sao vậy?” Cẩm Tú còn hỏi vô tội như vậy.

Nói là khiêu vũ, không bằng nói là Tả Chấn mang nàng chậm rãi bước qua bước lại trong sàn nhảy. Hoàn toàn không có gì kiểu cách, chẳng qua chỉ là lắc lư một vòng ngay tại chỗ. Cho dù như thế, Cẩm Tú vẫn đỏ mặt hời.

Ánh mắt ở xung quanh, không biết sao đều tập trung vào trên người bọn họ. Cẩm Tú bị nhìn đến nổi cả người sợ hãi. Nàng nghĩ có lẽ là vì Tả Chấn. Hình như những người đó nhận ra hân. Ngắc đầu nhìn Tả Chấn, hân thần sắc vững vàng, ung dung tự tại, không coi ai ra gì. Trong lòng Cẩm Tú cũng không khỏi yên tâm vài phần.

Tả Chấn xuống sàn nhảy điệu này, hoàn toàn là do nâng đỡ cho Cẩm Tú. Thật ra hân không thích thứ này. Đến Bách Nhạc Môn cũng chỉ uống rượu, bài bạc, tìm gái... Rất ít khi đến phòng khiêu vũ. Đối với việc thừa dịp khiêu vũ mà sàm sỡ với phụ nữ nhân, chiếm một chút tiện nghi, hân vẫn rất khinh thường.

Cẩm Tú ở trong lòng hân căng thẳng đến nổi cứng ngắc cả người. Bởi vì rất gần, dường như hân có thể cảm giác được nàng vẫn nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Rốt cuộc là nàng đang lo lắng cái gì?

“Quần áo của tôi sắp bị cô kéo rách rồi.” Bên miệng Tả Chấn ngậm một điều thuốc, thờ ơ mà nhắc nhở Cẩm Tú. “Thả lỏng tay một chút được không?”

“A, xin lỗi, thực xin lỗi.” Cẩm Tú luôn mồm nói xin lỗi.

Một mẩu tàn thuốc rơi xuống do rung động khi Tả Chấn nói chuyện, đúng lúc tay trái của Cẩm Tú còn vịn vào đầu vai hân. Thật khéo, tàn thuốc lại rơi đúng vào cánh tay nàng.

“Ui da!” Cẩm Tú hoảng sợ, bước chân loạng choạng, giẫm mạnh lên chân Tả Chấn.

Còn chưa kịp nói xin lỗi, Tả Chấn đã lập tức kéo lấy cánh tay nàng, thổi tàn thuốc đi. “Có bị bỏng không?”

Cẩm Tú xấu hổ cười. “Không sao, không sao... Nhưng tôi lại giẫm phải anh...” Tối hôm nay, nàng đã giẫm hân vô số lần.

Buông tay ra, Tả Chấn bỗng nhiên phát hiện, vừa rồi chạm vào da thịt của Cẩm Tú, vừa mát mẻ vừa mịn màng. Cảm giác mềm mại này lưu lại trong lòng bàn tay, nhưng lại không hiểu sao khiến cho lòng hân hơi rung động.

Tả Chấn vút điều thuốc mới hút được một nửa xuống đất, giẫm tắt, ôm lấy Cẩm Tú một lần nữa, bản nhạc vẫn chưa dứt. Nhưng đến gần nàng lần nữa, hân mới phát hiện, dường như mình ôm trọn cơ thể mềm mại của nàng vào trong lòng, thật sự là quá gần gũi. Cẩm Tú vẫn cúi đầu, Tả Chấn vừa cúi xuống là có thể nhìn đến chiếc gáy trắng nõn như tuyết của nàng. Da thịt mềm mại, đầu tóc mượt mà, trên người có một mùi hương thoang thoảng kỳ lạ...

Tả Chấn đột nhiên buông tay ra, lùi về phía sau.

Đây là cô gái hần đưa tới cho Anh Đông trông nom, thậm chí nàng còn tin tưởng hần một cách vô tội như vậy, mong mỗi sự giúp đỡ của hần. Nhưng hần đang làm cái gì? Thừa dịp giậu đồ bìm leo với một cô bé ngây thơ ngờ nghệch?

“Sao thế?” Cẩm Tú bất an mà nhìn hần. “Tôi nhảy không tốt, có phải không?”

Sắc mặt Tả Chấn có chút khác thường.

“Từ từ thì tốt thôi.” Hần nói hình như có hơi gượng gạo. “Tôi còn có việc, phải đi trước một bước đây.” Hần xoay người bước đi, đi được hai bước lại quay đầu lại: “Có việc gì thì tìm Anh Đông. Ngày mai tôi sẽ sai người đưa qua cho cô một ít đồ đạc. Cô không quen thuộc Thượng Hải, đừng ra ngoài một mình.”

Cẩm Tú còn chưa trả lời, hần đã ra khỏi phòng khiêu vũ. Cẩm Tú nhìn theo bóng dáng của hần, khe hở dài. Xem ra sự kiên nhẫn của Tả Chấn đã hết sạch rồi. Hần thì có chuyện gì, tám phần là lên lầu, ôm người đẹp vào lòng một lần nữa.

.....

5. Chương 04 Phần 2

Nhìn xung quanh một chút, Bách Nhạc Môn được cho là mỹ nữ nhiều vô số kể. Những đóa hoa thơm của Thượng Hải này, người nào cũng nũng nịu như mèo, mềm mại như tơ tằm, sóng mắt long lanh như nước, dung mạo như tranh. Chỉ có nàng áo vải mặt mộc, đứng lơ ngơ ở đó, lạc lõng như vậy.

Anh thiếu coi thường nàng, cũng đúng thôi.

Đến Thượng Hải đã sai, đến Bách Nhạc Môn có lẽ là sai càng thêm sai. Nhưng... nàng không tin cùng là một mình lẻ loi lưu lạc trên đường phố xa lạ, Minh Châu có thể trở nên vượt trội mà nàng chỉ xứng đáng trốn ở trong góc tối nhìn người mình thích, không dám tới gần.

Mới cách một ngày, Cẩm Tú đã thấy Tả Chấn cho người mang thứ mà hần gọi là “một chút đồ đạc” tới. Trời ạ! Đây mà gọi là “một chút đồ đạc” sao! Một chút mà đã đầy nhóc cả hai cái rương lớn.

Cũng không phải là cho nàng làm đồ cưới, không cần phải lãng phí như thế: vải cotton, vải sa tanh, gấm vóc, tơ lụa, sườn xám, váy dài, áo ngủ, áo khoác, áo choàng... Còn có giày dép cùng mũ nón. Màu sắc kiểu dáng, cần gì có đó. Cộng thêm cả bộ sơn phấn, thậm chí còn có nước hoa cùng trang sức.

Cẩm Tú bị dọa ngây cả người. Trên giường, trong tủ đều là quần áo giày dép. Thước tắc vừa vặn giống như là đo đạc làm riêng cho nàng. Sao hần lại làm được thế! Ngẩng đầu là châu báu, cúi đầu là quần áo rực rỡ. Rốt cuộc những thứ này phải tốn bao nhiêu tiền đây... Không tính đến ngọc trai và trang sức bằng vàng chói mắt trong chiếc hộp tinh xảo kia, chỉ cần tiện tay cầm lấy một chiếc áo ngủ, không biết là làm bằng chất liệu gì, cầm trong tay mềm mại mịn màng, màu sắc trang nhã tươi đẹp, có lẽ giá trị nhất định không ít.

Không có công thì không nhận thưởng, nàng không thể nhận món quà quý giá thế này được.

Nhưng người mang đồ đến lại cung kính nói: “Vinh tiểu thư, Nhị gia có căn dặn, mấy thứ này không thể mang về. Tất cả đều dựa vào thước tắc của cô mà mua, người khác không thể dùng được. Nếu cô không chịu nhận, chúng tôi không thể trở về báo cáo kết quả với Nhị gia được.”

Cẩm Tú đứng ở giữa phòng đầy quần áo trang sức, không biết làm thế nào. “Nhưng một mình tôi sao có thể dùng hết nhiều thứ như vậy? Nếu không thì quần áo giày dép đặt tạm ở chỗ tôi, đợi khi gặp Tả Chấn, tôi nói chuyện với anh ấy. Còn trang sức châu báu này, hay là anh cứ mang về thì tốt hơn.”

“Nhị gia còn bảo tôi nói một câu, Bách Nhạc Môn không như những chỗ khác, muốn làm người nổi nhất của Bách Nhạc Môn, tiếc tiền là không được. Sau này Vinh tiểu thư có tiếng rồi thì mấy thứ này không cho là gì cả.”

Cầm Tú ngẩn ra, thì ra không có tiền, thậm chí ngay cả vũ nữ cũng không thể làm. Giống như những người đóng phim ca hát, muốn nổi tiếng cũng phải dựa vào người nâng đỡ.

Quay đầu lại nhìn những thứ bên người, trong lòng biết là không thể nhận. Chẳng qua Tả Chấn chỉ nói cho có mà thôi, lên làm người nổi nhất của Bách Nhạc là chuyện dễ dàng như vậy sao? Nếu không thể, nàng lấy gì trả lại cho hắn. (dễ thôi, lấy thân báo đáp là được mà tỷ *_*)

Nhưng mấy thứ này... sao lại đẹp đến thế chứ, là thứ long lanh rực rỡ, lộng lẫy xa hoa mà nàng chưa bao giờ thấy qua. Dường như mang theo sự mềm mại của âm nhạc, mang theo hương thơm của đêm, mê hoặc khiến Cầm Tú không tự chủ được mà đưa tay chạm vào.

Thay quần áo, rửa mặt chải đầu một lần nữa, Cầm Tú ngắm nghía mình trong gương.

Sườn xám bằng gấm in hình hoa hạnh, mái tóc dài búi hơi lỏng, da thịt trắng mịn như ngà, mắt sáng như sao, môi đỏ mọng ướt át, dưới ánh đèn vàng, xinh đẹp khiến người ta kinh hãi, rồi lại ngỡ ngàng xa lạ. Cách tắm gương, nàng đẹp như vậy, nhưng lại cũng xa lạ như vậy. Đầu mày đầy mắt, không thấy một chút vui mừng, chỉ có thoáng qua vẻ không cam lòng vì lỡ bước phong trần.

Đây không phải là nàng, đây là một cô gái mà nàng chưa từng quen biết.

Trong mơ hồ, hình như Cầm Tú thấy được bóng dáng của Minh Châu.

Hoảng hốt nhớ lại một Vinh Cầm Tú lúc mới đến Thượng Hải, gió bụi mệt mỏi, tràn đầy hi vọng đứng bên ngoài cửa nhà Minh Châu. Thông qua cái bóng mờ mờ trong gương, hình như nhìn thấy nàng quần áo tả tơi mà lưu lạc ở trên đường phố phồn hoa, vì một chén cơm mà bị đâm dáo. Nhìn thấy nàng lơ ngơ xuyên qua ở từng phố lớn ngõ nhỏ, tìm một công việc kiếm sống. Nhìn thấy nàng đứng ở một góc xa xa phía sau lưng Anh thiếu, chờ mong hắn ngẫu nhiên quay đầu lại.

Trong mắt Cầm Tú xẹt qua một ý cười tự giễu, không biết tại sao, bỗng nhiên có vẻ thê lương.

Tòa nhà cũ ở Trần Giang đã bị chủ nợ xiết để gán nợ, e là cả đời này cũng không thể quay về. Từ nay về sau, cũng chỉ còn lại một mình nàng đối mặt với âm lạnh trên đời này, còn có tương lai xa xôi không thể biết trước kia.

Tả Chấn nói đúng. Lối thoát duy nhất của nàng, kết quả tốt nhất chính là trở thành người nổi nhất của Bách Nhạc Môn. Như vậy mới có cơ hội đứng trước mặt Anh thiếu mà không phải sau lưng hắn.

Rốt cuộc cứ như vậy mà đi Bách Nhạc Môn.

Thời gian còn sớm, khách khứa không nhiều lắm, vũ nữ Lệ Lệ đang dựa vào quầy bar, ngán ngẩm mà sơn móng tay. Vừa thấy Cầm Tú, mắt nàng lập tức trợn to: “Ai da, Cầm Tú, cuối cùng cô cũng chịu mặc quần áo tử tế mà ra ngoài? Chắc chắc, eo thon như vậy, chân dài như vậy. Nghề này của chúng ta, quan trọng nhất chính là đủ “vốn liếng”. Người xinh đẹp, còn sợ không nổi sao? Lát nữa quần lý cũng không dám khinh thường nữa.”

“Nghe nói đêm qua, Tả Nhị gia nhảy với cô một bản?” Trong giọng nói của Lệ lệ tràn ngập vẻ cực kỳ hâm mộ không chút che giấu. “Cầm Tú, cô coi như là quạ đen biến thành phượng hoàng trong một đêm rồi.”

Thật không hiểu nổi, con bé Cầm Tú này mới đến vài ngày, ngay cả một người khách cũng không biết, sao thoáng cái đã được Tả Nhị gia coi trọng nhỉ? Nhìn chuôi ngọc trai bóng loáng đeo trên cổ của cô ta kia, nhất định không rẻ, sao có thể là do cô ta mua được. Một điệu nhảy ngày hôm qua không biết giá trị bao nhiêu tiền.

“Nhảy với Tả Chấn một bản thôi, có kinh thiên động địa như vậy sao?” Cầm Tú cũng không hiểu được. “Những người khách mà mỗi ngày các cô tiếp đón, người nào không phải quan lớn, người giàu có. Có tiền có thế, người cỡ nào mà chưa thấy qua, đã sớm gặp nhiều thì có gì là lạ.”

Về mặt Lệ Lệ dần dần trở nên kỳ lạ, nhìn nàng một lúc lâu mới nói: “Cô... Ngay cả Tả Nhị gia là ai cũng không biết! Thảo nào luôn mồm gọi cả họ lẫn tên của ngài ấy. Tôi ở Bách Nhạc Môn cũng đã nhiều năm, cứ gọi Tả Chấn, Tả Chấn như cô, thật là lần đầu tiên nghe thấy.”

Cầm Tú ngẩn ra. Sao vậy. Nhìn vẻ mặt của nàng, có nghiêm trọng như vậy sao? “Đúng rồi, tôi vẫn lấy làm lạ, hình như người khác đều gọi anh ta là Nhị gia. Rốt cuộc là tại sao?”

“Ngài ấy là đệ tử duy nhất của Hà lão gia. Năm đó là nhân vật đứng thứ hai của Thanh Bang. Huống hồ bây giờ lại là em kết nghĩa của Hướng tiên sinh.” Lệ Lệ nói. “Mọi người gọi ngài ấy như vậy, là có ý tôn kính.”

“Thanh Bang?” Cầm Tú không hiểu ra sao cả. Nghe có vẻ... không giống thứ gì tốt.

Lệ Lệ nghiêm khắc cảnh cáo nàng: “Ra ngoài làm việc, nhất định phải biết phép tắc của bên ngoài. Sau khi Hà lão gia mất, Nhị gia chính là thủ lĩnh của Thanh Bang. Cô cứ gọi bảy Tả Chấn, Tả Chấn như vậy, nếu như bị người khác nghe thấy, sớm muộn gì cũng mang vạ vào thân.”

Thủ lĩnh của Thanh Bang?! Cầm Tú nhin không được mà “a” một tiếng. Bỗng nhiên nhớ tới dao và súng trên người Tả Chấn trong phòng trên lầu hai tối hôm đó. Thì ra... thì ra hẳn là người trong giang hồ!

“Cô nói, Tả Chấn... Tả Nhị gia, anh ta là xã hội đen? Là loại người đốt nhà, giết người, cướp của, hiếp dâm?!”

Cầm Tú khiếp sợ không dám tin. Sao Tả Chấn lại thế được! Hẳn ôn nhu tao nhã là thế, ngoại trừ có đôi khi hơi lạnh lùng một chút, sao có thể nhìn ra thân phận xã hội đen của hắn?

“Cô im miệng!” Lệ Lệ sợ tới mức lập tức che miệng của nàng lại, quay trái quay phải nhìn xung quanh thấy không có người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. “Cô điên rồi sao, không muốn kiếm ăn thì cũng đừng kéo tôi xuống nước chứ. Chỗ này là chỗ nào, Anh thiếu và Nhị gia có quan hệ gì cô có biết hay không? Anh thiếu cùng anh trai Hướng tiên sinh đều là anh em kết nghĩa của Nhị gia. Từ trên xuống dưới của chỗ này, có ai mà không cung kính với ngài ấy! Những lời vừa rồi mà cô cũng dám nói ra.”

Cầm Tú bị nàng bịt miệng thiếu chút nữa nghẹt thở, chỉ còn có nước gật đầu. “Biết rồi, biết rồi...”

Lệ Lệ buông nàng ra, coi thường mà nhìn Cầm Tú. “Tôi biết cô mới tới, không hiểu chuyện, cho nên mới hảo tâm nhắc nhở cô. Thế lực của Thanh Bang, cộng thêm địa vị của Hướng gia, tại hắc bạch lưỡng đạo đã có thể một tay che trời. Đừng tưởng rằng nhảy một bản với Nhị gia là có thể không kiêng nể gì. Giao tiếp với bọn họ, ít nhất cô phải học được nói năng thế nào, cái gì gọi là khom gối hầu hạ, cô hiểu không? Ngàn vạn lần đừng nghĩ vớ vẩn, lấy cái mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa. Chỉ cần được sự khen ngợi của Nhị gia, về sau ở Bách Nhạc Môn, không đúng, ở cả Thượng Hải này, còn có ai dám làm khó dễ cô? Giống như Ân Minh Châu năm đó, không phải là dựa vào Hướng tiên sinh mới có hôm nay sao?”

“Đừng nói ngay cả Ân Minh Châu mà cô cũng không biết.” Lệ Lệ liếc nàng một cái. “Thực không hiểu nổi, Anh thiếu vẫn luôn có tiếng xét nét, sao lại cho cô vào Bách Nhạc Môn. Ân Minh Châu năm đó là do Anh thiếu tốn rất nhiều sức mới có thể đoạt về từ Đại Phú Hào. Lúc chị ta treo biển hành nghề ở Bách Nhạc Môn, thật sự là hưng thịnh chưa từng có, nổi tiếng khắp cả Thượng Hải. Mỗi buổi tối, cũng không biết có bao nhiêu người vì muốn xem chị ta khiêu vũ mà đến đây vung tiền như rác. Nếu chưa từng nhảy với Ân Minh Châu, quả thực không thể coi là người có uy tín danh dự. Cô lại không biết chị ta?”

Sắc mặt Cầm Tú từ từ trở nên tái nhợt. Lệ Lệ nói không sai, ở trong này, chẳng qua là dựa vào cong gối hầu hạ mà kiếm cơm ăn. Nàng chỉ không ngờ tới, thì ra năm đó Minh Châu cũng như vậy.

Nàng chẳng qua là cách mười năm, lại bước vào vết chân của Minh Châu.

Lệ Lệ đề thấp giọng, nói tiếp: “Có điều xưa đâu bằng nay, bây giờ Ân Minh Châu đã được Hướng tiên sinh bao, đã sớm rửa tay không làm nữa, chuyển vào khu nhà cấp cao trên đường Đan Quế, lên đời rồi. Dưới tay chị ta còn có năm đóa hoa vàng, chuyên đi xã giao với các công tử thượng lưu, trong giới này cũng rất có tiếng... Cô ngấm lại xem, sau lưng có Hướng tiên sinh làm chỗ dựa, ngay cả Tả Nhị gia cũng phải nể mặt chị ta ba phần, còn có chuyện gì mà làm không được? Aiz, nếu có tôi một phần mười nhan sắc của chị ta thì cũng không cần lăn lộn nhiều năm như vậy cũng không làm nên trò trống gì.”

Cầm Tú nhìn thoáng qua mặt Lệ Lệ, ai nói không có nhan sắc. Trong Bách Nhạc Môn này, người nào không phải là mỹ nữ. Nhưng người khác đẹp như từ trong tranh được ra, khuôn mặt xinh đẹp mà thôi, Minh Châu lại bất đồng. Không nhớ nổi chị ấy đẹp ở chỗ nào, chỉ cảm thấy vẻ mỹ hoặc cùng rực rỡ ấy giống như sương mờ trong đêm, nhìn không thấy, sờ không tới, lại vô thanh vô tức ngấm đến tận xương tủy.

“Nếu nói như vậy, Minh Châu coi như là chị dâu của Anh thiếu sao.” Cẩm Tú nhớ tới khi vừa đến Thượng Hải, đụng vào Anh thiếu ở trước cửa nhà Minh Châu. Thảo nào mà hấn lại đến đó, thì ra đều là người một nhà.

Lệ Lệ lại hừ nhẹ một tiếng: “Cái gì mà chị dâu. Xuất thân như chúng ta mà làm chị dâu của Anh thiếu sao? Nói ra thật khiến người ta cười rụng răng mất. Hường gia có địa vị gì? Ngân hàng, xưởng sợi, hộp đêm... bao nhiêu tài sản đếm cũng không hết. Sau lưng còn có thể lực Thanh Bang làm chỗ dựa vững chắc. Không nói đến cái khác, bến tàu Trường Tam chắc cô cũng nghe nói qua chứ? Đó là do Nhị gia mua đứt. Thuyền của ai mà không qua bến tàu của ngài ấy, hàng hóa của ai mà không vào kho để hàng của ngài ấy? Chỉ cần bọn họ giậm chân một cái, mặt đất của Thượng Hải đều phải chấn động.”

“Bọn họ sẽ cưới một vũ nữ làm vợ sao? Vậy thì toàn bộ tiểu thư khuê các của Thượng Hải đều cùng nhau nhảy xuống sông Hoàng Phố mất. Ân Minh Châu chẳng qua chỉ dựa vào bộ mặt xinh đẹp, nhưng chỉ xinh đẹp thôi thì có ích gì? Đến giờ còn không phải chỉ là một tình nhân do Hường tiên sinh nuôi ở bên ngoài mà thôi sao.” Giọng của Lệ Lệ đề xuống càng thấp. “Nghe nói đàn bà bên cạnh Hường tiên sinh cũng không chỉ có một mình chị ta. Ân Minh Châu là người thông minh, tranh danh phận chỉ biết tự tìm mất mặt, không bằng nhân cơ hội này mà vét thêm một ít tiền mới là việc nên làm.”

Cẩm Tú bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Ân Minh Châu có phải tình nhân của Hường tiên sinh hay không, lời của người ngoài cũng không có nghĩa gì.” Mặt nàng đỏ ửng lên, giọng nói cũng không khỏi cao vài phần. “Những người đó không liên quan gì cả, sao bọn họ lại biết Hường tiên sinh không thật lòng với chị ấy?”

Lệ Lệ bất mãn: “Cô âm ỉ cái gì, coi chừng người khác nghe thấy! Cũng không phải nói cô, cô kích động cái gì.”

Cẩm Tú ngẩn ngơ. Đúng vậy, sao nàng lại phản ứng mạnh mẽ như vậy?

Bắt đầu từ lúc Minh Châu đuổi nàng ra ngoài, từ nay về sau các nàng chính là người dưng nước lã. Nhưng nghe thấy người khác nhắc tới tên Minh Châu, nàng vẫn cảm thấy tim đập nhanh hơn, không biết nên vui hay buồn. Người khác nói Minh Châu là tình nhân của Hường tiên sinh, nàng vẫn cảm thấy chói tai.

Thói đời cứ trêu ngươi như vậy, Minh Châu là đàn bà của Hường tiên sinh. Mà nàng, lại thích Hường Anh Đông – em trai của Hường tiên sinh. Cho dù người khác có nói thế nào, cuối cùng Minh Châu cũng có thể ngẩng mặt. Cho dù là tình nhân, rốt cuộc nàng vẫn chiếm được người đàn ông mà mình thích. Mà cảm tình của nàng, e rằng càng vô vọng hơn cả Minh Châu.

Ít nhất Lệ Lệ cũng thừa nhận, năm đó Minh Châu là do Anh thiếu “tốn rất nhiều sức” mới đoạt được. Mà nàng, nếu không có sự giúp đỡ của Tả Chấn thì ngay cả tư cách vào Bách Nhạc Môn cũng không có.

Nếu... nếu có một ngày, nàng nổi tiếng như Minh Châu năm đó, Anh thiếu có thể nhìn nàng với cặp mắt khác hay không?

“Khụ khụ!” Cẩm Tú vội vàng ho khan hai tiếng, cắt đứt suy nghĩ miên man của mình. Trời ạ, rốt cuộc nàng đang nằm mộng gì thế này. Sờ lên mặt mình, đã không tự chủ được mà đỏ cả lên.

“Vị tiểu thư này... Cô mới tới sao? Sao trước kia chưa thấy qua?” Có người nói chuyện ở sau lưng, dựa vào quá gần, lúc nói chuyện hơi thở nóng hổi cứ phun lên gáy Cẩm Tú. Cẩm Tú hoảng sợ, đột nhiên xoay người lại, thấy một gương mặt kẻ sát vào, là một người đàn ông trung niên, tóc chải bóng loáng, ánh mắt mang theo ý cười mê đắm.

“Vinh... Cẩm Tú.” Cẩm Tú lui ra sau một bước, nhớ tới hôm đó ở trước cửa sổ trong Sư Tử Lâm, Anh thiếu cũng từng hỏi nàng tên là gì?

Không biết tại sao, hôm đó nói ra tên của mình thì tim đập rất mạnh. Hôm nay nói ra ba chữ giống như vậy, lại chỉ cảm thấy nhọc nhằn nói không nên lời. Không sao cả, đường đi là do chính mình lựa chọn. Chỉ cần qua đêm nay, sau này sẽ không có cảm giác nữa.

Cẩm Tú nhìn gương mặt xa lạ trước mắt, trên mặt từ từ xuất hiện một nụ cười. Nụ cười rất nhạt, nhưng bỗng nhiên khiến người ta thấy sáng chói, chỉ cảm thấy xinh đẹp cực kỳ.

“Xin hỏi quý tính của ngài, rất hân hạnh được nhảy một bản?” Cẩm Tú nghe thấy giọng nói của mình, nhưng sao âm thanh xa lạ đến thế, dường như là một người khác đang nói chuyện. Thì ra bốn chữ khom gối hầu hạ, nói thì rất dễ dàng, làm được mới là uất ức. Cả người giống như nổi da gà, cố gắng giữ khuôn mặt tươi cười nhưng trong lòng lại giống như làm đổ mấy bình gia vị: chua, cay, mặn, đắng đều cuộn cuộn dâng lên trong ngực.

Nếu đã không thể quay đầu, cũng chỉ có thể cố gắng lách tới. Cẩm Tú cười mà ôm lấy khuỷu tay của người đàn ông kia, đi xuống sàn nhảy. Một ngày nào đó, nàng cũng muốn giống như Minh Châu, trở thành người nổi nhất của Bách Nhạc Môn, không cần phải nói với người khác: ‘Tôi là Vinh Cẩm Tú, rất hân hạnh được nhảy một bản?’ nữa.

Bỗng nhiên nàng hiểu được, vì sao hôm đó Minh Châu lại muốn đuổi mình ra ngoài. Cũng bỗng nhiên hiểu được vì sao Tả Chấn lại đưa mình vào Bách Nhạc Môn.

Ở Thượng Hải, chờ đợi sự giúp đỡ cùng bố thí của người khác thì vĩnh viễn không có ngày ngẩng mặt lên được. Tất cả mọi thứ đều phải dựa vào hai bàn tay của chính bản thân kiếm được. Tiền tài, địa vị, danh tiếng, thậm chí là người đàn ông mà mình thích.

6. Chương 05 Phần 1

Chương 5: Lột xác

“Cẩm Tú đã có thể lên đài rồi.”

Hương Anh Đông đứng trước cửa sổ trong phòng làm việc trên lầu, dựa vào lan can, nghiêng ngẫm nhìn Cẩm Tú ở giữa sàn nhảy.

Không biết là chuyện gì mà bắt đầu từ tuần trước, đột nhiên cô nhóc kia như trở thành một người khác, thoát thai hoán cốt, dần dần lộ ra vẻ rực rỡ của mình. Quản lý đến báo cáo, nói tối nay đã có mấy người khách đến hẹn Vinh Cẩm Tú.

Tả Chấn ở ngay bên cạnh hắn, chỉ nhìn mà không nói chuyện.

“Nói cũng phải thôi, rốt cuộc vẫn là em gái Minh Châu.” Hương Anh Đông cười, quay đầu lại. “Nếu bồi dưỡng một chút, nói không chừng Cẩm Tú sẽ là Ân Minh Châu thứ hai của Thượng Hải. Nhưng tôi lại không rõ, sao bỗng nhiên cô nhóc kia lại hé nở như thế? Hơn nữa cô ấy lấy đâu ra tiền mua quần áo, trang sức?”

Hương Anh Đông lắc đầu. “Cẩm Tú khác với Minh Châu. Lúc trước Minh Châu ra nghề sớm, khi đến Bách Nhạc Môn đã có thành tựu. Cẩm Tú so với cô ấy thật sự còn rất non nớt. Phải chờ cô ấy nhìn việc đời nhiều một chút, học được cách ứng phó với đủ loại người.”

“Chờ Cẩm Tú trở nên có thành tựu như Minh Châu, chưa chắc cậu đã giữ được cô ấy.” Tả Chấn thản nhiên nói. “Lúc trước đại ca coi trọng Minh Châu, Minh Châu không chút do dự liền đi theo anh ấy. Sau này, khó tránh khỏi sẽ không xuất hiện một Hương Hàn Xuyên thứ hai.”

“Lần này sẽ không đâu. Cậu không biết Cẩm Tú hơi thích tôi sao?” Hương Anh Đông cà lơ phát phơ nói đùa.

Tả Chấn đột nhiên ngừng đầu. “Cậu... muốn cô ấy?”

Hương Anh Đông uống một ngụm rượu. “Bây giờ còn quá sớm. Chấn, cậu cũng là người biết cách uống rượu, rượu ngon thì phải từ từ mà ủ, không thể gấp. Bây giờ nhiều nhất Cẩm Tú cũng chỉ là chén nước ép nho, đẹp thì có đẹp, nhưng hương vị còn chưa ngấm.”

Chân mày Tả Chấn hơi nhíu lại.

“Nếu có cơ hội, cậu nói với Minh Châu chuyện của Cẩm Tú. Dù sao cô ấy cũng là chị gái của Cẩm Tú.”

Hương Anh Đông nhảy dựng lên. “Mỗi lần đều như vậy, chuyện đắc tội với người khác đều giao cho tôi! Lần trước tôi cùng Minh Châu ăn cơm, vừa nhắc tới Cẩm Tú, còn chưa nói hết Minh Châu đã nổi giận, thiếu chút nữa là trở mặt. Cô ấy còn nói, nếu giữ Cẩm Tú lại Bách Nhạc Môn, sau này cũng đừng bước vào cửa nhà cô ấy nữa. Tôi có tội gì chứ, bên này là cậu đem Cẩm Tú nhét vào, bên kia là Minh Châu bảo tôi đuổi nàng ra. Lần sau cậu đi mà nói với Minh Châu, ít nhất cô ấy không dám trở mặt với cậu.”

“Minh Châu cũng chỉ là mạnh miệng.” Tả Chấn cười, vỗ nhẹ vào lan can. “Cô ấy vẫn luôn rất khôn ngoan, nếu thật sự không để ý, sao lại nhiều lần nổi giận vì Cẩm Tú chứ.”

Tả Chấn đứng cách cửa sổ, từ xa mà nhìn Cẩm Tú giao thiệp với khách trong sà náy. Âm nhạc du dương là thế, bóng dáng của nàng động lòng người là thế. Khi nàng xoay mặt, đôi hoa tai kim cương nho nhỏ ở tai nhẹ nhàng đong đưa, chiếu lên nụ cười chúm chím dịu dàng của nàng, sắc sỡ chói mắt, khiến người ta kinh hãi. Nhưng hẳn biết, đó chẳng qua chỉ là chiếc mặt nạ xinh đẹp.

Cẩm Tú đã học được cách xã giao, bắt đầu biết cách che giấu như hẳn muốn lúc trước. Nàng ở Bách Nhạc Môn học được cách làm thế nào để bảo vệ mình, hiểu được không từ thủ đoạn để sinh tồn. Nhưng một ngày nào đó trong tương lai, nàng cũng sẽ trở nên giống như Minh Châu, khôn ngoan, khéo léo. Lúc nên tức giận vẫn không biến sắc, lúc nên cười thì làm bộ cười.

Bỗng nhiên nhớ tới ở Sư Tử Lâm lúc trước, lần đầu tiên thấy Cẩm Tú cười, dịu dàng, bối rối, trong trẻo mà không có toan tính. Mượt mà ấm áp như gió xuân, xúc động lòng người nói không nên lời.

Hắn bỗng nhiên có chút hoài nghi bản thân mình làm có đúng hay không. Trước khi Cẩm Tú đến Thượng Hải, thế giới của nàng nhiều nhất cũng chỉ có tòa nhà lớn ở quê. Nàng tưởng rằng lòng người đều ấm áp, mọi nơi trên thế giới này đều sáng sủa, không biết đường đời còn có tối tăm, hiểm ác.

Có lẽ hẳn hoàn toàn không nên để nàng nhìn đến việc đời ác nghiệt, lại càng không nên đưa nàng đến bên cạnh Anh Đông.

Người đàn ông đối diện Cẩm Tú bắt đầu có chút không đứng đắn. Một bàn tay mập mạp đeo nhẫn dao động lung tung trên lưng Cẩm Tú. Cẩm Tú vẫn đang cười, nhưng nụ cười dần dần cứng ngắc, nàng càng muốn thoát ra thì bàn tay kia ôm càng chặt.

“Đường Hải.” Tả Chấn buột miệng.

Đường Hải ở phía sau trả lời một tiếng: “Dạ, Nhị gia.”

“Cậu đi xuống xem Vinh tiểu thư nhảy với ai, mời hẳn uống chén rượu.” Tả Chấn cũng không quay đầu lại nên không nhìn thấy sắc mặt của hắn, nhưng giọng nói đã biến lạnh.

“Hả?” Đường Hải ngẩn ngơ, nhìn Hương Anh Đông, cũng không dám hỏi nữa, lập tức đi ra ngoài. Vị Vinh tiểu thư này... chính là Vinh Cẩm Tú lần trước nói với Thạch Hạo “Tả Chấn ở đâu, tôi muốn gặp anh ấy” sao, rốt cuộc cô ta có lai lịch gì?

Hương Anh Đông cũng ngẩn ra, liếc mắt nhìn Tả Chấn một cái. “Cậu có ý gì đây?”

“Anh Đông, không phải cậu còn phải nói chuyện với ông chủ Hình về miếng đất xây dựng trường đua ngựa sao, còn đứng đây làm gì?” Tả Chấn xoay người, tiện tay cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Hắn còn chưa nói xong, Tả Chấn đã đi xuống lầu, băng qua đại sảnh, đi thẳng ra Bách Nhạc Môn.

Bỗng nhiên có chút phiền muộn trong lòng, không muốn lại ở trong đại sảnh lộng lẫy xa hoa này, hít phải bầu không khí hỗn tạp mùi cồn và son phấn này nữa.

Thật ra cùng đi gặp ông chủ Hình với Anh Đông cũng không phải dự định ban đầu của Tả Chấn. Gần đây, Anh Đông vẫn luôn tích cực lập kế hoạch xây dựng trường đua ngựa. Hắn rất thân với Ferdinand – lãnh sự của tổ giới(*) Pháp, lấy được quyền kinh doanh hẳn là không có vấn đề gì, nhưng về chuyện đất đai thì còn chưa xong. Trước mắt, khối đất mà mình coi trọng kia có dính dáng tới một phần tài sản ông chủ Hình – thương nhân ngành thuốc lá của Quảng Đông, đàm phán vấn đề này rất trắc trở. Cái giá Anh Đông đưa ra đã gấp ba lần giá thị trường, nguyên nhân làm ông chủ Hình vẫn chần chừ không muốn nhượng lại, ngoài trừ lý do riêng tư trong miệng ông ta, e là còn liên quan tới việc lén lút đàm phán với Trầm Kim Vinh.

Trầm Kim Vinh là thương nhân đất đai lừng lẫy của Thượng Hải. Hơn nữa vài năm gần đây, việc làm ăn càng lúc càng lớn, phát nhanh như điều gặp gió, thế lực đã trải rộng khắp mọi xó xỉnh của Thượng Hải, không thể xem thường.

(*) Tô giới: Phần đất mà một nước buộc phải cắt nhượng ột nước để quốc. Lúc này Trung Quốc như một cái bánh pizza bị 8 nước để quốc cắt ra ăn mà!

Nếu chỉ là chuyện làm ăn của Anh Đông, Tả Chấn tuyệt đối không rảnh mà nhúng tay vào. Anh Đông cũng là một con cáo già. Trên thương trường, dù đánh ngầm hay là công khai, người đánh qua, ta đánh lại, Anh Đông đủ sức đối phó. Trừ phi hấn mở miệng, Tả Chấn cũng không muốn lẫn lộn với những người đó. Chính là, căn cứ vào cơ sở ngầm của Thanh Bang, dường như Trầm Kim Vinh không chỉ buôn bán đơn thuần mà thôi, hấn vẫn móc nối với một thế lực xã hội đen khác.

Ở Thượng Hải, đa số người làm ăn đều có chỗ dựa. Nhưng xã hội đen cũng có phép tắc của xã hội đen. Thậm chí quy tắc này còn lạnh lùng nghiêm khắc hơn cả chốn quan trường. Quan hệ giữa Anh Đông và Thanh Bang ai ai cũng biết, người người đều hay. Lúc này Hướng Anh Đông ra giá cao thu mua đất, là nhất định phải được, còn có ai dám đứng ra tranh giành? Đó là tuyên bố muốn làm khó dễ với Thanh Bang.

Nếu người âm thầm giở trò quỷ đúng là Trầm Kim Vinh, như vậy thì thế lực sau lưng hấn nhất định không đơn giản.

Nhiều năm trước, thủ lĩnh của Thanh Bang vẫn là Hà Tông Cửu, đó là thời điểm các bang phái của Thượng Hải sống mái kịch liệt nhất. Vì tranh giành địa bàn và lợi ích, giao chiến đẫm máu không kể hết. Địa vị của Thanh Bang, danh tiếng của Tả Chấn cũng là giành được từ năm đó. Từ đó tới giờ, còn chưa có người dám tự ý bước vào địa bàn của Thanh Bang một bước.

Nhưng gần đây, cục diện của Thượng Hải ngày càng hỗn loạn kỳ quái. Bề ngoài vẫn sóng yên biển lặng như cũ, nhưng khi Tả Chấn yên tĩnh lại, đã mơ hồ đánh hơi được mùi nguy hiểm như một mạch nước ngầm cuộn cuộn chảy.

Tung hoành tại Thượng Hải nhiều năm như vậy, thận trọng là kinh nghiệm mà Tả Chấn dùng máu tươi để đổi lấy. Càng nguy hiểm thì càng phải trấn tĩnh, đây là phong cách làm việc trước giờ của hấn.

.....

Địa điểm gặp mặt với ông chủ Hình là ngay tại Sư Tử Lâm.

Tuy nói ông chủ Hình là một con rồng tới từ Quảng Đông, nhưng hấn cũng hiểu rất rõ phép tắc làm ăn trên thương trường ở Thượng Hải. Mỗi câu nói đều rất cẩn thận, khiêm tốn khách khí, cũng xem như là nể mặt sự chiêu đãi của Hướng Anh Đông.

Bữa tiệc này, khách và chủ cùng vui, không khí thân thiện.

Nhưng đối với chuyện đất trường đua ngựa, ông chủ Hình lại không nói một lời nào. Hướng Anh Đông vừa mới thử thăm dò, hấn đều lảng tránh hết lần này đến lần khác. Mà Tả Chấn chỉ ở một bên ngoảnh mặt làm thinh. Mọi người vừa nói vừa cười, thoát nhìn bề ngoài không biết là tương bùng náo nhiệt cỡ nào, dường như là bạn cũ nhiều năm mới gặp lại. Thật ra người trong cuộc, mỗi một bên đều có tâm tư khác nhau.

Tiệc tàn, đã là lúc đêm khuya.

Tả Chấn từ khách sạn đi ra, Đường Hải đã sớm căn dặn tài xế lái xe lại chờ ở cửa chính. Phủ thêm áo khoác cho hấn, Đường Hải có chút lo lắng hỏi: “Nhị gia uống nhiều rượu?”

Tả Chấn lắc đầu. Thật ra tối nay hấn uống không nhiều lắm, nhưng không biết vì sao, chỉ cảm thấy trong lòng có chút buồn bực, cảm giác chênh choáng dâng lên. Liếc mắt nhìn Đường Hải một cái, còn chưa nói gì, Đường Hải đã cướp lời: “Vừa rồi đã đưa Vinh tiểu thư trở về.”

Đường Hải đã đi theo Tả Chấn nhiều năm, biết tính của hấn. Nhị gia chưa từng giao cho hấn đi làm những chuyện thế này, hấn làm sao dám chậm trễ. Cho nên vừa xuống lầu đã kéo cái tên khiêu vũ với Cẩm Tú qua một bên, nói mời hấn uống rượu, hấn nào dám không uống? Đúng lúc, hấn đang muốn lái xe đến Sư Tử Lâm đón Tả Chấn, Cẩm Tú cũng ở nơi này, cho nên thuận đường liền đưa nàng về.

Sắc mặt của Tả Chấn lại sa sầm xuống. “Tôi có hỏi cậu chuyện này sao?”

Đường Hải ngạc nhiên, chẳng lẽ... hắn nhìn lầm rồi sao? Nhị gia cũng không có ý với Vinh tiểu thư?

“Tôi tự đi một chút, các cậu không cần đi theo.” Tả Chấn hít một ngụm khí lạnh của đêm, đè nén cảm giác say đang cuộn lên xuống.

Ngay cả Đường Hải cũng nhận ra vừa rồi hắn muốn hỏi cái gì. Thật ra chính hắn cũng cảm thấy rất bất ngờ, vì sao lúc ấy lại bảo Đường Hải ra ngoài giúp Cẩm Tú giải vây? Ở Bách Nhạc Môn, việc một vũ nữ bị khách sàm sờ vài lần là khó tránh khỏi. Hơn nữa, Bách Nhạc Môn là địa bàn của Anh Đông, Cẩm Tú là người của Anh Đông, cho dù là bị ức hiếp thì có liên quan gì đến hắn?

Nhất định là gần đây quá bận rộn, tối tối đều có xã giao, ca múa âm ỉ, ăn chơi trác táng, thật là phiền phức.

Nhìn một mình Tả Chấn đi vào trong bóng đêm, Đường Hải ngạc nhiên, lại khó xử mà đứng tại chỗ, muốn đi theo mà không dám. Đã nửa đêm rồi, Nhị gia ở bên ngoài làm cái gì chứ.

Một tiếng nhạc loáng thoáng bay qua trong gió đêm lạnh lẽo.

Tả Chấn dừng bước, có hơi bất ngờ mà nghiêng tai lắng nghe. Là bài gì vậy? Du dương réo rắt như vậy. Nhìn bốn phía, nơi này cách vườn sau của Sư Tử Lâm không xa, không biết sao hắn lại bước đến nơi đây.

Chậm rãi đi theo tiếng nhạc, Tả Chấn dừng bước trước cửa sắt phía sau của Sư Tử Lâm. Cánh cửa sắt kia đã rất lâu không được mở ra, gỉ sét loang lổ, thấp thoáng sau bụi hoa đình hương đang nở rộ. Xung quanh rất tối, mọi cảnh vật đều chìm trong bóng đêm nặng nề, chỉ có mùi hoa tươi thoang thoảng. Đến đây đã nghe rất rõ ràng, là một ca khúc không biết tên đang từ trong vườn truyền ra. Là tiếng tiêu.

Thông qua khe hở của cây cối um tùm, có thể thấy người thổi tiêu đang ở trong đình hóng mát phía nam của vườn. Khí trời đã lạnh, bốn phía không có một bóng người, từ bên này cửa sắt nhìn qua cũng không quá rõ ràng. Cũng may đêm nay ánh trăng sáng ngời, sóng nước dưới đình lấp lánh, phản chiếu ánh trăng, chỉ thấy một bên mặt của người thổi tiêu, tựa vào lan can, quần áo màu trắng, không biết bằng tơ tằm hay là gấm, mỏng manh bay nhẹ, như sương như khói ở trong gió.

Mặt người nọ rất nhỏ nhắn, là một cô gái. Một mái tóc đen dài xõa nhẹ trên tà áo trắng. Nàng thổi một cây tiêu dài bằng trúc tía. Ống tiêu hơi chếch xuống, đầu của nàng cúi thấp tạo thành một hình ảnh rất hài hòa.

Dưới ánh trăng, trên mặt nước gợn sóng, dường như cả người nàng đều bị sương khói mờ mờ của bóng đêm bao phủ. Nhờ ánh trăng, mỗi một đường nét đều đẹp đến mức có hơi hư ảo, toả ra vàng sáng nhạt lấp lánh.

Tiếng tiêu trầm thấp mà bồi hồi, uyển chuyển véo von, không ngừng lượn lờ trong gió đêm.

Nàng có tâm sự, là đang hồi niệm. Tả Chấn không hiểu âm nhạc, nhưng hễ là người có tai thì đều bị vẻ lưu luyến bịn rịn trong tiếng tiêu làm xúc động.

Tả Chấn ngây dại trong bóng tối. Tuy rằng thấy không rõ mặt, nhưng là hắn biết đó là Vinh Cẩm Tú. Khu vườn này không có người ngoài ở, chỉ có một mình nàng ở phía này.

Thì ra Cẩm Tú thật sự biết thổi tiêu. Hắn nhớ rõ ngày đó, ở trong phòng của khách sạn Sư Tử Lâm, nàng kích động phản bác: “Không phải tôi không biết làm gì cả! Ta từng học may vá, còn có thể thêu thùa. Tôi biết làm lồng đèn. Đúng rồi! Tôi còn biết thổi tiêu, từ lúc còn rất nhỏ tôi đã bắt đầu học thổi tiêu...”

Lúc ấy, hắn và Anh Đông đều cảm thấy buồn cười. May vá? Thêu thùa? Làm lồng đèn? Lại còn có thể thổi tiêu. Bây giờ còn có người học mấy thứ này sao, có ích gì chứ? Khi đó, thế nào cũng không nghĩ đến, thì ra người ta có thể dùng một ống trúc thổi nghe êm tai như vậy.

Lòng Tả Chấn tâm có sự dao động nhẹ nhàng.

7. Chương 05 Phần 2

Những năm gần đây, phiêu bạt trong chém chém giết giết, từ cái nghèo túng đến xa hoa, đã sớm quên mất cảm giác động lòng. Hắn là trẻ mồ côi, từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ. Từng ngủ dưới gầm cầu, từng làm ăn xin cùng trộm vặt. Lúc hơn mười tuổi thì trở thành một thành viên của Thanh Bang. Địa vị cùng tiền tài ngày hôm nay, là do hắn đổ máu và mồ hôi trong nước sôi lửa bỏng mới kiếm được. Người khác đều chỉ nhìn thấy hắn được tiền hô hậu ủng, cực kỳ nở mày nở mặt. Thật ra trong lòng hắn cũng hiểu được, đó chẳng qua chỉ là điểm tô.

Vì xuôi theo xã hội thượng lưu dối trá, hắn phải cẩn thận che giấu bản thân mình. Vì trốn tránh sự tỉnh mịch của bóng đêm, hắn dùng tiền mua nụ cười, hàng đêm sênh ca, mãi cho đến khi cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng vào lúc này, tại nơi đây, hắn bỗng nhiên cảm thấy bình yên.

Trong bóng đêm, tiếng tiêu như rượu, người đẹp như ngọc, lại có vẻ thanh thản bình yên nói không nên lời. Không có ánh đèn rực rỡ, không có tiếng người ồn ào, không có người lừa ta gạt lục đục với nhau. Chỉ có ánh trăng lơ mơ, tiếng tiêu cũng lượn lơ trong hương hoa thoang thoảng khắp nơi. Lên bổng xuống trầm rung động lòng người. Một không khí lạ thường nhẹ nhàng lưu chuyển ra xung quanh.

Không biết Cẩm Tú thổi bao lâu. Tả Chấn cũng không biết mình đứng dựa vào cửa sổ bao lâu. Mãi đến khi tiếng tiêu dần dần dừng lại, hắn bỗng nhiên cúi đầu cười.

Thật sự là không thể tin nổi, hắn – Tả Chấn, cứ nhiên nhìn Cẩm Tú thổi tiêu đến mức ngây người. Nàng chỉ là một cô bé tình cờ nhặt được trên đường mà thôi. Đáng cười nhất là trong lòng nàng đã có người khác. “Người khác” kia, vừa vặn lại chính là người anh em Hưởng Anh Đông của hắn. Rốt cuộc hắn trúng phải bùa mê thuốc lú gì? Nhiều năm như vậy, lặn lội khắp nơi, người đẹp thế nào mà hắn chưa từng thấy qua, loại phụ nữ nào mà hắn không chiếm được. Bây giờ lại bị một hình dáng mờ ảo thổi tiêu dưới ánh trăng hấp dẫn, bị một điệu nhạc chưa từng nghe làm xúc động tâm tư.

Hắn không phải không biết Cẩm Tú đi Bách Nhạc Môn đều là vì Anh Đông ở đó. Hắn còn không đến nỗi bụng đói ăn quàng, bắt phụ nữ của Anh Đông tới làm món khai vị!

Xem ra tối nay hắn say thật.

“Nhị gia, Anh thiếu phái người tới nói, tối nay sở trưởng Tiền, ông chủ Phùng cũng đi Bách Nhạc Môn uống rượu đánh bài, mời ngài cũng qua đó.” Đường Hải đến báo cáo với Tả Chấn đang chui đầu vào một đồng hồ sách.

“Tôi không rảnh.” Tả Chấn không kiên nhẫn ngắt đầu lên. “Chuyện lộn xộn ở bến tàu còn một đồng hồ, nợ nần của xưởng đóng tàu Phổ Giang lại thu không rõ ràng, đâu có thanh thoi mà đi hầu bọn họ?” Hắn đem quyển sổ trong tay vớt lên bàn một cái bộp. “Nuôi một đám vô dụng, ngay cả đi thu nợ cũng làm không xong, lại còn dám đứng trước mặt tôi.”

Kiên thúc ở bên cạnh đẩy lại mắt kính lão, khiếp đảm mà nhìn Đường Hải lắc đầu. Hai ngày nay, tâm trạng của Nhị gia không tốt, rõ ràng là nóng nảy không yên. Hắn vốn là người vui buồn không thể hiện ra mặt, lúc nào cũng đều thản nhiên, lạnh lùng. Cho dù là lúc bị chọc giận, hắn lại càng cười rất điềm đạm. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm cho Nhị gia hờn vía không yên như thế. Ngay cả đám thuộc hạ bọn họ cũng đều nhìn ra sự cáu kỉnh của hắn.

“Đường Hải, chuẩn bị xe!” Tả Chấn cũng phát hiện sự nóng nảy của mình, trong lòng lại âm thầm buồn bực. Mấy ngày nay vẫn cứ luôn như vậy. Cảm thấy khác thường mà chẳng hiểu làm sao cả, nhìn cái gì cũng không vừa mắt. “Tôi đi một chuyến tới xưởng đóng tàu Phổ Giang trước, bảo Thiệu Huy theo sau.”

“Dạ...” Đường Hải trả lời, rồi nhìn Kiên thúc, lại rất dè dặt mà nhắc nhở: “Nhưng Nhị gia, hình như ngày hôm qua anh đã phái Huy ca đi tiếp hàng rồi, bây giờ...”

Tả Chấn ngẩn ra. Không sai, một đồng vật liệu thép chở lậu thay đại ca Hưởng Hàn Xuyên tối nay sẽ đến bến tàu. Hắn đã phái Thiệu Huy – cánh tay phải của mình đích thân đi làm chuyện này. Bây giờ e rằng hắn còn đang ở bến tàu. Sao ngay cả chuyện này mà hắn cũng quên được?

Là thứ gì đó, thoát ần thoát hiện ở trong lòng, không ngừng quấy nhiễu hắn!

Hộp đêm Bách Nhạc Môn.

Hơn mười giờ tối, chính là thời điểm khách khứa đông nhất, náo nhiệt nhất. Tiệc rượu cũng đã gần chấm dứt, sòng bạc, phòng khiêu vũ đều chật kín cả người.

Cẩm Tú đang bị một người đàn ông đầu hói bụng bự ôm vào trong ngực. Nói là khiêu vũ, nhưng chẳng khác nào sàm sỡ.

Xui nhất là hôm nay nàng lại mặc một chiếc áo xẻ tà bằng tơ màu mận đỏ. Vạt áo hơi rộng, người nọ liền đưa thẳng tay vào trong, vuốt ve chiếc eo thon của Cẩm Tú.

“A, vừa mềm mại vừa mịn màng. Thật là một làn da đẹp hiếm có.”

Cẩm Tú đưa tay giữ tay hắn lại, kéo ra khỏi vạt áo, miễn cưỡng cười, cố kiếm chuyện lảng tránh: “Không phải ngài vừa nói nóng sao. Bản nhạc này cũng sắp hết rồi, chúng ta trở lại ngồi xuống uống chén rượu, được không?”

“Em gấp cái gì, nhảy xong rồi nói.” Người nọ cười ha hả, ra sức kéo nàng vào trong lòng, miệng đầy mùi rượu phun thẳng vào mặt Cẩm Tú.

Cẩm Tú kìm lòng không đậu quay mặt qua một bên, bỗng nhiên trên lưng hơi lạnh. Một bàn tay bần thủ đầy mồ hôi đã luồn vào trong áo của nàng, giống như một con rắn bò lên trên người nàng, thậm chí rục rịch muốn tiến vào trong váy của nàng...

“Ông chủ Trương!” Rốt cuộc Cẩm Tú cũng nhịn không được, đột nhiên đẩy hắn ra. Trên mặt vừa đỏ ửng vừa trắng bệch, muốn chỉ trích nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Nơi này không phải nhà họ Vinh, đây là Bách Nhạc Môn. Nàng là vũ nữ, hắn là khách. Chỉ dựa vào điểm này, nàng không có lời nào để nói. Nhưng nếu vừa rồi không đẩy hắn ra, quả thực nàng sẽ nôn ra ngay lập tức. Cứ như thế, không lâu sau trong lòng bàn tay nàng đã đầy mồ hôi.

Xung quanh đã có người nhìn qua, ông chủ Trương kia không nhịn được, lập tức kéo Cẩm Tú qua. “Mẹ kiếp, mày là thứ gì chứ, dám đẩy tao? Vừa muốn làm gái điếm, lại muốn được lập đèn thờ. Mày giả vờ thanh cao cái gì chứ!”

“Ông chủ Trương...” Cẩm Tú nhỏ giọng. “Vừa rồi là tôi không cẩn thận.”

Cãi nhau ở chỗ này, chịu thiệt là việc nhỏ, phá hỏng việc làm ăn của Bách Nhạc Môn, mặt mũi của Anh thiếu cũng bị nàng làm mất hết.

“Không cẩn thận? Đẩy mạnh như vậy còn nói là không cẩn thận? Bách Nhạc Môn các người thật sự là không biết phép tắc! Quản lý đâu? Quản lý...”

Lúc này, quản lý đã nghe thấy tiếng âm ỉ, vội vàng chạy qua. “Xin lỗi, thật xin lỗi! Ông chủ Trương, cô ấy là người mới nên chưa hiểu phép tắc. Nếu có gì đắc tội, xin ông nể mặt của Bách Nhạc Môn mà bỏ qua cho.” Sau đó quay đầu lại, lạnh lùng nói với Cẩm Tú: “Vinh Cẩm Tú! Cô còn không mau tạ tội với người ta.”

Ông chủ Trương kia thấy bốn phía có nhiều người, quản lý lại liên tục nói xin lỗi, máu nóng bốc lên, thấy có được mặt mũi nên không chịu buông tha: “Mọi người cũng lại đây phân xử đi. Chúng ta đến đây tiêu tiền là để tìm thú vui. Thế nào, khi nào thì Bách Nhạc Môn này trở thành miếu thờ trinh nữ vậy? Chạm vào không được, sờ cũng không xong. Ông mày mỗi ngày lăn lộn ở bên ngoài, cho tới giờ còn chưa mất mặt đến vậy. Bị một con điếm đẩy lộn nhào, sau này bảo tôi phải làm sao ra đường gặp người đây?”

Hắn đứng đó văng tục nói bậy làm nước miếng văng khắp nơi, Cẩm Tú đứng đờ đẫn ở một bên, cắn răng không rên một tiếng.

Quản lý bưng một ly rượu qua, đẩy đẩy nàng. “Nhanh đi kính chén rượu, nói lời xin lỗi, đừng làm mọi chuyện rùm beng lên.”

Cẩm Tú ngẩng đầu, không phải không chịu xin lỗi, nhưng sự uất ức trong lòng hình như sắp vỡ òa ra. Nhận lấy chén chén rượu, cảm thấy tay đang run bần bật, rượu sóng sánh ra khắp nơi.

“Cô nhìn tôi làm gì? Không phục sao?” Ông chủ Trương liếc mắt nhìn Cẩm Tú chằm chằm.

Cẩm Tú nắm chặt ly rượu, trong lòng như có lửa đốt, nhưng trên mặt lại đột nhiên nở nụ cười. “Không phục? Sao tôi dám. Ông chủ Trương, lúc này là tôi sai rồi, ngài tốn tiền mời tôi khiêu vũ, đó chính là vinh hạnh của tôi... Nhưng, có phải ngài hoa mắt đi nhầm chỗ hay không? Nơi này là Bách Nhạc Môn, không phải kỹ viện, tôi chỉ khiêu vũ, không làm kỹ nữ.”

“Mày... mày nói cái gì!” Ông chủ Trương tức giận đến nổi biến cả giọng. “Mày còn dám... Hôm nay không dạy dỗ mày một chút, họ Trương của tao sẽ viết ngược lại!”

Quản lý còn chưa kịp nói chuyện, mặt Cẩm Tú đã ăn một cái tát. “Bốp” một tiếng, lạnh lạnh vang lên!

Náo loạn nửa ngày, nhạc cũng đã sớm dừng lại, mọi người đều vây xung quanh mà nhìn. Vừa thấy động thủ, không khỏi lập tức xôn xao cả lên.

Cái tát này rất mạnh, mặc dù Cẩm Tú đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn lảo đảo lùi về sau một bước. Đứng vững người, ngẩng đầu, lỗ tai lại ơ ơ cả lên. Khuôn mặt tái nhợt của nàng lập tức sưng đỏ cả, nhưng nụ cười lúc này vẫn còn đọng lại, giống như đeo một chiếc mặt nạ kỳ quái trên mặt. “Tôi đã xin lỗi, ngài cũng đã đánh xong, chắc cũng nên người giận rồi.”

“Đâu có dễ như vậy!” Ông chủ Trương lại càng bị vẻ quật cường của nàng chọc giận. “Không phải nói kính rượu tạ tội sao, rượu còn chưa uống đã muốn đi sao?” Vừa nói vừa nắm lấy Cẩm Tú. Cẩm Tú ra sức giãy giụa. Hắn nắm lấy tóc nàng, kéo về phía sau. Trên đầu Cẩm Tú cảm thấy đau nhức. Ngay sau đó, một bình rượu đã ồng ọc rót xuống mặt nàng... Vị cồn làm mắt cay xè, nàng không mở mắt được. Chỉ nghe thấy “xạch” một tiếng, ông chủ Trương đã bật bật lửa lên, đưa tới gần mặt Cẩm Tú. “Mày mà dám động đây, đừng trách tao hủy khuôn mặt nhỏ nhắn của mày...”

Hắn điên rồi! Một cảm giác lạnh lẽo từ trong lòng xông thẳng lên đầu. Cẩm Tú chợt cứng lại, xung quanh nhất thời rối loạn, tiếng kinh hô nổi lên bốn phía.

Ông chủ Trương giật mình. Ai? Ai dám xen vào việc của người khác? Ngẩng đầu lên, lại thấy một khuôn mặt anh tuấn, mang theo một nụ cười lạnh như có như không. Ánh sáng rực rỡ của đèn thủy tinh chiếu lên cổ tay áo trắng tinh của hắn và bình rượu tây màu hổ phách trong tay. Đây... đây không phải... hắn?!

“Cô ấy không biết uống rượu, không cần phải ép buộc. Nếu nhất định phải uống, vậy để tôi uống là được.” Tả Chấn thần nhiên nho nhã nở nụ cười. “Thế nào?”

Đường Hải cùng Thạch Hạo theo sau Tả Chấn lo lắng mà liếc mắt nhìn nhau một cái. Lúc này, vừa vào đến cửa đã thấy bên này xúm lại một đồng người. Nhị gia vừa nhìn thoáng qua, không nói một lời đã tiện tay quơ một bình rượu mà qua đây. Anh ấy muốn làm gì?

Hai người bọn họ đều đi theo Tả Chấn nhiều năm, rất hiểu tính tình của Tả Chấn. Việc không liên quan đến mình thì hắn chưa bao giờ để ý tới, nhưng lần này là ngoại lệ. Không chỉ là ngoại lệ mà thôi, cách cười này, giọng điệu này của Nhị gia, bọn họ rất quen thuộc. Bên dưới nụ cười bình tĩnh lễ độ này là cơn giận không thấy máu thì không dừng tay. Nhưng... chẳng qua là một vũ nữ bị ức hiếp mà thôi. Ở Bách Nhạc Môn, nhưng chuyện thế này nhìn cũng quen mắt rồi, đáng để Nhị gia giận đến vậy sao?

“Ngài... ngài là... Tả nhị gia?!” Ông chủ Trương nhìn trân trân không nói nên lời. Cơn say vừa rồi lập tức tỉnh một nửa. Hắn dạy dỗ một vũ nữ mà thôi, sao lại kinh động đến vị ôn thần này? Chưa từng ăn thịt heo thì cũng từng nhìn thấy heo chạy. Về Tả Chấn, tuy rằng hắn chưa từng giao tiếp, nhưng thường lẫn lộn ở bên ngoài, lời đồn về Thanh Bang và Tả Chấn hắn cũng đã nghe qua không ít. Đây tuyệt đối không phải người hắn có thể dây vào.

Hắn vô thức mà thả lỏng tay, cả người Cẩm Tú muốn ngã nhào xuống đất. Tả Chấn lập tức đỡ lấy nàng. “Sao vậy, Cẩm Tú?”

Búi tóc của nàng bị kéo lỏng ra, sợi tóc lộn xộn rơi xuống. Rượu dính đầy mặt và đầu cổ, mùi còn gắt mũi đập vào. Một dấu tay đỏ ửng trên mặt, một bên mặt đều sưng phù cả lên. Khóe môi cũng rách ra. Cả người không chống đỡ được mà run lẩy bẩy.

Răng hàm của Tả Chấn đột nhiên cắn chặt lại.

“Việc này, không dám, không dám...” Dù ông chủ Trương có mượn gan trời cũng không dám uống ly rượu này với Tả Chấn, dè dặt nói: “Nếu Tả nhị gia đã mở miệng, việc này cứ chấm dứt như vậy đi. Hê hê, thôi đi.”

“Ồ! Xem ra, tôi tới không phải lúc, làm mất hứng của ông rồi.” Tả Chấn thản nhiên căn dặn phía sau. “A Hạo, đỡ Cẩm Tú qua một bên nghỉ ngơi.”

Ông chủ cúi người muốn chuồn đi, lại bị Tả Chấn gọi lại: “Chờ chút! Vừa rồi Cẩm Tú có chỗ nào xúc phạm tới ông, tôi uống rượu tạ tội giùm cô ấy.”

Ông chủ Trương sợ tới mức mặt mày trắng bệch. “Không phải, Nhị gia, vừa rồi tôi chỉ đùa với Vinh tiểu thư thôi, ngài tuyệt đối đừng cho là thật...”

“Phốc” một tiếng, một ly rượu hắt thẳng vào mặt hắn, cắt đứt lời của hắn. Tả Chấn chậm rãi xách theo bình rượu, đi đến trước mặt hắn. “Nếu tôi cho là thật, bây giờ ông còn có thể đứng đây nói chuyện với tôi sao? Chẳng qua tôi chỉ muốn nói cho ông biết, Bách Nhạc Môn không phải là nơi mà ai cũng có thể đến ra oai.”

Mồ hôi lạnh của ông chủ Trương chảy xuống ròng ròng. Hắn biết không thể dễ dàng như vậy mà qua được cửa hôm nay. Có ai nghe nói khi Tả Chấn “dạy dỗ” người khác, còn biết hạ thủ lưu tình chứ? Có lẽ hôm nay thật sự gây họa rồi, trêu chọc lầm người rồi. Nhưng chưa từng nghe nói Tả Chấn có quan hệ gì với vũ nữ của Bách Nhạc Môn.

Bình rượu trong tay Tả Chấn bị dốc ngược lại, “òng ọc òng ọc”, rượu chảy xuống đầy cả mặt đất.

“Tôi không làm khó cho ông. Chỉ cần ông nhận lỗi với Vinh tiểu thư, quỳ xuống liếm sạch bình rượu này là có thể đi rồi.” Tả Chấn mỉm cười nhìn hắn. “Có điều, phải liếm cho sạch sẽ, một giọt cũng không thể chừa lại.”

“Cái này, cái này...” Ông chủ Trương đã hoàn toàn tỉnh rượu. Rõ ràng Tả Chấn muốn trừng trị hắn. Tình huống này, e rằng không dễ dàng giải quyết như vậy. Rượu đầy đất, cho dù hắn thật sự quăng mặt mũi mà đi liếm, cũng tuyệt đối không thể liếm sạch sẽ. Huống hồ, nơi này còn có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn vào...

“Ông không chịu?” Tả Chấn khẽ vỗ tay. “Được lắm, có can đảm.” Tay hắn lần tới thắt lưng, ông chủ Trương còn chưa kịp thấy rõ động tác của hắn, chỉ nghe “xẹt” một tiếng, âm thanh sắc bén, nhanh như xé trời xẹt qua, một thanh phi đao đã cắm sát vào chân hắn, thẳng ngay phía sau hắn! Mặt đất là đá hoa cương cứng rắn bóng loáng, cây đao này lại cắm thẳng vào như thế. Thế đao thật là nhanh, sức lực thật là đáng sợ!

“Nếu ông đã không muốn, vậy thì để lại bàn tay vừa đánh người kia.” Tả Chấn thản nhiên nói. “Bây giờ bắt đầu vẫn còn kịp... Nếu tôi không kiên nhẫn nổi, một lát nữa, nói không chừng còn muốn cái gì đó của ông.”

“A!” Đám người xung quanh lập tức xôn xao, kinh hô nổi lên bốn phía.

Chân của ông chủ Trương mềm nhũn, không khỏi quỳ phịch xuống, giọng nói cũng thay đổi: “Nhị gia, tôi sai rồi, tôi không dám. Ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi đi... Tôi, tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, đắc tội với Vinh tiểu thư. Tôi lập tức dập đầu tạ tội với cô ấy!”

“Tôi đếm tới ba.” Nụ cười của Tả Chấn dần dần biến mất, đếm từng tiếng. “Một.”

“Nhị gia!” Ông chủ Trương tuyệt vọng kêu lên, bên tai nghe thấy tiếng thứ hai lạnh như băng của Tả Chấn. “Hai.”

Thạch Hạo và Đường Hải đều đã nắm lấy thứ gì đó ở thắt lưng, tiến lên trước một bước. Tả Chấn cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Các cậu chờ đó, để tự tôi.”

Ngay lúc mọi người biến sắc nhìn nhau, một bàn tay trắng nõn như tuyết bỗng nhiên vươn tới, nhẹ nhàng đề tay phải của Tả Chấn lại. “Nhị gia, chờ một chút.”

Tả Chấn ngẩn ra, quay đầu lại, là Cẩm Tú. Lúc này, nàng ngăn cản hắn? Bộ dáng của Cẩm Tú vẫn nhếch nhác như cũ. Tuy rằng vết máu và rượu trên mặt đều được lau sạch, nhưng một bên mặt vẫn sưng phù lên, đầu tóc rối tung cũng không kịp sửa sang lại.

Tả Chấn nhìn nàng. Nhiều người như vậy im lặng như tờ mà nhìn chăm chăm vào, Cẩm Tú nói không nên lời. Nhưng hần dần dần hiểu được nàng muốn nói gì. Nàng bảo hần dừng tay. Chuyện này, nói cho cùng thì là do nàng dựng lên, Cẩm Tú không muốn để cho hần ra tay ở Bách Nhạc Môn. Chỉ cần vừa đổ máu, thì nhất định phá hỏng chuyện làm ăn của Bách Nhạc Môn.

Ông chủ Trương vừa thấy Cẩm Tú ngăn cản Tả Chấn, lập tức nhào tới cầu xin Cẩm Tú: “Vinh tiểu thư, vừa rồi tôi đáng chết, tôi không phải người. Cô là người lớn rộng lượng, tha cho tôi một con đường đi!”

Cẩm Tú khinh bỉ mà tránh xa hần, thấp giọng nói với Tả Chấn: “Nhị gia, ra tay ở chỗ này, Anh thiếu sẽ rất khó xử.”

Tay nàng vẫn đang dè dặt lên tay Tả Chấn, lòng bàn tay lạnh ngắt mà mềm mại. Trong nhất thời lòng Tả Chấn rất rối loạn. Vừa rồi là tình cảnh gì, chỉ cần hần đến chậm một bước, nếu cái bật lửa kia thật sự được bật lên, cũng không dám tưởng tượng bây giờ nàng sẽ ra sao! Đã đến nước này, thứ duy nhất mà nàng lo lắng, vẫn chỉ là... “Anh thiếu sẽ khó xử”?

Lúc này, ông chủ Trương đã sợ tới mức co quắp lại, nước mắt nước mũi lòng thông mà lấm bầm cầu xin tha thứ. Đường Hải cũng nói: “Nhị gia, Anh thiếu cũng không ở đây, anh xem...”

Tả Chấn không khỏi cắn chặt răng, áp chế cơn thịnh nộ trong lòng. Cẩm Tú lo lắng không sai, nàng chỉ muốn vẹn cả đôi đường, không muốn gây ra chuyện. Huống chi, nơi này vẫn là địa bàn của Anh Đông.

“Bảo hần đi đi.”

Đường Hải đá ông chủ Trương một cái. “Còn chưa cút đi? May mà Vinh tiểu thư ngăn cản, coi như mạng ông lớn.”

Ông chủ Trương nào dám nói thêm một tiếng, lồm cồm đứng lên, nghiêng ngả lão đảo mà chạy ra ngoài nhanh như chớp. E rằng cả đời này của ông ta cũng không dám bước vào Bách Nhạc Môn nữa bước.

Thạch Hạo nhổ cây đao trên mặt đất lên. Đao cắm rất chặt, hần hô một tiếng, đổ cả mặt mới rút ra được... Đao cắm vào đất sâu như vậy, có thể nhìn ra được lúc ra tay, trong lòng Nhị gia tức giận cỡ nào. Những năm gần đây đã rất ít thấy hần tức giận, tại sao hôm nay lại? Đơn giản là vì Vinh Cẩm Tú sao? Nhưng Cẩm Tú cũng không phải người của Nhị gia.

Người quản lý lúc này vẫn còn đứng ở bên cạnh, sợ tới mức không nói nên lời. Tả Chấn kéo lấy Cẩm Tú. “Nếu Anh thiếu trở về mà có hỏi, thì nói là tôi mang Cẩm Tú đi.”

Xe của Tả Chấn đậu ngay phía dưới bậc tam cấp của Bách Nhạc Môn. Lên xe, hần lại trầm mặc. Cẩm Tú cúi đầu, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hần. Hần còn đang tức giận.

“Hôm nay... sao anh lại tới chỗ này?” Nàng hỏi, sự im lặng của hần khiến nàng hơi bất an. Nghĩ cũng phải, từ lúc nàng vào Bách Nhạc Môn thì không ngừng gây phiền phức cho hần, hôm nay thiếu chút nữa là động tay động chân với người ta.

Tả Chấn không đáp, Thạch Hạo ngồi ở ghế trước cười nói: “Lúc đầu Nhị gia muốn đi xuống đóng tàu Phổ Giang thu nợ, nói hôm nay không tới. Nhưng lúc trở về lại đổi ý. Xe cũng đi qua Bách Nhạc Môn, vào lượn một vòng rồi trở về.”

Tả Chấn ngả người dựa vào ghế, nhắm mắt lại, cảm thấy cổ họng khô khốc. Lúc này vừa bước vào cửa, đối mặt là tình cảnh kia... Nàng đang bị người ta túm tóc, đè trên mặt đất chuốc rượu. Đến bây giờ cảnh ấy vẫn thoáng qua trước mắt. Nếu không phải nể mặt Cẩm Tú và Anh Đông, hôm nay nếu không chặt một bàn tay của tên chó má kia, hần sẽ không mang họ Tả!

Nàng không biết, hần đang cố ý lảng tránh nàng. Trong lòng Tả Chấn lại rối tung lên. Từ sau đêm đó ở Sư Tử Lâm, hần vẫn không bước vào Bách Nhạc Môn nữa. Hần cũng không tin mấy chuyện quỷ quái này. Cũng không phải là mỗi ngày đều nhàn rỗi không có việc gì làm. Chuyện lộn xộn trong kho chứa hàng ở bến tàu còn một đống chưa xử lý xong, tại sao phải quay quanh Vinh Cẩm Tú?

Nàng ở trong địa bàn của Anh Đông, là người của Anh Đông, cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng có Anh Đông đứng ra chống đỡ. Nhưng... nhưng tại sao, tối nay rõ ràng chỉ là đi ngang qua, từ xa nhìn thấy Bách Nhạc Môn đèn màu rực rỡ, lấp lánh đầy trời, không biết tại sao bỗng nhiên đổi ý.

Cẩm Tú cũng im lặng. Nhị gia đang nghĩ cái gì? Rõ ràng hắn đang tức giận. Từ khi ra khỏi Bách Nhạc Môn, hắn liền không nói một câu.

Điều chết người là, ngay cả chính nàng đột nhiên như cũng biến thành câm điếc. Mọi thứ mới xảy ra vừa rồi vẫn còn rung động trong đầu. Là sợ hãi hay là uất ức, là vui mừng hay là cảm kích, nói không rõ là cảm xúc gì, lộn xộn quẩn thành một đống. Nàng cố gắng muốn nói điều gì đó để làm dịu đi không khí im ắng trong xe một chút. Nhưng hết lần này đến lần khác lại cảm thấy, giờ phút này, ở bên cạnh hắn, thật ra có nói gì cũng là dư thừa.

8. Chương 06 Phần 1

Chương 6: Không thể nghĩ suy

Sau ngày đó, Cẩm Tú cũng không gặp lại Tả Chấn. Một tuần, hai tuần qua đi, thời tiết thật sự trở lạnh. Tháng mười một, đã đến lập đông, nhưng khách đến Bách Nhạc Môn chẳng những không ít đi, ngược lại ngày càng náo nhiệt.

Cẩm Tú cũng rất bận rộn. Ở Bách Nhạc Môn càng lâu, khách quen cũng càng nhiều, có đôi khi một đêm mà phải chạy qua chạy lại mấy bàn. Cũng có người tặng hoa, tặng trang sức, nàng đều không nhận. Trên đời này làm gì có món lợi nào cho không? Ở nơi này, mỗi thứ có được đều phải trả cái giá tương xứng. Hướng chi, thứ mà nàng muốn hoàn toàn không phải những cái này. Tả Chấn đồng ý để cho nàng vào Bách Nhạc Môn là vì bảo nàng thể hiện cho Anh thiếu xem. Nàng không thể chỉ ở mãi trong phòng khiêu vũ cùng người ta xoay từng vòng từng vòng.

Cho nên hễ vừa có thời gian rảnh rỗi, Cẩm Tú liền chạy đến hậu trường, giúp đỡ việc lật vật, bưng trà rót nước, từ từ thân quen với một vài vũ công. Lúc bọn họ tập múa, nàng đứng ở một bên mà nhìn. Nửa đêm không có ai, nàng cũng sẽ ở trong phòng mình lên luyện tập. Có điều không hiểu tại sao, mỗi ngày bận rộn như vậy: ăn cơm, đi ngủ, khiêu vũ, dường như không có một phút nào rảnh rỗi nhưng trong lòng lại luôn có chút trống vắng, giống như thiếu cái gì đó. Rốt cuộc... thiếu cái gì đây?

“Cẩm Tú, Cẩm Tú!”

Đang dựa vào quầy bar ngăn người, bỗng nhiên có người ở sau lưng đẩy đẩy nàng, quay đầu lại xem, thì ra là Lệ Lệ.

“Cô lại thất thần nữa rồi, thần tài tới cửa mà cũng không hay.” Lệ Lệ chỉ vào cửa. “Nhìn đi! Trầm Kim Vinh cũng đến rồi.”

“Trầm Kim Vinh?” Cẩm Tú biết tên này. Bây giờ nàng không phải Vinh Cẩm Tú không biết gì như lúc mới đến Thượng Hải. Ở lâu trong Bách Nhạc Môn, người thế nào, trường hợp nào cũng đều biết một ít. Người có uy tín danh dự ở Thượng Hải, ít nhiều nàng cũng đã nghe qua. Ông chủ Trầm Kim Vinh này, chính là ông trùm bất động sản. Ngoài sáng hay trong tối cũng đều có thể lực, còn có quen biết với toà thị chính, sở cảnh sát, lãnh sự quán. Ngay cả Anh thiếu và Hướng tiên sinh, e rằng cũng phải nể ông ta vài phần.

Nhưng ông ta rất ít khi đến Bách Nhạc Môn. Nghe nói ông chủ Trầm này thường đi Đại Phú Hào ủng hộ Bạch Trân Châu, ra tay cũng rất rộng rãi. Vòng ngọc phỉ thúy, áo khoác lông chồn gì gì đó, tiện tay là tặng cho cô ta. Hôm nay ông ta không đi Đại Phú Hào, chạy tới Bách Nhạc Môn làm cái gì?

Cẩm Tú nhìn theo ánh mắt của Lệ Lệ, quả nhiên có mấy người đang đứng trên bậc thềm của đại sảnh, tiếp tân ở cửa đang cúi đầu chào đón bọn họ. Mấy người bên cạnh thì không có gì, chỉ có một người ở giữa, mặc áo dài màu lụa thông, tóc đã hoa râm. Mặc dù không còn trẻ nhưng có thể nhìn ra được là đã quen sống an nhàn sung sướng. Ông ta đứng trong đám người đó, những người khác đều giống như là người hầu của ông ta.

Đang ngẩn ngía, Trầm Kim Vinh bỗng nhiên quay đầu lại, tầm mắt vừa vịn dừng lại trên người Cẩm Tú, ánh mắt của hai người chạm vào nhau.

Tim Cẩm Tú nhảy lên. Ông chủ Trầm này có một đôi mắt ưng, lúc nhìn người khác dường như vô cùng sắc bén, khiến người ta không biết sao cảm thấy bất an.

Trầm Kim Vinh gọi quản lý qua, khẽ căn dặn gì đó, quản lý gật đầu rồi chạy về phía Cẩm Tú.

“Cẩm Tú, mau qua tiếp đón ông chủ Trầm. Lệ Lệ, cô cũng đừng đứng đó, kêu vài người đến hỗ trợ đi. Lấy hai bình rượu đỏ tốt nhất lại đây, trà thì phải là trà Long Tĩnh hoa cúc.”

Cẩm Tú ngạc nhiên, chỉ vào mũi mình. “Bảo tôi đi?”

Ông chủ Trầm này, vừa nhìn đã biết là vị khách rất khó hầu hạ, lẽ như không cần thận mà đắc tội với ông ta là gây họa rất lớn. Chỉ cần nghe những thứ mà ông ta yêu cầu là biết, rượu cùng trà Long Tĩnh hoa cúc! Nào có ai uống như vậy chứ.

Lệ Lệ đã kéo nàng qua. “Còn đứng ngẩn người ra đó làm gì, cơ hội tới rồi, phải nắm cho chặt.”

Cẩm Tú bị nàng kéo thẳng tới chỗ Trầm Kim Vinh. Bọn họ đã ngồi xuống chiếc bàn sang nhất trong đại sảnh. Trầm Kim Vinh lấy tẩu thuốc ra, bên cạnh liền có người châm cho ông ta.

“Cô lại ngồi bên này.” Trầm Kim Vinh ra hiệu cho Cẩm Tú ngồi ở bên cạnh ông ta, Lệ Lệ cũng ngồi xuống cùng Cẩm Tú.

“Là người mới phải không. Lúc nãy vừa bước vào cửa, tôi còn tưởng là Ân Minh Châu.” Trầm Kim Vinh quan sát Cẩm Tú. “Mấy năm rồi tôi không đến Bách Nhạc Môn. Vừa thấy, còn tưởng rằng là Ân Minh Châu năm đó đã trở lại.”

Cẩm Tú chỉ cười cười. “Ông chủ Trầm quá khen rồi, sao tôi có thể so với Ân tiểu thư được. Tôi mới vào đây chưa được mấy ngày, ngay cả nhảy còn không biết, không hiểu phép tắc gì cả, chỉ mong ông không cười chê là được.”

“Cũng giống được ba phần, nhất là ánh mắt cùng chiếc cằm.” Trầm Kim Vinh hút một ngụm thuốc. “Nhưng đáng tiếc, cô ta đã không ra tiếp khách. Hiện nay, muốn tìm một đóa hoa khuynh thành như vậy cũng không dễ dàng gì... Lúc trước mọi người đều nói, đánh bạc thì Thất Trọng Thiên, khiêu vũ thì Bách Nhạc Môn. Nhưng không có Ân Minh Châu, Bách Nhạc Môn ngày càng không xem được.”

“Nếu so với Bạch tiểu thư của Đại Phú Hào, nơi nhỏ bé này của tôi, đương nhiên không thể lọt vào mắt của ông chủ Trầm ngài rồi.” Một câu nói đùa xen vào, Cẩm Tú quay đầu lại, là Anh thiếu! Ngay cả hần đều phải ra mặt, có thể thấy Trầm Kim Vinh này lai lịch không nhỏ.

Trầm Kim Vinh gật đầu với Hường Anh Đông. “Anh thiếu đừng hiểu lầm, chẳng qua tôi chỉ nhớ tới sự phồn thịnh của Bách Nhạc Môn mấy năm trước, nhất thời cảm khái mà thôi.”

“Hiện nay việc làm ăn khó khăn, thời buổi kinh tế đình trệ, ai còn chịu tiêu tiền cổ vũ như trước chứ.” Hường Anh Đông ngồi xuống ở đối diện, Cẩm Tú rót cho hần một chén rượu.

“Anh thiếu nói không sai, hoa nở thì phải tàn. Ai cũng biết Đại Phú Hào nổi danh nhờ điệu nhảy Nam Dương của Bạch Trân Châu, Thất Trọng Thiên có Mã Lệ An mặc váy Tây nhảy rất kêu gọi. Nhưng nhìn lại Bách Nhạc Môn xem, cũng chỉ còn lại một đám khoác áo lông chim nhảy nhót, thảo nào danh tiếng không bằng trước kia.” Trầm Kim Vinh liếc mắt nhìn lên vũ đài ở xa xa một cái. “Đừng trách tôi xen vào việc của người khác, tôi thực sự có chút lo lắng cho cậu, Anh thiếu. Nghe nói hai ngày nữa, công tước Ferdinand – tổng lãnh sự Pháp muốn tổ chức một vũ hội ở Bách Nhạc Môn, chiêu đãi sứ đoàn của nước Pháp... Đến lúc đó, dù sao cậu cũng không thể mời Ân Minh Châu về ra mặt? Chỉ sợ là Hường tiên sinh không chịu đáp ứng.”

Hường Anh Đông nhú mày. “Hôm nay ông chủ Trầm đặc biệt đến đây một chuyến, không phải chỉ vì bàn luận về Ân Minh Châu với tôi chứ.”

“Đương nhiên là không phải. Bách Nhạc Môn mở làm ăn, người đến đều là khách. Chẳng qua tôi chỉ lo lắng cho buổi vũ hội hai ngày sau mà thôi.” Trầm Kim Vinh cười ha hả. “Nếu tôi không đoán sai, Anh thiếu cũng muốn nhân cơ hội này để có được sự ủng hộ của tổ giới Pháp, lấy được quyền kinh doanh độc quyền trường đua ngựa, đúng không?”

“Mọi người đều hiểu, tôi cũng không cần thiết phải vòng vo với Anh thiếu. Ông chủ Hoàng của Đại Phú Hào cũng có ý tổ chức vũ hội này. Tôi chỉ muốn nhắc nhở Anh thiếu một tiếng, kẻ thắng lợi cuối cùng chưa chắc là Bách Nhạc Môn.”

“Vậy mọi người cứ thử xem.” Hường Anh Đông nâng ly rượu trong tay lên. “Mời.”

Trong nhất thời, không khí trên bàn nghen lại. Lệ Lệ không biết làm sao, khẽ kéo áo Cẩm Tú một chút. “Hình như... sắc mặt của Anh thiếu không được bình thường.”

Cẩm Tú nhìn Hường Anh Đông. Hắn vẫn luôn cười hi hi ha ha, cho tới giờ chưa thấy hắn nghiêm mặt như vậy.

Đang lúc giằng co, bỗng nhiên nghe thấy có người nhẹ nhàng băng quơ nói một câu ở bên cạnh.

Là ai? Trầm Kim Vinh, Hường Anh Đông và Cẩm Tú đồng thời ngược mắt lên. Tim Cẩm Tú nhảy dựng lên, vừa ngạc nhiên lại vừa vui vẻ. Là Tả Chấn!

“Tả nhị gia.” Trầm Kim Vinh ngẩn ra, đứng dậy. “Không ngờ lại khéo như vậy, Nhị gia cũng đến khiêu vũ sao?”

Tả Chấn vỗ vai Hường Anh Đông. “Có rượu ngon như vậy cũng không bảo tôi một tiếng, cậu là anh em kiểu gì chứ.”

Bồi bàn bên cạnh đã bày một cái ly thủy tinh mới lên, châm rượu cho hắn. Tả Chấn thông thả ngồi xuống bên cạnh Hường Anh Đông, lúc này mới nói với Trầm Kim Vinh: “Khiêu vũ thì tôi không biết, nhưng nói đến thắng thua, không biết ông chủ Trầm có hứng thú đánh cược một ván hay không?”

“Đánh cược một ván?” Trầm Kim Vinh sững lại một chút, hình như do dự trong chốc lát, nhưng vẫn nói: “Khó có khi Nhị gia có hứng thú... đương nhiên Trầm Kim Vinh tôi phải chơi cùng rồi. Tiền đặt cược tùy Nhị gia ra giá.”

“Lấy xúc xắc đến đây.” Tả Chấn nói một câu với bồi bàn bên cạnh, quay đầu cười khẽ với Trầm Kim Vinh. “Trận cá cược này của chúng ta, tranh đi tranh lại hai ba trăm, hai ba vạn cũng không thú vị gì. Không bằng đánh cược miếng đất xây trường đua ngựa kia.”

Trầm Kim Vinh ngây người. Đây là tiền đặt cược gì chứ?

“Miếng đất kia? Có phải Nhị gia đang nói đùa với tôi hay không. Trước mắt, mảnh đất này vẫn là tài sản của người khác, không phải của Trầm Kim Vinh tôi, cũng không phải của Tả nhị gia anh. Tiền đặt cược này không khỏi có chút vô lý.”

Bồi bàn đã đưa xúc xắc cùng cái chén tới theo căn dặn, Tả Chấn nhận lấy, từ từ lắc. “Miếng đất này, tuy rằng có nhiều người dòm ngó, nhưng người có tư cách tranh giành thì không có mấy ai. Hôm nay chúng ta chỉ chơi theo kiểu lớn nhỏ, người thua phải bỏ qua quyền kinh doanh trường đua cùng miếng đất. Ông chủ Trầm cảm thấy thế nào?”

“Ngay cả Tả nhị gia cũng có hứng thú với trường đua ngựa?! Nhị gia muốn tranh giành một mảnh đất với Anh thiếu sao chứ?” Trầm Kim Vinh bỗng nhiên đứng dậy.

Tả Chấn buông chén xúc xắc xuống. “Thế nào, không được sao?”

Trầm Kim Vinh chán nản. Đúng vậy, tiền cược này nghe ra cực kỳ công bằng, nhưng trong lòng hắn hiểu rất rõ, rõ ràng Tả Chấn muốn tay không bắt sói trắng. Khi nào thì hắn muốn đất xây trường đua? Ai ai cũng biết hắn và Hường Anh Đông là anh em, sao hắn có thể tranh một cái trường đua ngựa với Hường Anh Đông chứ?!

Ván bài này, đối với Tả Chấn mà nói, nếu thua thì hoàn toàn không sao cả. Nhưng nếu Trầm Kim Vinh hắn thua, sẽ phải thực hiện lời hứa rời khỏi cuộc cạnh tranh này. Vô duyên vô cớ lại có lợi cho Hường Anh Đông!

Mặc dù biết rõ là mắc mưu, nhưng đối ý cũng không kịp. Vừa rồi, chính miệng mình đáp ứng đánh ván này trước mặt nhiều người như vậy, bây giờ lại đổi ý, chẳng phải trở thành trò cười? Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, Trầm Kim Vinh hắn làm sao gặp người chứ!

Hướng Anh Đông đang nhìn hần mỉm cười, vẻ mặt có chút châm chọc. Lại nhìn sang Tả Chấn, vẻ mặt bình tĩnh, bình ổn nhàn nhả.

“Nếu Nhị gia đã nhúng tay vào, tôi thấy ván này tiền cược cũng không lớn. Không cần đánh nữa, tôi nhận thua.” Rốt cuộc Trần Kim Vinh vẫn là Trần Kim Vinh, chỉ trong tức khắc đã có quyết định. Hần hiểu, hôm nay Bách Nhạc Môn là sai lầm.

Hướng Anh Đông ngả người dựa vào ghế, thong thả ung dung nói: “Nếu ông chủ Trần đã tự nguyện nhận thua, vậy vũ hội nghênh đón sứ đoàn của nước Pháp vào ngày mốt, cuối cùng lọt vào tay Bách Nhạc Môn hay là đại Phú Hào, rốt cuộc là ai giành được quyền kinh doanh, cũng đều không liên quan gì đến ông chủ Trần, phải không?”

Trên mặt Trần Kim Vinh xẹt qua một tia đỏ bừng, trên trán nổi gân xanh, cắn răng nói: “Không sai. Anh thiếu, tối nay tôi còn có việc, không thể ở chỗ này xem múa dùi của Bách Nhạc Môn. Chào.”

Hướng Anh Đông cao giọng: “Đi thong thả, không tiễn...”

Nhìn Trần Kim Vinh mang thuộc hạ ra khỏi cửa Bách Nhạc Môn, Cẩm Tú khẽ thở dài nhẹ nhõm. Vừa rồi còn tưởng rằng Anh thiếu và ông chủ Trần sẽ xung đột ngay tại chỗ chứ. Sắc mặt mọi người đều rất khó coi, không ngờ Tả Chấn vừa đến, nói giỡn một chút đã có thể tiến bước vị ôn thần này.

“Cậu khích ông ta thì có lợi gì? Trần Kim Vinh có tiếng là sĩ diện, chọc giận ông ta, chớ cùng rút giậu, cũng chỉ có chính cậu chịu thiệt.” Tả Chấn quở trách Hướng Anh Đông. “Vì một cái trường đua ngựa, rốt cuộc cậu còn muốn đắc tội bao nhiêu người nữa đây?”

Hướng Anh Đông cầm lấy ly rượu uống một hơi, kéo caravat rộng ra. “Tôi không quản được nhiều như vậy. Vừa rồi cậu không ở đây, không nhìn thấy bộ dạng kiêu căng hợm hĩnh của Trần Kim Vinh. Tôi đã nhìn ông ta rất lâu rồi. Theo tôi thấy, nếu không có Trần Kim Vinh làm chỗ dựa, sao họ Hình kia có thể không biết điều như vậy? Tôi đã ba lần bốn lượt thương lượng với ông ta, giá cả thì nhân nhượng hết lần này đến lần khác, ông ta vẫn luôn lấy cớ từ chối. Cứ tiếp tục như vậy, tôi thấy đến sang năm cũng không khỏi công được nữa là.”

Tả Chấn khẽ nhíu mày. “Anh Đông, lòng tham của cậu cũng hơi lớn rồi đó. Quy hoạch trường đua ngựa dính dáng tới rất nhiều mặt, vốn đầu tư cũng rất lớn, tìm vài người có thực lực hùn vốn mới chắc chắn. Bây giờ cậu tranh quyền kinh doanh độc quyền, lỡ như có gì sơ xuất, rất mạo hiểm.”

“Nếu cậu biết rốt cuộc trường đua kiếm được bao nhiêu tiền, sẽ hiểu được mạo hiểm một chút cũng đáng.” Hướng Anh Đông thở dài. “Tóm lại, sự tình đã tiến hành đến nước này, muốn dừng tay cũng không được. Hối lộ lãnh sự quán, toà thị chính. Đất cũng đã mua bảy tám mươi phần trăm. Tiền bỏ ra cũng đủ để lấp biển, cậu bảo tôi dừng lại sao? Làm sao bỏ qua được? Tôi chỉ biết khởi công càng chậm trễ thì tổn thất càng lớn.”

“Một miếng thịt béo bở như vậy, bao nhiêu người đổ mắt nhìn, tuyệt đối không chỉ có một mình Trần Kim Vinh. Trần Kim Vinh chỉ điên cuồng một chút, dám đứng ra đấu với cậu. Còn không biết có bao nhiêu phiền toái ngấm nữa.”

Không phải Hướng Anh Đông không biết. “Giọng điệu nói chuyện của cậu ngày càng giống đại ca. Tôi có nói qua với anh ấy, anh ấy cũng không tán thành tôi đầu tư trường đua. Nói gần nhất kinh tế không ổn định, không tốt để thu hồi vốn. Thứ hai, công trình này là mục tiêu mà vài thế lực muốn tranh giành, anh ấy lo tôi sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.”

Tả Chấn thần nhiên nở nụ cười. “Nhưng chuyện mà cậu đã quyết, e rằng ngay cả đại ca cũng khuyên không được.”

“Đúng vậy, xem ra vẫn là cậu hiểu tôi hơn.” Hướng Anh Đông thu hồi nụ cười thờ ơ kia, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, có vẻ trịnh trọng mà Cẩm Tú chưa từng thấy. “Chấn, tôi hoàn toàn không có ý định thu tay lại, trả cái giá đắt thế nào cũng không tiếc. Đây là một ván bài. Thắng, tôi chính là người thắng nhiều nhất Thượng Hải.”

Cẩm Tú ở bên cạnh ngẩn ngơ mà nhìn Anh thiếu. Hần đắc ý biết bao, hăng hái biết bao, giống như là cả Thượng Hải đều nằm trong lòng bàn tay hần. Nhưng tại sao trong lòng nàng lại thoáng tràn ngập bất an?

Tả Chấn không hề nói gì, chỉ chậm rãi uống từng ngụm rượu, rất nhanh cái ly liền trống rỗng.

Cầm Tú cầm lấy bình rượu, tiếp tục rót đầy cái ly trong tay hắn. Muốn mở miệng nói điều gì đó, nhưng ngay cả đầu Tả Chấn cũng không thèm ngẩng lên. Rốt cuộc có gì khác thường? Bắt đầu từ lúc nào, giữa hắn và nàng đã không hề thoải mái như lúc đầu.

Tả Chấn vốn không phải là người dễ dàng thân cận, nhưng rất kỳ quái, không hiểu sao nàng cảm thấy hắn thân thiết hơn những người khác. Nàng và Anh thiếu, chưa từng tâm sự quá một câu. Tả Chấn thì cái gì cũng biết, hơn nữa hắn còn nằm lần bảy đưa tay cứu trợ, giúp nàng giải vây. Cầm Tú thật sự không nghĩ ra, tại sao hắn đột nhiên trở nên xa lạ như vậy.

Nàng làm sai điều gì?

Đường như Tả Chấn cũng có chút thất thần. Vừa rồi Anh thiếu nói cái gì, hắn cũng không nghe thấy. Cuối cùng Anh thiếu không thể nhịn được nữa mà cao giọng: “Cái tên ngồi đối diện kia, Tả nhị gia!”

“Cái gì?” Tả Chấn vừa ngẩng đầu, lại bắt gặp ánh mắt của Cầm Tú. Không biết tại sao, hắn lại né tránh.

“Hai ngày nay rốt cuộc cậu làm sao vậy, ngay cả cái bóng cũng không thấy. Bách Nhạc Môn có sói sao, sẽ ăn thịt cậu sao? Nếu tôi nay không phải tôi phải người mời cậu qua đây thì cậu đã quên còn có một người anh em như tôi.” Hướng Anh Đông oán giận.

Cầm Tú nhin không được mà cúi đầu cười trộm, Anh thiếu chửi hay lắm.

Tả Chấn lại không mỉm cười. “Cậu nói ai oán như vậy, khẩu khí giống như cô vợ bé thứ mười ba của tôi vậy.”

Hướng Anh Đông chịu không nổi hắn. “Tả nhị gia, tôi không có chỗ nào đắc tội với cậu chứ. Mỏ rượu đồ ngon nhất, đặc biệt phải người mời cậu lại đây... Ờ, tôi có chuyện nghiêm túc muốn thương lượng với cậu.”

“Lúc tôi uống rượu, chưa bao giờ nghe chuyện nghiêm túc.”

Hướng Anh Đông chán nản. “Cậu có nghe hay không tôi cũng phải nói... Tôi muốn nói, Trần Kim Vinh không dễ chọc như vậy. Không phải cậu thật sự tin tưởng ông ta sẽ bỏ qua như vậy chứ. Gần đây bên ngoài hỗn loạn, làm việc phải cẩn thận.”

Tả Chấn cười. “Khi nào thì tôi không cẩn thận? Nhưng còn cậu, đi trên hoa gheo nguyệt khắp nơi, nửa đêm canh ba còn huênh hoang trên đường. Cậu ở ngoài sáng, người ta ở trong tối, tự mình cẩn thận một chút.”

“Cậu... cậu cho người đi theo tôi?” Hướng Anh Đông nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là lật đổ cái bàn.

Cầm Tú bị hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng nói giúp Tả Chấn: “Chẳng qua Nhị gia chỉ lo lắng cho anh mà thôi. Vừa rồi không phải anh cũng nói, bây giờ bên ngoài rất loạn sao?”

Hướng Anh Đông hậm hực mà ngồi xuống. “Tôi nào có trên hoa gheo nguyệt khắp nơi? Mấy tháng nay, vì chuyện trường đua, mỗi ngày bận tới mất tối mũi, làm gì còn có hứng thú mà đi tìm đàn bà? Có đi tới chỗ Minh Châu hai lần... nhưng đi cùng với đại ca.” Nói xong, hắn nhớ tới điều gì đó. “Đúng rồi, tôi nghe Minh Châu nói, buổi vũ hội nghênh đón sứ đoàn của Pháp vào ngày mốt, đại ca sẽ mang cô ấy cùng tới tham gia.”

Cái gì?! Minh Châu muốn tới Bách Nhạc Môn?

Cầm Tú bỗng nhiên ngẩng đầu.

Thần sắc của nàng trở nên rất khác thường, Tả Chấn và Hướng Anh Đông cùng nhìn sang, thì thấy vẻ mặt nàng kích động lo sợ, thấp thỏm bất an.

Hướng Anh Đông thở dài: “Cầm Tú, không phải tôi không giúp cô, tính tình của Minh Châu cô cũng biết đấy.”

Cầm Tú xấu hổ cúi đầu. “Tôi hiểu, thật ra tôi không có ý gì khác, chẳng qua do bỗng nhiên nghe thấy tên của chị ấy, cho nên...”

Tả Chấn trầm mặc một lát, rốt cục mở miệng: “Cô ở Bách Nhạc Môn, Minh Châu sớm đã biết. Nếu cô ấy không muốn gặp cô thì đã không đến.”

9. Chương 06 Phần 2

Cẩm Tú không khỏi bất ngờ. Hấn chịu nói chuyện, giọng nói lại bình thản như vậy! Rõ ràng vừa rồi còn không thèm liếc nàng đến một cái, bây giờ lại giống như không có việc gì, cái gì cũng chưa xảy ra, tất cả chỉ là do nàng đa nghi... Rốt cuộc là hấn sao vậy!

“Ý của Nhị gia là, đến hôm tổ chức vũ hội, còn cần vũ nữ đến tiếp đón khách khứa sao?” Cẩm Tú châm chọc. Vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Nàng cư nhiên đã học được châm chọc.

Tả Chấn chau mày. “Tôi muốn nói, hôm đó tôi đi có một mình, nếu cô muốn gặp Minh Châu, có thể đi với tôi.”

Hấn có ý tứ gì? Cẩm Tú giật mình, có chút không hiểu.

Hướng Anh Đông lại nhin không được mà cười “xì” một tiếng. “Ý của Tả nhị gia chính là mời cô cùng hấn đi tham gia bữa tiệc. Ha ha ha, thảo nào cậu ta nói chuyện không được tự nhiên. Đây là lần đầu tôi nghe cậu ta nói những câu như vậy... Tức cười chết mất.”

Tả Chấn bỗng nhiên đứng dậy, đặt ly rượu ở trên bàn. “Sau lần này, chuyện trường đua, chính cậu tự giải quyết đi!”

Hấn nói chưa dứt lời đã quay đầu đi. Hướng Anh Đông ngây người sau một lúc, nhìn bóng dáng của hấn, dụi dụi mắt, vừa rồi không phải hấn hoa mắt đấy chứ? Sao hình như nhìn thấy... lúc Tả Chấn quay đầu đi, trên mặt thoáng qua một chút đỏ ửng?

Cẩm Tú nhin không được mà trách hấn: “Anh thiếu! Anh cũng đừng lấy Nhị gia ra làm trò đùa. Chẳng lẽ anh không nhận ra tâm trạng của anh ấy không tốt sao? Còn tiếp tục như vậy, tôi sợ hai người cũng không cần làm anh em nữa.”

Hướng Anh Đông chậm rãi quay đầu lại, bởi vì cố nín cười mà mặt có hơi nhăn nhó. “Chẳng qua tôi chỉ giúp cậu ta nói ra ý tứ của mình mà thôi, cậu ta liền thẹn quá thành giận! Vừa rồi cô có thấy cậu ta có vẻ mặt gì hay không?”

Tuy rằng không biết rốt cuộc Tả Chấn bị sao, nhưng điều duy nhất nàng có thể khẳng định là, vừa rồi hấn đang giúp nàng. Nghĩ đến hôm đó, quan lại tập trung, người đến đều là nhân vật chính trị quan trọng của Thượng Hải, thương nhân giàu có... Nếu không có hấn, với thân phận vũ nữ của Bách Nhạc Môn như nàng, e rằng hoàn toàn không có tư cách vào hội trường, đừng nói chi là gặp Minh Châu

Tối nay, đèn hoa rực rỡ, hàng mặc bộ lễ phục màu đen hờ vai bước trên bậc thềm trải thảm đỏ của Bách Nhạc Môn, từ từ nở nụ cười mê người, dường như cả Thượng Hải đều bị rung động.

Lúc Minh Châu bước vào, trong đại sảnh rộng mấy ngàn mét vuông, gần như bỗng im bật trong phút chốc, vô số khách khứa đều đồng loạt nhìn về phía cửa. Cẩm Tú ở trong đám người, nín thở nhìn nàng thanh nhã đi vào đại sảnh. Dưới vô số ánh nhìn chăm chú mà vẫn không đổi sắc, giống như vốn đã quen đón nhận những trường hợp như vậy.

Một phụ nữ, lại có thể xinh đẹp đến nhường này, thảo nào ngay cả Bách Nhạc Môn người đẹp nhiều như mây, từ sau khi nàng vừa đi, thì không ai có thể tái hiện lại vẻ phồn thịnh chưa từng có như khi Ân Minh Châu treo biển hành nghề năm đó. Thảo nào thân phận như nàng mà cũng có thể trở thành phụ nữ của Hướng Hàn Xuyên. Thảo nào khi mọi người lên nhắc tới nàng, đều có vẻ hâm mộ cũng ghen tị.

Trên mặt Cẩm Tú nổi lên vẻ đỏ ửng, ngay cả hai mắt cũng sáng lên. Từ ngày đầu tiên mới đến Thượng Hải, ở nhà Minh Châu gặp qua nàng một lần, đây là lần thứ hai nhìn thấy nàng. Trong lòng không biết là cảm xúc gì, là vui mừng, là tự hào, hay là một chút chua xót? Minh Châu thừa nhận hay không cũng được, không thể thay đổi một sự thật: các nàng là chị em ruột. Người phụ nữ xinh đẹp đến mức đã trở thành truyền kỳ này, trên người chảy cũng dòng máu với nàng.

Thật ra, lúc trước khi bị Minh Châu đuổi đi, Cẩm Tú cũng không hề oán hận nàng. Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ở Bách Nhạc Môn nhìn quen thói đời ảm lạnh, Cẩm Tú ngày càng hiểu được tâm ý của Minh Châu. Năm Minh Châu bị đuổi ra khỏi nhà, nàng chỉ có mười lăm tuổi. Một cô gái với hai bàn tay trắng, không nơi nương tựa, muốn sống sót ở một nơi rừng rậm hỗn loạn, cá lớn nuốt cá bé như Thượng Hải, không biết năm đó nàng phải trả cái giá thể nào?

Mùi vị này, loại sợ hãi cùng tuyệt vọng này, người chưa từng trải qua sẽ không thể hiểu được. Hận thù của Minh Châu đối với nhà họ Vinh, nhiều năm như vậy, càng tích tụ càng nhiều, đã trở thành bế tắc. Nàng không chịu thừa nhận Cẩm Tú, cũng không thể tránh được.

Đột nhiên phía sau có người vỗ nhẹ vào đầu vai nàng. “Thật khéo, lại gặp nhau.”

Cẩm Tú quay đầu, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ. Là Trần Kim Vinh. Đôi mắt ưng sắc bén của hắn lại nhìn vào mặt Cẩm Tú.

“Bữa tiệc như hôm nay mà lại có thể gặp được cô, thật là không thể tưởng tượng được.”

“Thật đáng tiếc, ông chủ Trần. Xem ra hôm nay tôi không thể đón tiếp ông được.” Cẩm Tú biết hắn không có ý tốt. Hôm đó ở Bách Nhạc Môn, bị Tả Chấn chơi một ván, lại bị Anh thiếu làm nhục một trận, Trần Kim Vinh tuyệt đối không nuốt được nỗi nhục này. Trần Kim Vinh nở nụ cười. “Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian mà. Còn chưa biết tên họ của cô?”

“Vinh Cẩm Tú.”

Trần Kim Vinh gật đầu. “Nói thật, hôm đó vừa vào Bách Nhạc Môn, liếc mắt liền thấy cô, thảo nào lại thu hút như vậy, thì ra là Vinh tiểu thư. Vinh Cẩm Tú - người nổi nhất của Bách Nhạc Môn.”

Cẩm Tú ngạc nhiên, người nổi nhất?! Giỡn cái gì chứ, nàng mới đến mấy ngày, khi nào thì thành người nổi nhất của Bách Nhạc Môn, sao ngay cả chính nàng cũng không biết?

Trần Kim Vinh thản nhiên nói: “Nghe nói, vì Vinh tiểu thư, ngay cả Tả nhị gia mà cũng đi tranh giành tình nhân, còn không tiếc mà ra tay tàn nhẫn dưới ánh nhìn chăm chú của công chúng. Hiện nay, tìm khắp cả Thượng Hải cũng không thấy cô gái nào nổi danh như cô.”

Mặt Cẩm Tú vừa đỏ vừa trắng. Ông ta nói cái gì?! Chẳng lẽ sự kiện kia truyền ra bên ngoài đã thành khó nghe như vậy sao? Ai nói... Tả Chấn vì nàng mà tranh giành tình nhân, ai nói hắn ra tay quá nặng... Thảo nào mấy ngày nay hắn không xuất hiện ở Bách Nhạc Môn, chắc là những lời đồn đãi này đã sớm truyền đến tai hắn.

“Ông chủ Trần, đây là ai vậy? Nhìn rất lạ mắt.” Một vị thiếu gia mặc quần áo trắng, giày da trắng, tóc chải bóng loáng đi tới, đứng ở bên cạnh Trần Kim Vinh.

Cẩm Tú đứng đối diện, cách xa hai bước mà còn bị mùi dầu thơm hoa quế nồng nặc làm nghẹt mũi, thiếu chút nữa là hắt xì. Rốt cuộc thì hắn xịt bao nhiêu dầu thơm ở trên đầu?

Trần Kim Vinh lại cười nói: “Phùng tứ thiếu hăng ngày lẫn lộn trong chốn gió trăng, sao lúc này mắt lại đi đâu rồi, ngay cả Vinh Cẩm Tú Vinh tiểu thư của Bách Nhạc Môn cũng không nhận ra?” Hắn lại quay đầu nói với Cẩm Tú: “Để tôi giới thiệu cho hai vị. Vị này chính là công tử thứ tư của sở trưởng Phùng ở sở cảnh sát.”

Thì ra hắn chính là Phùng tứ thiếu. Cẩm Tú biết cái tên này. Ý vào quyền thế của nhà mình, cả ngày ra ngoài sinh sự. Tháng trước, ở Đại Phú Hào, bởi vì một vũ nữ nói một câu đắc tội với hắn mà bị hắn dùng tấm tre hủy dung.

Thật sự là không may... Một Trần Kim Vinh thôi đã khiến người ta đau đầu, giờ lại gặp phải loại người như Phùng tứ thiếu. Cẩm Tú đang muốn nghĩ cách thoát thân, bỗng nhiên nghe thấy toàn bộ khách khứa trong phòng đều ào ào vỗ tay, không khỏi ngẩn đầu nhìn xung quanh...

Là Hướng Hàn Xuyên, Hướng Anh Đông cùng Tả Chấn hộ tống công tước Ferdinand – tổng lãnh sự Pháp và phu nhân bước vào. Cả đám người đều tản ra hai bên, nhường đường cho bọn họ.

Đều là những người nổi tiếng khắp Thượng Hải, quả nhiên có phong thái chấn động lòng người. Hướng Hàn Xuyên quý phái chín chắn, Hướng Anh Đông trẻ trung phóng khoáng, Tả Chấn anh tuấn lạnh lùng, quả thực có thể dùng bốn chữ “cùng nhau tỏa sáng” để miêu tả.

“Anh thiếu và Nhị gia đến đây, tôi đi chào một tiếng.” Cẩm Tú khẽ thở phào, nhân cơ hội này chuồn vào trong đám người.

Trường hợp này còn lòng trọng hơn nhiều so với sự tưởng tượng của nàng, nàng không thể chen qua được, chỉ có thể đứng cách khách khứa áo mũ chỉnh tề trong phòng, từ xa mà nhìn bọn họ. Hôm nay Anh thiếu mặc lễ phục thêu sợi vàng, hào quang càng phát ra bốn phía, vô cùng rực rỡ. Tả Chấn vẫn như cũ, cách biệt người, hẩn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cẩm Tú đang nhón chân nhìn sang phía bên này, bẽn lẽn cười với nàng.

Người mặc áo dài xám, cao lớn lồi lạc bên cạnh hẳn chính là đại ca Hướng Hàn Xuyên của Anh thiếu sao.

Hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy Hướng tiên sinh. Từng nghe qua tên của anh ta vô số lần, hôm nay gặp được, mới biết cái gì gọi là phong thái ung dung. Anh ta hơi ngăm đen, diện mạo giống Anh thiếu đến bảy tám phần, đương nhiên cũng tuấn tú. Cũng là trùm thương gia như Trầm Kim Vinh, nhưng khí thế ông chủ của Hướng Hàn Xuyên rất khiêm tốn. Cẩm Tú bỗng nhiên hiểu được, tại sao Hướng Hàn Xuyên được gọi là “Hướng tiên sinh”, mà Trầm Kim Vinh lại là “ông chủ Trầm.”

Nếu so về bề ngoài, Hướng tiên sinh không đẹp bằng Anh thiếu, nhưng cho dù có Ân Minh Châu xinh đẹp lộng lầy đứng bên cạnh, cũng không thể che lấp được vẻ nổi bật của anh ta. Thảo nào ngay cả Tả Chấn cũng cam tâm tình nguyện gọi anh ta một tiếng đại ca.

Cách thời gian khai tiệc còn một khoảng thời gian, Tả Chấn và Anh thiếu đều bận tiếp khách, bị vô số người vây quanh chào hỏi. Cẩm Tú sợ lại chạm mặt Trầm Kim Vinh, nghĩ tạm thời vẫn nên tránh đi thì hơn.

Lặng lẽ rời khỏi đại sảnh, xuyên qua tấm rèm bằng nhung ở cửa hông, bên ngoài là một phòng khách lộ thiên, bên đó có một bộ sofa kiểu Pháp dài dành để nghỉ ngơi. Một đám phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ đang tụm lại, ríu ra ríu rít xem áo lông của ai đẹp hơn, nhẫn của ai làm tinh xảo nhất.

“Ông phu nhân, chiếc nhẫn này của chị có phải mua tại Bảo Lân Đường trên đường Hà Phi hay không?” Một phụ nữ cao gầy cầm bàn tay của một người khác không buông. “Hình như tháng trước tôi có thấy ở chỗ đó, rất đắt nha.”

Vị Ông phu nhân kia cười. “Cũng không phải đắt. Mua về, đeo hai ngày lại không thích thú như vậy nữa. Những thứ này, cũng chỉ là ham thích mới mẻ nhất thời thôi.” Xem ra cũng đúng, trên hai tay chị ta đeo ít nhất năm sáu chiếc nhẫn.

Một người khác nói chen vào: “Mọi người có sợi dây chuyền kim cương mà tối nay Ân Minh Châu đeo hay không? Tôi nhận ra nó. Đó là cực phẩm mà lần trước hãng đấu giá Anh Luân đưa ra, giá trị tương đương với một ngôi nhà lớn có vườn hoa trong tô giới Pháp đó.”

“A?!” Một tràng tiếng kinh ngạc xôn xao nổi lên. “Thật vậy sao, cuộc đời này thật sự... Phụ nữ mà xinh đẹp thì thật có lợi.”

“Đúng vậy, loại phụ nữ như vậy, loại xuất thân như vậy, sao còn biết liêm sỉ gì nữa. Đi theo người có tiền dựa dẫm, bắt quả chữ vì món lợi của người ta.”

“Có đôi khi, càng là loại phụ nữ này thì càng biết cách moi tiền của đàn ông. Cô ta thì có gì phải kiêng dè nữa, chỉ cần hạ mình, xuống giường là có thể gơ tay lấy tiền. Chị nhìn xem, những thứ cô ta mặc, đeo, còn phô trương rực rỡ hơn cả những bà vợ cả như chúng ta.”

Đang bàn luận nhiều chuyện xôn xao, vị Ông phu nhân kia đứng lên kết luận: “Nói thế nào đi nữa, loại đàn bà bán thân thì không ngẩng mặt lên được. Các chị từng nghe chưa, lúc trước khi Ân Minh Châu bắt đầu ra nghề ở Đại Phú Hào, còn nhảy thoát y trên sân khấu đó. Xinh đẹp? Yêu kiều? Vậy thì thế nào? Còn không phải bị người ta bao bên ngoài. Ai đã nghe nói có người dám cưới cô ta về nhà chưa? Cũng giống như chiếc nhẫn này, ham mới mẻ mà thôi, hai năm nữa chơi chán rồi, không phải ném qua một bên sao.”

Cẩm Tú nghe ra ngậy cả người.

Gió đêm rất lạnh thổi vào người, cả người bỗng nhiên nổi cả da gà, trái tim lạnh lẽo nói không nên lời. Nhưng từng đợt máu nóng lại một mực dâng lên mặt. Nàng nhịn không được mà bóp thật chặt cái chén trong tay.

Hôm nay nghe được rất nhiều chuyện. Về Tả Chấn, về Minh Châu. Nếu không phải chính tai nàng nghe thấy, thật không dám tin đầu lưỡi của người khác lại có thể độc đến nhường này. Trong những người này, có ai thật sự quen biết Ân Minh Châu? Có ai biết được giữa chị ấy và Hướng tiên sinh có phải thật lòng hay không? Lại có ai biết chị ấy đã từng trải qua cái gì, trên đường đời có bao nhiêu máu và nước mắt? Nếu được lựa chọn, ai cũng hi vọng được sống cao sang.

Tuy bọn họ nói là Minh Châu, cũng không phải Vinh Cẩm Tú nàng nhưng loại cảm giác bị nhục nhã này còn mãnh liệt hơn cả khi nghe người khác nói đến mình.

Hôm nay, ở nơi này, có lẽ nàng nên giữ im lặng, không đếm xỉa đến, cho dù nghe thấy gì thì tốt nhất là làm như không nghe đến. Nhưng trong nhất thời, máu nóng của Cẩm Tú bốc lên, rốt cuộc không quản được hai chân của mình, lập tức đi qua phía vị Ônong phu nhân kia.

“Vị phu nhân này, chị nói hình như có chút không công bằng. Ai cũng biết tối nay Ân Minh Châu là bạn gái của Hướng tiên sinh. Ngay cả Hướng tiên sinh cũng chính thức mang chị ấy tham gia vũ hội, có thể thấy được rất tôn trọng chị ấy. Về phần khi nào Ân Minh Châu lấy chồng, đó là chuyện riêng của chị ấy, chị không cảm thấy mình quan tâm quá mức rồi sao?”

“Cô... cô là ai?” Ônong phu nhân không ngờ còn có người bước ra phản kích trước mặt chị ta, tức giận mà quay đầu lại, lại thấy một cô gái xa lạ, quần áo trên người rất quý, mềm mại mượt mà, xanh biếc như hồ nước, tôn lên vẻ tinh xảo của hàng thêu Hồ Nam. Dưới ánh đèn, chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp dịu dàng, nhưng vẻ mặt lại mang theo sự lạnh lùng không nói nên lời.

Không biết tại sao, trong nhất thời, khí thế hùng hổ vừa rồi giảm sút vài phần.

Cẩm Tú thản nhiên nói: “Tôi không phải là ai cả, không thể so với Ônong phu nhân có thân phận có địa vị. Chẳng qua tôi chỉ không quen nhìn có người nói xấu sau lưng người khác... Nói trắng ra, đơn giản chỉ là vì một sợi dây chuyền chị mua không nổi mà thôi.”

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Ônong phu nhân không giữ được bình tĩnh. “Cô nói tôi ghen tỵ với Ân Minh Châu? Cô ta cũng xứng sao!?”

“Đúng vậy, Ônong phu nhân đường đường chính chính, xuất thân danh môn cao quý. Ân Minh Châu là cái gì, muốn làm bé cũng không vào được nhà người ta. Rốt cuộc là ai ghen tỵ với ai chứ.” Đám phụ nữ bên cạnh cũng phục hồi lại tinh thần, xôn xao phụ họa.

Cẩm Tú nở nụ cười. “Vấn đề là, rốt cuộc ‘người ta’ mà các vị nói đến là ai? Theo ý tôi, cả Thượng Hải có biết bao người muốn xách giày cho ‘người ta’ mà còn không xứng đó.”

“Cô bệnh vực Ân Minh Châu như vậy, đừng nói là cùng loại với cô ta nha?”

“Chị nói đúng, tôi chẳng qua chỉ là vũ nữ của Bách Nhạc Môn. Loại người như chúng tôi, xuất thân không cao quý, hạnh kiểm lại không đoan trang. Nhưng chiếc nhẫn trên tay chị và chiếc chúng tôi đeo trên tay, e rằng đều là do cùng một người đàn ông mua cho. Tặng cho chị đường hoàng, tặng cho tôi lén lút, điểm khác nhau giữa chúng ta cũng chỉ là như vậy.”

Cẩm Tú mỉm cười, thật không ngờ những vị phu nhân nổi tiếng cả ngày cao quý đoan trang khi mắng người cũng khó nghe như vậy.

Từ phòng khách trở lại đại sảnh, phải đi qua một cái cổng vòm. Cẩm Tú mới vừa xốc tấm màn bằng nhung rất nặng kia lên, bắt chợt ngăn cả người.

Minh Châu ngay tại trước mặt nàng, cầm chén rượu, mang theo một nụ cười như có như không, dường như nghe thấy tất cả, lại giống như không nghe được thứ gì.

10. Chương 07 Phần 1

Chương 7: Tại hà chi châu

“Chị cũng ở đây...” Cẩm Tú có chút lo lắng. Những lời vừa rồi, không biết chị ấy nghe được bao nhiêu.

Minh Châu cười kín đáo. “Nghe Anh Đông nói, cô vào Bách Nhạc Môn. Đã quen chưa?”

Cẩm Tú đỏ mặt. “Cái gì mà quen hay không. Không phải một ngày ngày đều chen lấn trong đó, có thể có chén cơm ăn đã không tệ rồi. Người như em, nào có tư cách gì mà kén cá chọn canh?”

Minh Châu gật đầu. “Nói rất đúng. Năm xưa tôi cũng phải chịu đựng như vậy.”

“Nếu đã đến đây, những chuyện trước kia, không bằng cứ quên đi!” Cẩm Tú nhin không được mà thốt ra.

“Quên đi?” Minh Châu lạnh lùng nhướng mày. “Tôi cũng muốn quên đi. Đáng tiếc, luôn có người không ngừng nhắc nhở tôi, quá khứ nghèo khó thế lương thế nào... Những lời như vừa rồi, không phải lần đầu tiên tôi nghe thấy, nếu thật sự muốn so đo, thì sớm đã tức chết, mệt chết rồi. Bọn đàn ông này, nằm mơ cũng sẽ nghĩ đến cơ thể của tôi mà chảy nước miếng, nhưng trong lòng bọn họ lại khinh rẻ tôi. Mà những người đàn bà này thì sao, trước mặt thì khen trang sức của tôi quý báu, váy áo lại đẹp dễ. Nhưng chỉ cần quay người lại, còn không phải hận đến nghiến răng. Mặc kệ tôi có được cái gì, đều nghe thấy có người nói, đó là cô ta bán đứng thân mình để đổi lấy.”

Cẩm Tú im lặng, nàng hiểu được cảm giác của Minh Châu. Có người phụ nữ nào không hi vọng cuộc đời mình được thuận buồm xuôi gió. Rời khỏi vòng tay ấm áp của cha mẹ thì sẽ được chồng yêu thương chiều chuộng, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cuối cùng già đi trong tôn nghiêm? Ai lại muốn rơi vào chốn hỗn loạn này, bán rẻ tự tôn cùng tình cảm, trở thành trò cười cho người khác. Nhưng...

“Ở trong mắt người ngoài, đó cũng không có cái gì bất đồng.” Minh Châu nhìn nàng. “Thứ mà bây giờ tôi có, chẳng qua chỉ là một chút tiền mà thôi.”

“Chị có Hướng tiên sinh.” Cẩm Tú nhắc nhở nàng.

“Lúc tôi gặp anh ấy, đã quá muộn. Nếu gặp anh ấy sớm một chút, tất cả đều sẽ khác.” Minh Châu nhẹ nhàng thở dài. “Cho nên, Cẩm Tú, cô may mắn hơn tôi.”

Cẩm Tú không rõ. “Là... ý gì?”

Minh Châu nói: “Tôi biết lời đồn đãi của bên ngoài chưa chắc đều là sự thật, nhưng không có lửa làm sao có khói, ít nhất Tả Chấn chịu làm chỗ dựa cho cô.”

“Chị hiểu lầm rồi!” Cẩm Tú vội vàng biện bạch. “Thật ra em và Nhị gia hoàn toàn không phải như bên ngoài đồn đãi. Hôm đó, chẳng qua là anh ấy nhìn không vừa mắt mà giúp em một tay mà thôi. Hơn nữa chuyện của em và Anh thiếu, ngay từ đầu anh ấy đều biết. Để cho em vào Bách Nhạc Môn cũng là vì...”

Nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, lúc này mới phát hiện mình quá vội vàng giải thích, lỡ lời nói nhầm rồi, không khỏi nhất thời đỏ cả mặt.

Minh Châu ngẩn ra. “Chuyện của cô và Anh thiếu? Cô và Anh Đông làm sao?” Nàng kinh ngạc mà nhìn sắc mặt của Cẩm Tú, dần dần hiểu được, nhưng lại không thể tin. “Không thể nào, thì ra... cô là người của Anh Đông? Tôi nhìn lầm rồi sao. Tôi biết tính tình của Tả Chấn, chuyện không liên quan đến anh ta, anh ta vẫn ít khi nhúng tay vào, tuyệt đối không sẽ gây phiền phức ỉn. Nhưng chuyện của cô, anh ta không khỏi quan tâm hơi nhiều... Tôi còn tưởng cô và anh ta có cái gì.”

“Sao có thể chứ?!” Cẩm Tú xấu hổ bật cười. “Nhị gia... và em? Đó là chuyện tuyệt đối không thể nào. Gần đây anh ấy hoàn toàn không đến Bách Nhạc Môn, cho dù thỉnh thoảng đến một lần, cũng không thèm liếc em một cái. Nói thật, trong lòng Nhị gia nghĩ cái gì, cho tới bây giờ em đều không đoán ra.”

“Phải không?” Minh Châu nhẹ nhàng thở dài, Cẩm Tú – đứa ngốc này.

Nàng ngẩng đầu, cách khách khứa đầy phòng, xa xa mà nhìn bóng dáng của Tả Chấn trong đại sảnh. Hắn ở trong đám người, giao tiếp rất thành thực, không biết vừa nói đùa gì đó, mọi người bên cạnh nhin không được mà cười ha hả.

Tả Chấn đúng là Tả Chấn, nhìn qua không có gì khác với bình thường, nhưng Minh Châu lại tinh tường nhớ rõ, hôm đó khi Tả Chấn nhắc tới Cẩm Tú với nàng, trên mặt vô tình toát ra một vẻ dịu dàng lạ thường. Ngay cả chỉ trong chớp mắt, chỉ có một chút rất mơ hồ, rốt cuộc vẫn tiết lộ tâm sự của hắn. Về mặt này, Minh Châu chưa từng nhìn thấy trên mặt Tả Chấn.

Hắn sẽ giống như Cẩm Tú nói, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn nàng một cái sao? Việc này thật đúng là ngày càng không bình thường.

.....
Tại hà chi châu: cồn đất nổi lên giữa sông

“Tả Chấn từng đi tìm tôi, nhắc cô với tôi. Anh ta nói, dù sao cũng là chị em, có ân oán gì mà không bỏ qua được, không nên làm người lạ cả đời.” Minh Châu nói. “Tôi biết anh ta có ý tốt, nhưng tôi đã từng thề rằng, cả đời này cũng không có quan hệ gì với nhà họ Vinh nữa.”

Cẩm Tú giật mình. Vì chuyện của nàng mà Nhị gia đi tìm Minh Châu sao? Vì sao cho tới giờ nàng chưa nghe hắn nói qua?

Minh Châu nói tiếp: “Năm đó, tôi và mẹ bị đuổi đi, trăm cay ngàn đắng từ Trấn Giang tìm được đến Thượng Hải mới biết cả nhà cậu họ đã sớm chuyển đi Quảng Đông làm ăn, cắt đứt liên lạc. Vì kiếm miếng cơm ăn, tôi từng làm ăn xin, từng trộm vặt. Vì tranh chỗ ngủ ở gầm cầu mà đánh nhau với một đám ăn mày. Vì kiếm tiền khám bệnh ẹ mà đi làm nhân viên ở tiệm giặt ủi, kết quả thiếu chút nữa bị ông chủ cưỡng bức. Mỗi ngày mẹ đều học máu, khi chết đã ốm tới mức chỉ còn xương với da, vết thương trên người đều thối rữa, ruồi bọ cứ bay vo ve quanh bà...”

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên dừng lại, sau một lúc mới ngẩng đầu. “Bắt đầu từ ngày đó, tôi đã thề với lòng mình, nhất định phải trở nên vượt trội, mặc kệ phải trả cái giá đắt thế nào. Tất cả mọi thứ của tôi hôm nay, đều là dùng mồ hôi và máu của mình đổi lấy, không thể cùng chia sẻ với người nhà họ Vinh.”

Nàng nói kiên quyết như đinh đóng cột, buông ly rượu trong tay xuống, cũng không quay đầu lại mà đi về phía Hướng Hàn Xuyên trong đại sảnh.

Cẩm Tú đứng im tại chỗ, trong lòng từng đợt xót xa. Quả thật những thứ mà Minh Châu đã gặp phải còn thê thảm hơn nàng gấp bội. Trơ mắt nhìn mẹ mình bệnh chết ở bên đường, bản thân lại không có cách gì, đó là mùi vị thế nào? Cho dù đổi lại là Vinh Cẩm Tú nàng, cũng chưa chắc dễ dàng gỡ bỏ oán hận trong lòng.

Bây giờ mới phát giác, thì ra mình cũng không phải số khổ. Lúc trước khi lưu lạc ở đầu đường, nếu không gặp Anh thiếu, bây giờ nàng cũng không biết sống hay chết, lại càng không dám tưởng tượng hiện tại sẽ là tình trạng gì...

Cẩm Tú còn chưa quay đầu đã ngửi được mùi dầu thơm hoa quế nức mũi kia, trong lòng lập tức thấy nặng trĩu, lại là vị Phùng tứ thiếu kia!

“Nếu Vinh tiểu thư nể mặt tôi, không bằng cùng nhau uống ly rượu.” Phùng tứ thiếu mỉm cười, mang theo một bình rượu tây, trên ngón tay có một chiếc nhẫn bằng vàng ròng cực lớn, hết sức bắt mắt.

Cẩm Tú muốn từ chối: “Thật xin lỗi, tôi vốn không biết uống rượu, vừa rồi lại uống hai ly, cho nên...”

Phùng tứ thiếu kéo tay nàng, kiên quyết nhét ly rượu vào trong tay nàng. “Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, Vinh tiểu thư không cho tôi một chút mặt mũi nào sao? Sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ thường xuyên đến ủng hộ cô.”

“Không, không phải...” Cẩm Tú luống cuống tay chân, vừa muốn đẩy hắn ra, đột nhiên lại dừng lại. Phùng tứ thiếu này, bất luận thế nào cũng không thể đắc tội. Hắn là con trai của sở trưởng sở cảnh sát, nếu đắc tội với hắn, e rằng ngay cả Bách Nhạc Môn cũng phải gặp nạn theo.

Phùng tứ thiếu đã không do dự, châm cho nàng một ly rượu đầy. “Nào, có biết uống rượu tây hay không?”

Cẩm Tú nhìn ly rượu lớn màu hổ phách kia, còn chưa uống đã cảm thấy choáng váng. Đang lúc tiến thối lưỡng nan, có một hầu bàn đi tới. “Vinh tiểu thư, vừa rồi Tả nhị gia tìm cô.”

Tả Chấn? Cẩm Tú cắn môi. Lần trước bởi vì bị khách chuốc rượu, đã gây ra rối loạn lớn như vậy, thiếu chút nữa phá hỏng chuyện làm ăn của Bách Nhạc Môn thôi không nói, tin đồn lại tung khắp nơi. Lúc này thì khác, Phùng tứ thiếu cũng có tiếng là khó chơi, gặp phải hắn, cũng không có lợi gì cho Tả Chấn.

Huống chi, buổi vũ hội tối hôm nay, vốn do Anh thiếu tổ chức để nghênh đón sứ đoàn của Pháp, nhằm lấy được quyền kinh doanh trường đua. Chính khách, người có tiếng trong giới thượng lưu tụ hội. Nếu bởi vì nàng mà phá hỏng buổi vũ hội hôm nay, Anh thiếu mất mặt thì không nói, tất cả tâm huyết bỏ ra trong từ trước tới nay đều ném xuống sông Hoàng Phố.

Phùng tứ thiếu nghe nói tới ba chữ “Tả nhị gia”, cũng không khỏi dừng tay, có chút do dự: “Hình như bên ngoài có người nói, Vinh tiểu thư cùng Tả nhị gia là...”

“Không thể có chuyện đó!” Cẩm Tú một mực phủ nhận. “Tôi chẳng qua chỉ là một vũ nữ của Bách Nhạc Môn, Nhị gia là Nhị gia.”

“Nói cũng phải.” Phùng tứ thiếu lại tươi cười. “Tôi cũng có chút giao tình với Tả nhị gia, anh ta đánh bài, uống rượu là bình thường, chưa nghe nói còn đến sàn nhảy để khiêu vũ.”

Cẩm Tú đánh trống lảng: “Nếu hôm nay Phùng tứ thiếu đã nể mặt như vậy, tôi liền kính anh một ly, sau này xin anh quan tâm nhiều hơn.”

Nói xong bưng ly rượu lên, ừng ực uống hết cả ly rượu đầy. Uống thì uống! Có gì ghê gớm chứ.

“Hương vị cũng không tệ lắm nhỉ? Ha ha, một ly nữa!” Phùng tứ thiếu lại cầm lấy bình rượu, Cẩm Tú toát cả mồ hôi lạnh. Lại cứ uống như vậy, không thể không say. Nhưng đâu thể để ý nhiều như vậy, vì trường đua của Anh thiếu, hôm nay cũng chỉ có thể nhắm mắt, bất cứ giá nào cũng được.

Đêm đã khuya.

Bách Nhạc Môn vẫn đèn đuốc sáng trưng, bữa tiệc đã đến hồi kết thúc, khách khứa đã tản về gần hết. Cuối cùng Tả Chấn cũng có cơ hội để ngồi xuống nghỉ ngơi. Nhưng đưa mắt quét một vòng trong đại sảnh, dưới chân không tự chủ mà dừng lại... Cẩm Tú đâu?

Lúc bữa tiệc vừa bắt đầu, rõ ràng còn thấy nàng ở một chỗ với Minh Châu. Lúc đầu hắn mang nàng tới nơi này là vì để cho nàng có cơ hội gặp mặt Minh Châu, cho nên không đi quấy rầy các nàng. Ai biết chỉ một lát sau đã không thấy bóng dáng Cẩm Tú. Hỏi vài tên hầu bàn cũng đều nói không thấy.

“Nhị gia đang tìm cái gì?” Sáu mặt rõ đi bên cạnh hắn, là anh em đã đi theo hắn nhiều năm, nhìn theo ánh mắt của Tả Chấn đảo tới đảo lui vài vòng trong đại sảnh, rốt cuộc nhin không được mà hỏi.

“Nhị gia, em thấy cũng đã khuya rồi, hôm nay anh cũng đã bận rộn cả một ngày, có muốn trở về nghỉ ngơi không?” Sáu mặt rõ lại hỏi, Tả Chấn không yên lòng lên tiếng trả lời, xoay người đi ra cửa.

Nhưng không ngờ vừa xuống bậc thềm đã thấy một bóng đen nho nhỏ, đang ôm lấy một cây cột đèn ở đó.

“Cẩm Tú?” Tả Chấn ngăn ra, nàng ở chỗ này làm gì?

Đứng sau nàng thử kêu lên hai tiếng, không có chút phản ứng nào. Tả Chấn đưa tay xoay bả vai của nàng lại. “Cô sao vậy?”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe “ọ” một tiếng, một đồng bạc bầy nhầy đã phun cả lên người hắn!

Mùi rượu sặc mũi, ngay cả Sáu mặt rõ ở một bên cũng tránh xa ba bước theo bản năng. Tả Chấn cũng ngăn người, Cẩm Tú cư nhiên uống rượu? Ở chỗ này?

“Nhị gia...” Sáu mặt rõ luống cuống tay chân mà bước tới, lục khắp từng cái túi trên người, muốn tìm một chiếc khăn tay hay gì đó lau chùi giúp Tả Chấn một chút, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy.

“Không cần.” Tả Chấn đưa tay ngăn hắn lại, nắm lấy hai bên vạt áo kéo ra, chỉ nghe “rẹt” một tiếng, hàng nút đều bung ra. Hắn tiện tay vứt áo khoác lên trên mặt đất. “Quần áo này cũng không thể mặc được nữa.”

Sáu mặt rõ tiếc nuối mà nhìn chiếc áo không may kia. Một cái áo khoác tốt như vậy, thật sự là đáng tiếc... Quay đầu lại, Tả Chấn đã ôm lấy Cẩm Tú lên xe.

“Nhị gia, chúng ta phải đi Sư Tử Lâm sao?” Sáu mặt rõ khó hiểu mà lên xe theo. Nhị gia có ý gì, chẳng lẽ còn muốn đích thân đưa Vinh tiểu thư về sao?

Tả Chấn trầm ngâm một chút. Cẩm Tú đã say đến như vậy, cứ thế mà vứt một mình nàng ở Sư Tử Lâm, không có người chăm sóc e là không xong.

“Chúng ta về thẳng Ninh Viên.”

Sáu mặt rõ nghe xong ngẩn ngơ. Ninh Viên?! Tuy nói nơi đó là chỗ ở của Nhị gia, nhưng vẫn luôn không có người ngoài quấy rầy. Cho dù là các anh em trong bang, trừ Thiệu Huy ra thì dường như không ai có thể tùy tiện ra vào nơi đó. Không ngờ được vị Vinh tiểu thư này, cứ nhiên...

Không ngờ vị Vinh tiểu thư này, nhìn qua rất nhỏ nhắn, uống say rồi lại nặng như vậy.

Tả Chấn ôm nàng đi thẳng lên lầu. Rốt cuộc nàng uống bao nhiêu rượu, cả người đều không còn tri giác, xụi lơ ở trong lòng hắn như một bao vải.

Vú Vương ở phía sau há hốc mồm mà nhìn. “Đây là... cô gái từ đâu đến vậy?”

Sáu mặt rõ đóng cửa chính lại. “Đừng hỏi nhiều như vậy, còn không nhanh đi giúp Nhị gia.”

“Sao lại thế này! Nhị gia chưa bao giờ chịu mang phụ nữ ở bên ngoài về qua đêm...” Vú Vương còn chưa kịp khôi phục tinh thần, đứng tại chỗ than thở: “Hơn nữa xem ra cô gái kia uống rất nhiều, đã say đến như vậy, còn mang về làm cái gì?”

“Vú Vương...” Sáu mặt rõ không chịu nổi. Thật không biết, với tính khí của Nhị gia, sao lại có một người hầu tay chân chậm chạp, lải nhải nhiều chuyện như vú Vương chứ.

“Um...” Cẩm Tú ở trong lòng Tả Chấn động dậy một chút, lại nôn khan vài tiếng. Vừa rồi thiếu chút nữa là ói luôn cả mặt ra, ở trên xe lại ói cùng đường, cho dù bây giờ muốn ói, trong dạ dày cũng không còn gì để ói. Tả Chấn nhíu mày, đặt nàng lên trên giường, bật đèn bàn lên.

Sắc mặt Cẩm Tú tái nhợt đến dọa người, trên trán đầy mồ hôi lạnh, đáng vẻ rất khổ sở. Lẽ nào nàng không biết tử lượng mình thế nào sao, còn dám độ rượu với người ta?

Vú Vương đưa nước ấm và khăn mặt vào, Tả Chấn vắt khăn mặt, nhẹ nhàng lau sạch mặt Cẩm Tú, cởi nút cổ áo cho nàng. Cổ áo gấm đơm nút rất chặt, Tả Chấn vừa cúi đầu, hơi thở ấm áp của nàng liền phả vào mặt hắn, tay hắn không khỏi rung động nhẹ, chạm vào da thịt mềm mại trước ngực nàng. Tả Chấn cắn răng, lui ra phía sau, buông tha ột loạt nút áo dày đặc kia, chuyển sang giúp nàng cởi giày.

Trời đất chứng giám, vừa rồi khi mang Cẩm Tú về, chính vì lo lắng, hắn không có chút suy nghĩ lệch lạc nào. Nhưng... khi cởi giày của nàng, vạt váy xanh như nước hồ nhẹ nhàng trượt qua, bàn chân mảnh mai mềm mại liền nằm trọn trong lòng bàn tay hắn... Cả người hắn trở nên tê dại, thật vô dụng.

“Vú Vương, bà làm đi!” Tả Chấn bỗng nhiên đứng lên, cứ tiếp tục như vậy, thật không biết xảy ra chuyện gì.

Vú Vương đang ở ngoài cửa lắng tai nghe lên động tĩnh bên trong, vừa nghe Tả Chấn gọi, lập tức đẩy cửa bước vào. “Nhị gia, cậu nên sớm nghỉ ngơi một chút đi. Nước tắm cùng quần áo đều đã chuẩn bị xong. Đúng rồi, cậu ăn cơm chưa, có cần tôi nấu chút đồ ăn khuya hay không...”

“Dạ, tôi biết rồi, xin Nhị gia yên tâm.” Vú Vương nhanh miệng đáp ứng, cúi đầu nhìn Cẩm Tú bất tỉnh nhân sự ở trên giường. Thì ra vị tiểu thư này tên gọi là Cẩm Tú.

Đêm đã khuya.

Cửa phòng Tả Chấn vang lên vài tiếng cộc cộc nhỏ. Hắn vẫn luôn tỉnh ngủ, một tiếng vang cũng kinh động tới hắn, lập tức trở người dậy. “Ai vậy?”

Vú Vương nhỏ giọng nói: “Cô ấy cứ khóc mãi, tôi lo lắng có phải là khó chịu ở đâu hay không.”

Tả Chấn ngẩn ra, không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đi đến phòng của Cẩm Tú. Vừa đẩy cửa ra, liền thấy nàng nghiêng mình cuộn thành một cục ở trên giường, còn chưa tỉnh lại, chỉ phát ra một loạt lời nói mê mơ hồ, nghe không rõ là nói gì. Mắt của nàng vẫn nhắm, hàng mi vừa dài vừa cong, giống như một chiếc quạt nhỏ,

đổ bóng râm xuống. Một giọt nước mắt đang chậm rãi chảy ra từ hàng mi nhắm chặt của nàng, chảy dọc theo đôi má tái nhợt.

Tả Chấn cúi người xuống, cau mày lại. “Có nấu chút canh giải rượu cho cô ấy uống hay không?”

“Như vậy không được, e rằng ngày mai không đứng dậy nổi... Trong phòng tôi có thuốc giải rượu, ở trong ngăn kéo, bà đi lấy lại đây.” Tả Chấn vừa nói vừa nâng đầu Cẩm Tú dậy. Đầu tóc nàng đều ẩm ướt, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Còn có thứ gì làm cho nàng ngay cả trong mơ cũng rơi nước mắt?

Tả Chấn im lặng suy tư, rốt cuộc nàng mơ thấy cái gì? Cha mẹ đã qua đời, quê hương xa xôi ngàn dặm, Minh Châu không chịu nhận nàng? Hay là... Hương Anh Đông trong lòng nàng?

“Nhị gia, tìm được thuốc rồi.” Vú Vương tiến vào đúng lúc, cắt đứt suy nghĩ lung tung của hắn.

“Để tôi.” Tả Chấn nhận lấy thuốc, dùng muống bạc nhẹ nhàng cạy răng Cẩm Tú ra, dứt nàng uống canh giải rượu nóng ấm. Dường như Cẩm Tú có hơi tỉnh táo lại, ở bên giường trở mình, thiếu chút nữa rớt xuống giường. Hắn nhanh tay tiếp được nàng. Xem ra, tối nay nàng còn bị giày vò nữa. Tả Chấn vừa giúp nàng đắp lại chăn, quay đầu nói với vú Vương: “Bà ra ngoài trước đi, tôi ở trong này trông cô ấy.”

“Vâng.” Vú Vương trả lời, vừa đi ra cửa, vừa không chịu tin nổi mà quay đầu nhìn lại. Nhị gia muốn đích thân ở lại chăm sóc cô ta? Trời ơi, đây rốt cuộc là tiểu thư nhà ai chứ!

Đêm tối như mực, ngọn đèn vàng nhạt.

11. Chương 07 Phần 2

Cẩm Tú ở bên cạnh bỗng nhiên động đây, trở mình, một bàn tay chìa qua, khoát ngay lên đùi hắn. Tả Chấn cúi đầu, vừa định đem tay nàng đặt qua một bên, đã thấy dưới ánh đèn vàng nhạt, cổ tay áo của nàng vén lên, lộ ra cánh tay lả lướt, mềm mại và mịn màng, dường như mang theo mùi hương hoa quế thoảng thoảng... Bỗng nhiên trong lòng hắn rung động một cách khó hiểu.

Trong giây phút này, quả thực hắn không có dũng khí chạm vào cánh tay của nàng.

“Cẩm Tú, tỉnh lại đi...” Hắn đành phải thấp giọng gọi nàng. Chỉ cần nàng tỉnh lại, hắn sẽ đi ngay.

“Ừm...” Cẩm Tú mơ mơ màng màng trả lời một tiếng, ánh mắt khẽ mở ra, nhưng dường như không tìm thấy tiêu điểm, mở một chút rồi lại nhắm lại. Tả Chấn vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên cánh tay đang khoát lên người hắn của nàng đi dọc theo chân hắn, từ từ bò lên thắt lưng của hắn, cả người giống như con mèo con sợ lạnh, nép vào trong lòng hắn.

Có lẽ là cảm thấy vòng tay này rất ấm áp, nàng đem mặt vùi vào ngực hắn, một bàn tay sờ soạng, tiến vào trong áo sơ mi trắng của hắn.

Tả Chấn không tự chủ được mà nín thở, không dám nhúc nhích mà cứng đờ tại chỗ. Nàng... đang làm cái gì?

“Cẩm Tú.” Hắn nhìn không được mà gọi nàng, cảm thấy tim đập càng ngày càng nhanh.

Cẩm Tú vẫn nhắm mắt lại, nhưng hắn nghe thấy giọng nói nỉ non mơ hồ của nàng: “Anh... chưa từng thích tôi đúng không...”

Trong màn đêm yên tĩnh, âm thanh nỉ non a giống như có vẻ lo lắng bất an không thể tả, cuối cùng như một tiếng thở dài nho nhỏ, từ từ biến mất trong không khí.

Thân mình Tả Chấn ngày càng cứng đờ, Cẩm Tú... đây xem như đang cám dỗ hắn sao? Ở trên giường của hắn?! Điểm chết người là, hắn cư nhiên có phản ứng với nàng!

Cầm Tú ở trong lòng hắn, hơi thở mang theo mùi rượu thoang thoang, hương thơm thoang thoang. Hai má nàng ửng đỏ, nửa tỉnh nửa say, phía dưới cổ áo được mở ra một nửa, loáng thoáng lộ ra một góc áo ngực bằng gấm màu hồng, tôn thêm vẻ mềm mịn của da thịt ở đầu vai.

Tả Chấn nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy hơi mê muội. Không khí yên tĩnh xung quanh tràn ngập vẻ dịu hoặc, cơ thể trong lòng lại cực kỳ mềm mại. Nàng nhẹ nhàng động đậy liên khiến cho như có một dòng điện chạy dọc theo thân thể hắn, mang đến sự run rẩy xuyên qua cả người hắn. Dục vọng mãnh liệt bất ngờ ập tới, càng ngày càng nhiều. Đường như máu trong cơ thể cũng dần dần sôi trào lên. Hắn chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập hỗn loạn...

Gương mặt im lặng của nàng ở ngay trước mặt hắn, chỉ cách khoảng hai ba tấc. Hắn ổn định lại hơi thở, cúi xuống, càng ngày càng gần, vô cùng dịu dàng, khi sắp chạm vào môi nàng...

“Anh thiếu...” Một lời nói mê bồng thốt ra từ trong miệng Cầm Tú. Âm vừa nhỏ vừa không rõ, nhưng trong giây phút yên tĩnh này, cũng vô cùng to và rõ.

Cả người Tả Chấn cứng đờ ngay tức khắc. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đỏ lên, mồ hôi trên trán giọt giọt chảy xuống. Vừa rồi... vừa rồi Cầm Tú gọi tên ai? Người phụ nữ trong lòng hắn lại gọi tên của một người đàn ông khác rõ ràng như vậy! Mang theo vẻ nhngạc không dám tin, hắn nhìn gương mặt xinh đẹp của Cầm Tú, trái tim lập tức cảm thấy nặng trĩu, khiến cho lồng ngực đau nhức như bị bóp.

Rõ ràng hắn biết người mà Cầm Tú vẫn thích chính là Anh Đông.

Từ lần đầu tiên ra ngoài ăn cơm với hắn, lòng của nàng hoàn toàn không có hắn. Người trong lòng nàng nghĩ đến, người trong mắt nàng nhìn thấy cũng chỉ có mình Hướng Anh Đông. Rõ ràng hắn đều biết, nhưng vừa rồi hắn làm sao vậy? Là cái gì khiến cho hắn không tỉnh táo?

Tả Chấn xoay người đi vào phòng tắm, mở vòi nước lạnh ra. Nước từ trên đầu xối xuống phía dưới, áo sơ mi trên người lập tức ướt đẫm, lạnh đến thấu xương. Hắn cần cảm giác lạnh như băng này để bình ổn sự nóng bỏng cùng phần nộ trong ngực hắn. Điều làm cho hắn càng cáu giận là, trong thời khắc vừa rồi hắn không tự kìm chế được, hắn không nghe theo ý mình. Chẳng qua chỉ là một Vinh Cầm Tú! Ngay cả làm vũ nữ nàng cũng chưa chắc đã đủ tư cách, ngay cả Anh Đông cũng nói nàng không gọi cảm, thậm chí trong lòng của nàng vốn không có sự tồn tại của hắn... Nhưng lại chính là nàng, chỉ cần một giọt nước mắt, một nụ cười, một câu nói, khiến cho cái gọi là bình tĩnh lý trí của hắn đều tan thành mây khói!

Cho tới nay, vì đề phòng bị bán đứng cùng phản bội, hắn đã sớm quen với việc lúc nào cũng tỉnh táo. Đề phòng khắp nơi đã trở thành một loại bản năng, cho dù là khi ngủ ngon, khi say rượu, lúc phóng túng nhất hắn cũng vẫn duy trì vẻ tỉnh táo cuối cùng, tuyệt đối không để cho chính mình hoàn toàn chìm đắm.

Dòng nước từ đầu tóc mặt mày của hắn chảy xuống, Tả Chấn nhẹ nhàng ngã người về phía sau dựa vào tường. Nhắm mắt lại, cảnh tượng lúc đầu khi mới gặp Cầm Tú liền xuất hiện trước mắt. Nhớ tới ánh mắt dịu dàng, gần như ngẩn lệ của nàng. Về mặt cần môi tranh luận với hắn. Nhớ tới vẻ mặt bàng hoàng khi lạc đường trong mưa của nàng. Về non nớt cùng khẩn trương khi lần đầu khiêu vũ ở Bách Nhạc Môn. Nhớ tới nàng thổi tiêu dưới ánh trăng tĩnh lặng như nước đêm hôm đó, bóng người đẹp như tranh, tiếng tiêu lại quyến luyến... Trong nhất thời, vô số cảm xúc dâng lên trong lòng.

Gần đây, hắn thường buồn bực không hiểu nổi. Đường như trong giờ khắc này, bỗng nhiên tìm được đáp án.

Chính là hắn không muốn đối mặt, không muốn thừa nhận, hắn động lòng với một người con gái thích Anh Đông!

Trong đêm tối yên tĩnh, chỉ có tiếng nước ào ào quanh quẩn ở bên tai, dòng nước lạnh như băng xối xuống, đánh vào người khiến hắn cảm thấy đau đớn, nhưng trong lòng lại dần dần tỉnh táo.

Đúng vậy, Anh Đông và hắn là huynh đệ. Thứ mà Anh Đông có thì hắn cũng có. Tất cả những thứ Anh Đông có thể cho Cầm Tú, Tả Chấn hắn cũng có thể cho. Nhưng hắn đã quên, Anh Đông là người nhà họ Hướng, đường hắn đi là con đường thênh thang rực rỡ gấm hoa. Thắng hay thua mà hắn phải đối mặt, chẳng qua chỉ là sự khác biệt giữa ếm được nhiều hay ít tiền mà thôi. Có thua nhiều đi nữa hắn cũng có thể không cần để ý tới. Mà Tả Chấn hắn, từ hai bàn tay trắng đến danh tiếng địa vị của hôm nay, tất cả

đều là từ trong tối tăm chém giết mà có được. Bang phái sống mái với nhau, cướp hàng, buôn lậu, mở sòng bạc, xây ngân hàng, lục đục với nhau, từng bước đều phải cẩn thận. Nếu hấn thua, chính là máu tươi cùng tánh mạng của vô số anh em.

Con đường mà Cẩm Tú đã trải qua là đầu đường xó chợ. Cái gì mà vinh hoa phú quý, cái gì mà nở mày nở mặt, đối với nàng mà nói có lẽ cũng không quan trọng. Điều mà nàng cần, chẳng qua chỉ là người đàn ông mà mình yêu cùng một tương lai yên ổn. Nếu hấn là Cẩm Tú, hấn cũng sẽ lựa chọn Anh thiếu của Hưởng gia chứ không phải Tả Chấn của Thanh Bang.

Cẩm Tú không sai. Người sai, thật ra chính là Tả Chấn hấn.

Sáng sớm hôm sau.

Đầu Cẩm Tú đau đến muốn nứt ra cho nên bèn mở mắt, chỗ này là chỗ nào? Ngày hôm qua... rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao nàng không nhớ chút nào hết vậy.

Nhìn xung quanh một chút, là một căn phòng xa lạ. Nhưng cách bày biện trang trí, dường như còn sang trọng hơn Sư Tử Lâm vài phần. Chống giường ngồi dậy, cái chăn bằng nhung nhẹ nhàng rơi xuống, bộ váy tơ tằm màu xanh như nước hồ thu trên người đã nhăn nhúm.

Váy... Cẩm Tú bỗng nhiên nhớ tới, đêm qua, nàng mặc bộ váy này tham gia vũ hội ở Bách Nhạc Môn. Trí nhớ dần dần hiện lên, cuối cùng nàng nhớ rõ, dường như là uống rượu với Phùng tứ thiếu ở phòng khách...

Nguy rồi, nhất định là nàng uống quá nhiều.

Cẩm Tú “á” một tiếng mà từ trên giường nhảy xuống, tay chân luống cuống mà cài lại cúc áo. Cúi đầu nhìn thấy mình còn đi chân trần... Giày đâu, giày của nàng đâu?

Đang quỳ rạp trên mặt đất tìm giày khắp nơi, đột nhiên cửa bị đẩy ra. Cẩm Tú quay đầu lại, một phụ nữ trung niên hơi mập nhưng dễ mến đang đứng ở cửa, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng. “Cô tỉnh rồi?”

“Tôi... Đúng vậy, đúng vậy.” Cẩm Tú xấu hổ từ dưới đất đứng lên, vuốt làn váy nhăn nhúm trên người lại. “Xin hỏi, chỗ này là chỗ nào?”

“Cô còn không biết sao, đây là Ninh Viên, ngày hôm qua Nhị gia ôm cô về.” Người phụ nữ trung niên a đi vào, đưa tất và giày của nàng ra. “Ngày hôm qua cô uống say, ói ra đầy người, giày cũng dơ hết. Tôi đã giặt sạch cho cô, đã hong khô rồi.”

Cẩm Tú mặt đỏ tới mang tai mà nhận lấy giày và tất. Sao có thể thế được, là Nhị gia “ôm” nàng về?!

“Cô gọi tôi là vú Vương là được. Tôi ở chỗ này hầu hạ Nhị gia. Lát nữa cô rửa mặt rồi xuống lầu ăn sáng. Nhị gia còn đang chờ cô ở phòng khách.” Vú Vương vừa nói vừa đi qua dọn dẹp giường. “Cô Cẩm Tú, cô say không ít đâu. Tối qua, Nhị gia gần như chăm sóc cô cả một đêm.”

Suy đi nghĩ lại, trí nhớ vẫn trống rỗng, chỉ có vài hình ảnh mơ hồ hỗn loạn, dường như là nằm mơ, cơ hồ còn có chút ấn tượng. Lúc nằm mơ, hình như trở về nhà họ Vinh, ở vườn sau làm lồng đèn. Nhưng lại thấy cha mẹ cùng Minh Châu ngồi ở một chiếc xe gỗ bị kéo đi, nàng vội vàng chạy theo, đuổi mãi cho tới bờ sông, lại trở mắt nhìn xe gỗ càng ngày càng xa... Sau đó thì sao? Sau đó... hình như thấy Anh thiếu, hấn đứng trên bậc thềm của Bách Nhạc Môn, nàng bước từng bước lên bậc thang, nhưng mặt của hấn lại càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng dường như chỉ còn lại một cái bóng. Nàng vươn tay xoay bờ vai của hấn, cố gắng muốn xoay người hấn lại. Khi quay người lại, không ngờ lại là... chính là... Tả Chấn?!

Nàng nhớ rõ hấn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, cách áo sơ mi mỏng manh của hấn, loại cảm xúc ấm áp cùng vũng vàng này dường như bây giờ còn lưu lại ở đầu ngón tay của nàng. Thật là mộng sao? Cảm giác ở trong mộng lại mãnh liệt cùng chân thật như vậy sao?!

“Không thể nào!” Cẩm Tú bỗng nhiên kêu ra tiếng.

Vú Vương hoảng sợ. “Sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Xem ra Cẩm Tú còn nh động hơn cả bà ta. Không đâu không đâu, nhất định nàng đang nằm mơ... Cho dù chỉ là một giấc mơ, cũng cảm thấy quá hên! Sao nàng có thể mơ thấy Nhị gia ôm nàng? Tại sao khi uống

say, ngay cả nằm mơ cũng vớ vẩn như vậy. Cho dù muốn mơ thấy một người đàn ông, a cũng nên là Anh thiếu, mà không phải là Nhị gia.

Nhưng... nhưng vì sao, nhớ tới cảnh trong mơ mờ ảo a, trong lòng nàng lại cảm thấy... thật nhiều, thật nhiều rung động?

“Cô Cẩm Tú, đừng đứng ngẩn người nữa, Nhị gia còn đang chờ cô đó.” Vú Vương nhắc nhở nàng.

“A, được rồi.” Cẩm Tú lấy lại tinh thần, vừa trả lời vừa bất giác đưa tay sờ vào hai gò má nóng hổi của mình. Bỗng nhiên lại nhin không được mà cười khanh khách. Thật đúng là bậy bạ, nghĩ đi đâu vậy chứ! Chẳng qua là nằm một giấc mơ linh tinh mà thôi, bản thân liền miên man suy nghĩ đến như vậy. Nhị gia là loại người nào, chẳng lẽ thật sự làm gì với nàng sao? Quả thực là tức cười.

Thật là hạ lưu vô sỉ nha, Vinh Cẩm Tú.

Sợ Tả Chấn đợi lâu, nàng nhanh chóng rửa mặt một chút liền vội vàng xuống lầu. Trên bàn ăn đã bày ra cháo trắng cùng dưa cải, chân giò hun khói, canh, bánh bao. Nhìn qua rất ngon miệng vừa mắt. Quả nhiên Tả Chấn đã chờ trong phòng khách, hắn đang đọc báo trên sofa. Áo sơ mi, áo khoác đều chỉnh tề, nhưng sao tóc còn ướt sũng.

Tả Chấn ừm một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên. “Không có việc gì thì mau ăn sáng đi. Lát nữa tôi ra bến tàu, thuận đường đưa cô về Sư Tử Lâm.”

Cẩm Tú ngẩn người. “Hình như anh bị nghẹt mũi, cảm lạnh sao? Nếu không khỏe thì không cần đích thân đưa tôi về, tự tôi bắt chiếc xe kéo về là được rồi...”

“Tôi không yếu ớt như vậy.” Tả Chấn ngắt lời nàng. “Mau ăn cơm đi.”

Thời tiết cuối tháng mười một, xối nước lạnh cả nửa đêm, hắn không cảm lạnh mới là lạ! Cũng phục Cẩm Tú thật, chỉ cần một lát là đã có thể khiến cho hắn trở nên thế này. Nếu truyền ra ngoài, đúng là khỏi cần vùng vẫy gì nữa. Hôm nay nhất định phải tìm đàn bà đến hạ nhiệt, bằng không hắn sẽ nghi ngờ bản thân mình không được giải quyết nhu cầu, cho nên mới bụng đói ăn quàng như vậy!

Thật là thất bại chưa từng có.

Cẩm Tú vừa mới ngồi xuống, húp chưa được mấy ngụm cháo, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa “cốc cốc” vài tiếng. Vú Vương lên tiếng trả lời rồi đi mở cửa. Cẩm Tú cũng quay đầu nhìn xem. Người đến là một người đàn ông tuần tú, quần áo màu đen, vẻ mặt lạnh lùng cương nghị như đá.

Nàng chưa từng gặp qua người này.

Tả Chấn bỗng nhiên từ trên sofa đứng lên, đi đến trước mặt anh ta, cẩn thận ngắm nghía một lượt mới nói: “Bảo cát ở Bắc Bình rất lớn, mặt mũi đều đen cả rồi.”

“Vội vàng trở về, vừa tới bến tàu liền đến thẳng đây, chưa kịp rửa mặt.”

Tả Chấn cười, ôm mạnh lấy vai anh ta. “Sáng nay tôi đã biết được tin tức, sợ cậu gặp phải chuyện gì trì hoãn, còn kêu lão Lục lên đường đón cậu. Không ngờ cậu đã trở về nhanh như vậy.”

Cẩm Tú không khỏi tò mò. Người bên cạnh Tả Chấn hầu như nàng đều biết. Đây là ai? Thái độ của Tả Chấn đối với anh ta, hình như rất đặc biệt.

Khi đang đánh giá hai người bọn họ, Tả Chấn lại xoay người lại, Cẩm Tú lập tức cúi đầu vùi mặt vào bát cháo. Tự nhiên cảm thấy chột dạ. Ai da, thật không hiểu bản thân mình làm sao vậy, bỗng nhiên ngay cả dũng khí để ngẩng đầu cũng không có.

12. Chương 08 Phần 1

Chương 8: Nhan sắc rực rỡ

“Nhị gia, chuyện này quá mức kỳ lạ, tôi cảm thấy nên phái người tra xét.” Thiệu Huy nói với Tả Chấn đang ngồi trên ghế dựa. “Bắt đầu từ tháng trước đã có điểm khác thường, ngay cả hai cuộc mua bán cũng không thuận lợi, luôn xảy ra rắc rối ở những khâu nhỏ nhất. Cũng may hai lần đều phát hiện sớm, có bị động nhưng không nguy hiểm gì. Lần này càng kỳ quái hơn, hàng đến Bắc Bình, vừa cập vào bến, tự nhiên liền kinh động đến đặc phái viên của sở hành chính và sở cảnh sát Bắc Bình, huy động rất nhiều người chặn đường, cưỡng chế mở hàng kiểm tra... Chiều theo quy tắc của chúng ta, trừ phi bọn họ có tin tức chính xác, nếu không sẽ không kiên quyết như vậy.”

“Không phải tôi đã thông báo cho cậu tạm thời đổi thuyền rồi sao?” Một bàn tay Tả Chấn chống lên trán, mắt nhìn giấy bút trên bàn, vẻ mặt không có gì thay đổi, nhưng trong lòng lại hơi dậy sóng.

Thiệu Huy là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh hắn, là người đứng thứ hai trong Thanh Bang, nhiều năm qua vẫn cùng vào sinh ra tử với hắn. So với việc bảo là thuộc hạ, xưng là anh em thì có vẻ thích hợp hơn.

Về chuyện buôn lậu lén lút của Thanh Bang, theo thường lệ luôn là Tả Chấn cùng Thiệu Huy đích thân thu xếp, không chủ quan mà mượn tay người khác. Về chuyện làm ăn ở bến tàu, kho chứa hàng, ngân hàng cùng sông bạc, bình thường đều giao ấy người Thạch Hạo, lão Kiên, Sáu mặt rỗ. Thạch Hạo quản thuyền, lão Kiên quản kho chứa hàng, Sáu mặt rỗ quản sông bạc. Trừ phi là chuyện mua bán đặc biệt lớn, mấy năm nay Tả Chấn đã không thường xuyên nhúng tay vào những chuyện lật vật bình thường.

Mấy năm trước, việc buôn lậu của bọn họ vô cùng lớn. Từ vàng bạc, châu báu, vật liệu thép, dầu hỏa, vật liệu gỗ, thậm chí ngay cả vũ khí cũng đều có chân trong đó. Đường sắt cùng đường thủy đều có người âm thầm tiếp ứng. Ngoại trừ không đụng vào thuốc phiện, gần như tất cả hàng hóa nào khan hiếm thì đều làm. Một mặt là vì tình hình rối ren, chính phủ tan rã, việc tra xét không nghiêm. Mặt khác, bởi vì lúc ấy Hướng Hàn Xuyên đầu tư ngân hàng Hoa Long, bến tàu Trường Tam lại mới bắt đầu xây dựng thêm, cần một lượng vốn khổng lồ.

Hai năm nay, chuyện làm ăn ở bến tàu không ngừng phát triển, ngân hàng Hoa Long cũng thuận lợi mở rộng. Hơn nữa lòng tham của cục chống buôn lậu cũng càng lúc càng lớn, rất khó thỏa mãn. Phí buôn lậu cùng nguy hiểm đều gia tăng không ít, cho nên phạm vi buôn lậu của Thanh Bang đã dần dần thu hẹp lại. Không chỉ thế, còn bỏ qua đường sắt, chuyển sang đường thủy, giảm nguy cơ xảy ra chuyện tới mức thấp nhất.

Trong lĩnh vực này, có thể nói Thiệu Huy chính là chuyên gia, do hắn thu xếp, lẽ ra không có gì sơ xuất mới đúng.

Nhưng ba chuyến hàng liên tục đều bị rò rỉ tin tức, lần gần nhất là một đồng được liệu vận chuyển đến Bắc Bình giao dịch, thậm chí khiến cho đặc phái viên chính phủ kéo tới. Không nghi ngờ gì, chắc chắn là có người đang âm thầm giở trò.

Thiệu Huy trầm mặc nửa ngày mới nói: “Lần này là do tôi sơ suất, thiếu chút nữa trúng kế của người khác. Nếu không có Nhị gia thông báo tạm thời đổi chiếc thuyền khác, e rằng hàng hóa cùng các anh em đều gặp nạn rồi.”

Tả Chấn ôn hòa nói: “Việc này không thể trách cậu. Gần đây tôi cũng thường hay phân tâm. Có lẽ là ngày tháng yên ổn quá dài, đã quên mất mùi máu tươi rồi.”

“Nhị gia, theo tôi thấy, lần này chúng ta gặp phải đối thủ rồi, chắc bọn chúng đã có sự chuẩn bị. Bọn họ đã ra tay mà chúng ta chỉ mới phát hiện.”

Tả Chấn thần nhiên nói: “Đây không phải chuyện mà một hai người có gan làm. Ngoài sáng hay trong tối đều có người của bọn họ. Từ giờ trở đi, trong vòng một tháng này, phong tỏa tất cả chuyện làm ăn đường thủy. Chúng ta không vội, không cần phải mạo hiểm. Tiếp theo, bắt đầu tra xét những người chuyển hàng trong ba lần này. Từ đầu tới cuối, chỉ cần là người có tham gia thì không bỏ qua ột ai cả.”

“Không cần kinh động những người khác, bao gồm cả mấy người Thạch Hạo cùng lão Lục. Chuyện này đích thân cậu đi làm, phải nhanh, phải cẩn thận.” Giọng của Tả Chấn tuy rằng bình tĩnh nhưng quyết liệt như đinh đóng cột.

Thiệu Huy không khỏi chần chừ. “Dạ, Nhị gia, tôi lập tức điều tra rõ ràng.”

Tả Chấn đứng lên. “Cứ như vậy trước đã. Tôi đi ngân hàng Hoa Long một chuyến, sau đó còn phải đến Bách Nhạc Môn xem xem. Gần đây, đại ca cùng Tạ Bảo Lân tranh vị trí chủ tịch thương hội, Anh Đông lại tranh đất xây trường đua. Bốn bề là địch, tôi có chút lo lắng.”

Thiệu Huy nói: “Ngay cả phía Hướng tiên sinh cùng Anh thiếu cũng không yên ổn? Có thể nào là trùng hợp?”

Tả Chấn cười nhẹ. “Trùng hợp, cậu thấy sao?”

Thiệu Huy trầm mặc. Vừa trải qua vài năm yên ổn, xem ra, một hồi mưa gió lại sắp tới. Đường như hắn đã nghe thấy tiếng sấm rền phía chân trời. Nhưng nhìn bóng dáng của Tả Chấn, lại cảm thấy có chút an tâm. Cho dù chuyện có to lớn thế nào đi nữa, có Nhị gia thì sẽ không có vấn đề gì. Mấy năm nay, trải qua đao kiếm máu lửa, nguy hiểm gì mà chưa gặp phải. Nhưng mỗi một lần, sự cẩn trọng, bình tĩnh cùng can đảm của Nhị gia đều có thể dẫn các anh em vượt qua. Có đôi khi, hắn cũng không khỏi cảm khái, bên dưới vẻ bình tĩnh điềm đạm thường ngày của Nhị gia, rốt cuộc cất giấu cơ mưu bao sâu, can đảm bao lớn?

Khi Tả Chấn đến Bách Nhạc Môn, Hướng Anh Đông cũng tranh thủ thời gian rảnh rỗi hiếm hoi, đang xem tập luyện điệu nhảy mới.

Thảo nào ngay cả Trần Kim Vinh cũng nói, ca múa của Bách Nhạc Môn càng ngày càng không thú vị. Gần đây hắn bận rộn chuyện trường đua, không rảnh quản những việc vặt vãnh của Bách Nhạc Môn, người hầu cũng đều lơ là cả, ca múa cũng vẫn là những thứ cũ rích kia, chỉ thay đổi hình thức, đổi bộ quần áo liên lên sân khấu, không có gì mới mẻ.

Điệu clacket cùng ca múa đều xưa rồi, ít nhiều có chút nhàm chán. Đang ngáp dài, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng trống vang lên. Từ từ, nổi lên một hồi nhạc rất kỳ lạ mà nhẹ nhàng, như là sáo cùng violông, lại như là đàn bầu, còn mang theo âm điệu “thùng thùng” của trống... Điệu gì mà kỳ lạ như vậy, vừa dễ nghe, lại khiến lòng người rung động? Hắn nhìn không được ngẩng đầu lên, lại thấy có người nhanh nhẹn nhảy múa ở trên sân khấu.

Thời gian còn sớm, ngọn đèn lớn trên sân khấu còn chưa được bật lên, chỉ có mấy bóng đèn nhỏ ở xa xa chiếu sáng. Nửa tối nửa sáng, chỉ thấy người khiêu vũ tóc dài đen nhánh, chân trần như tuyết, chỉ mặc một bộ quần áo kiểu Ấn Độ màu đỏ tươi. Từng lớp lụa mỏng dong đưa bên người nàng, như là cách một tầng sương mờ, gợn sóng dập dờn. Lúc bắt đầu, tiết tấu của nàng chậm rãi, như là uể oải khi thức tỉnh. Dần dần từ chậm đến nhanh, dường như ngay cả dải lụa mỏng kia cũng theo sự phấn chấn của nàng mà tung bay lên. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, quả thực không thể tin nổi, vòng eo của một người lại có thể nhỏ nhắn mềm mại như vậy!

Nàng mang mạng che cho nên không thấy gương mặt, nhưng ngọc bội leng keng, trên cánh tay dường như đeo vòng vàng thành chuỗi, trong tiếng nhạc từng bừng, râm ran nghe thấy tiếng chuông êm tai. Điệu này hình như đến từ vùng đất xa xôi khác, dần dần truyền đến đây.

Một điệu nhảy mới, hào quang tỏa ra khắp nơi. Lúc thì như Đôn Hoàng đàn tỳ bà mà bay lên trời trong tranh, khi thì như là yêu tinh chơi đùa dưới thác nước. Nàng múa rất sinh động, vì khăn che mặt nên nhìn không thấy thần sắc của nàng. Nhưng sóng mắt dong đưa kia, hình như không dừng lại ở chỗ nào, thế nhưng lại khiến mỗi người đều kim lòng không đậu cảm thấy, điệu nhảy này của nàng là nhảy ỳnh.

Trước và sau sân khấu, toàn bộ im lìm, tất cả mọi người đều giương mắt mà nhìn.

Điệu múa đến cao trào, giống như một đóa hoa đến lúc nở rộ, cực kỳ lộng lẫy rực rỡ. Lúc này, âm điệu của điệu múa kỳ lạ kia bỗng nhiên dần dần chậm trở lại. Chậm thì chậm, ngược lại càng trở nên xinh đẹp, càng mềm mại đáng yêu. Vẻ đắm say mà mê hoặc này càng mãnh liệt hơn. Thùng, thùng, thùng, thùng... Mỗi một nhịp trống nhẹ nhàng đều giống như đập vào trong lòng người. Điệu múa nóng bỏng sôi động dường như biến thành gió nhẹ khẽ thổi qua, lại càng thêm ý vị khiến tim người ta dồn dập. Dưới lớp lụa đỏ lộng lẫy tươi đẹp, gần như có thể thấy được cánh tay ngọc ngà cùng vòng eo mềm mại không xương của nàng. Mỗi một cử động đều có thể gợi lên tiếng lòng của mọi người.

Bất tri bất giác, khi tất cả mọi người xem đến mức nín thở, đổ mồ hôi hột, kim lòng không đậu mà nhũn cả hai chân thì bỗng nhiên một tiếng trống vang lên. Tiếng nhạc du dương trầm bổng kia đột nhiên im bặt.

Tất cả yên tĩnh trở lại. Chỉ còn lại dư âm của dây đàn, dường như còn chưa hoàn toàn biến mất, lượn lờ trong không khí, dần dần trôi xa.

Điệu múa ngừng lại rồi? Nhảy xong rồi sao?

Mỗi người đều như vừa tỉnh mộng, lại như là không cẩn thận mà đập phải khoảng không, không khỏi thəm mắt mát.

Hướng Anh Đông nhin không được mà đứng lên, trong lúc ngẩn ngơ, lại nhớ tới năm đó, trên sân khấu của Đại Phú Hào xem Ân Minh Châu múa với đèn. Vô số ngọn đèn phát sáng trên đầu tóc, ngón tay nàng. Nàng xinh đẹp như con bướm làm mê hoặc chúng sinh... Bắt đầu từ ngày đó, hần liền quyết tâm đưa Ân Minh Châu từ Đại Phú Hào đến sân khấu của Bách Nhạc Môn. Từ khi Minh Châu đi, đã rất lâu không thấy điệu múa như vậy. Chỉ bằng điểm này, cô gái trên sân khấu tối nay liền có tư cách xếp hạng nhất ở Bách Nhạc Môn.

Rốt cuộc cô ấy là ai? Hần lại không nhớ trong hộp đêm của mình còn có người xuất sắc như vậy. Mãi đến khi nàng đi vào hậu trường, hần mới tỉnh táo lại, ngoắc tay kêu Hà vũ sư: “Vừa rồi là ai khiêu vũ trên sân khấu?”

Hà vũ sư nở nụ cười. “Ngay cả Anh thiếu cũng không nhận ra, có thể thấy công sức của cô ấy cũng không uổng phí... Đó là Vinh tiểu thư.”

“Vinh tiểu thư?” Hướng Anh Đông ngừng lại giây lát. “Vinh – Cẩm – Tú?”

Hần nói từng chữ, không dám tin.

“Đúng vậy, từ lúc vào Bách Nhạc Môn, Vinh tiểu thư vẫn theo học múa. Tư chất của cô ấy rất tốt, thông minh sáng suốt. Dáng người lại mềm mại, rất có khiếu nhảy múa. Quả thực y hệt với Ân Minh Châu năm đó. Hơn nữa cô ấy chịu khó học múa hơn bất cứ ai, nếu không lên sân khấu, thật đúng là đáng tiếc.”

Hướng Anh Đông giật mình. Thật là Cẩm Tú! Đây, điều này sao có thể được?

Lúc trước khi Tả Chấn đưa nàng đến Bách Nhạc Môn, hần vẫn luôn phản đối. Cô nhóc kia không phải người có thể nổi tiếng! Nói nàng ngây thơ là dễ nghe, thật ra chính là ngây ngô quê mùa. Cái gì cũng không biết, cũng không hiểu cách đối nhân xử thế. Chỉ bằng nàng mà cũng muốn ở Bách Nhạc Môn to lớn này lên sân khấu hành nghề? Thực khiến người ta cười rụng răng mất.

Nhưng đến hôm nay, dường như những lời Tả Chấn nói hôm đó cũng sắp linh nghiệm rồi.

Hần còn nhớ, ngày đó ở trên lầu, Tả Chấn từng nói: “Chờ có một ngày Cẩm Tú trở nên có thành tựu như Minh Châu, e rằng cậu không giữ được cô ấy. Lúc trước, khi đại ca coi trọng Minh Châu, cô ấy không chút do dự mà đi theo anh ấy... Sau này, cũng khó tránh khỏi sẽ không xuất hiện một Hướng Hàn Xuyên thứ hai.”

Bây giờ nghĩ lại, trong lòng không khỏi tiếc rẻ. Nếu lúc trước ra tay sớm một chút thì có lẽ hôm nay Minh Châu đã là người hần, đâu có chỗ cho đại ca chiếm lợi? Hiện nay...

Hướng Anh Đông quay người lại, thấy đôi mắt như cười mà không cười của nàng mang theo một chút trêu chọc. “Điệu múa vừa rồi có đủ tư cách lên sân khấu chưa?” Nàng chỉ vào mũi mình, dường như có vài phần kỳ vọng.

Hướng Anh Đông quan sát nàng. Nàng đã thay quần áo, váy bằng nhung màu rượu đỏ, áo khoác đen, choàng một cái khăn lông chồn xinh xắn tinh xảo, tóc búi lệch, hơi thấp và lỏng lẻo, giống như không kịp chải chuốt cho cẩn thận, nhưng lại có vẻ biếng nhác rất tự nhiên.

Thật sự là không phát giác ra, không biết bắt đầu từ khi nào thì cô nhóc Cẩm Tú kia đã trở nên trưởng thành như vậy. Tựa như một đóa hoa, lặng lẽ hé nở.

Hướng Anh Đông ngẩn người thật lâu, rốt cuộc định thần lại, ho khan một tiếng.

“Buổi vũ hội tối qua cô chạy đi đâu vậy? Cả đêm cũng thấy bóng dáng của cô.” Hần hỏi. “Ngay cả Minh Châu cũng hỏi tôi về cô.”

Cầm Tú ngẩn ngơ. “Minh Châu hỏi tôi?! Chị ấy nói gì?”

Hướng Anh Đông không đáp mà hỏi lại: “Rốt cuộc thì giữa cô và Minh Châu đã xảy ra chuyện gì? Bữa trước còn như người xa lạ, chẳng qua cách một buổi vũ hội, lại giống như lo lắng cho nhau.”

Cầm Tú nhớ tới những lời Minh Châu đã nói ở trước phòng khách ngày hôm qua: “Nói không chừng, có lẽ có một ngày, chị ấy sẽ nhận lại em gái như tôi!”

“Vậy thì tốt rồi, chúng ta cũng coi như thân càng thêm thân.” Hướng Anh Đông nói đùa.

Hướng Anh Đông lại cố ý nói lung tung, bưng một ly rượu bên cạnh lên. “Trước hết không nói đến chuyện này, để chúc mừng điệu múa mới của cô thành công, chúng ta uống một ly.”

“Không được...” Cầm Tú vừa nhìn thấy rượu, đầu lập tức quay mòng mòng. Ngày hôm qua say rượu thiếu chút nữa là muốn lấy mạng của nàng, mãi cho đến hôm nay còn đầu đầu muốn ói, chỉ nghe mùi rượu thôi cũng đã muốn ói ra.

“Tốt xấu gì thì tôi cũng là ông chủ Bách Nhạc Môn, ông chủ kính rượu, cô cũng dám không uống?”

“Ngày hôm qua tôi mới uống say!” Cầm Tú thốt lên. “Nếu không có Nhị gia, e rằng đến bây giờ tôi còn nằm ở ngoài cửa, không bò dậy nổi nữa!”

Hướng Anh Đông giật mình. “Uống say? Với Tả Chấn?”

“Không phải, không phải với Nhị gia, là Phùng tứ thiếu.” Cầm Tú giải thích. “Nhị gia chỉ... trùng hợp thấy, sau đó... đưa tôi trở về mà thôi.”

Nàng nói, giọng lại nhỏ dần. Bất tri bất giác nàng lại giấu giếm. Vì sao thế? Nàng và Nhị gia cũng không xảy ra chuyện gì, tất cả đều rất bình thường. Nhưng không biết vì sao, nàng không nhắc tới hai chữ Ninh Viên. Dường như không muốn để cho người thứ hai biết chuyện tối hôm qua. Cả một ngày hôm nay, nàng đều an ủi chính mình, kia chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi. Tất cả đều là ảo giác chứ không phải sự thật, nhưng không hiểu sao đến bây giờ còn chưa định thần lại được.

Hướng Anh Đông lại nói vài câu gì đó, Cầm Tú có chút hoảng hốt mà ngẩng đầu. “Anh vừa nói gì?”

Lúc nói chuyện với Anh thiếu mà nàng lại thất thần. Đây là chuyện chưa từng xảy ra. Rốt cuộc thì trong đầu nàng đang nghĩ gì!

“Tôi hỏi cô sao lại có quan hệ với Phùng tứ thiếu? Loại người này, cô nên ít chọc vào thì tốt hơn.” Hướng Anh Đông nhíu mày.

“Anh ta bảo tôi uống rượu, sao tôi dám không uống. Anh quên rồi sao, tôi chẳng qua chỉ là một vũ nữ của Bách Nhạc Môn. Nhị gia chỉ cho tôi mượn một tấm thiệp mời, mang tôi đi vào mà thôi, lẽ nào thật sự coi mình là bạn nhảy của anh ấy sao chứ?” Cầm Tú nở nụ cười. “Nếu như giằng co làm hỏng bữa tiệc của anh, giống như ông chủ Trương lần trước, không phải kế hoạch trường đua của anh sẽ đổ sông đổ biển sao?”

Hướng Anh Đông giật mình, đưa tay xoa đầu Cầm Tú. “Cô còn biết làm việc cho tôi nữa sao?”

Cầm Tú ngồi lên bàn. “Bây giờ mới biết tôi biết ý biết tứ sao? Tốt xấu gì tôi cũng xuất thân từ Bách Nhạc Môn, bản lĩnh ấy mà cũng không có thì làm sao hành nghề tại Bách Nhạc Môn.” Một tay nàng gác lên vai Hướng Anh Đông, cố ý hạ thấp giọng, làm ra vẻ quyến rũ khéo léo. “Ông chủ Hướng, chờ lấy được trường đua thì lại uống tiếp nha? Lần này tôi mời.”

Nói còn chưa dứt lời, nàng đã nhin không được mà cười “xì” một tiếng, cười đến nổi ôm cả bụng. “Thế nào, có hương vị của vũ nữ hạng nhất chút nào hay không?”

Nàng cười rất đắc ý, trong nhất thời dường như là hoa nở giữa mùa xuân, ngay cả Hướng Anh Đông cũng nhìn đến ngẩn ngơ. Đang muốn mở miệng nói cái gì, lại thấy quản lý lâu hai vội vàng chạy đến.

Hướng Anh Đông và Cầm Tú cùng quay đầu lại. Liếc mắt một cái liền thấy Tả Chấn, Hướng Hàn Xuyên cùng Thạch Hạo đứng trước lan can lầu hai. Phía sau bọn họ không xa, dựa vào lan can, cư nhiên còn có Minh Châu cùng A Đê.

Chẳng qua là từ xa xa mà đối mặt, ngay cả mặt của hắn còn không thấy rõ, tim Cẩm Tú đã đập mạnh. Cú đập này rất mạnh mẽ, hình như ngay cả chính nàng cũng nghe thấy một tiếng “thình thịch” kia vang lên. Nhị gia đến đây! Hắn đến lúc nào?

Hướng Anh Đông lại rất vui mừng, lập tức kéo lấy Cẩm Tú. “Hôm nay là ngày gì, khó có khi ngay cả đại ca và Minh Châu cũng đến đây, cùng gặp mặt tại Bách Nhạc Môn. Đi, cùng nhau qua đó chào hỏi.”

13. Chương 08 Phần 2

Cẩm Tú không kịp do dự đã bị hắn kéo qua, dọc theo đường lên cầu thang, từ xa Hướng Anh Đông đã cao giọng oán trách Tả Chấn: “Ngày hôm qua cậu thật không xứng là anh em. Bữa tiệc còn chưa tàn đã không thấy bóng dáng đâu cả. Không biết là chạy đi đâu.”

Tả Chấn lại chỉ cười cười, thản nhiên nói: “Giành tiếp đãi sứ đoàn của áp chính là cậu. Nói muốn tranh quyền kinh doanh cũng là cậu. Tôi chỉ giúp đỡ lo liệu một hai câu thôi. Người đóng vai phụ, đi sớm một chút thì có sao đâu.”

Hướng Anh Đông nói: “Cậu tới rất đúng lúc, tôi có việc muốn thương lượng với cậu. Hôm qua người của lãnh sự quán muốn tôi giúp đỡ. Nói rằng có một cửa hàng của áp nhập khẩu đồ cổ, thuốc lá. Vừa sợ nước, vừa sợ va chạm, cho nên muốn dùng thuyền và kho chứa hàng tốt nhất của bến tàu Trường Tam. Tôi đã thay cậu đáp ứng rồi.”

Tả Chấn không nói gì, chỉ quay đầu dặn Thạch Hạo một tiếng: “Chuyện này giao cho cậu đi làm.”

Thạch Hạo đáp ứng: “Dạ, Nhị gia.”

Minh Châu cười khê, ở bên cạnh chen vào một câu: “Mặt mũi của Anh thiếu thật là lớn. Một ơn nghĩa lớn như vậy, anh nói câu là được sao? Cho dù là anh em của mình cũng không dễ dàng như vậy.”

“Ai nói, Hướng Anh Đông tôi là người keo kiệt như vậy sao? Bữa ăn khuya tối nay, tôi mời.”

Minh Châu cười chế giễu. “Thật hào phóng, vung tay là một bữa ăn khuya! Không biết ăn gì thứ đắt tới mức trị giá một chiếc thuyền.”

Hướng Anh Đông nói: “Cái này cô đoán không ra đâu. Tôi vừa gọi người đặt một giỏ cua của hồ Dương Trùng, tối nay vừa mang đến. Mùa này không dễ ăn được thứ này đâu. Mọi người đến đúng lúc lắm, thưởng thức lúc còn tươi.”

Hắn vừa nói, vừa quay đầu nhìn Cẩm Tú. Còn chưa kịp mở miệng, Cẩm Tú đã biết hắn muốn nói gì. “Tôi biết rồi, mở một gian phòng, là gian mà Nhị gia thích. Mọi người ngồi trước đi, tôi đi chuẩn bị.”

Trong ấn tượng, ngoại trừ bữa tiệc tối hôm qua, đây là lần đầu tiên Hướng tiên sinh và Minh Châu đến Bách Nhạc Môn. Tả Chấn lại càng không cần phải nói. Trước kia còn thường thấy hắn, nhưng gần đây, suốt mười ngày nửa tháng cũng không thấy bóng dáng, không biết là bận việc gì. Khó có khi mọi người cùng tụ hội, ngay cả nàng cũng vui mừng theo.

òng này, đương nhiên là nơi mà trước kia Tả Chấn thường vào, là căn phòng mà lần đầu tiên nàng gặp hắn ở Bách Nhạc Môn. Gian phòng này là để dành riêng cho Tả Chấn, cho dù hắn không có mặt cũng đều để không. Dường như đây đã trở thành một quy luật bất thành văn của Bách Nhạc Môn.

Cẩm Tú xắn tay áo, nhóm lò than, lấy bình bạc, hâm rượu trắng. Lại sai người chuẩn bị gừng, giấm cùng cải chua. Hướng Hàn Xuyên châm thuốc, Minh Châu và A Để ở một ậm ừ mà lau cờ, Tả Chấn và Hướng Anh Đông tựa vào ghế nói chuyện phiếm. Chỉ có Cẩm Tú giống một con ong mật, bận rộn vui vẻ thu xếp trong ngoài.

Nàng đã quên Tả Chấn và Anh thiếu ngồi một chỗ. Còn chưa dứt lời, Tả Chấn và Hướng Anh Đông gần như đồng thời vươn tay ra, lại cùng dừng lại giữa không trung. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều ngăn ra.

Cẩm Tú cũng há hốc mồm. Trong thời gian ngắn, chiếc khăn mặt nóng hổi trong tay không biết nên đưa cho ai.

“Cái này...” Nàng ngập ngừng, sao lại thế này, vừa rồi bận đến mức hồ đồ rồi, đã quên mất là bên cạnh Nhị gia còn có Anh thiếu. Cũng không chờ nàng nói gì, Tả Chấn đã thu tay lại, thuận tiện lấy hộp thuốc lá trong ngực ra, châm một điếu thuốc. “Cô ấy đưa cho cậu đó.”

Hướng Anh Đông lại không nghĩ nhiều, thuận tay nhận lấy khăn, lau tay xong lại trả cho Cẩm Tú. Cẩm Tú xấu hổ nhận lại, liếc hẩn một cái, trong lòng lại nhin không được mà có chút ngượng ngùng. Cái khăn này... thật ra...

A Để ở bên cạnh tinh mắt, nhanh chóng đến hỗ trợ. Cô vắt một cái khăn đưa cho Tả Chấn. “Nhị gia cũng bận cả một ngày, cái này cho anh.”

Tả Chấn nhận lấy, A Để thuận thế dựa vào tay vịn của ghế, ngồi ở bên người hẩn, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hẩn, dịu dàng nói: “Lau nước nóng thì sẽ ấm áp một chút. Buổi tối lạnh, Nhị gia ăn mặc quá phong phanh.”

“Không có, trên xe Nhị gia có áo choàng.” Thạch Hạo bên cạnh ngốc nghếch xen mồm vào. (haha, ta thích anh này!)

A Để nhin không được quay đầu, liếc hẩn một cái. “Anh biết gì chứ!”

Minh Châu ở một bên thấy thế, dần dần nở một nụ cười có ý tứ. “Cô A Để này càng ngày càng biết săn sóc. Sao tôi chưa thấy cô ân cần hỏi han người khác như vậy?”

Cẩm Tú cúi đầu mà giặt lại cái khăn. Ra sức chà, ra sức vò, không biết dùng bao nhiêu sức mà tay đều đỏ cả lên.

Còn tưởng rằng biết khiêu vũ là có thể đứng hạng nhất, thật ra còn kém xa! Xem người ta A Để, đầu mày mới nhẹ nhàng nhướng lên thôi, quả thực là vô cùng quyến rũ. Ngồi ở bên cạnh Tả Chấn giống như lưng chẳng có xương, nửa thân người đều dựa sát vào... Lại còn có thể bóp vai cho hẩn. Dưới ánh mắt của nhiều người như vậy mà không chút cảm thấy thẹn. Đôi tay của cô ta không phải đang bóp vai, nào có chút sức lực gì, giống hệt như phũ bụi, nói là ve vãn thì đúng hơn... (giấm chua một bình... hắc hắc)

“Vinh tiểu thư, của đã chưng xong rồi, để chỗ nào đây?” Đúng lúc này, bồi bàn bưng một lồng hấp cua tiến vào.

Cẩm Tú lấy lại tinh thần. “Chỉ lấy mười con ra là được, còn lại để trong lồng hấp kéo nguội.”

Đang nghĩ ngợi, A Để đã không khách khí mà đưa tay lấy chiếc khăn trong tay nàng. Lau tay xong bèn lấy một con cua thật mập trong mâm, dùng kiếm bạc cạy yếm cua ra, cười nói: “Tôi thật là may mắn, con này nhìn không lớn nhưng lại có đầy gạch cua.”

Cô vừa nói vừa lấy gạch cua ra, đặt trong cái đĩa nhỏ đưa cho Tả Chấn: “Nhị gia nếm thử đi.”

Minh Châu cũng cầm cua lột cho Hướng Hàn Xuyên. “Đã qua mùa, khó có khi cua lại mập như vậy.”

Hướng Anh Đông quay đầu nhìn Cẩm Tú một cái, Cẩm Tú không khỏi trợn tròn mắt. Có ý gì? Bảo nàng lột cho hẩn sao?

Liếc mắt qua đã thấy A Để lại dựa vào bên cạnh Tả Chấn, thật là ân cần. Đĩa gạch cua kia chỉ còn chưa đút vào miệng hẩn mà thôi! Tả Chấn lại không có phản ứng gì, chắc là đã rất quen rồi! Nhớ tới lần trước, cũng tại gian phòng này, nàng đi lên tìm hẩn giúp đỡ, liền thấy hẩn tả ửng hũu ôm mà uống rượu. Trường hợp kia, dường như còn nóng bỏng hơn bây giờ nhiều.

Cũng không phải không có tay, không biết tự mình lấy sao? Cẩm Tú tức giận nghĩ. Đúng vậy, người ta đang bận bóp vai, lột cua cho Nhị gia. Những chuyện như bưng trà rót nước đương nhiên đành phải kêu nàng làm. Lập tức cầm lấy đồ kẹp cua, không ngần đầu lên mà nói: “Tôi đang lột cua, e rằng dính tay, làm bẩn Nhị gia thì không hay lắm.”

“Ồ?” A Để như cười như không mà đứng lên, cầm lấy đĩa dấm chua. “Đây là loại giấm gì mà nghe mùi chua thế này.”

Dấm nào mà không chua. Cẩm Tú oán hận lột cua, ngay cả kiềm kẹp cũng dùng tới, đem con cua trong tay lột tới tận xương, mãi cho đến khi đầy một đồng thịt cua.

“Đủ, đủ, nhiều lắm rồi.” Anh thiếu liên tục nói, lấy đĩa thịt cua trước mặt nàng qua. “A, hương vị thật là ngon. Cẩm Tú, cô đừng làm nữa, còn lại cô ăn đi.”

Còn lại? Con cua trong tay cũng chỉ còn lại mấy cái chân. Cẩm Tú ngơ ngác nhìn Anh thiếu ăn to uống lớn, muốn nói cái gì rồi lại thôi. Đúng vậy, lột cua cho Anh thiếu vốn chính là bổn phận của nàng. Minh Châu hầu hạ Hướng tiên sinh, A Để chỉ lo cho Nhị gia, còn lại nàng, lo cho Anh thiếu không phải là đúng sao? Mấy tháng trước, có thể ngồi ở bên người Anh thiếu, lột cua cho hắn, đây quả thực là một cơ hội không dám mơ tới, vinh hạnh khó có đến nhường nào.

Nhưng... sao giờ phút này, nắm cái kẹp cua trong tay, trong lòng lại không biết có cảm giác gì! Không thấy vui mừng, ngược lại hình như là thất vọng thật lớn không cách nào tả được... Rốt cuộc nàng làm sao vậy?

.....

“Nhị gia, cua là thứ lạnh, ăn nhiều e rằng không tốt, không bằng uống một chút rượu trắng cho ấm bụng.” A Để quay đầu nói với Cẩm Tú. “Vinh tiểu thư, rượu trên lò phía bên cô đã nóng chưa?”

Cẩm Tú vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc Tả Chấn cũng nhìn về phía nàng. Ánh mắt của hai người bất ngờ chạm vào nhau. Trong lòng Cẩm Tú nghe “ầm” một tiếng, vội vã hoàn hồn lại, cuống quýt nói: “Được rồi, thế đã được rồi.” Vừa nói vừa luống cuống đi bưng bình bạc trên bếp lò nhưng lại quên lột khăn mà dùng tay không bưng lấy chiếc bình bạc lên.

Bầu rượu kia vốn đầy tràn, lúc này đã được hâm nóng, Cẩm Tú vừa bưng nó trong tay, lòng bàn tay liền đau đốn, nhin không được “á” lên một tiếng, bầu rượu kia nhất thời đổ hết xuống đất, văng lên đầy vấy nàng.

“Cô không sao chứ?”

Hướng Hàn Xuyên, Thạch Hạo, Minh Châu cùng A Để đều đồng thời nhìn qua. Cẩm Tú đỏ mặt lên, cảm thấy trên tay đau như có kim châm. Nhìn lại trên người mình đã bị rượu làm ướt một mảng. Cái váy bằng nhung kia rất dễ hỏng, e là không thể mặc nữa. Thật là mất mặt mà... Những lúc thế này thì lại càng xấu mặt.

“Vừa rồi... không cẩn thận, là do cầm không chắc.” Cẩm Tú ấp úng, mặt đỏ tai hồng mà giải thích. “Không sao, tôi ra ngoài lấy bình khác. Rất nhanh, nhanh lắm.”

Tả Chấn nhìn nàng chạy ra ngoài nhanh như chớp, mày không khỏi nhíu lại. Hôm nay nàng làm sao vậy, sao không cẩn thận thế chứ! Cả buổi tối hôm nay đã thấy nàng tâm thần không yên, quên trước quên sau. Vừa rồi trơ mắt nhìn thấy nàng bưng chiếc bình bạc nóng hổi kia xuống lại không kịp ngăn cản, xem ra là bị bóng rồi. Rốt cuộc sao lại thế này, lột cua cho Anh Đông thôi mà đã kích động như vậy sao?

Cẩm Tú ở ngoài cửa cứ chạy thẳng đến cầu thang mới dừng lại, vịn lấy lan can, giơ tay lên trước mắt... Đều bóng đỏ cả rồi, không khác gì cua bị luộc chín, phỏng chừng ngày mai sẽ nổi bọt nước. Đều là tại Tả Chấn, nếu không phải hắn... Khoan đã, nàng bị bóng tay thì có liên quan gì tới Nhị gia? Cả ngày nay miên man suy nghĩ gì vậy chứ!

Thật là bị ma nhập rồi. Cảnh triền miên mơ hồ trong giấc mộng ngày hôm qua kia lại dần dần nổi lên trong lòng, hình như lại càng ngày càng rõ ràng. Rõ ràng đến nỗi khiến nàng sợ hãi, giống như là sự thật vậy. Nàng nhớ rõ chạm vào đầu vai hắn, chạm vào ngực hắn... Nhớ rõ hơi thở dịu dàng càng ngày càng gần của hắn...

Không!

Nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên giống như là bị người ta giẫm lên chân vậy. Thế này là sao, người trong lòng nàng nghĩ tới phải là Anh thiếu mới đúng chứ. Nhưng vì sao, mở mắt ra, nhắm mắt lại, đều chỉ nhìn thấy hình bóng của Tả Chấn? Còn vừa rồi ở trong phòng nữa, A Để bóp vai, lột cua cho hắn thì liên quan gì đến Vinh Cẩm Tú nàng mà khiến nàng đứng ngồi không yên như vậy!

Nhớ tới giọng điệu như cười như không của A Đề vừa rồi: “Đây là loại giấm gì mà nghe mùi chua quá vậy.” Vừa rồi không nghĩ kĩ, bây giờ bỗng nhiên cảm thấy hình như giọng nàng hơi có ẩn ý, một câu hai nghĩa. Câu nói kia có ý gì? Chẳng lẽ nói... nàng đang ghen vì Nhị gia?!

“Vinh tiểu thư!” Phía sau bỗng nhiên có người gọi khiến Cẩm Tú nhảy dựng lên. Quay đầu lại thì thấy là bồi bàn trên lầu. “Cô làm sao vậy? Có phải phát sốt hay không mà mặt đỏ như vậy?”

Cẩm Tú giơ tay che hái gò má nóng hổi theo bản năng. “Không, không có, chỉ là vừa bị bỏng tay.”

(Thiếu một câu...)

“Cám ơn.” Cẩm Tú nhận lấy theo bản năng, bồi bàn xoay người định đi, lại nghe Cẩm Tú ở phía sau gọi anh ta lại: “Chờ một chút... sao anh lại có thứ này?”

Sao lại khéo như vậy. Làm gì có người ngày nào cũng đem kem trị bỏng theo trên người, còn đúng lúc gặp được nàng.

Bồi bàn quay đầu nói: “Cái này là vừa rồi Tả nhị gia căn dặn, bảo tôi đi tìm cho cô một ống thuốc.”

Tả Nhị gia?! Tả Chấn. Lại là hắn.

Cẩm Tú ngẩn ngơ một lúc lâu, cầm ống kem trị bỏng trong tay, chậm rãi đi xuống lầu. Quẹo trái, là phòng thay đồ của Bách Nhạc Môn, nàng đẩy cửa đi vào. Bây giờ là lúc đông khách, phòng thay đồ không có ai, chỉ có Lệ Lệ đang chải đầu trước gương. Thấy nàng đi vào, không khỏi kinh ngạc mà quay đầu. “Ê, sao quần áo trên người cô lại ướt hết vậy?”

Lệ Lệ ở phía sau nàng nói: “Cái váy này bằng nhung đúng không. Thật đáng tiếc, e là giặt không sạch. Nhưng mà Cẩm Tú, tôi dám cá, sau này cô nhất định đứng hạng nhất. Chỉ cần nổi tiếng, một hai bộ quần áo thế này thì có là cái gì, ai còn để trong mắt chứ.” Cẩm Tú cũng không trả lời, nghe nàng tự lẩm bẩm tiếp. “Hồi chiều, lúc cô nhảy múa trên sân khấu, Anh thiếu cũng xem đến ngây cả người. Nói cô thật sự giống Ân Minh Châu năm đó.”

Cẩm Tú đã thay quần áo, đang cài lại nút thì tay bỗng nhiên dừng lại. Nói nàng giống Ân Minh Châu?

.....

Rốt cuộc có người nói nàng giống Minh Châu.

Đương nhiên giống, sao có thể không giống? Từ khi biết Anh thiếu thích kiểu phụ nữ như Minh Châu, từ khi vào Bách Nhạc Môn, nàng liền cố gắng học làm Ân Minh Châu thứ hai. Từ đầu tóc đến quần áo, từ giọng nói đến dáng điệu, thậm chí bởi vì năm đó Minh Châu chỉ bằng một điệu múa mà nổi tiếng, nàng cũng ngày đêm trộm học khiêu vũ.

Chăm chỉ như vậy, cố gắng như vậy, cuối cùng hôm nay được như ý nguyện, nghe thấy có người nói một câu: “Thật giống Ân Minh Châu năm đó.”

Bỏ ra nhiều công sức như vậy, từng kỳ vọng như vậy, nhưng khi thật sự đến giờ khắc này, lại không biết tại sao không vui vẻ như trong tưởng tượng. Thậm chí, không có cảm giác gì.

Cẩm Tú ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lấy chì kẻ mày theo bản năng, vẽ lên đuôi lông mày. Khuôn mặt trong gương vẫn son phấn đều đều, xinh đẹp không tỳ vết. Nhưng trên mặt nàng, nhìn không ra là vui hay buồn, chỉ có vẻ hoang mang.

Đừng nói chẳng qua nàng mới chỉ có vài phần giống Minh Châu, cho dù có một ngày thật sự trở thành Ân Minh Châu thì sao chứ? Chiếm được sự tán thưởng của Anh thiếu, làm vũ nữ hạng nhất của Bách Nhạc Môn thì lại thế nào? Bỗng nhiên mơ hồ cảm thấy, không phải thứ này, cái nàng muốn không phải thứ này.

Cẩm Tú thở dài, buông chì kẻ mày trong tay xuống, kéo ngăn kéo ra, muốn đem son phấn thu gom vào, lại liếc mắt thấy cái bật lửa bằng bạc kia đang lẳng lẳng nằm ở một góc ngăn kéo. Cái bật lửa của Anh thiếu. Bỗng nhiên nhớ tới cái đêm đen tối ấy, nơi đầu đường xa lạ, nàng ngã nhào trên mặt đất đánh nhau với người bán hàng rong, nỗi sợ hãi như sắp đến gần cái chết. Nhớ tới khi tỉnh lại thì thấy một Sư Tử Lâm xinh đẹp ấm áp như thiên đường.

Đêm hôm đó, cả đời nàng cũng khó quên. Bởi vì bắt đầu từ đêm hôm đó, cả đời nàng đã trở nên khác trước. Quên đi, không nghĩ nhiều như vậy nữa.

Làm người cũng không thể quên ơn. Lúc trước, nếu không có Anh thiếu, ngày đó nàng có chết ở trên đường cũng không có ai biết. Cho nên ngoại trừ hấn, trong lòng nàng hoàn toàn không nên có người đàn ông thứ hai, cho dù là Tả Chấn.

Cầm Tú cầm lấy ống kem trị bỏng đang nắm chặt trong tay kia bỏ vào ngăn kéo, đẩy mạnh vào góc khuất nhất. Tất cả, tất cả mọi thứ của ngày hôm qua và hôm nay đều coi như chưa từng xảy ra. Cũng coi như hấn chưa từng dạy nàng khiêu vũ, chưa từng nghe nàng tâm sự, chưa từng giúp nàng hả giận, cũng chưa từng đi vào trong lòng nàng...

14. Chương 09 Phần 1

Chương 9: y nắm tay

Cầm Tú đã không tùy tiện khiêu vũ với khách nữa. Ảnh quảng cáo của nàng dán trước cổng chính, dưới sự chiếu soi của ánh đèn trông càng lấp lánh động lòng người. Bây giờ chỉ cần nói đến Bách Nhạc Môn thì không có ai không biết Vinh Cầm Tú. Mỗi ngày, khi từ trên sân khấu bước xuống, cửa phòng hoá trang đã chất đầy hoa tươi cùng quà tặng.

Nhưng Cầm Tú càng ngày càng trầm mặc.

Ngay cả chính nàng cũng hiểu là mình nên vui vẻ hơn trước kia mới đúng. Làm vũ nữ hạng nhất, có danh tiếng, thậm chí có thể cùng Anh thiếu đi xã giao với mọi nhân vật nổi tiếng. Giống như Tả Chấn đã nói, đối với Vinh Cầm Tú bây giờ mà nói, quần áo đẹp đẽ, trang sức tinh xảo, thật sự đã không là gì cả. Chỉ cần nàng muốn là dễ dàng có được.

Nhưng từ đêm nàng bị bỏng tay lần trước, Tả Chấn đã không còn tới Bách Nhạc Môn nữa.

Nếu không có tai nạn bất ngờ ập đến, chính Cầm Tú cũng không biết còn có cơ hội nhìn thấy hấn hay không.

Một ngày nọ, một buổi tối vốn không có gì khác với bình thường, mưa rơi xuống từng cơn, nhưng thời tiết rét lạnh hình như cũng không làm ảnh hưởng đến sự náo nhiệt của Bách Nhạc Môn chút nào. Trên lầu, dưới lầu vẫn chật kín cả người như cũ.

Cầm Tú đang cùng vài vị khách hàn huyên trong đại sảnh. Một người trong đó là giám đốc Trần của cửa hàng đồ tây Đại Hưng – nhà tư bản tiếng tăm lừng lẫy ở Thượng Hải. Rất nhiều đồ đạc của Bách Nhạc Môn cũng đều mua từ chỗ ông ta. Gần đây ông ta thường đến ủng hộ Cầm Tú, coi như là khách quen.

“Dưới lầu rất nhiều người, hay là lên trên đánh vài ván bài? Ông chủ Hà của Lệ Đô cũng đến, đang lo thiếu tay đây.” Cầm Tú uống hai ly rượu, cảm thấy trên người hơi đổ mồ hôi, liền cười mà đề nghị với giám đốc Trần. Nếu ông ta đi đánh bài, đúng lúc nàng có thể tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Giám đốc Trần lắc đầu. “Đừng nói nữa, gần đây xui quá, như là bị trúng tà vậy, thua suốt nửa tháng ở Thất Trọng Thiên. Nếu tính ra thì thua cả một chiếc ô tô ấy chứ.”

Cầm Tú mỉm cười, cái gì gọi là chốn tiêu tiền? Ca múa ở Bách Nhạc Môn, bài bạc ở Thất Trọng Thiên, đây đều là chuyện mọi người đều biết. Nếu không phải người rộng rãi như giám đốc Trần, e rằng cũng không lên nổi chiếu bạc của Thất Trọng Thiên. Nơi đó, một đêm thắng thua tiền trăm bạc vạn là chuyện thường. Của cải hơi ít ỏi, hoàn toàn không tư cách vào trong đó nói chuyện thắng thua.

Giám đốc Trần vẫn than phiền sự tức tởm: “Thời vận, thứ này thật là kỳ quái. Gặp phải người như Tả nhị gia, thua cũng cam lòng. Nhưng ngay cả hạng ba như lão Đường, lão Phùng mà cũng có thể thắng tôi mấy vạn!”

Cẩm Tú vẫn nghe cho có lệ, trên mặt luôn nở một nụ cười, vừa nghe một nửa, lỗ tai bỗng dựng lên, trong lòng giật mình một cái, thốt lên: “Vừa rồi ngài nói gì? Mấy ngày hôm trước ngài thua bởi Tả nhị gia?”

Thật là, đừng nói là gặp mặt, hình như ngay cả ba chữ “Tả nhị gia” cũng rất lâu không có nghe thấy.

Nếu nàng muốn biết chuyện của hắn, thật ra cũng không khó. Dù sao phạm vi giao tế của Thượng Hải cũng không quá lớn. Nhưng cho tới giờ nàng cũng chưa từng hỏi qua. Hình như là cố ý lảng tránh tên của hắn.

Giám đốc Trần còn chưa phát hiện giọng nói cùng vẻ mặt của nàng hơi khác thường, nói tiếp: “À, cô nói ván bài hôm qua sao? Không chỉ có Tả nhị gia, còn có giám đốc Tiền của Dịch Thông, Phùng tứ thiếu – con trai sở trưởng Phùng. Trừ tôi ra thì Phùng tứ thiếu thua thảm nhất.”

“Sao... Tả nhị gia... còn có Phùng tứ thiếu. Bọn họ thường đi Thất Trọng Thiên sao?” Cẩm Tú hỏi, thảo nào lâu vậy mà không nhìn thấy hắn, thì ra hắn có chỗ mới rồi.

Giám đốc Trần nói: “Nói đến cũng thật là, gần đây thường gặp mặt ở Thất Trọng Thiên. Tôi nhớ trước kia Tả nhị gia không thích đến đó cờ bạc lắm. Anh ta không nghiện cờ bạc, đánh bài cũng chỉ là tùy tiện vui chơi mà thôi.”

Đang nói, bỗng nhiên cửa phòng khiêu vũ nổi lên một trận xôn xao, âm nhạc vẫn du dương như cũ, khách khứa đang tụ tập khiêu vũ dưới sàn lao xao kinh hô, trốn tránh khắp nơi. Cẩm Tú không khỏi cả kinh. Đã xảy ra chuyện gì? Đứng lên nhìn xung quanh, chỉ nhìn thấy ngoài cửa có một dáng người cao lớn xông thẳng vào, trên người đầm đìa máu tươi, trên ngực bầm tím đen, mặt đầy mồ hôi.

Vệ sĩ cùng gác cổng của Bách Nhạc Môn đều ồ ạt xông lên, tưởng rằng có người chạy vào gây chuyện, nghĩ là phải đánh nhau. Nhất thời, khách khứa trong này đều nhao nhao tản đi, tranh nhau chạy đi như thủy triều rút xuống. Chỉ có Cẩm Tú liều mạng đẩy mọi người ra, nôn nóng đi lên phía trước.

“Thạch Hạo! Hạo ca!” Nàng lớn tiếng gọi, từ sau đám người chen lên. “Xảy ra chuyện gì?”

Thạch Hạo là người của Thanh Bang, luôn không rời Tả Chấn. Anh ta xông tới như vậy, nhất định có liên quan đến Tả Chấn! Anh thiếu vẫn thường nói, gần đây tình hình bên ngoài rất loạn, có phải là, có phải là...

.....

“Nhị gia... Nhị gia có ở đây hay không?” Ánh mắt hoảng loạn của Thạch Hạo liếc thấy Cẩm Tú, xông qua giữ chặt nàng. “Còn Anh thiếu đâu?”

Cẩm Tú không khỏi biến sắc. Nhìn bộ dạng anh ta như vậy, hình như sự tình không đơn giản. “Nhị gia không ở chỗ này, Anh thiếu cũng không có. Hôm nay anh ấy ở đãi khách ở Sư Tử Lâm.”

“Vậy, Hãy làm sao bây giờ?” Thạch Hạo gấp đến nỗi không có biện pháp gì. “Tôi đã đi Ninh Viên mà không thấy Nhị gia. Gần đây Nhị gia đều ra ngoài một mình, cũng không mang theo người bên cạnh, lẽ như...”

Cẩm Tú thấy trong lòng lạnh đi, nhin không được mà cất lời anh ta: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi ở bến tàu đã xảy ra chuyện, có người đến đánh lén. Tôi lo lắng Nhị gia và Anh thiếu cũng sẽ gặp nguy hiểm cho nên mới vội vã về báo tin.”

“Có thể anh ta ở Thất Trọng Thiên.” Cẩm Tú cất bước chạy ra ngoài. Ngoài trời còn đang mưa. Lúc này, mưa dần dần to trở lại. Trên người nàng chỉ có một chiếc váy lụa mỏng manh khi khiêu vũ. Đã không kịp trở về thay, chỉ có thể cứ như vậy mà cầm đầu lao vào trong mưa. cơn mưa lạnh đến tận xương nhanh chóng thấm ướt đầm quần áo, cả người đều nổi da gà, trong lòng lại giống như có lửa đốt. Chỉ trong chớp lát đã gấp đến độ trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Trước kia, trước cửa Bách Nhạc Môn luôn có xe kéo, nhưng lúc này còn chưa đến lúc tiệc tàn, trời lại mưa, nhìn xung quanh một vòng, ngay một chiếc xe kéo cũng không thấy.

Cẩm Tú không dám đợi nữa, cởi giày cao gót, chân trần mà chạy trên đường. Mặt đường nhìn qua bằng phẳng, chân trần giẫm lên mới biết rất gồ ghề, lòng bàn chân như bị những mảnh đá đâm nát, cực kỳ đau nhức.

Chạy mãi cho đến đầu đường, Cẩm Tú mới dừng lại thở hổn hển. Rẽ trái là Thất Trọng Thiên; rẽ phải là Sư Tử Lâm. Nên đi về phía nào đây? Phải đi tìm Tả Chấn hay là tìm Anh thiếu?!

Nước mưa từ đầu tóc chảy xuống giọt giọt, Cẩm Tú nhất thời ngẩn người.

Vừa rồi, trong nháy mắt kia, sự tình xảy ra quá bất ngờ, dưới tình thế cấp bách không kịp suy nghĩ, trong đầu nàng theo bản năng hiện lên một người. Nàng ra ngoài, cởi giày, chạy vội, mãi đến giờ phút này đều là chạy một mạch về phía người kia.

Cẩm Tú giật mình. Đúng vậy, nàng muốn đi đâu?

Bất luận là thế nào, nàng nên đi Sư Tử Lâm, nên đi tìm Anh thiếu trước mới phải. Nhưng trong giờ phút này, trong lòng thông suốt như gương sáng, biết rất rõ ràng nơi mà mình muốn đi chính là Thất Trọng Thiên!

Đúng lúc này, nước mưa trên đường bắn tung tóe. Một chiếc xe xông thẳng lại như mũi tên, đèn xe lóe lên làm Cẩm Tú nhất thời không mở mắt ra được. Lại nghe thấy chiếc xe kia thảng “két” một tiếng rồi dừng ngay lại bên cạnh. Có người đẩy cửa xe ra, vội vã la lên: “Thạch Hạo! Các anh tìm được Nhị gia chưa?”

Người đến là Đường Hải.

Cẩm Tú mừng rỡ. “Anh có xe, thật tốt quá, mau đi Thất Trọng Thiên báo tin cho Nhị gia, tôi nghe nói hai ngày nay anh ấy luôn ở đó.”

“Tôi đi tìm Anh thiếu.” Cẩm Tú cắn môi. Chỉ cần Tả Chấn biết tin có nguy hiểm là được rồi. Thạch Hạo và Đường Hải đi tìm hẩn, có ích hơn một Vinh Cẩm Tú như nàng nhiều.

Mà nàng, bất luận thế nào, đều nên đi báo tin cho Anh thiếu trước.

“Không cần.” Đường Hải giơ tay kéo nàng lên xe. “Tôi vừa nhận được tin, Anh thiếu đã xảy ra chuyện trên đường đến Sư Tử Lâm.”

Cẩm Tú không kịp trả lời, cửa xe đã đóng lại. Động cơ gầm lên, xe lại như mũi tên bắn thẳng vào trong màn mưa.

Thất Trọng Thiên.

Nếu nói Bách Nhạc Môn là rực rỡ sắc màu, như vậy Thất Trọng Thiên có thể nói là vàng son lộng lẫy.

Dưới lầu là sòng bạc lớn: mặt chược, bài tây, xúc xắc, bài chín nút, hai một nút, vòng quay... Trăm thú vui, cần gì có đó, tiếng người ồn ào huyền ảo.

Trên lầu là phòng khách cùng phòng VIP, nơi đó mới chân chính là nơi đánh bạc. Không nghe thấy tiếng huyền ảo dưới lầu, nhưng trên chiếu bạc của mỗi phòng, thẻ đánh bạc có mệnh giá kẻch xù đều chất đống như núi.

Lúc bọn Thạch Hạo và Cẩm Tú đuổi tới, dưới lầu, trong đại sảnh người đông tấp nập. Đường Hải ở trên xe. Vóc người Thạch Hạo cao lớn nhất, đi trước đẩy đám người ra, nghênh ngang chen vào, Cẩm Tú theo phía sau, đi thẳng một mạch lên lầu.

“Dừng lại, các người là ai?” Bọn vệ sĩ trên lầu ngăn cản đường đi của Thạch Hạo.

“Dừng cản đường!” Thạch Hạo đâu coi bọn họ vào mắt, nhướn mày một cái muốn ra tay.

Đúng lúc Cẩm Tú theo kịp, lập tức giữ chặt anh ta. “Hạo ca, đây không phải địa bàn của chúng ta.” Đè Thạch Hạo lại, rồi quay đầu hỏi thăm mấy vệ sĩ kia: “Chúng tôi tìm Tả nhị gia – Tả Chấn. Anh ấy có ở đây hay không?”

Bọn vệ sĩ kia do dự một chút. “Các người là người của Thanh Bang?”

Thạch Hạo tiến lên trước một bước. “Đúng vậy.”

Cửa vừa mở ra, Thạch Hạo liếc mắt một cái thấy Tả Chấn, nhin không được liền lớn tiếng kêu lên: “Nhị gia, Nhị gia!”

Tả Chấn vừa ngẩng đầu, thấy Thạch Hạo cả người chật vật, Hề mặt kích động thì sắc mặt liền sa sầm lại. “Luống cuống cái gì?”

Thạch Hạo xông vào phòng VIP. “Nhị gia, đã xảy ra chuyện! Vừa rồi, vừa rồi ở bến tàu...” Nhất thời, tình thế cấp bách, anh ta nói chuyện cũng không thể lưu loát.

Tả Chấn nhíu mày ngắt lời: “Có xảy ra chuyện lớn gì, cậu cũng hít thở cho thông trước rồi nói sau.”

Thạch Hạo đi theo hần không chỉ một hai năm. Xảy ra chuyện gì mà có thể khiến cậu ta hoảng loạn như vậy?

Thạch Hạo rùng mình. “Dạ, Nhị gia.” Anh ta vội vàng bình ổn cảm xúc một chút. “Là thế này. Nửa giờ trước, Huy ca bị tập kích ở kho chứa hàng của bến tàu. Vừa rồi Đường Hải lại mang đến tin tức, Anh thiếu cũng bị tập kích trên đường đến Sư Tử Lâm, ở gần giáo đường Vọng Hải Lâu!”

“Hai người bọn họ hiện ở đâu?” Tả Chấn bỗng nhiên đứng dậy.

“May mà mấy ngày nay Nhị gia vẫn phái người đi theo Anh thiếu, anh ấy chỉ bị thương, được các anh em che chở xông ra. Nhưng phía Huy ca, chết và bị thương thê thảm. Anh ấy thoát khỏi vòng hỗn loạn, đến bây giờ còn chưa rõ tung tích.” Thạch Hạo nói một mạch, trong mắt bốc hỏa. “Nhị gia, mau hạ lệnh đi, mấy thằng ranh con nào mà chán sống rồi, dám động lên đầu ông nội tụi nó! Không làm thịt tụi nó, chẳng phải Thạch Hạo tôi phí công lăn lộn rồi sao!”

Hần còn đang kích động hò hét, Tả Chấn đã quẳng mấy lá bài trong tay xuống, nhanh chóng đi thẳng một mạch ra bên ngoài, liên tục căn dặn: “Gọi Đường Hải theo tôi đến hiện trường kho chứa hàng ở bến tàu, cậu phái người đi biệt thự tìm Hướng tiên sinh rồi lập tức tăng thêm người đi bảo vệ Anh thiếu. Lập tức gọi bác sĩ. Lỡ như có chuyện gì chậm trễ thì tôi sẽ hỏi tội cậu đó. Mặt khác, phái người thông báo cho Sáu mặt rỗ, lập tức triệu tập người, phong tỏa tất cả các con đường gần giáo đường Vọng Hải Lâu, xem xem còn có manh mối gì không. Lục soát cho cẩn thận, nếu phát hiện đối phương để lại manh mối gì, lập tức báo lên!”

Giọng hần rõ ràng bình tĩnh, hai ba câu đã sắp xếp ổng thỏa. Vừa tới cửa liền thấy Cẩm Tú cả người ướt đầm, ngơ ngác đứng ở đó.

“Cô chạy tới chỗ này làm gì?” Hần chấn động.

Cẩm Tú nhìn hần, nhất thời không thể nói gì, cuối cùng tảng đá trong lòng cũng rơi xuống. Nàng tới nơi này là vì sợ hần có nguy hiểm.

Nhưng khi mở miệng lại nghe thấy chính mình nói: “Nhị gia, anh phải cứu Anh thiếu.”

Nàng biết, vào lúc này, chỉ có Tả Chấn mới có thể bảo đảm sự an toàn của Anh thiếu.

Tả Chấn lập tức kéo nàng ra ngoài. “Cô mau về cho tôi, nơi này là nơi cô có thể đến sao?”

Lúc này Cẩm Tú mới phát giác, thì ra sức lực của nam và nữ có sự chênh lệch lớn như vậy. Nàng tự đánh giá mình cũng không phải loại phụ nữ yếu ớt, nhưng dưới cánh tay cứng như thép của Tả Chấn, thân mình của nàng quả thực giống như là tờ giấy, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Tả Chấn kéo thẳng nàng tới dưới lầu mới lạnh lùng nói: “Có tôi ở đây, chuyện của Anh thiếu không tới phiên cô quan tâm!”

Cẩm Tú ngăn hần lại. “Anh đi đâu vậy? Tôi cũng đi!”

Tả Chấn đẩy nàng ra rồi quay đầu đi ra cửa. “Hôm nay nếu cô dám đi theo tôi thì đừng hòng gặp lại Hướng Anh Đông.”

Bây giờ là lúc nào? Bên ngoài nguy cơ rình rập, mỗi bước đều có nguy hiểm, có lẽ tiếp theo hòng súng sẽ nhắm ngay Hào hần. Cẩm Tú vội vã ra ngoài chịu chết như vậy sao?

Mới ra cửa, Tả Chấn chợt nghe Cẩm Tú ở phía sau gấp rút kêu một tiếng: “Nhị gia!” Âm thanh cao vài phân, nàng chưa từng cấp thiết như vậy.

Hần không khỏi dừng lại, quay đầu, đã thấy nàng vịn cánh cửa, dõi theo hần chầm chầm, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng âu sầu. Về mặt này giống như là sợ hần vừa đi sẽ không thể trở về.

Chỉ liếc mắt một cái, ngực Tả Chấn đã đau xót.

Ở trên mặt Cẩm Tú, hấn chưa từng thấy vẻ lo lắng như vậy, lưu luyến như vậy. Giờ khắc này, nàng là vì Anh Đông, hay là vì... hấn?

Nàng không biết vì sao mình muốn gọi hấn lại. Thời gian của hấn cấp bách, một phút đồng hồ cũng không cho phép chậm trễ. Nàng biết. Nhưng những lời này mới là lời mà nàng thật sự muốn nói khi mạo hiểm chạy tới trong mưa to.

.....

Kho chứa hàng, bến tàu Trường m.

Tả Chấn vừa xuống xe, Cao Trung – một trong những người canh giữ ở đó liền tiến lên nghênh đón hấn: “Nhị gia, cuối cùng anh đã đến!”

“Chuyện xảy ra khi nào?” Tả Chấn trầm giọng hỏi.

“Chính là khoảng hai tuần trà trước ạ!” Cao Trung cúi người chào hấn. “Tôi nay có thuyền tới, lúc đó Huy ca chỉ mang theo hai anh em đi kiểm hàng. Vừa đến đó thì gặp phải mai phục!”

Trên mặt Tả Chấn không chút dao động, nhưng trên trán đã ẩn ẩn gân xanh. “Nói hay lắm! Bị người ta đánh lén ngay trong địa bàn nhà mình. Các cậu nuôi một đám tuần tra bến tàu, tất cả đều mù hết rồi sao?”

Cao Trung sợ đến mức giật mình. “Sau này em nhất định sẽ dạy dỗ lại bọn họ cho tốt.”

Tả Chấn cười lạnh. “Cậu nhớ lấy, nếu hôm nay Thiệu Huy thật sự mất mạng thì những người không làm tròn chức trách hôm nay, từ trên xuống dưới, một người cũng không thể sống.” Mặc dù người khác không nhận ra, đó là do hấn cố gắng khống chế cảm xúc của bản thân. Bây giờ mọi người đều nhìn vào hấn, chỉ cần hấn vừa rỗi, bên dưới chẳng phải cũng loạn sao?

Nhưng Thiệu Huy bất đồng với những người khác. Nhiều năm nay cùng đồng sinh cộng tử, vào sống ra chết. Hấn không có người thân, Thiệu Huy cũng không. Thật ra trong lòng hấn chưa từng coi Thiệu Huy là thuộc hạ, hấn vẫn coi cậu ta như anh em của mình. Mạng của Thiệu Huy cũng quan trọng như chính mạng của hấn vậy. Bây giờ Thiệu Huy lại mất tích, không rõ hành tung, chưa biết sống chết. Lòng Tả Chấn lo lắng như có lửa đốt.

“Lập tức phái người ra ngoài tìm!” Tả Chấn lạnh giọng quát. “Nếu như cậu ấy không bị thương thì sẽ không mất liên lạc với chúng ta. Nhưng bây giờ cậu ấy lại không có tin tức gì, nhất định là bị thương không nhẹ, như vậy sẽ không thể đi xa. Gần bến tàu có bao nhiêu con đường, kho hàng, cửa hàng, nhà cửa... đều tìm cẩn thận cho tôi.”

15. Chương 09 Phần 2

Lai lịch của đối phương như thế nào, điều động bao nhiêu người còn chưa rõ. Nhưng bọn chúng dám ra tay với Thanh Bang, mục tiêu nhất định là Tả Chấn hấn. Thật ra thứ mà bọn chúng muốn chính là hành tung cùng mạng của hấn. Nếu Thiệu Huy rơi vào trong tay bọn chúng, chỉ sợ là sống không bằng chết.

Cao Trung nào dám có chút chậm trễ, vội vàng an bài một đám anh em dưới tay chia nhau hành động. Tả Chấn cúi người, nhìn mặt đất dưới chân. Tuy bị nước mưa xối qua nhưng vẫn có thể thấy lờ mờ vết máu trên mặt đất. Từng vũng, từng vũng, trông mà ghê cả người. Nước mưa đọng thành vũng đã biến thành màu hồng, đó là dấu vết của trận chiến ác liệt vừa rồi.

Lúc này Cao Trung nói, Thiệu Huy chỉ mang theo hai anh em đến đây. Nói cách khác, tính cả cậu ta thì cũng chỉ có ba người. Nhìn vết máu loang lổ đầy đất này, xem ra nhất định tổn thất của đối phương cũng rất thảm hại. Nhưng mà, cho dù muốn tấn công, đầu tiên cũng nên nhằm vào tả Chấn hấn chứ, tại sao người xảy ra chuyện trước nhất lại là Thiệu Huy?

Tả Chấn trầm mặc suy nghĩ. Lí do duy nhất chính là có liên quan đến chuyện để lộ bí mật buôn lậu mà gần đây Thiệu Huy đang điều tra. Đối phương ra tay với cậu ta, chứng minh bọn chúng còn chưa muốn lập tức quyết đấu công khai với Thanh Bang. Bọn chúng vội vã tiêu diệt Thiệu Huy, nhất định là muốn ngăn cản cậu ta điều tra. Hoặc là Thiệu Huy đã biết được điều gì, đối phương không thể không bí quá hóa liều, giết người diệt khẩu.

Bất luận đáp án là gì, chuyện hôm nay là “lọt vào mai phục” chứ không phải “bị tập kích”. Đối phương đã sớm đợi ở đây, lọt qua tầng tầng canh gác của bến tàu mà đợi ở đây. Chỉ một nhát đã thành công rồi ung dung trở ra, ngay cả một cái xác cũng không để lại. Dựa vào đâu mà bọn chúng lại biết rõ hành tung của Thiệu Huy và địa hình của bến tàu như vậy? Dựa vào đâu mà bọn chúng có thể đến và đi tự nhiên như thế?

Lạ nhất là, cùng một ngày, gần như là cùng một giờ, Anh Đông cũng bị tập kích. Đây là chuyện thế nào chứ? Thiệu Huy và Anh Đông trước giờ vẫn không có quan hệ gì. Anh Đông lập kế hoạch xây trường đua; Thiệu Huy điều tra chuyện để lộ bí mật buôn lậu. Hai chuyện này vốn chẳng dính dáng gì đến nhau. Lẽ nào chỉ là trùng hợp sao? Hoặc là, người đối đầu với Anh Đông và kẻ địch của Thanh Bang vốn chính là một.

“Bật đèn lên!” Tả Chấn nói với phía sau. “Tra xem gần đây còn có dấu vết gì hay không.”

Đối phương chọn ngày trời mưa mà ra tay, cũng thật là mưu mô. Nhưng mặc dù bị nước mưa xối qua, cũng chưa chắc là không tìm được một chút manh mối nào.

Đèn sáng lên, ánh mắt sắc bén của Tả Chấn dừng lại ở một góc đường, nơi nước mưa đọng lại, trong vết máu bầm đen lóe lên một tia sáng. Đó là một ngón tay út bị đao sắc chặt đứt, bên trên còn đeo một chiếc nhẫn vàng. Tia sáng lúc này là do chiếc nhẫn này phát ra.

Tả Chấn đưa tay nhặt lấy nó, cẩn thận quan sát. Mặt cắt rất trơn tru, có thể thấy được lưỡi đao chặt đứt nó rất sắc bén, cũng rất mỏng. Mà ngoài rìa của nó, hình như có vô số vết nứt thật nhỏ, thật ra là vết răng cưa so le không đồng đều tạo thành. Đây là cây đao lưỡi cưa bên người Thiệu Huy!

Mà chiếc nhẫn vàng kia, hàm lượng vàng rất cao, chế tạo cũng rất tinh xảo, mặt nhẫn khắc một chữ “phúc”.

Trận chiến này, bắt đầu từ ngón tay bị đứt này. Đáy mắt Tả Chấn xẹt qua một tia u ám, giống như ánh mắt khát máu của một báo trước lúc săn mồi.

Hắn quay đầu, vẫy tay, A Tam lanh lợi ở phía sau liền bước qua. “Nhị gia có gì cản cản?”

Tả Chấn ghé vào tai anh ta nói nhỏ mấy câu rồi đứng dậy, vỗ vai anh ta, lại dặn một câu: “Nhớ kỹ, chuyện này nhất định phải trực tiếp nói với Thạch Hạo, bảo cậu ta đích thân làm. Cậu ta đã biết quy tắc của Thanh Bang, tìm được nội gian, không cần giữ lại người sống.”

“Dạ, Nhị gia.” A Tam trả lời, xoay người bước lên xe.

Xe đi rồi, Tả Chấn quay đầu lại, thản nhiên nói với Cao Trung: “Anh thiếu bị thương, tôi đi xem xem. Cậu ở bến tàu quan sát. Có tin tức gì thì lập tức phái người báo cho tôi.”

Mãi cho đến khi xe của Tả Chấn đi xa, anh ta mới hỏn hển nói với một đám thuộc hạ phía sau: “Các cậu còn ngăn người ra đó chờ cái gì, chờ chết sao? Các cậu không phát hiện sắc mặt vừa rồi của Nhị gia sao? Nếu không tìm được Huy ca, chúng ta từ trên xuống dưới đều phải nhảy xuống sông Hoàng Phố.”

Mấy trăm anh em ồ ạt tản ra bốn phía, Cao Trung ở tại chỗ thở dài, chỉ cảm thấy sau lưng đầy mồ hôi lạnh. Phòng vệ của bến tàu luôn rất nghiêm ngặt, đến buổi tối cũng kín như thùng sắt, rốt cuộc đối phương vào bằng cách nào? Chẳng lẽ thật sự có ma sao?

Nhị gia đã hạ lệnh, nếu lại xảy ra hỏn loạn gì, đầu của anh ta cũng nên mọc ở chỗ khác.

Trên xe, tài xế hỏi: “Nhị gia, vừa rồi anh nói đến chỗ Anh thiếu? Hiện nay Anh thiếu...”

Tả Chấn ngắt lời anh ta: “Đến giao lộ phía trước thì quay xe lại, đuổi theo chiếc xe vừa rời của A Tam. Bọn họ đi Tiểu Đông Môn, chỉ có một con đường, cậu theo xa xa, không cần quá gấp.” Lái xe ngạc nhiên, Nhị gia lại đang giở trò gì đây? Vừa rồi ở bến tàu, rõ ràng anh ta nói là đi thăm Anh thiếu.

Nhưng lái xe cho Tả Chấn nhiều năm như vậy, ít nhất anh ta cũng hiểu được, chuyện không nên hỏi thì tuyệt đối không hỏi nhiều. Nếu Nhị gia đã làm như vậy, đương nhiên có lý của anh ấy.

Bóng đêm dày đặc, đường phố vắng vẻ, mưa vừa mới tạnh. Hơi ẩm trong không khí ập vào người. Đường như trong âm u, nơi nơi đều có hơi thở nguy hiểm kỳ lạ.

Chiếc xe của A Tam chạy được nửa đường. Vừa đi qua một ngã tư, bỗng nhiên “két...” một tiếng, tiếng thắng gấp chói tai vang lên, nhất thời phá tan màn đêm tĩnh mịch. Một chiếc xe màu đen từ trong bóng đêm chạy ra, đứng lúc chận ngang trước xe của A Tam. Cửa xe vừa mở ra, đã thấy năm sáu bóng người nhảy xuống. Đồng loạt mặc áo mưa trùm đầu, đèn thấp vành nón, mặt che kín mít. Cũng không nói nhiều liền nhảy xuống, xách súng xả tới tấp.

Theo tiếng súng bất ngờ vang lên, kính xe hơi cũng vỡ vụn theo. Trong chiếc xe của A Tam có người gắng gượng chống trả, nhưng do bất ngờ không kịp đề phòng, hơn nữa ít không địch được nhiều, trong nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu văng khắp nơi!

Tiếng súng liên phen dừng lại, một dáng người thấp bé nhanh nhẹn đứng giữa những người đánh lén bước lên trước, kéo cửa xe của A Tam ra... Trong xe vốn chỉ có ba người, ngoại trừ A Tam đang cuộn mình run rẩy ở ghế sau ra, lái xe và một thành viên khác của Thanh bang đã bỏ mạng ngay tại chỗ.

Cả người A Tam cũng đầy máu, không biết là vừa rồi bị văng lên hay là bản thân cũng bị thương.

“Xuống xe!” Người thấp bé kia dùng súng chĩa vào ót A Tam. A Tam đã sợ tới mức ngất người. Đúng lúc này, người anh em Thanh Bang thoát nhìn đã mềm nhũn không còn hơi thở kia bỗng nhiên chụp tới như tên bắn, muốn đoạt cây súng trong tay người nọ. Người nọ cả kinh, nhanh chóng lùi ra sau một bước. Một tiếng súng vang lên, thành viên của Thanh Bang kia ngã ngửa về phía sau, sọ đã bị hấn bắn nát không chút lưu tình!

“Bảo mày xuống xe, rề rà cái gì?” Người nọ hấp tấp kéo A Tam xuống xe, hòng súng chĩa vào trán A Tam. “Tả Chấn kêu mày báo cho Thạch Hạo tin tức gì? Nói mau!”

Trên vai A Tam đã trúng một nhát đạn, máu tươi chảy xuống ào ào. Hơn nữa do sợ hãi nên chỉ biết run rẩy, không nói được lời nào.

“Nói thiếu một chữ, cũng đừng mong sống qua tối nay.” Tuy rằng không nhìn thấy gương mặt nhưng trong giọng nói đã đề thấp của người nọ hình như cũng có một chút run rẩy không nén được, để lộ vẻ căng thẳng của hắn.

Giọng của A Tam nhỏ đến mức không thể nghe thấy, ấp úng nói: “Nhị gia... Nhị gia nói...”

“Nói cái gì?!” Người nọ nhin không được mà đem lỗ tai kề sát lại.

“Anh ấy nói, Thanh Bang có nội gian. Chỉ cần tôi lên xe, cứ nằm sắp xống ở ghế sau, nghe thấy gì cũng không được động đây, tên nội gian kia sẽ tự động xuất hiện.” Giọng của A Tam bỗng nhiên thay đổi lạ kỳ. Từng chữ, từng chữ một, nói nhẹ như muỗi, lại vô cùng rõ ràng.

Người nọ nghe xong ngẩn ngơ. “Mày nói cái gì...”

Bỗng nhiên, phía sau vang lên tiếng súng dồn dập giòn tan, cắt đứt lời của hắn ta. Hắn ta bỗng nhiên cả kinh, xoay người lại. Chỉ thấy mấy đồng bọn phía sau đã ngã xuống hơn phân nửa, chỉ còn lại hai người đang hoảng hốt, luống cuống tay chân, cầm súng bắn loạn xạ. “Là ai! Ra đây!”

Trong bóng đêm tối tăm ẩm ướt, mưa bụi lẳng lẳng mịt mờ, ngay cả một bóng người cũng không có. Bốn chúng liếc mắt nhìn nhau một cái, đèn thấp vành nón, ba ánh mắt đều hoảng sợ như nhau. Đang ở lúc này, bỗng nhiên hai ánh đao sáng chói lướt qua từ góc tường đối diện, xẹt qua bầu trời đêm như sao băng... Không kịp tránh né, không kịp kêu lên sợ hãi, thậm chí không kịp chớp mắt, chỉ nghe thấy hai tiếng “phập” nhỏ vang lên, gần như là đồng thời. Bóng của ba người bỗng nhiên biến thành một.

Ngoại trừ tên dùng súng chĩa vào đầu A Tam đứng giữa, hai người khác đã ngã ngửa xuống. Giống như bị vật nặng gì đánh trúng, bay ngược ra xa ba thước, trên trán bất ngờ có thêm một con dao nhỏ cắm thật sâu vào trong đầu, chỉ còn chừa lại cán dao ở ngoài!

Hòng súng chĩa vào A Tam, không thể nén được mà run rẩy bầy. Cả mặt đất là người chết, mùi máu tươi nồng nặc sặc mũi. Chỉ còn lại có hắn và A Tam trước mắt là còn sống.

Con dao nhỏ kia, con dao rất quen thuộc kia... Hắn bỗng nhiên xoay người lại, khản cả giọng mà hét lớn một tiếng: “Ai?! Núp trong hang chuột thì là anh hùng hảo hán gì chứ, mau ra đây!” Vừa điên cuồng gào thét, vừa liên tục nã súng vào góc tường phía ánh dao xẹt qua vừa rồi... Nhưng trước mắt bỗng nhiên mờ ảo. Không đợi hắn thấy rõ, một màn máu đã bắn lên tung tóe.

Hoa mắt sao? Máu ở đâu ra? Hắn cúi đầu, không dám tin mà nhìn. Bàn tay phải vừa rồi còn cầm súng của mình giờ phút này đã bị một thanh đao khoằm ba tấc cắm xuyên qua!

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, một họng súng tối om từ từ lọt vào mắt hắn.

Lúc này, trên tay mới cảm thấy đau nhức. Trong nháy mắt, khi mồ hôi lạnh ào ạt tuôn ra, hắn nhìn thấy một gương mặt bình tĩnh, thanh thần, tuấn tú nhưng lại khiến cho người ta khiếp sợ.

“Nhị gia?!” Hắn thì thào, tuyệt vọng phát ra một tiếng rên rỉ. Giống như ngay cả chút sức lực cuối cùng cũng đã theo máu tươi tuôn trào mà chảy ra bên ngoài cơ thể chỉ trong nháy mắt này.

Cái mà giờ phút này hắn nhìn thấy, chính là người mà hắn sợ nhất, hận nhất, không muốn thấy nhất – Tả Chấn.

Tả Chấn vươn tay, vỗ nhẹ lên bờ vai của hắn giống như một người bạn cũ rất lâu rồi không gặp. “Nóng đến nổi đầu đầy mồ hôi còn đội mũ và khẩu trang làm gì? Có phải sợ tôi thấy mặt của cậu hay không?”

Hắn vừa thản nhiên nói, vừa tiện tay lấy mũ của người nọ xuống, rồi lại cởi khẩu trang của người đó.

Một gương mặt hơi nhăn nhó vì đau đớn cùng hoảng sợ lộ ra một cách rõ ràng. Mặt hắn ta đã sợ đến nổi xám như tro, râu quai nón đầy mặt chưa cạo, răng cửa hơi hô. Bởi vì sợ hãi cùng tuyệt vọng, hai con mắt cũng đều co lại thành một đường.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu là người của Thiệu Huy.” Tả Chấn ngấm ngấm khuôn mặt trước mắt. “Tên là... Hà Nhuận Sinh?”

“Được. Như vậy nói xem, là ai ép cậu?” Tả Chấn lạnh lùng, từng chữ, từng chữ một nói. “Là ai ép cậu bán đứng Thanh Bang, phản bội Thiệu Huy, tàn sát anh em của chính mình?”

Nòng súng của Tả Chấn chạm vào đôi mắt nhắm chặt của hắn ta. Thậm chí hắn ta có thể cảm giác được độ ẩm vương còn lại của nòng súng sau khi bắn viên đạn ra. Mà giọng nói bình tĩnh cùng khốc liệt của Tả Chấn lại đánh vào dây thần kinh sắp đứt vì căng thẳng của hắn ta: “Cậu không chịu nói lý do là gì sao?”

“Nếu nói ra, tôi còn chết nhanh hơn!” Hà Nhuận Sinh cắn răng một cái, nói ra ý định trong lòng. “Trừ phi Nhị gia chịu thả cho tôi một con đường sống!”

Ai cũng đều biết, tuy rằng Tả Chấn rất tàn nhẫn, nhưng chỉ cần là hắn đã nói ra, luôn luôn giữ lời.

Môi Tả Chấn từ từ nở một nụ cười lạnh. “Dám nói chuyện với tao như vậy. Hà Nhuận Sinh, xem ra tao thật sự coi thường mày rồi... Có điều, nếu mày cảm thấy tao sẽ cứ như vậy mà thả mày đi, vậy mày không khỏi quá ngây thơ rồi.”

Hắn nhìn chăm chăm vào Hà Nhuận Sinh mặt đã không còn chút máu. “Thiệu Huy chết ở trong tay mày, tao sẽ bàn điều kiện với mày sao?! Nói ày biết, nếu bây giờ mà cứ một phát bắn chết mày, vậy thì tao thật có lỗi với anh em của mình. Ở Thanh Bang không chỉ một hai năm, hắn là mày đã biết, tao muốn biết cái gì, muốn khiến mày mở miệng, ít nhất là có một trăm cách... Mỗi một cách đều khiến ày hối hận, tại sao không mau chóng chết đi.”

Cơ thể Hà Nhuận Sinh run rẩy kịch liệt. Hắn hiểu, đương nhiên hắn ta hiểu được, cách mà Thanh Bang đối phó với kẻ phản bội là gì, cách mà Tả Chấn buộc hắn phải mở miệng là gì! Một kẻ phản bội bán đứng anh em, rơi vào tay Tả Chấn là tương đương với rơi vào mười tám tầng địa ngục. Muốn sống đã là vạn lần không thể. Cho dù muốn muốn chết, bắt đầu từ giờ phút này, cũng sớm đã không phụ thuộc vào bản thân mình nữa.

Câu cuối cùng của Tả Chấn chậm rãi vang lên: “Từ giờ trở đi, chừng nào mày chịu mở miệng thì chừng đó tao ày được chết.”

Hắn vẫn bình thản như cũ, sắc mặt không đổi, nhưng cùng lúc với hắn từng chữ, từng chữ nói chuyện, tiếng “răng rắc” cùng tiếng kêu thảm thiết khi xương cốt bị vỡ vụn cùng vang lên. Khớp xương bả vai của Hà Nhuận Sinh bị hắn mạnh mẽ vặn nát!

“Nhị gia...” Một tiếng kêu thê lương mà tuyệt vọng bỗng nhiên vang lên, vang vọng trong bầu trời đêm lạnh lẽo và đen như mực.

.....

(Đọc chap này ta yêu Chấn ca ghê luôn đó! Chấn ca vô đối! Tức muốn chết, chả thấy tay nắm tay đâu cả! Grừ, các nàng đừng bảo ta lừa đảo nhé!)

16. Chương 10 Phần 1

Chương 10: Người muốn hỏi cưới em

Lạnh quá!

Cẩm Tú cuộn mình ở bên ngoài cửa Ninh Viên. Gần hừng đông, ngọn đèn sáng nhợt nhạt trên chiếc trụ ngoài cổng chiếu lên thân mình đang ngồi xổm tại một góc cửa nàng. Lạnh thấu xương, hơi ẩm tấp vào người. Trên người nàng chỉ có một chiếc váy khiêu vũ lúc chạy khỏi Bách Nhạc Môn – một chiếc váy dài bằng sa mỏng màu hoa mai, ngay cả cái áo choàng cũng không mang theo. Chiếc váy đã hơi ẩm ướt, mỏng manh dán vào trên người nàng.

Nàng đã lạnh đến nổi tê rần, ngoại trừ cứng đờ cùng đau nhức, gần như không còn cảm giác gì khác nữa.

Từ lúc Tả Chấn rời khỏi Thất Trọng Thiên, nàng về đây chờ. Không thể về Bách Nhạc Môn, nàng đã lo lắng muốn điên lên rồi. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Đường Hạo mang đến tin Anh thiếu bị thương, vậy bây giờ Anh thiếu đâu? Còn sống hay đã chết?

Đã hơn nửa đêm, lâu như vậy rồi, rốt cuộc Tả Chấn đi đâu, tại sao còn chưa về? Nếu ngay cả hắn cũng... Vinh Cẩm Tú, không nghĩ, không nghĩ nữa. Trong lòng giống như là một chảo dầu đang sôi, từng trận, từng trận lo lắng quẩn áy nàng, cơ thể lạnh đến nổi không ngừng run rẩy. Nhưng nàng không thể trở về, nàng phải đợi tin tức của Tả Chấn và Anh thiếu.

Ngay khi nàng chờ đến nỗi sắp hóa đá, chờ đến nỗi sắp bỏ qua tia hi vọng cuối cùng thì bỗng nhiên đầu gối truyền đến tiếng động cơ ô tô quen thuộc. Đèn xe sáng trưng chói mắt pha lại đây, chiếu lên gương mặt vừa mừng rỡ ngẩng lên của nàng.

Là, là xe của Tả Chấn! Cuối cùng hắn đã trở lại...

Cửa xe mở “cạch” ra, Tả Chấn gần như là thở gấp mà xuống xe. Vừa rồi khi vừa nhìn thấy, hắn còn tưởng rằng mình hoa mắt. Bóng người nho nhỏ cuộn thành một cục kia đúng là Cẩm Tú?! Nàng chạy tới chỗ này làm cái gì?

“Nhị gia!” Cẩm Tú vội đứng lên, cũng không ngờ hai chân cùng đầu gối của mình sớm đã lạnh đến nổi tê dại, vừa đứng lên liền ngã nhào về phía trước.

Tả Chấn lập tức đỡ lấy nàng, sự tiếp xúc cho thấy cánh tay của nàng lạnh lẽo đến thấu xương. Chân mày hắn lập tức cau lại. “Cô đợi ở đây bao lâu rồi?”

Răng của Cẩm Tú va vào nhau. “Mới... mới chốc lát thôi.”

Nàng còn nói dối. Sắp đông thành một tảng băng rồi mà còn! Tả Chấn cắn răng, một tay ôm lấy nàng, một tay cởi áo khoác của mình choàng lên vai Cẩm Tú, bao chặt nàng lại, lại tiện tay ôm nàng vào trong lòng mình. “Đi vào trước rồi nói sau.”

Đèn xe sáng trưng chiếu vào người bọn họ. Trên chiếc xe phía sau Tả Chấn, lái xe giật mình, há hốc mồm. Đây... đây là Nhị gia sao?! Đây là Nhị gia vĩnh viễn bình tĩnh lạnh nhạt, không bao giờ thể hiện tình cảm sao?

Cầm Tú ở trong lòng hần xấu hổ mà từ chối một chút. Nhưng hần ôm rất chặt, giống như là hoàn toàn không tính buông tay. Hơn nữa cái ôm này ấm áp không thể tưởng tượng được, mạnh mẽ và vững chãi khiến cho sự chờ đợi, lo lắng bất an của Cầm Tú trong cả đêm dường như được vỗ về trấn an chỉ trong nháy mắt.

Cầm Tú không nhìn được mà ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy cằm của hần. Trong một đêm, râu cũng bắt đầu mọc lún phún, làm hỏng hình tượng luôn luôn nhã nhặn lịch sự của hần, ngược lại thêm vài phần thô lỗ dững mãnh.

Vú Vương uể oải đứng lên đóng mở cửa, Tả Chấn vừa tiến vào đã căn dặn: “Đi nấu bát canh gừng trước đã.”

Vú Vương dụi dụi mắt. “Hả? Máy giờ rồi? Sao ngay cả cô Cầm Tú cũng đến đây...”

Tả Chấn ném Cầm Tú lên trên sofa, không nén được mà tức giận. “Cô chờ ở bên ngoài, không biết ấn chuông cửa sao? Thời tiết như thế mà cô lại mặc loại quần áo này chạy ra ngoài, rốt cuộc cô có đầu óc không hả?”

“Ai da! Cô vẫn chờ ở ngoài cửa sao?” Vú Vương nghe thấy, cũng sợ hãi theo mà than thở: “Cô Cầm Tú, không phải tôi nói gì cô, cũng không phải người ngoài, nếu cô nhớ Nhị gia, muốn gặp cậu ấy thì đi thẳng vào chờ là được, có gì phải ngượng ngùng mà lén trốn ở bên ngoài!”

Gương mặt tái nhợt vì lạnh của Cầm Tú bỗng nhiên ửng đỏ cả lên. “Vú Vương, bà hiểu lầm rồi, tôi và Nhị gia chỉ là, chỉ là...” Kiểu này phải nói thế nào mới phải đây. Nàng quay đầu lại, xấu hổ mà nhìn về phía Tả Chấn, tưởng rằng hần sẽ giải thích, ai dè lại bắt gặp ánh mắt chăm chú của hần.

“Cô và tôi chỉ là cái gì?” Tả Chấn thấp giọng hỏi, nửa như trêu chọc, nửa lại thật tình.

Cầm Tú bỗng nhiên không biết làm sao. Vú Vương đang hiểu lầm hần. Không chỉ có vú Vương, bên ngoài có bao nhiêu người đang tung tin đồn nhảm về quan hệ giữa nàng và hần. Đúng vậy, nàng khiêu vũ với hần ở Bách Nhạc Môn, cũng qua đêm tại Ninh Viên, nhưng sự tình không phải như người ngoài nghĩ. Nhị gia là Nhị gia, mà nàng chỉ là một vũ nữ của Bách Nhạc Môn mà thôi!

Sao hần lại không giải thích?

Cầm Tú trừng mắt nhìn Tả Chấn. Nhìn dáng vẻ của hần, dường như cũng không đem sự hiểu lầm này để ở trong lòng.

Tả Chấn chuyển mắt đi, thần nhiên đổi đề tài: “Cô nói trước đã, ở bên ngoài chờ cả đêm, lạnh đến như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cầm Tú á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, chờ cả đêm như một con ngốc, rốt cuộc nàng đang chờ cái gì?

Từ từ dời mắt từ mặt Tả Chấn lên trên người hần, không ngờ lại phát hiện, trên cổ tay áo của hần có một vết đỏ sẫm nhỏ xíu rất khó thấy... Là cái gì? Là vết máu?! Nàng kinh hô mà đứng lên, khấn trương cúi người xuống, bắt lấy cổ tay áo của hần. “Thứ màu đỏ này là cái gì? Từng chấm từng chấm nhỏ. Á, trên giày cũng có? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tả Chấn không nói một tiếng, nhìn nàng khấn trương lăng xăng mà quan sát hần từ trên xuống dưới, lăm lăm lầu bầu. Cuối cùng, nàng ngẩng đầu, trong ánh mắt đen láy kia chứa đựng thật nhiều lo lắng. Nàng lẩm bẩm: “Anh... anh không sao chứ.”

Ngực Tả Chấn se thắt lại. Nàng ở bên ngoài đông lạnh cả đêm là vì cái này sao chứ? Ánh mắt mê man của nàng, vẻ lo lắng thật nhiều kia là vì cái này sao?

Nhưng khoan đã. Sau khi thất thần trong chốc lát, Tả Chấn bỗng nhiên tỉnh lại. Hần không thể tái phạm sai lầm hoang đường như lần trước nữa. Sự lo lắng của Cầm Tú, hần là dành cho Anh Đông. Giống như

hôm nay, nàng ướt đầm cả người, đầu tóc nhỏ giọt mà vọt vào Thất Trọng Thiên, câu đầu tiên nói với hắn chính là: Nhị gia, anh phải cứu Anh thiếu.

Hoàn hồn lại, đè nén những rung động trong lòng, hắn gượng gạo hỏi Cẩm Tú: “Cô tới có phải vì muốn hỏi tin tức của Anh Đông hay không?”

Nàng sẽ trả lời thế nào? Đúng hay là không? Giờ khắc này, trong lòng hắn lại có chút hơi khấn trương, hơi mâu thuẫn. Hỏi ra khỏi miệng hắn mới cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Hắn mong Cẩm Tú sẽ trả lời thế nào. Chẳng lẽ hắn hi vọng Cẩm Tú không hề đặt sự sống chết của Anh Đông ở trong lòng sao chứ?

Cẩm Tú ngẩn ngơ. À, đúng rồi! Anh thiếu. Cuối cùng nàng cũng nghĩ tới, bản thân mình vì chờ đợi tin tức của Anh thiếu nên mới đến chỗ này. “Đúng vậy, đúng vậy.” Nàng gật đầu liên tục. “Bây giờ Anh thiếu ra sao rồi?”

“Cũng tạm. Trúng ba phát, nhưng cũng chưa trúng phải chỗ hiểm, cuối cùng giữ được tính mạng.” Hắn thần nhiên nói. “Bây giờ đại ca đang chăm sóc cậu ta. Cô yên tâm, rất an toàn.”

“Trúng ba phát?!” Cẩm Tú lại không nén được mà nhảy dựng lên. “Trúng ba phát đạn mà anh còn nói ‘cũng tạm’? Không được, tôi phải gặp anh ấy.”

Tả Chấn đùa cái gì chứ! Một người trúng ba phát đạn thì làm sao có thể “rất an toàn”? Cho dù là làm bằng sắt, e rằng cũng phải nát ra.

Tả Chấn không nhìn nàng. Trong lòng nổi lên một cảm xúc xa lạ, hình như là chua xót.

“Bây giờ Anh thiếu còn đang ở bệnh viện, khi trời sáng mới có thể qua đó.” Hắn đứng dậy, quay đầu bước ra ngoài. “Cô ở đây ngủ một lát trước đã, chờ tôi trở lại đón cô.”

“Anh vừa trở về đã muốn đi ra ngoài?” Cẩm Tú ngạc nhiên. “Sao còn phải... hắt xì!” Nàng chưa kịp nói xong, đã chạt vật đánh một cái hắt hơi.

Đúng lúc này, vú Vương bưng bát canh gừng nóng hằm hập bước vào, nhìn thấy nàng như vậy, vội vã buông canh gừng xuống, đưa chiếc khăn tay qua. “Cầm lạnh rồi! Nhìn quần áo trên người cô xem, đều ướt cả rồi...”

Tả Chấn dừng lại, không khỏi âm thầm thở dài một hơi. Thật là chịu thua Cẩm Tú. “Vú Vương, bà tìm cho Cẩm Tú bộ quần áo sạch sẽ để thay, bảo cô ấy uống canh gừng xong thì ngủ một giấc.”

“Thiệu Huy mất tích, bây giờ còn chưa biết tăm hơi, tôi vội đi tìm cậu ta.” Tả Chấn quay đầu lại. “Cô chỉ cần chờ ở chỗ này thì chính là đã giúp tôi rồi.”

Cẩm Tú dừng chân lại. Thiệu Huy, Thiệu Huy là ai? Bỗng nhiên nhớ tới người đàn ông mặc đồ đen gặp được vào sáng sớm hôm đó, khi từ Ninh Viên ra ngoài lần trước. Lạnh lùng, phờ phạc như tảng đá, ánh mắt lại rất ấm áp. Nhất định anh ta là người thân cận nhất của Tả Chấn, nếu không làm sao trong mắt Tả Chấn lúc này lại lo lắng đến vậy?

.....

Rạng sáng, biệt thự nhà họ Hường.

Trong thư phòng, một chiếc bàn bằng gỗ đàn hương rộng lớn, có hai người ngồi đối diện với nhau.

Tả Chấn chống tay lên trán. “Hà Nhuận Sinh đã khai rồi. Nó nói kẻ xúi giục là Liên Xuyên. Nó động tay động chân trên thuyền chở hàng lậu của Thiệu Huy, bị Liên Xuyên nắm được thóp cho nên dùng cái này để uy hiếp nó. Thạch Hạo đã bắt Liên Xuyên ngay trong đêm, bây giờ còn đang tra hỏi. Thằng nhóc này cũng rất cứng miệng, một mực chắc chắn chính nó bán đứng Thiệu Huy và Anh Đông.”

Hường Hàn Xuyên nhướn mày. “Cậu cho là nó chưa chịu nói thật?”

“Những lời nó nói, một chữ em cũng không tin.” Tả Chấn hơi cười khổ. “Hà Nhuận Sinh là người của Thiệu Huy, gây ra họa bị người khác nắm trong tay, cho nên bán đứng Thiệu Huy, cái này nói nghe tạm được. Nhưng trước giờ Liên Xuyên không tham gia mua bán bằng đường thủy, nó và Thiệu Huy thì có thể có thù

hắn gì mà mạo hiểm lớn như vậy, không thể không giết Thiệu Huy? Nếu nói là vì tham lợi, em thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc là lợi ích lớn cỡ nào mà khiến nó dám đối đầu với cả Thanh Bang.”

“Hơn nữa, Liên Xuyên thông qua Hà Nhuận Sinh, biết được hành tung của Thiệu Huy thì không khó. Vấn đề là làm sao nó có thể đối phó với Anh Đông? Nếu sau lưng không có người mua chuộc, cho dù nó có giết Anh Đông thì có thể được lợi ích gì?” Tả Chấn nói tiếp: “Em nghi ngờ sau lưng chuyện này không chỉ là một người mà là một thế lực. Có thể là mấy thế lực bắt tay nhau cùng chung mục đích. Anh tham gia tranh chức chủ tịch hội nhà buôn người Hoa; Anh Đông lập kế hoạch xây trường đua; bến tàu Trường Tam lũng đoạn vận chuyển đường thủy... Những thứ này đều có thể là ngòi nổ(*). Nhưng hiện nay thu thập được quá ít điểm đáng ngờ, manh mối lại rất mơ hồ, chúng ta không thể thần hồn nát thần tính mà giăng lưới khắp nơi, như vậy chỉ làm lãng phí sức lực, cuối cùng lại đứt dây động rừng.”

“Trong Thanh Bang có nội gián của bọn chúng, trước hết phải lôi ra đã, nếu không chúng ta làm gì cũng chỉ là uống phí...”

(*) Ngòi nổ: Ví với sự kiện làm bùng nổ vấn đề, hay giọt nước làm tràn ly.

Hướng Hàn Xuyên gật đầu. “Anh chờ tin tức của cậu. Chuyện này cứ giao cho cậu sắp xếp đi. Phía bên anh cũng sẽ tăng thêm người canh gác cẩn thận. Nếu cần hỗ trợ gì thì cậu cứ mở miệng.”

“Không sai, trước mắt, tất cả lực lượng của chúng ta đều chỉ có thể dùng để phòng bị.” Tả Chấn có chút dăm chiêu. “Hà Nhuận Sinh đã bị lộ, Liên Xuyên cũng rơi vào tay chúng ta. Tin tức này sẽ nhanh chóng rơi vào tai đối phương. Bọn chúng nhất định sẽ luống cuống, nói không chừng sẽ nhanh chóng có hành động gì đó. Bây giờ Liên Xuyên còn chưa chịu nói, nhưng em đoán nó cũng không chống đỡ được bao lâu nữa. Nếu sau lưng nó còn có người, em muốn xem xem nó còn có thể kiên cường tới khi nào.”

“Lúc anh đến bệnh viện thăm Anh Đông thì cũng thấy A Tam thân cận của cậu.” Hướng Hàn Xuyên mỉm cười. “Nghe nói, cậu đã dùng một cái kế. Cậu kêu A Tam trở về tìm Thạch Hạo chẳng qua là thả ra một miếng mồi, thật ra là muốn câu con cá Nhuận Sinh. Sau đó là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau(*)? Đúng là cậu! Nhưng làm sao cậu biết lúc ấy ở bến tàu còn có người của bọn chúng trong đó?”

(*) Nguyên văn “Đường lang bỏ thỉn, hoàng tước tại hậu”: bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau. Đây là câu chuyện về một con bọ ngựa đang chăm chú rình bắt con ve sầu ở phía trước mà không ngờ phía sau có chim sẻ muốn ăn nó. Chim sẻ cũng không ngờ phía sau nó còn có một người đang cầm ná bắn nó. Đại khái là muốn nói chỉ lo đối phó phía trước mà không ngờ phía sau có nguy hiểm.

Tả Chấn thần nhiên nói: “Bến tàu Trường Tam là địa bàn của em, cách bố trí canh phòng xung quanh đó em rất rõ. Nếu không có ai ở bên trong tiếp ứng, người ngoài muốn vào đánh lén, đó quả thực là chuyện cười. Về phần lúc ấy người này có còn ở bến tàu hay không thì em cũng không chắc chắn. Nhưng người mà bọn chúng muốn đối phó tuyệt đối không chỉ là mình Thiệu Huy, giết Thiệu Huy không phải mục đích cuối cùng. Nếu sự tình còn chưa đạt được, nhất định có người đang âm thầm quan sát phản ứng của em, nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của em... Rốt cuộc có người này hay không, và người này là ai, chỉ cần thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?”

Ý cười trong mắt Hướng Hàn Xuyên càng rõ. Anh ta nhìn người anh em kết nghĩa trước mắt của mình một cách tán thưởng. Năm đó bọn họ cùng nhau gây dựng sự nghiệp từ trong phong ba, nguy hiểm gì mà chưa từng gặp? Anh ta là người hiểu rõ tính tình của Tả Chấn nhất. Cho dù tình hình có xấu hay ngặt nghèo đi nữa, hắn cũng tuyệt đối không rối loạn. Thường thường, trong thời điểm đột nhiên gặp phải nguy hiểm, lúc người khác còn đang hoảng hốt lúng túng, hắn đã nhảy bén mà nắm được cơ hội lướt qua kia, biến bị động thành chủ động, xoay chuyển toàn bộ tình thế.

Cho tới giờ không có gì có thể đánh đổ được Tả Chấn. Hắn đủ tàn nhẫn, đủ chuẩn xác, tâm tư tỉ mỉ, thủ đoạn ngang trời.

Hướng Hàn Xuyên hỏi: “Có tin tức gì của Thiệu Huy chưa?”

Trên mặt Tả Chấn lướt qua một chút lo lắng. “Còn chưa có... Em đã thông báo cho tất cả các bang phái rồi. Người của ai tìm được cậu ta trước, bảo vệ sự an toàn của cậu ta thì coi như Tả Chấn em nợ người đó một ân tình.”

Hướng Hàn Xuyên nghe vậy cũng không khỏi ngẩn người ra. Tả Chấn nói rất bình thản, nhưng sức nặng của những lời này, thật sự không tầm thường chút nào. Một món nợ ân tình với Tả Chấn? Cái này tương đương với nhà cao cửa rộng, ngựa xe rục rỏ. Cũng tương đương với một chỗ dựa vững chãi, cơ hội thăng quan phát tài. Hề là người trong giới này, ai lại không động tâm?

“Chẳng lẽ bên phía người của chúng ta còn chưa có tìm được chút manh mối nào?” Hướng Hàn Xuyên hỏi.

“Không thể nói không có chút nào.” Tả Chấn nói “Lúc Thiệu Huy gặp chuyện không may, trời đang mưa rất to. Người mà đối phương phái ra tuyệt đối không phải là tay mơ, rút lui rất sạch sẽ. Ngoại trừ một chút vết máu, gần như không để lại chút gì cả. Lúc em chạy tới bến tàu, chỉ tìm được một ngón tay bị đứt và một chiếc nhẫn. Bây giờ Đường Hải đang điều tra, không bao lâu nữa sẽ có tin tức.”

Hướng Hàn Xuyên gật gật đầu, đứng lên. “Chúng ta sẽ xem xét sau. Bây giờ cũng chỉ có thể lấy tình chế động. Anh lo cho Anh Đông, đang muốn tới bệnh viện một chuyến, cậu cũng đi cùng đi? Có lẽ nó đã tỉnh lại, có thể đang nhớ lại tình hình lúc đó.”

Tả Chấn trả lời: “Được, em về đón Cẩm Tú cùng đi.”

“Cẩm Tú? Vinh Cẩm Tú?” Hướng Hàn Xuyên bất ngờ mà quay đầu lại. “Là người lần trước anh gặp ở Bách Nhạc Môn sao? Nghe nói cô ấy là em gái của Minh Châu, cũng không biết Anh Đông tìm được cô ấy ở đâu. Minh Châu không chịu nhắc đến, anh cũng không tiện hỏi nhiều.”

Tả Chấn nói: “Cô ấy từ Trấn Giang đến Thượng Hải tìm Minh Châu mới gặp được Anh Đông.”

Tả Chấn chỉ nói qua loa: “Cô ấy vẫn luôn thích Anh Đông.”

Hướng Hàn Xuyên lại hơi trầm ngâm: “Nhưng Anh Đông chưa từng nhắc tới trước mặt anh... Có điều anh nghe nói, gần đây nó và Vinh tiểu thư thường xuyên cùng nhau vào vào ra ra.”

Tả Chấn không nói gì nữa.

“Hút thuốc đi.” Hấn lấy hộp thuốc lá bằng bạc từ trong lòng ra, rút một điếu đưa cho Hướng Hàn Xuyên.

“À, đúng rồi.” Tả Chấn hoàn hồn, cũng nhịn không được mà nở nụ cười một chút, đem thuốc ngậm vào trong miệng, lại sờ tới sờ lui khắp các túi trên người.

“Bật lửa ngay tại trên bàn.” Hướng Hàn Xuyên nhướng mày, nhìn hấn. “Chấn, không phải hai ngày nay cậu quá mệt mỏi đấy chứ, sao tinh thần lại ngơ ngẩn như vậy?”

.....

Hấn ngẩn ngơ không phải vì mệt. Bây giờ là lúc nào, bên ngoài còn có bao nhiêu việc chờ hấn đi làm? Có mệt hơn nữa hấn cũng phải lấy lại tinh thần. Nhưng, nhớ tới Cẩm Tú, hấn liền phân tâm.

Trên mặt Hướng Hàn Xuyên hiện lên một nụ cười sâu xa. “Anh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của cậu. Có liên quan đến Vinh Cẩm Tú sao?”

“Em hơi mệt thôi.” Tả Chấn làm như không nghe thấy anh ta nói cái gì, đứng lên mặc áo khoác vào. “Anh đến chỗ Anh Đông xem sao trước đi, em về đón Cẩm Tú rồi lập tức qua đó.”

“Bây giờ Cẩm Tú đang ở chỗ của cậu sao?” Hướng Hàn Xuyên hỏi lại, trong giọng nói rõ ràng có ý xấu xa. “Anh nghe nói, từ trước đến giờ Tả nhị gia chưa từng mang phụ nữ về qua đêm ở Ninh Viên.”

Chuyện này có chút thú vị đây. Rốt cuộc Vinh Cẩm Tú là phụ nữ của ai? Tả Chấn hay Anh Đông?

“Em đi trước.” Đương nhiên Tả Chấn biết anh ta muốn nói cái gì, không cho anh ta có cơ hội truy hỏi, lập tức chạy là thượng sách.

Tả Chấn không thể ngờ được, vừa về đến đã nghe vú Vương nói Cẩm Tú thật sự ngã bệnh.

Nàng mắc mưa, lại đông cứng cả đêm. Hơn nữa lại đột nhiên bị kinh hãi, lo lắng, nóng ruột. Chắc là rốt cuộc không chịu đựng nổi nữa.

Lúc Tả Chấn về tới Ninh Viên, nàng còn đang mê man, hơn nữa lại sốt cao. Vú Vương sốt ruột đến nỗi rời cả lên. “Nhị gia, cậu đã trở lại rồi, tôi đang không biết phải làm sao đây. Lúc cô ấy nằm xuống vẫn nói chuyện vui vẻ cơ mà. Vừa rồi tôi qua đây gọi cô ấy mới phát hiện cô ấy nóng đến bỏng cả tay, người thì mơ màng màng.”

Thời tiết tháng mười hai, mưa lớn như vậy, nàng lại mặc một chiếc váy khiêu vũ chạy ra ngoài, thảo nào mà phát sốt.

Tả Chấn cúi đầu. Quả nhiên, chân Cẩm Tú đã sưng tấy cả lên, còn có mấy vết thương đang kết lại.

Nhớ tới lúc ở Thất Trọng Thiên, khi vừa nhìn thấy nàng thì váy áo ướt đầm, đầu tóc nhỏ giọt, chân trần mà đứng ở cửa. Nhớ tới câu nói đầu tiên của nàng: Nhị gia, anh phải cứu Anh thiếu. Nhớ tới lúc ra cửa, vừa quay đầu lại, nàng đuổi theo tới cửa, nói: Bên ngoài trời tối, Nhị gia phải hết sức cẩn thận.

Trong nhất thời, trong lòng hơi hơi đau đớn, vô hạn chua xót.

Nàng lo cho Anh Đông sao? Lo lắng đến cỡ nào, gấp gáp đến cỡ nào mà lại khiến nàng không tiếc mạo hiểm dầm mưa, ngay cả giày cũng không nhớ mà mang, liền từ Bách Nhạc Môn chạy đến!

“Bà chăm sóc cho Cẩm Tú, đắp khăn lạnh cho cô ấy, lát nữa sẽ dễ chịu hơn một chút.” Tả Chấn dặn vú Vương. “Tôi ra ngoài mời bác sĩ về. Nếu Đường Hải tới tìm tôi, bảo cậu ấy ở dưới lầu chờ một chút.”

“Nhị gia, tôi nấu cháo hạnh nhân, cậu ăn bát cháo trước đã rồi hãy đi...” Vú Vương đuổi theo tới cửa thì thấy Tả Chấn đã khởi động xe.

“Tôi không có thời gian.”

Lúc Cẩm Tú tỉnh lại, ngoài cửa sổ tối đen, đầu giường chỉ có một bóng đèn nhỏ sáng dịu dịu.

Vú Vương đang tựa vào đầu giường ngủ gà ngủ gật. Không đúng, dường như nàng cảm thấy mình đã ngủ thật lâu, sao trời vẫn chưa sáng? Tả Chấn đâu, hẳn cũng chưa về sao?

Đầu đau muốn nứt ra, miệng lưỡi khô khốc, hơn nữa cả người không có chút sức lực nào. Cẩm Tú từ từ ngồi dậy, muốn lấy ly nước trên bàn, lại thấy bên cạnh cái ly có mấy gói thuốc.

“A, cô tỉnh rồi sao?” Vú Vương bị động tác của nàng làm bừng tỉnh. “Có đỡ hơn chút nào không?”

Cái gì mà đỡ hơn chút nào không, bà ấy có ý gì? Cẩm Tú sờ vào đầu mình. “Tôi... bị sao vậy?”

Vú Vương thở dài. “Cô phát sốt đến lú lẫn rồi. Mình bị bệnh cả một ngày lại còn không biết?”

“Cái gì?” Cẩm Tú cả kinh, nhìn sắc trời bên ngoài. “Tôi đã ngủ cả một ngày? Bây giờ là giờ nào? Không xong rồi, Nhị gia nói phải về đón tôi cùng đến bệnh viện thăm Anh thiếu...”

Nàng làm sao vậy, sao lại có thể ngủ được vào thời điểm này! Anh thiếu còn chưa biết sống chết, nàng lại ngủ ở trên giường của Nhị gia!

“Uống thuốc trước đã.” Thấy Cẩm Tú nghiêng người muốn xuống giường, vú Vương vội vã đè nàng lại. “Bác sĩ đã tới khám, nói cô bị cảm lạnh rất nặng, trong hai ngày không thể ra ngoài.”

“Nhưng sao tôi có thể nằm ở đây được chứ?” Cẩm Tú ảo não. Ngay tại thời điểm này, nhất định Tả Chấn bận đến nỗi sút đầu mẻ trán. Nếu nàng lại ở chỗ này, chỉ có thể mang thêm phiền phức tới cho hắn.

Vú Vương nói: “Nếu cô đi thì Nhị gia càng lo lắng hơn. Lúc gần đi, cậu ấy đã dặn đi dặn lại tôi phải chăm sóc cô cho tốt.”

Cẩm Tú ngẩng đầu. “Nhị gia có trở về sao?”

“Đương nhiên. Vinh tiểu thư, cô ngủ cả một ngày nên không biết gì cả. Nhị gia đã đi đi về về mấy lần. Đầu tiên là đi mời bác sĩ, sau đó là về đưa thuốc, cậu ấy rất lo lắng cho cô.” Vú Vương nói. “Bây giờ thì tốt rồi, cô cũng đã tỉnh lại. Đừng trách tôi lắm miệng, thật ra... Vinh tiểu thư, cô chỉ cần nằm ở chỗ này, Nhị gia sẽ bớt đi một phần lo lắng.”

Cẩm Tú trở nên im lặng.

Có lẽ vú Vương nói đúng. Bây giờ cho dù nàng đi ra ngoài thì có thể làm được gì? Gặp Anh thiếu thì thế nào? Không chỉ là không thể giúp Tả Chấn, còn có thể thêm phiền phức cho hắn.

“Nào, ở đây có cháo hạnh nhân, cô ăn một chén lót dạ trước đã, tôi đi nấu mì cho cô ăn.” Vú Vương đưa cháo vào trong tay nàng. “Vốn định hầm cháo cho Nhị gia, từ lạnh đến nóng, từ nóng lại lạnh mấy lần, cậu ấy cũng chưa ăn một ngụm.”

17. Chương 10 Phần 2

Cẩm Tú nhận lấy chén cháo, trong lòng rồi thành một đồng.

Dưới tình hình hiện nay, trong trong ngoài ngoài không biết có bao nhiêu chuyện đang chờ Tả Chấn lo liệu. Ngay cả thời gian ngồi xuống ăn miếng cơm, chớp mắt một lát đều không có. Nhưng bởi vì nàng, hắn còn phải phân tâm đi đi về về mấy lần.

Đang suy nghĩ, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến tiếng động cơ ô tô, Cẩm Tú vội vàng đứng dậy.

Vú Vương cũng kém rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài. “Có phải Nhị gia đã trở lại hay không?”

(ND: Có lẽ bữa giờ các bạn cũng thắc mắc tại sao chương này lại không có tên. Lí do đơn giản là vì Mon chưa thể dịch được nó sao cho hay!

Đó là vì tiêu đề của chương này là một câu thơ trong Kinh Thi, viết theo ngôn ngữ cổ nên rất khó hiểu. Không phải là người Trung Quốc hay không biết Kinh Thi thì rất khó mà dịch được. Mon tìm tòi thì mới biết nó là một câu thơ trong bài Phiếu hữu mai trong Kinh Thi.

Đây là bài thơ, ai thích thì tìm hiểu

[pham-asset /muaban_thongtin.php?l=vn&mode=n&sc=0&n=7348](http://pham-asset/muaban_thongtin.php?l=vn&mode=n&sc=0&n=7348)

[www.luongsonbac /thidan/index.php?do=noidung&bid=7559](http://www.luongsonbac/thidan/index.php?do=noidung&bid=7559))

.....

Quả nhiên, người đến là Tả Chấn.

Hắn vừa trở về liền đi thẳng lên phòng Cẩm Tú, cởi áo khoác lông cừu màu đen ném lên trên ghế, vừa vào đã hỏi: “Cẩm Tú tỉnh chưa?”

“Vinh tiểu thư đỡ hơn nhiều rồi.” Vú Vương đáp.

Cẩm Tú yên lặng nhìn hắn. Trên người hắn là áo sơ mi trắng, áo lót tối màu, caravat đã kéo lỏng ra, trên tóc còn đầm hơi nước ẩm ướt ở bên ngoài. Hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi, hai mắt đã đầy vằn đỏ, liếc mắt một cái liền nhận ra được vẻ mệt mỏi của hắn.

Tả Chấn lau mặt, ngồi xuống ở bên giường. “Tôi đã đi xem Anh Đông, cậu ấy rất tốt, đã tỉnh lại rồi. Phỏng chừng vài bữa là có thể phục hồi như cũ. Cô không cần lo lắng.”

Cẩm Tú chỉ cười cười, nhưng lại cảm thấy trong lòng vừa ấm áp, vừa chua xót. Nhất thời không phân rõ là cảm xúc gì.

Hắn quan tâm tới nàng như vậy. Vừa về đến liền vội vàng nói tin tức của Anh thiếu cho nàng biết. Hắn vội vã muốn làm cho nàng an tâm. Nhưng, làm sao hắn có thể hiểu được, ngay từ lúc nhìn thấy hắn, nàng đã rất yên lòng.

“Anh không mệt sao?” Cẩm Tú nhìn hắn. “Tôi đã không sao rồi. Anh đã bận cả hai ngày, còn không mau đi nghỉ ngơi.”

Tả Chấn mỉm cười. “Tôi không ngủ được.”

Hắn đưa tay sờ trán Cẩm Tú, thăm thử dài nhẹ nhõm. Đờ hơn nhiều rồi, đã không nóng thế nữa .

Tim Cẩm Tú đập thình thịch một tiếng, nhảy lên mạnh mẽ. Không biết tại sao bỗng nhiên hi vọng bàn tay của Tả Chấn có thể dừng lại trên trán nàng lâu hơn một chút. Nàng thế nhưng lại nghĩ như vậy? Mặt Cẩm Tú bỗng nhiên đỏ lên.

“Anh Đông xảy ra chuyện, Sư Tử Lâm và Bách Nhạc Môn cũng không an toàn, tạm thời cô sẽ ở chỗ này.” Tả Chấn đứng lên. Thật ra hắn cũng biết chẳng qua là mình đang lấy cớ. Bên ngoài không an toàn, nhưng sao không thấy hắn đem người của ngân hàng, bến tàu, Bách Nhạc Môn giấu trong Ninh Viên. Vì sao chỉ giữ một mình Vinh Cẩm Tú lại?

Ở trong lòng của hắn, căn bản là không muốn Cẩm Tú trở lại Bách Nhạc Môn.

Thật ra có đôi khi ngay cả chính hắn cũng không hiểu được vì sao. Cũng không phải hắn chưa gặp được người tốt hơn Cẩm Tú. Luận ngoại hình, luận thân thể, luận thông minh, luận dịu dàng, Cẩm Tú tuyệt đối không phải là người xuất sắc nhất. Nhưng hắn giống như bị ma nhập, cứ khăng khăng chỉ thích nhìn một mình nàng.

Hắn cũng biết cuối cùng Cẩm Tú sẽ trở về bên cạnh Anh Đông. Cho tới nay, tránh hắn cũng tránh rồi, né cũng né rồi, nhưng tất cả đều vô dụng. Thôi được rồi, cho dù trong lòng nàng vẫn nghĩ tới người khác, hắn cũng muốn giữ nàng lại bên cạnh, lâu được chút nào hay chút vậy.

.....

Hôm sau, tại bến tàu Trường Tam.

Đường Hải đứng trước mặt Tả Chấn, đang kỹ lưỡng báo cáo kết quả mà hai ngày nay không ngừng tra xét.

“Nhị gia, em đã làm theo sự căn dặn của anh, điều tra chiếc nhẫn kia, là do hiệu vàng Mao Kí làm ra. Loại nhẫn có chữ phúc này bọn họ chỉ bán ra bốn chiếc, còn ghi lại trong sổ. Thời gian mua là từ giữa năm ngoái đến cuối năm. Trong đó gồm Chu lão gia ở ngoại thành phía nam mua khi mừng thọ; một chiếc khác là do vợ bé của sở trưởng Lí bên sở quản lý muối tặng cho ông ta. Một chiếc nữa được một thương nhân hàng da ở Đông Bắc mua đi, hiện tại chưa tra ra chỗ nào. Chiếc cuối cùng, vốn là được cậu chủ của Cẩm Giang Xuân mua, sau đó Cẩm Giang Xuân phá sản. Để trả nợ nên đã thế chấp cho hiệu cầm đồ.”

“Nhẫn của Chu lão gia và sở trưởng Lí đều còn chứ?” Tả Chấn trầm ngâm một chút.

“Dạ còn. Còn một chiếc e là đã ở Đông Bắc xôi, rất khó tra ra được. Theo em thấy chiếc cuối cùng rất có khả năng là chiếc mà Nhị gia muốn tìm. Nhưng... biên lai cầm đồ đã quá hạn, bây giờ đã bị hiệu cầm đồ chuyển qua tay người khác rồi. Rốt cuộc rơi vào tay ai thì còn chưa tra ra kết quả.”

Tả Chấn nhíu mày. “Vậy còn tung thích của Thiệu Huy thì thế nào?”

“Vẫn... chưa tìm được.” Đường Hải dè dặt mà trả lời. “Nhưng thưa Nhị gia, chúng ta đã lục khắp mỗi một tấc đất xung quanh đây, như vậy mà còn tìm không ra tung tích của Huy ca, ít nhất có thể suy đoán, bây giờ anh ấy vẫn còn sống.”

Tả Chấn không hỏi nữa, chỉ quay đầu hỏi Thạch Hạo bên cạnh: “Cậu thẩm vấn Liên Xuyên hai ngày rồi, có kết quả chưa?”

Mặt Thạch Hạo không khỏi đỏ lên. “Thằng chó đó cắn răng chết cũng không chịu nói. Bây giờ chỉ còn một hơi thở. Em sợ giết chết nó rồi lại làm hỏng chuyện của Nhị gia.”

Sắc mặt Tả Chấn hơi sa sầm lại. “Giữ mạng của nó, tôi còn dùng đến.”

Thạch Hạo thấp giọng trả lời: “Dạ, Nhị gia.”

“Liên Xuyên bán mạng như vậy, không phải là vì tiền.” Tả Chấn nói. “Cậu đi tra xem gần đây nó thường đi nơi nào, gặp những ai. Đến lúc này mà nó còn không chịu nói thật, có thể thấy nhất định quan hệ giữa nó và người phía sau không nhẹ.”

“Dạ.”

Thạch Hạo đi tới cửa, Tả Chấn lại gọi anh ta lại: “Mang thêm vài người nữa, hành động phải cẩn thận. Bây giờ Thiệu Huy còn chưa có tin tức, đừng để tôi biết cậu lại xảy ra chuyện gì nữa. Điều vài người tới cho Sáu mặt rõ. Mấy người các cậu, tốt nhất là đừng ra ngoài một mình.”

Bố trí đề phòng đã hết sức chặt chẽ, tất cả các nơi đều canh gác nghiêm ngặt, tất cả mọi người đã về đúng vị trí nhưng Tả Chấn vẫn loáng thoáng cảm thấy bất an. Đường như đã quên mất khâu nào đó rất quan trọng mà chưa nghĩ ra được. Rốt cuộc là ở đâu?

“Nhị gia, lần trước anh căn dặn sai người theo dõi Trầm Kim Vinh. Nhưng anh em được phái đi hai ngày nay hồi báo, bên kia vẫn không có động tĩnh gì. Hiện nay bên tàu cũng cần thêm người, có cần rút người về hay không?” Đường Hải cắt đứt mạch suy nghĩ của Tả Chấn.

“Tiếp tục theo dõi.” Tả Chấn nói. Tuy rằng hẳn không thể khẳng định Anh Đông gặp chuyện không may có liên quan đến chuyện trường đua. Nhưng vào thời điểm này, cho dù là một chút khả năng cũng không thể bỏ qua. “Hai ngày nay cậu cũng mệt mỏi rồi, đi về ngủ một giấc đi. Phía tôi còn có người khác lo.”

“Dạ, Nhị gia.” Đường Hải trả lời rồi đi ra.

.....

Sắc trời tối dần. Tả Chấn trầm mặc ngồi trên chiếc ghế dựa rộng lớn. Vẻ mặt sâu xa như một cái giếng mà tất cả mệt mỏi cùng âu lo đều chìm xuống chỗ sâu nhất của đáy giếng.

Cơ nghiệp nhiều năm qua của Thanh bang, sự sống chết của vô số anh em, trọng trách nặng nề này đang đặt trên vai hắn. Vào lúc này, hắn phải đứng vững hơn ai hết, nhìn xa hơn ai hết, suy nghĩ chu đáo hơn ai hết. Một chút cũng không thể lơ là... Hai bên ngoài sáng trong tối giằng co đã hết sức căng thẳng. Chỉ cần sai nửa bước, sẽ phải trả cái giá là máu chảy đầm đìa.

Bóng tối trong phòng ngày càng đen, lò sưởi đã tắt hết, chỉ còn lại có vẻ trống vắng cùng lạnh lẽo.

Tả Chấn nhắm hai mắt lại. Bên ngoài vẫn là một Thượng Hải vàng son rực rỡ, xa hoa truy lạc như trước. Đêm như rượu, gió như mật. Hắn vẫn có thể tiêu tiền như nước, mua rượu chuốc say, làm cho tiếng hoan hô ồn ào náo nhiệt vây quanh mình. Nhưng vào giờ này, phút này, bỗng nhiên chỉ cảm thấy vô cùng ngán ngẩm, nỗi cô đơn như hình với bóng. Hắn đã không còn lòng dạ nào mà đi che giấu nữa.

Cửa được lén lút mở ra một khe hở, bóng quần áo lác lác, là một dáng người yếu điệu.

Tả Chấn không động dậy, cũng không có mở mắt, chỉ cảm thấy gần hai má mình truyền đến từng hơi thở ấm áp, giống như là có người đang ở sát bên chăm chú mà nhìn hắn. Sau đó, một cái áo choàng mềm mại nhẹ nhàng phủ lên trên người hắn.

Hắn đang ngủ sao? Cẩm Tú nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh Tả Chấn, hai tay chống tay vịn của ghế, nín thở mà nhìn dáng vẻ của hắn. Bóng đen bao phủ sự im ắng bên trong căn phòng. Ngoài cửa sổ, một bóng đèn nhỏ nhẹ nhàng tỏa sáng, chiếu lên một bên mặt anh tuấn mà có phần mệt mỏi của Tả Chấn.

Cẩm Tú lặng lẽ nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Chưa từng quan sát hắn gần gũi và lặng lẽ như vậy. Mỗi lần ở Bách Nhạc Môn, giữa hắn và nàng dường như đều bị ngăn cách bởi vô số tiếng người lộn xộn. Còn nhớ lần đầu tiên gặp Tả Chấn ở trước cửa nhà Minh Châu. Lạnh nhạt như vậy, xa cách như vậy, giống như là ngăn cách bởi nước non vạn dặm. Ai có ngờ giờ khắc này lại gần gũi hắn đến thế? Gần sát ngay tại trước mắt nàng, ngay tại trong lòng nàng. Gần đến mức chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm vào đôi mày rậm anh tuấn của hắn, cái mũi cao thẳng của hắn... Mặt Cẩm Tú bỗng nhiên nóng và đỏ lên trong bóng tối. Nhất định là nàng điên rồi nên mới có thể không biết xấu hổ mà nhìn lên một người đàn ông như vậy!

Cẩm Tú nhanh chóng đứng lên, xoay người muốn bước đi. Nếu không nhanh chóng rời khỏi đây, nàng lo là bàn tay đáng bị chặt đi của mình sẽ sờ lên mặt Tả Chấn mất.

Nhưng cánh tay phải bỗng nhiên cứng lại, cả người Cẩm Tú bất ngờ không kịp né mà bị kéo trở lại. “Nhìn nửa ngày trời, còn chưa trả thù lao mà đã muốn đi sao?” Đôi mắt đen sâu thẳm, như cười mà không cười của Tả Chấn đã ở ngay trước mắt nàng.

Hắn, hắn, hắn... căn bản là không có ngủ?! Hắn luôn biết nàng ở trong này nhìn trộm hắn? Cẩm Tú ngăn người, hận không thể đốt mình thành khói ngay tại chỗ, tan biến vào trong không khí.

Thật là... không còn mặt mũi nào nữa rồi!

“Lại đây.” Tả Chấn nâng gương mặt đỏ bừng vẫn vùi vào trong ngực mình của nàng lên. “Sao cô biết tôi ở chỗ này?”

Cẩm Tú vẫn không dám nhìn hắn, ấp úng trả lời: “Hôm nay... Đường Hải nói anh bận, không về nhà. Tôi đem áo khoác đến cho anh... Không phải tôi muốn đến, tại vú Vương nói lúc anh ra ngoài thì không có mặc áo khoác... Vừa rồi gặp Lục ca ở bên ngoài, anh ta nói anh ở trong này.”

Thì ra là Sáu mặt rỗ đưa nàng đến đây. Tả Chấn không khỏi lóe lên một nụ cười nhẹ. Trong mấy người thường xuyên ở bên cạnh hắn thì Thạch Hạo thật thà chất phác và Sáu mặt rỗ cẩn thận tỉ mỉ là quen với Cẩm Tú nhất. Hắn chưa từng nói gì, cũng rất ít nhắc tới tên Cẩm Tú ở trước mặt bọn họ. Nhưng ngoại trừ cô bé Cẩm Tú bề ngoài thông minh bên trong ngốc nghếch trước mắt này thì những người đi theo hắn ra vào Bách Nhạc Môn, có ai lại không nhận ra, hắn vì nàng mà phá lệ hết lần này tới lần khác, vì nàng mà không khống chế được rất nhiều lần?

Cẩm Tú ngây thơ hay là ngốc nghếch đây? Lẽ nào nàng thật sự cho rằng hắn sẽ hào phóng đến mức tùy tiện tặng quần áo trang sức ột cô gái, sẽ tùy tiện ra tay với người khác vì một cô gái. Thậm chí ăn no không có việc gì làm nên mang một cô gái uống say về chỗ mình ở để hầu hạ cô ta sao?

Vì Cẩm Tú, dường như hắn đã mất sạch uy nghiêm ở trước mặt bọn thuộc hạ như Thạch Hạo, Đường Hải, Sáu mặt rỗ, mà nàng từ đầu tới đuôi lại toàn tâm toàn ý muốn hắn hỗ trợ để lấy lòng Hướng Anh Đông! Câu chuyện cười này, hắn thật sự không muốn diễn tiếp nữa.

.....

(Chap sau là gạo nấu thành cơm! hehe!)

Tả Chấn đứng dậy, chiếc áo khoác lông chồn kia nhẹ nhàng rơi xuống. Cẩm Tú vội và khom người xuống nhặt. Nhưng cánh tay lại bị nắm chặt trong tay Tả Chấn, nàng không thể động dậy một chút.

“Áo, áo khoác.. rớt..” Mắt Cẩm Tú nhìn chằm chằm xuống đất, không dám ngẩng đầu lên. Cẩm xúc xa lạ hết sức căng thẳng trong không khí đã nồng đến mức sắp khiến cho người ta ngạt thở. Ai da, lòng dạ rồi bởi!

Tại thời điểm mà hắn cô đơn nhất, mệt mỏi nhất, cần một người ở bên cạnh nhất thì nàng xuất hiện bên cạnh hắn. Giống như trong sóng to gió lớn mà gặp được một chiếc thuyền vẫy. Giống như là một bầu rượu giải đi nỗi sầu của hắn. Dùng đôi tay dịu dàng ấm áp của nàng gạt đi vẻ lo lắng giữa đôi mày của hắn.

“Sao người đến lại là cô chứ!” Hắn lẩm bẩm.

“Hả?” Cẩm Tú bị hắn hỏi đến mức mơ hồ. Tại sao người đến là cô? Có ý gì chứ?? Giương mắt lên liền bắt gặp đôi mắt gần trong gang tấc của hắn. Ba phần mâu thuẫn, ba phần kiềm nén, ba phần dịu dàng chưa xốt... Tất cả, tất cả đều trở nên yên lặng trong giây phút này. Cẩm Tú chỉ cảm thấy thân mình cứng đờ, liền bị ôm vào trong một lồng ngực ấm áp mà vững vàng.

Cách một tầng áo khoác thô ráp, Cẩm Tú nghe thấy tiếng tim đập của hắn một cách rất rõ ràng, giống nhau dán ngay tại bên tai nàng. Hắn ôm rất chặt, dường như muốn nhét cả người nàng vào ngực mới cam tâm. Kỳ lạ là hơi thở thoang thoang vị thuốc là của hắn quen thuộc đến thế, quen thuộc làm cho nàng yên tâm ngay lập tức. Quên đi hoảng sợ, cũng không giây giũa... Sao có thể như thế! Cái ôm này làm cho nàng cam tâm trầm luân như vậy!

Giấc mơ kia, không phải là mộng.

Cẩm Tú mơ hồ nhớ tới cái đêm say rượu ở Ninh Viện hồi đó, thì ra cái cảm giác này là thật.

Giữa lúc mê man, Cẩm Tú cảm thấy có một bàn tay nâng gáy của nàng lên, mà một cảm giác mềm mại, ấm áp xa lạ dọc theo cái trán, đôi mắt cùng hai má, hôn đến đôi môi của nàng. Hắn đang hôn nàng. Nhưng giờ khắc này nàng không còn sức lực để kháng cự. Hai chân giống như mềm nhũn ra, phải vịn vào bờ vai

hắn mới có thể đứng vững được. Ngoài cửa sổ hình như có một ngọn đèn tranh tối tranh sáng, nhưng nàng không nhìn thấy gì cả. Cảm giác duy nhất chính sự quán quýt mềm mại dịu dàng giữa môi và lưỡi.

Dọc theo sống lưng từ từ dâng lên một trận tê dại, giống như từ phần eo xông thẳng lên não. Đó là một bàn tay đầy vết chai bởi vì quen dùng đao và súng, hơi thô ráp nhưng lại mang theo ma lực không hiểu nổi, chậm rãi mơn man da thịt mềm mại của nàng, làm cho nàng không khỏi run lên.

“Đừng..” Cẩm Tú cảm thấy khó thở. giống như sắp không thở nổi nữa. Đầu từng cơn choáng váng. Rốt cuộc đây là thứ gì mà lại khiến nàng lạc vào trong cơn lốc xoáy xa lạ.

“Bây giờ có nói ‘không’ thì đã không còn kịp nữa rồi.” Giọng Tả Chấn cũng không ổn định. Trong chuyện này hẳn tuyệt đối không thể coi là non nớt, thậm chí được cho là vô cùng thuần thực. Ngay cả hắn cũng không ngờ đến, vào lúc thế này, hắn cũng sẽ rung động. Một nửa là say mê, một nửa là khát vọng, muốn thăm dò nàng lại cảm thấy không nổi. Thì ra ở trong lòng của hắn, nàng thật sự là khác biệt. Cảm giác rung động nói không nên lời lan ra khắp ngực hắn, dường như nàng vốn là một phần của hắn. Mỗi một phần cơ thể đều rất hòa hợp.

Dần dần, Cẩm Tú cảm thấy mê muội. Mở mắt ra mới giật mình khi thấy mình đã bị nhẹ nhàng đặt trên chiếc áo khoác mới vừa rơi xuống. Dưới lớp quần áo hỗn độn, da thịt tuyết trắng giống như là hoa sen nở rộ trong đêm, khiến chính nàng cũng không dám nhìn nữa. Tả Chấn ở trước người nàng, hai tay chống ở hai bên sườn của nàng. Hơi thở của hắn khàn khàn, ánh mắt mê loạn, cơ bắp ở đầu vai săn lại như thép.

“Nhị gia...” Cẩm Tú không khỏi kêu nhỏ một tiếng. Vừa muốn giãy giụa, hắn cũng đã phủ người xuống.

“Tả Chấn, bảo anh Tả Chấn.” Lời còn chưa dứt, chiếc hôn đã che kín lại.

Trong nháy mắt, ý thức của Cẩm Tú bỗng nhiên tan mất. Rốt cuộc không nhớ nổi nơi này là nơi nào, cũng không nhớ nổi lúc này là lúc nào. Cái gì mà Bách Nhạc Môn, cái gì mà Sư Tử Lâm, quá khứ đã qua, chưa xót hay vui vẻ, ân ân oán oán, phiền muộn tức tối đều tan biến như khói mây trong giờ phút này. Trong cả trời đất cũng chỉ còn lại chiếc ôm ấm áp quen thuộc này. Nàng đắm chìm vào trong đó, như là người cả chìm vào biển, như thiêu thân nhào vào lửa, đốt người thành tro bụi.

Dường như bóng đêm ngoài cửa sổ cũng trở nên bối rối. Dưới ngọn đèn xa xa, trong một góc tối không bị chú ý, có một đôi mắt lạnh lùng u ám đang nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ này, trong ánh mắt sâu kín hiện ra một chút thù hận độc ác.

Người phụ nữ mà Tả Chấn yêu, thì ra thật sự là Vinh Cẩm Tú.

18. Chương 11 Phần 1

Chương 11: Chỉ vì ai đó

Rạng sáng, sắc trời chuyển dần từ tối đen sang sáng tỏ, màn trời giống như dần dần được kéo lên.

Cẩm Tú ngồi trước cửa sổ, nhìn trang giấy viết thư trắng phau trên bàn, cây bút trong tay lại rề rà không viết xuống được.

Trong lòng bàn tay bên kia là cái bật lửa bằng bạc chạm trổ tinh xảo, cầm trong tay mà thấy nặng trĩu, giống như là đè trong lòng của nàng. Chuyện đã tới nước này thì không cần phải tránh né cái gì nữa. Cho tới nay, giữa nàng và Tả Chấn lúc gần lúc xa, muốn nói lại thôi, chẳng qua là vì giữa bọn họ còn có bóng dáng của Anh thiếu.

Cái đêm lần đầu tiên ăn cơm với Tả Chấn, nàng từng nói chắc chắn với hắn rằng: “Anh chẳng qua là gặp tôi ở trên đường, hôm nay mời tôi ăn cơm, ngày mai ngày mốt còn có thể mời người khác, đều chỉ là tình cờ mà thôi. Qua mấy ngày nữa anh sẽ không còn nhớ những lời hôm nay đã nói, hay là ăn cơm với ai... Tôi cũng vậy. Nhưng khi tôi đến bên cạnh Anh thiếu, cho dù chỉ là muốn báo đáp, cũng hi vọng anh ấy có thể để ý, có cảm giác, cũng hi vọng có thể lâu dài một chút. Điều này sao có thể giống nhau?”

Những lời lúc đó, mỗi câu mỗi chữ còn văng vẳng bên tai, nhưng Vinh Cẩm Tú nàng đã trở thành phụ nữ của Tả Nhị gia hân.

Thật là rối như tơ vò.

Nàng tưởng rằng mình sẽ trung thành nhưng không thể. Những lời mà mình đã nói trước đây, bây giờ nghĩ lại mỗi câu đều rất đáng cười.

Chuyện ở bến tàu tối qua, nàng không hề hối hận, tuyệt đối không hối hận. Chỉ hơi cảm thấy mình thật có lỗi với Anh thiếu. Loại cảm giác rất có lỗi này không phải mới bắt đầu từ hôm nay, mà là từ cái đêm chân trần mạo hiểm dầm mưa chạy vội tới Thất Trọng Thiên kia, thì đã càng ngày càng đè nặng trong lòng.

Tuy rằng nàng chưa từng nói, thậm chí không chịu nghĩ tới, nhưng không ai có thể rõ hơn nàng, cái đêm đó, người mà Vinh Cẩm Tú nàng muốn đi tìm, thật ra là Tả Chấn.

Tại thời điểm nguy cấp, trong giờ phút không kịp suy nghĩ kia, người mà nàng vội vã bảo vệ, lại không phải là Hướng Anh Đông mà ngày ngày nàng nói trong miệng!

Cẩm Tú lại thở dài một hơi. Lúc trước là ai luôn mồm nói muốn báo đáp Anh thiếu? Là ai đã từng nói đồng ý làm tất cả vì Anh thiếu? Rõ ràng người nàng thích lúc trước là Anh thiếu, nàng vì Anh thiếu mới bước vào Bách Nhạc Môn, vì hân mà không ngại cực khổ học khiêu vũ, cũng vì hân mới không tiếc tất cả muốn trở thành người nổi nhất của Bách Nhạc Môn.... Rốt cuộc bây giờ đã như ý. Kết quả là, lại phát hiện mình đã yêu một người đàn ông khác.

Nàng yêu là người đàn ông đứng xa xa phía sau Anh thiếu ở trước cửa nhà Minh Châu; là người đàn ông luôn xuất hiện trước mặt nàng mỗi khi nàng cần giúp đỡ; là người đàn ông ngăn cách bởi khách khứa đầy phòng, chỉ xa xa liếc mắt một cái đã khiến tim nàng đập thình thịch.

Chuyện đã đến nước này, nàng cũng không thể về Bách Nhạc Môn nữa. Anh thiếu và Tả Chấn, nàng chỉ có thể chọn một người. Không, thật ra nàng đã hoàn toàn không còn sự lựa chọn.

Nàng muốn viết một bức thư chào từ biệt, cho dù phải đi, cũng phải có lời ăn nói với Anh thiếu. Nhưng trong lòng lại hơi hơi hổ thẹn. Nợ hân quá nhiều mà còn chưa trả hết. Do dự thật lâu, bút vẫn gác lơ lửng trong không trung. Biết nói cái gì đây? Nói nàng thật sự giống như Minh Châu. Năm đó Minh Châu yêu Hướng tiên sinh cho nên đi với anh ta. Nay Vinh Cẩm Tú nàng lại yêu Tả Nhị gia cho nên ngay cả nàng cũng muốn rời khỏi Bách Nhạc Môn?

Thật là chưa từng viết một bức thư khó xử như vậy.

Ngay lúc Cẩm Tú ngăn người nhìn giấy viết thư, cách một cánh cửa khép hờ, Tả Chấn đang dựa vào cửa mà nhìn nàng.

Ngọn đèn lặng lẽ chiếu lên bóng dáng đẹp như tranh của nàng. Từ bến tàu trở về, ngay cả tóc nàng cũng không chải, mái tóc dài đen nhánh như tơ tằm xoa trên quần áo trắng tinh của nàng. Nàng đang suy nghĩ cái gì mà tập trung như vậy? Ngay cả tiếng hân bước lên lầu cũng không nghe thấy?

Hắn vốn muốn đi thẳng vào, nhưng vừa đến cửa chợt nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của nàng, cho nên hắn không vào mà dừng lại ở cửa.

Trên tay Cẩm Tú có một cái bật lửa màu bạc. Hắn nhận ra, đó là của Anh Đông. Thật ra đó là do giám đốc Trần của hiệu buôn Đại Hưng tặng cho hắn. Có một lần đi ăn cơm với Anh Đông, Anh Đông thấy đẹp liền tiện tay mang đi... Không ngờ hôm nay lại thấy nó ở trong tay Cẩm Tú.

Rốt cuộc Cẩm Tú cũng ném bút, đẩy tờ giấy ra mà đứng lên. Thôi đi, chuyện này sau này nói nữa thì hơn. Dù sao ngay bây giờ cũng không gặp được Anh thiếu, có lẽ qua mấy ngày nữa, nàng sẽ rõ ràng hơn.

Vừa quay đầu lại, không ngờ thấy Tả Chấn đứng ở cửa. Hắn... đó là thái độ gì? Đường như không kịp che giấu, chợt lóe qua ngay tại giây phút nàng quay đầu lại.

Tả Chấn tiến vào, đưa cho nàng một cái túi giấy. “Cho em.”

.....

Cẩm Tú nghi hoặc mà mở ra. Cái gì vậy? Có hương vị ngọt ngào quen thuộc như vậy... “Bánh bà bà?” Gói giấy cuối cùng được mở ra, hai cái bánh nếp rắc đường hoa quế, chiên vàng ươm xuất hiện ở trước mắt nàng.

“Anh lấy đâu ra vậy?” Nàng không thể tin vào hai mắt của mình. Bánh bà bà này cũng chỉ có tiệm bánh ngọt ở thị trấn nhỏ quê nàng mới có. Ngay cả nàng cũng rất lâu rồi chưa nếm qua. Thật ra đây là đồ ngọt mà Minh Châu thích nhất trước đây. Nhưng lúc đó, đại nương rất hung dữ, ngay cả thỉnh thoảng ăn một cái bánh bà bà như vậy cũng là xa xỉ khó có được.

Sao Tả Chấn lại biết thứ này? Bỗng nhiên nhớ tới lúc mới đến Thượng Hải, gặp hần tại cửa giáo đường trong đêm mưa ấy, hần từng mang nàng đi ăn món ăn Hồ Nam. Lúc hỏi nàng muốn ăn cái gì, nàng lại gọi bánh bà bà này. Lúc ấy còn khiến cho hần cùng bồi bàn bật cười ngay tại chỗ. Thì ra... Đến bây giờ hần đều nhớ rõ.

Trong nhất thời, những kí ức ảm áp này bỗng nhiên dâng lên trong lòng, rốt cuộc nhịn không được mà mỉm cười. Cho dù hần nhớ rõ, Thượng Hải cách Trấn Giang xa như vậy, hần tìm đâu ra được thứ này cho nàng đỡ thèm chứ? Vẫn còn nóng nữa.

Dường như Tả Chấn biết nàng đang nghĩ cái gì. “Em nghĩ đi đâu vậy chứ, không phải từ Trấn Giang mua về, Thượng Hải cũng có cửa hàng bánh ngọt.”

Nụ cười của Cẩm Tú càng rõ ràng, cũng không nói gì nữa, cầm lấy một cái bánh cắn một miếng thật to... Cho dù Thượng Hải có cửa hàng bánh ngọt, nhưng loại bánh này, nhất định cũng phải đặt làm riêng.

Tả Chấn nhìn nàng. Một cái bánh nhỏ thôi mà thỏa mãn như vậy, nụ cười trên mặt không thể giấu được, ánh mắt cong thành hai vầng trăng nhỏ. Thật sự ngon như vậy sao? Hần nhịn không được mà khê thở dài. Vì chiếm được nụ cười của nàng, đừng nói là vài cái bánh nếp nhỏ nhỏ này, cho dù là nàng muốn mặt trăng trên trời thì hần cũng sẽ nghĩ cách hái xuống cho nàng. (Woa woa woa, Chấn ca, em yêu anh, i love u,)

“Khụ!” Cẩm Tú nôn ăn, thiếu chút nữa là nghẹn. Tả Chấn đưa tay lấy ly nước trên bàn, lại liếc mắt một cái liền thấy được tờ giấy viết thư trắng bóc trên bàn, mực đen giấy trắng có hai chữ rất bắt mắt: Anh thiếu.

Cẩm Tú cũng biết hần đã thấy, muốn che tờ giấy lại đã không kịp, nhất thời không biết giải thích thế nào. Hơn nữa vừa bị bánh nếp làm nghẹn, nhất thời cả khuôn mặt đều đỏ cả lên.

Từ đêm qua đến giờ, nàng ở bên cạnh hần nhưng lại nhớ đến một người đàn ông khác.

Cho dù hần biết rõ ràng, cho dù đây chỉ là chuyện trong dự kiến, nhưng giờ khắc này, giấy trắng như tuyết, chữ bằng mực đen, rõ ràng bắt mắt như vậy, giống như có thể chọc mù mắt hần... Hần vẫn nhịn không được mà chần động trong lòng.

Rốt cuộc hần nên làm sao với Cẩm Tú bây giờ? Anh Đông là anh em tốt của hần, Cẩm Tú là người trong lòng của hần.

Từ đầu đến cuối, nàng luôn mồm đều là Anh thiếu thế này, Anh thiếu thế kia. Bây giờ đã trở thành người của hần mà vẫn nhớ đến Hướng Anh Đông của nàng! Trong lòng hần đã ngổn ngang cảm xúc, nhưng vẫn phải làm bộ như chưa nhìn thấy gì.

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân rầm ầm, không biết là ai mà chạy gấp như vậy. Cẩm Tú và Tả Chấn cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Người đến là Sáu mặt rõ. Hần đi rất gấp, vẻ mặt đỏ bừng, thở hổn hển: “Nhị, Nhị gia... Tra được tin tức của Huy ca rồi!”

“Nói đến thì có hơi phức tạp. Chuyện này có liên quan tới Vi Tam Thiệu – thủ lĩnh của bang Hoa Nam...”

Sáu mặt rõ còn chưa nói xong, Tả Chấn đã khoát tay ngăn hần nói tiếp. “Cậu xuống dưới chờ trước đi, tôi đến ngay lập tức.”

“Dạ.” Sáu mặt rõ ngừng nói, xoay người đi xuống lầu.

Tả Chấn quay đầu nhìn Cẩm Tú, còn chưa mở miệng, Cẩm Tú đã mỉm cười. “Anh lại phải đi?”

Tả Chấn gật đầu.

Đã qua nhiều ngày như vậy, lo lắng nhất là sự sống chết của Thiệu Huy, điều kiêng kỵ nhất là cậu ta đã rơi vào tay đối phương. Vì vậy, hắn vẫn án binh bất động, chờ hành động của đối phương. Một khi tìm được Thiệu Huy rồi, bắt đầu từ giờ phút này, Thanh Bang vốn vẫn bị vây trong thế phòng thủ cũng sẽ không kiêng dè gì nữa, thời điểm ra tay phản kích đã đến rồi.

Cầm Tú nhìn hắn ra cửa, xuống lầu, biến mất ở chân cầu thang, nụ cười trên mặt kia cũng dần dần tắt đi. Nàng biết vì sao hắn ngắt lời của Lục ca. Hắn không muốn để cho nàng biết quá nhiều, không muốn để cho nàng lo lắng giống như lần trước.

Cho nên dù biết tình hình rối ren, biết bên ngoài rất nguy hiểm, nàng cũng chỉ có thể làm bộ như mình không biết gì cả.

Hai ngày nữa chính là đông chí.

Thời tiết càng ngày càng trở lạnh, vú Vương đặt thêm lò sưởi ở trong phòng, Thạch Hạo thì dẫn theo một đám anh em canh giữ ở phòng khách, nói là ý của Nhị gia. Gần đây bên ngoài rất lộn xộn, mấy bữa trước, bến tàu, sông bạc, Bách Nhạc Môn đều liên tiếp xảy ra chuyện, cho nên sự an toàn của Ninh Viên cũng phải hết sức cẩn thận.

Cầm Tú thức dậy từ sớm, cùng với vú Vương bận rộn quét dọn phòng ốc. Bàn ghế, cửa sổ đều lau sạch đến mức không còn một hạt bụi. Rồi lại bám lấy Thạch Hạo, năn nỉ anh ta ra ngoài mua một bó hoa sơn chi về cắm ở trong phòng khách.

Nàng bận rộn loay hoay từ lầu trên xuống lầu dưới làm vú Vương bên này cũng hoa cả mắt. “Cô Cầm Tú, cô đang làm gì vậy? Sao bỗng nhiên lại sắp xếp nhà cửa rực rỡ thế này?”

Không biết Cầm Tú im lìm ở trong bếp làm thứ gì mà đã một lúc lâu không đi ra, nghe thấy vú Vương hỏi, mới từ nhà bếp thò đầu ra, dùng cây trâm quần đại lại mái tóc đã lòa xòa xuống không biết từ bao giờ. Cũng không để ý những thứ khác. Trên trán đã thấm một lớp mồ hôi mỏng, mặt thì đỏ bừng.

“Hôm nay là đông chí, tôi đang chuẩn bị đồ đặc đón lễ.” Giọng của nàng mang theo tiếng cười. “Trước kia ở quê, nhà tôi coi trọng nhất là đông chí, nói đông chí là lễ mừng năm mới lớn nhất.”

“Ăn tết?!” Vú Vương ngẩn ngơ. “Tôi ở đây đã năm sáu năm rồi, cho tới giờ cũng không có đón lễ lộc gì cả. Cho dù là ngày tết, Nhị gia cũng ở bên ngoài uống rượu đánh bài, hiếm khi trở về cũng chỉ để tắm rửa, ngủ một giấc rồi lại đi.”

“Đó là bởi vì không có ai ăn tết với anh ấy mà thôi.” Cầm Tú lại lui vào bếp. “Dù sao hôm nay có nhiều người, mấy người Lục ca cũng có mặt, còn có tôi và bà, mọi người cùng một chỗ thì thật náo nhiệt, thật vui vẻ.”

“Chuyện này có phiền phức gì đâu. Chỉ là treo thêm vài cái lồng đèn, nặn vài cái bánh trôi đông chí, lại nấu một nồi cháo đoàn viên là được.”

“Cháo đoàn viên, đó là thứ gì?”

“Thật ra chính là hạt thông, hạt dẻ, hạt bo bo, có thêm gạo nếp, hoa bách hợp trộn vào nấu thành cháo, ý tứ là ‘nhà nhà hòa thuận, người người yên vui’. Chẳng lẽ Thượng Hải không có tục này sao?”

Nàng vừa nói vừa từ trong bếp bưng cháo đã nấu xong ra, đặt lên bàn.

Thạch Hạo nhin không được cũng xúm lại, nhân lúc nàng xoay người, lén mở nắp nồi ra. Nhất thời, một cỗ mùi hương ngọt ngào sực nức xông vào mũi.

“Có đồ ăn ngon, đúng lúc đói bụng.” Anh ta nuốt một ngụm nước miếng, múc một muống cháo định đưa vào miệng.

“Xẹt” một tiếng, một hạt dẻ cứng ngắc bay thẳng đến, đánh ngay vào thái dương của anh ta. Thạch Hạo kêu lên một tiếng, vừa ngẩng đầu đã thấy Cầm Tú cười khanh khách, đứng ở trước mặt. “Sớm biết anh sẽ ăn vụng, nếu không ngăn lại, đợi đến khi Nhị gia trở về, cả nồi cũng cạn sạch.”

Thạch Hạo bắt mồm mà thả muống xuống. “Thì ra cháo này là dành riêng cho Nhị gia.”

Cẩm Tú bị hắn nói nên xấu hổ, xoay người chạy vào trong bếp. Không lâu sau lại đi ra, trên tay bưng một cái chén nhỏ màu trắng đưa cho Thạch Hạo. “Nè, cho anh cái này, ăn trước một chút cũng không sao.”

“Ít vậy?!” Thạch Hạo há to miệng. “Vinh tiểu thư, cô tìm đâu ra cái chén nhỏ như vậy chứ? Cho mèo ăn sao?”

Một đám anh em vây quanh ở bên cạnh cũng nhin không được mà cười rộ lên, mặt Cẩm Tú đỏ lên. “Là bảo anh để bụng lại, lát nữa nấu bánh trôi đông chí xong thì cho anh chén lớn nhất, chặn cái miệng của anh lại.”

Lúc Tả Chấn trở về, từ xa đã nghe thấy trong phòng rộn rã tiếng cười. Khi vào cửa, lại thấy ngoài cửa treo hai cái lồng đèn đỏ thắm vừa to vừa tròn, dưới ánh đèn lồng màu đỏ rất có không khí vui mừng, Thạch Hạo đang vây quanh một nồi cháo, cùng Cẩm Tú tranh một cái chén nhỏ. Một đám anh em cùng vú Vương bên cạnh đều cười toe toét.

Còn Vinh tiểu thư – Vinh Cẩm Tú mà hắn yêu nhất kia, hai tay chống nạnh ra vẻ không nhân nhượng. Trên người là chiếc áo màu lam nhạt không thể giản dị hơn được nữa. Còn quần lầy cái tạp dề cũ kĩ của vú Vương. Trên gương mặt trắng nõn không chút son phấn. Đâu còn giống vũ nữ hạng nhất Vinh Cẩm Tú với vẻ đẹp rạng rỡ trên sân khấu của Bách Nhạc Môn? Lại giống như lần đầu gặp nàng ở bên ngoài nhà Minh Châu hơn.

Nơi này, đúng là chưa từng náo nhiệt như vậy.

Mọi người đang vui đùa ầm ĩ, không ai để ý Tả Chấn đã dừng ở cửa. Cẩm Tú còn đang hăm dọa Thạch Hạo: “Bình thường, mấy người các anh thấy anh ấy đều giống như chuột thấy mèo, sao lúc này ngay cả một chén cháo cũng dám giành với anh ấy?”

“Cô không phát hiện sao, hai ngày nay tâm trạng của Nhị gia rất tốt.” Thạch Hạo giành lấy nồi cháo, múc một chén ra. “Tuy chén hơi nhỏ, nhưng nể tình lát nữa còn có bánh trôi nên tạm chấp nhận.”

Vú Vương bĩu môi rất vui vẻ. “Tâm trạng của Nhị gia tốt đều là vì Vinh tiểu thư, cậu đừng chọc giận cô ấy.”

Cẩm Tú đang muốn biện bạch, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Tả Chấn đang đứng ở cửa, mang theo nụ cười mà nhìn nàng.

“Nhị gia đã trở lại!” Nàng chỉ chỉ Thạch Hạo.

Thạch Hạo đang bận há mồm húp cháo. “Hương vị đúng là... Khụ, khụ!” Anh ta bị sặc. Theo ánh mắt của Cẩm Tú mà nhìn về phía cửa, lập tức buông cái chén trong tay xuống. “Nhị gia.”

Tả Chấn tiến vào hỏi: “Giành thứ gì ngon mà thành thế này?”

19. Chương 11 Phần 2

Sau này không thể để cho Cẩm Tú quá thân với bọn Thạch Hạo, Đường Hải, Sáu mặt rỗ nữa. Mới vài ngày thôi mà bọn họ đã như người một nhà.

Cẩm Tú bước qua ngạchh đón, cười cười, vươn tay kéo hắn đến bên cạnh bàn. “Hôm nay là đông chí, đây là cháo đoàn viên. Mọi người đều đang chờ anh đó. Trong bếp còn có bánh trôi, anh lại đây ngồi, em đi lấy.”

Tay nàng mềm mại và mịn màng, vừa làm điểm tâm xong, còn mang hương vị ngọt ngào của gạo nếp và đường hoa quế.

Cẩm Tú không để ý đến thần sắc của hắn, chỉ vội vàng tiến vào bếp, trong giây lát quả nhiên bưng bánh trôi ra. Ngoài trừ bánh trôi, trong bát còn có một con sư tử nhỏ trông sống động như thật được khắc từ quả hạch đào.

“Đây, đây là bánh sư tử.” Cẩm Tú đem khay đặt ở trước mặt hắn. “Làm cho anh đó.”

Vú Vương cười nói: “Thì ra ngay cả cái này mà cô Cẩm Tú cũng làm, đúng là tốn không ít công... Nhìn xem, làm rất là khéo. Đầu sư tử khắc bằng quả hạch đào, thân mình làm bằng đậu phộng, hạt thông làm móng vuốt. Cô học ai vậy?”

“Lúc mẹ tôi còn sống, mỗi khi đến đông chí đều làm cái này, tôi thấy nên học theo.” Cẩm Tú nói. “Có điều đây là lần đầu tiên tôi làm. Lúc nhìn mẹ làm thì giống như rất dễ, thật ra khi chính mình làm thì tay chân còn kém xa.”

Thạch Hạo cũng xúm lại, tò mò quan sát vài lần. “Cô Cẩm Tú, vừa rồi cô nói cháo đoàn viên kia là có ý là nhà nhà hòa thuận, người người yên vui. Vậy còn bánh sư tử này thì có ý nghĩa gì?”

Vú Vương lại liếc nàng một cái sâu xa. “Đều đã là người một nhà, còn có gì phải ngượng ngùng? Không biết tôi có nghe lầm hay không, trước kia cũng có nghe người bà con ở nơi khác nói qua cái này. Nói là năm đầu tiên khi con dâu mới vào nhà, đến đông chí nhất định phải làm quả sư tử, hơn nữa lúc dọn lên nhất định phải dùng chén mới, nói là ‘thêm chén thêm con trai’... Không biết có cái này hay không?”

Mặt Cẩm Tú lại bắt đầu đỏ lên. “Cái gì, cái gì mà thêm chén... Tôi không biết gì hết!”

Thạch Hạo tỉnh ngộ, cười ha hả. “Thì ra Vinh tiểu thư muốn Nhị gia sang năm ‘thêm chén thêm con trai’ a?”

Thạch Hạo này! Một chén bánh trôi to như vậy sao còn chưa chặn họng được anh ta chứ... Ngay cả lỗ tai của Cẩm Tú cũng đều đỏ bừng lên. Cho dù là có chuyện như vậy đi nữa thì anh ta cũng đâu cần phải nói trực tiếp và lớn tiếng như vậy chứ? Ngay cả kẻ điếc đều nghe được!

Tả Chấn cũng không thể không ra tay giúp Cẩm Tú. “Cẩm Tú, theo anh lại đây.”

“Để làm gì?” Cẩm Tú còn chưa phản ứng lại được. “Có chuyện gì, không bằng chờ ăn bánh trôi xong rồi nói sau, để lát nữa nguội mất... Đúng rồi, quên lấy đồ nhắm mà vú Vương làm ra.” Nàng vừa nói, vừa muốn đi vào bếp. Không ngờ vừa mới xoay người thì tay phải đã bị Tả Chấn kéo lại, cả người thiếu chút nữa là ngã nhào vào trong lòng hắn.

“Những chuyện đó cũng không gấp.” Tả Chấn cười, xoay người bồng lấy nàng. “Lên lầu trước đã, anh có lời muốn nói với em.”

Hắn đang làm cái gì?! Cẩm Tú kinh hãi. Nơi này còn có mấy người Thạch Hạo, vú Vương. Một đám người đang giương mắt nhìn. Hắn đúng là điên rồi.

Tả Chấn không để ý tới nàng giãy giụa tay chân, ôm thẳng nàng lên lầu. “Rầm” một tiếng, hắn dùng chân đá cửa phòng ngủ lại.

Xong rồi, thế này thì không cần giấu giấu giếm giếm gì nữa rồi. Mọi người đều biết nàng đã trở thành người của hắn.

“Anh không sợ bên ngoài lại đồn cái gì khó nghe sao?!” Tả Chấn khê buông tay thả Cẩm Tú xuống, nàng hoảng hốt mà trách móc. Lần trước, chẳng qua hắn chỉ ra tay giúp nàng đối phó với một tên vô lại ở Bách Nhạc Môn thôi mà bên ngoài cũng đã đồn ầm ĩ lên, nói Tả Nhị gia tranh giành tình nhân ở phòng khiêu vũ. Vì giành một vũ nữ mà không tiếc ra tay với người khác. Tuy lúc này ở đây đều là người một nhà, nhưng những chuyện thế này mà truyền ra ngoài, cuối cùng không biết sẽ biến thành lời đồn đãi gì nữa.

Tả Chấn khê mỉm cười. “Anh sợ cái gì chứ?”

Cẩm Tú giật mình, hắn thật sự không thèm để ý sao?

“Lại đây, có cái này cho em.” Tả Chấn móc một cái hộp gấm nhỏ từ trong lòng ra, kéo tay nàng, đặt vào trong đó.

Cẩm Tú nghi hoặc mà nhìn một chút. Cái hộp tinh xảo như vậy, bên trong có cái gì vậy? Nhẹ nhàng mở hộp ra, nhất thời không khỏi ngẩn người.

Là nhẫn. Một chiếc nhẫn xinh đẹp và thanh nhã, đang phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn. Ở Bách Nhạc Môn lâu như vậy, ít nhiều gì nàng cũng biết nhìn hàng. Viên kim cương tinh khiết như vậy, thiết kế tinh tế như vậy, e rằng giá trị nhất định rất xa xỉ.

“Cái này rất đắt.” Nàng cự tuyệt theo bản năng. Hắn có ý gì chứ? Ở Bách Nhạc Môn, nàng chưa từng nhận lấy những thứ mà khách tặng cho. Bởi vì nàng hiểu được, ở nơi đó, bất luận là có được cái gì thì đều phải trả cái giá tương ứng.

Hắn tặng nàng thứ quý giá như vậy, có phải vì một đêm ở bên tàu hôm đó hay không? Nàng theo hắn một đêm, hắn tặng nàng nhẫn kim cương.

Nhưng hôm đó là do nàng cam tâm tình nguyện. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng muốn đổi lấy cái gì, cũng đã quên mình là vũ nữ. Nàng ở cùng với hắn chẳng qua chỉ vì hắn là Tả Chấn.

Nhìn chiếc nhẫn rực rỡ chói chang trong lòng bàn, nàng bỗng nhiên nhớ tới những lời lệ Lệ từng nói với nàng vào ngày đầu tiên nàng ra nghề tại Bách Nhạc Môn. Đừng tưởng rằng nhảy một bản với Tả nhị gia là có thể bay lên làm phượng hoàng. Cho dù là với nhan sắc của Ân Minh Châu, muốn làm chị dâu của Anh thiếu, đó chẳng qua là một chuyện cười.

“Cầm Tú, em ngẩn ra đó làm gì vậy?” Tả Chấn nhíu mày nhìn nàng, chẳng lẽ nàng không thích?

“Em không cần thứ này.” Cầm Tú đóng cái hộp giấu lại. “Cho dù là ở Bách Nhạc Môn, em cũng không nhận thứ gì của người ta, huống chi là Tả nhị gia anh! Em có ngày hôm nay đều là nhờ sự giúp đỡ của anh. Quần áo, giày dép, trang sức của em đều là do anh tặng. Cho dù có đêm hôm đó... thì cũng là điều nên làm...”

“Cầm Tú!” Tả Chấn bỗng nhiên ngắt lời nàng. “Gả cho anh.”

Cầm Tú vẫn chưa dừng lại được. “Em cũng không phải... Cái gì?” Nàng bỗng nhiên sững lại, do dự, dường như sợ mình nghe lầm. Hắn nói cái gì. Bảo nàng... gả cho hắn?!

“Anh nói là chờ chuyện gần đây qua đi, tình hình hơi yên ổn một chút thì em gả cho anh.” Tả Chấn chậm rãi lặp lại một lần nữa.

Cầm Tú ngây dại ra.

Thì ra không phải hắn có ý kia. Hắn tặng nhẫn cho nàng, không phải là một cuộc mua bán, mà là một lời hứa hẹn. Tả Chấn – Tả nhị gia của Thanh Bang muốn cưới một vũ nữ của Bách Nhạc Môn làm vợ. Rốt cuộc đây là một chuyện cười hay là một huyền thoại? Lúc trước, trong buổi tiệc gồm những nhân vật nổi tiếng tại Bách Nhạc Môn, bởi vì Minh Châu đeo một sợi dây chuyền sang trọng mà bị một đám phụ nhân được cho là thực nữ nhạo báng sau lưng. Nói chị ấy chẳng qua chỉ là tình nhân của Hướng tiên sinh. Mỗi người đều cảm thấy một phụ nữ xuất thân từ Bách Nhạc Môn tuyệt đối không có tư cách ở chung với người như Hướng Hàn Xuyên.

Nhưng Tả Chấn thì không. Hắn không có khinh thường nàng, cũng không bạc đãi nàng. Từ ngày đầu tiên nàng mới tới Thượng Hải cực kỳ nghèo túng cho đến khi rốt cuộc nàng bước trên sân khấu của Bách Nhạc Môn, người duy nhất dạy nàng cách đối nhân xử thế, người duy nhất dạy nàng cố gắng sinh tồn, người duy nhất giúp đỡ nàng, che chở nàng cũng chỉ có mình hắn.

Cầm Tú ngược mắt lên nhìn Tả Chấn trước mặt mình. Hắn đang im lặng mà chăm chú, giống như đang chờ câu trả lời của nàng. Sống mũi bỗng nhiên cay cay. Trong giây lát, hình như đã không thấy rõ hình dáng của hắn... Cầm Tú bỗng nhiên cúi đầu.

“Rõ ràng anh biết nhất định em sẽ đáp ứng.” Nàng nở nụ cười, vẫn cúi đầu, bởi vì trong mắt thật sự ngán lệ. “Ồ Thượng Hải, e rằng không tìm được người con gái nào có can đảm cự tuyệt lời cầu hôn của Tả nhị gia.”

“Thì ra cũng có lúc em thông minh như vậy.” Tả Chấn cười, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. “Thế thì tốt rồi, trong tương lai con của chúng ta cũng sẽ không quá ngốc.”

“Anh lại nữa rồi...” Cầm Tú thật sự không nén được mà nở nụ cười, tiện tay cho hắn một đám. Lúc này mới nói đến hôn sự, ngay cả ngày sinh tháng đẻ còn chưa biết, hắn đã nói đi đâu vậy chứ!

“Đừng...” Ngoài cửa sổ bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ, Cầm Tú chợt quay đầu, lại thấy trên bầu trời đêm bên ngoài cửa kính đột nhiên nổ rộ một chùm pháo hoa rực rỡ, giống như một trận mưa màu vàng, tung ra khắp nơi. Còn chưa kịp khôi phục lại tinh thần, ngay sau đó lại là một chùm pháo hình hoa hồng nhưng bay lên bầu trời đêm. Trong khoảnh khắc đó, cả bầu trời đều nhuộm thành rực rỡ chói lọi, sáng cả cái bóng hai người bọn họ ôm nhau hắt lên kính cửa sổ. Vô cùng thấm thiết, làm cho người ta động lòng khôn tả.

“Là Thạch Hạo bắn pháo hoa ở trong vườn.”

Cầm Tú nhẹ nhàng tựa vào vai Tả Chấn. Giờ khắc này, trong lòng vô cùng vững vàng. Giống như những chua xót khi phải tha hương, lang thang khắp nơi trong một năm nay đều tan thành mây khói không giây phút này. Nhưng lại cảm thấy giống như mình đang nằm mơ. Hạnh phúc đến quá nhanh, quá bất ngờ nên không biết sao lại cảm thấy sợ hãi. Sợ vừa mở mắt ra liền phát hiện tất cả chỉ là một giấc mộng đẹp.

Nhưng pháo hoa trước mắt đẹp như vậy, cái ôm phía sau ấm áp như vậy, cho dù chỉ có giờ khắc này, một giây này, thì trong đời cũng không có gì phải tiếc nuối...

.....

Bến tàu Trường Tam.

Trong tay Đường Hải cầm một xấp biên lai của hiệu cầm đồ và sòng bạc, vội vàng chạy đến phòng làm việc của Tả Chấn, đẩy cửa đi vào thì thấy Tả Chấn đứng ở trước cửa sổ, Thạch Hạo đứng ở phía sau hắn.

“Nhị gia, đã tra ra được tin tức của chiếc nhẫn kia.” Đường Hải không kịp thở đã báo cáo kết quả.

Tả Chấn cũng không quay đầu lại, vẫn nhìn cảnh tượng bận rộn trên bến tàu ngoài cửa sổ. Thuyền chở hàng nối đuôi nhau cập bến, dọc theo bến tàu kéo dài đến tận giữa sông. Người đi đường cùng công nhân bốc vác chen nhau qua lại như con thoi.

Đường Hải tiếp tục báo cáo: “Chiếc nhẫn này, vốn là của cậu chủ Cẩm Giang Xuân thế chấp cho hiệu cầm đồ Vinh Quý. Sau ba tháng, biên lai cầm đồ hết hạn nên đã bị bán qua tay Lưu mập ở sòng bạc tại Tiểu Đông Môn. Có một lần, Lưu mập thua nóng cả mặt, lấy chiếc nhẫn này thế trên chiếu bạc, kết quả thua bởi Hàn Kim Lượng – đường chủ Phố Đông đường của bang Hoa Nam.”

“Bây giờ tìm không ra hắn.” Đường Hải cẩn thận đáp. “Các anh em gần như là đã đào ba tấc đất của Thượng Hải lên mà tìm, nhưng vẫn không tìm được. Chúng tôi cũng không dám tra nữa, chỉ sợ quá phô trương, truyền ra ngoài lại bứt giây động rừng, phá hỏng sự tính toán của Nhị gia.”

Tả Chấn nói: “Chuyện này không thể giấu được bọn họ. Bây giờ Hàn Kim Lượng đã không ở Thượng Hải, sống hay chết đều không tốt, bọn họ cũng sẽ không để cho cậu tìm được hắn.”

“Tôi bảo cậu tra chiếc nhẫn kia, chỉ là để xác nhận chuyện này có quan hệ với ai.” Tả Chấn nói. “Hàn Kim Lượng chẳng qua chỉ là tay chân, có hắn hay không cũng không quan trọng. Đường Hải, cậu trực tiếp đi tìm tứ đương gia Quách Tử của bang Hoa Nam, hắn là tên miệng hùm gan sứa, ngoại trừ chuyện đâm đá không tôi thì không có bản lĩnh gì được việc. Thanh Bang chúng ta xảy ra chuyện, dính dáng đến người của bang Hoa Nam bọn họ, cũng chỉ có thể tìm hắn đòi người. Quy tắc trong giới này, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Xem xem hắn ăn nói sao với cậu?”

Nói tới đây, Tả Chấn quay đầu lại. “Thạch Hạo, cậu lại đây.”

“Dạ, Nhị gia?” Thạch Hạo nhanh chóng tiến lên vài bước.

“Lập tức đi tra hỏi Liên Xuyên.” Giọng Tả Chấn rét run. “Không cần đánh, phải dọa. Rỉ cho nó chút thông tin, nói Hàn Kim Lượng đã lọt vào tay chúng ta, hơn nữa đều đã khai hết.”

Thạch Hạo không hiểu lắm. “Cái này... có ý gì?”

“Mấy ngày nay Liên Xuyên đau khổ chống chọi đến bây giờ, thêm một chút áp lực, nó sẽ sụp đổ thôi. Cái đêm bến tàu xảy ra chuyện, Liên Xuyên là tay trong, đương nhiên nó biết trong số những người đến tập kích, có một Hàn Kim Lượng. Bây giờ một khi chúng ta bắt được Hàn Kim Lượng, đương nhiên hắn sẽ không vì che giấu cho người đứng đằng sau Liên Xuyên mà chết cũng không chịu nói. Chỉ cần khiến Liên Xuyên tin rằng Hàn Kim Lượng đã ói ra hết thì một mình nó chống chọi còn có ích gì?” Tả Chấn thần nhiên cười. “Cái đuôi cáo sau lưng bọn chúng, e là không giấu được nữa rồi.”

“Tôi không có bảo cậu trực tiếp nói cho nó biết.” Tả Chấn thần nhiên nói. “Cậu có thể dùng chút mảnh lời, khiến cho nó vô tình nghe được.”

“À!” Thạch Hạo hiểu ra. “Em hiểu rồi.”

“Còn không mau đi làm.” Lời của Tả Chấn còn chưa dứt, Thạch Hạo đã xoay người đi. Hắn lại dặn thêm một câu: “Hễ có kết quả thì lập tức báo lên cho tôi.”

“Nhị gia yên tâm!” Thạch Hạo đi nhanh như chớp.

Đường Hải nhìn bóng dáng của hắn biến mất ở ngoài cửa, không khỏi hỏi: “Sao bỗng nhiên lại gấp như vậy? Ý của Nhị gia là sẽ ra tay ngay lập tức sao?”

“Trong chúng ta có tay trong của bọn chúng, có lẽ nhất cử nhất động của chúng ta sẽ rơi vào trong mắt hắn bất cứ lúc nào. Cho nên chúng ta không thể cho hắn cơ hội thăm dò và liên lạc. Hễ có kết quả, thì lập tức ra tay.” Tả Chấn nói tới đây, lại hỏi một câu: “Đúng rồi, gần vẫn bảo cậu sai người theo dõi Trầm Kim Vinh, bên phía ông ta không có động tĩnh gì sao?”

Đường Hải nói: “Không khí bên đó lại im ắng lạ thường. Cũng chỉ có gần đây, lão nhị nhà họ Trầm cầu hôn với nhà họ Vi của bang Hoa Nam, nhưng hình như tiểu thư nhà họ Vi không thích, ầm ĩ đòi từ hôn, còn đánh nhau một trận ở bên ngoài. Chẳng lẽ Nhị gia nghi ngờ Trầm Kim Vinh có quan hệ với bang Hoa Nam sao? Nếu bọn họ thật sự hợp tác, sao có thể làm ầm lên như vậy.”

Tả Chấn cười. “Trầm Kim Vinh là loại người nào, vẫn luôn mắt cao hơn đầu, e rằng thế lực của bang Hoa Nam ông ta còn không để vào mắt. Bây giờ lại không tiếc muốn cưới tiểu thư nhà họ Vi vào cửa. Nếu không phải có việc cần người ta giúp đỡ, làm sao ông ta lại ra giá lớn như vậy! Sau đó lại ầm ĩ thành như vậy cũng chưa hẳn là trong tính toán của ông ta. Hoặc là bọn họ diễn trò cho người ta xem, cũng không phải không có khả năng.”

“Ý của Nhị gia là...” Đường Hải thử hỏi. “Chẳng lẽ Trầm Kim Vinh vì muốn tranh trường đua với Anh thiếu tranh cho nên không tiếc gì mà hợp tác với bang Hoa Nam, muốn ám sát Anh thiếu?”

“Như vậy cũng coi như một lời giải thích, nhưng bây giờ chỉ là suy luận.” Tả Chấn nhìn anh ta một cái. “Chuyện mà bây giờ cậu phải làm chính là khống chế Quách Tử. Hắn và Liên Xuyên, ít nhất phải có một đứa phun ra lời thật. Chúng ta không có nhiều thời gian dây dưa với chúng. Chỉ cần Quách Tử không đỡ nổi nữa, suy luận của cậu là đúng hay sai, lập tức sẽ có kết quả thôi.”

“Nhưng nghe nói bản lĩnh của tên Quách Tử kia cũng rất khó giải quyết, em có hơi lo lắng, lỡ như không cẩn thận để hắn chuồn mất...” Đường Hải có chút lo lắng. “Nhị gia, nghe Lục ca nói anh đã biết tung tích của Huy ca, tuy rằng bọn em không nắm chắc lắm, nhưng nếu Huy ca ra tay thì nhất định không có vấn đề.”

“Thiệu Huy còn có việc của Thiệu Huy.” Tả Chấn chỉ nói. “Thạch Hạo tra hỏi Liên Xuyên, Sáu mặt rõ còn phải bảo vệ Ninh Viên. Lúc này chúng ta không thể ra có sai sót gì nữa... Thôi đi, cậu đi an bài trước, mang theo người chặn đường lui của hắn, sau đó tôi ra tay.”

“Nhị gia muốn đích thân ra tay?” Đường Hải cả kinh. “Vừa rồi em chỉ muốn bảo đảm không có sơ sót gì mà thôi. Thật ra cho dù Nhị gia không ra mặt, ít nhất chúng ta cũng nắm chắc tám chín phần là có thể mang Quách Tử về.”

“Không chỉ phải mang về, hơn nữa phải còn sống mà mang về, không thể cho hắn thời gian phản ứng.” Tả Chấn nói. “Tại thời điểm mấu chốt này, chậm một bước thì người chết là chúng ta. Cho nên nắm chắc tám chín phần còn chưa đủ. Được rồi, dừng ở chỗ này rề rà nữa, làm việc quan trọng hơn. Cậu đi chuẩn bị người trước, báo cho tất cả các nơi đều phải cẩn thận đề phòng, tôi đi theo sau.”

“Dạ, Nhị gia!” Đường Hải không dám chậm trễ, đáp ứng một tiếng liền ra ngoài.

20. Chương 12 Phần 1

Chương 12: Trên núi có hoa tươi

Ninh Viên bên này đã là buổi chiều.

Vú Vương bưng một chén tổ yến chưng đường phèn lên lầu cho Cẩm Tú. Đẩy cửa ra lại phát hiện nàng không có trong phòng. Tìm khắp một vòng từ lầu trên xuống lầu dưới vẫn không thấy. Nàng chạy đi đâu vậy chứ. Bên ngoài loạn như vậy, Nhị gia đã dặn đi dặn lại hai ngày nay đừng đi ra ngoài. Tìm ra sau vườn mới phát hiện Cẩm Tú đang dầm dề mồ hôi mà dùng xẻng xới đất.

Vú Vương không khỏi há hốc mồm. “Cô Cẩm Tú... cô...”

“Tôi đang sửa sang lại vườn hoa một chút.” Cẩm Tú quay đầu cười. Ánh mặt trời chiếu lên mặt nàng, gương mặt dầm dề mồ hôi như phát ra tia sáng đầy sức sống.

Vú Vương không khỏi quan sát một lượt, lắc đầu nói: “Sửa sang lại vườn hoa cũng không gấp ngay lúc này. Hơn nữa ra ngoài tìm vài người làm công là được, cần gì phải tự cô làm? Cô thì có bao nhiêu sức lực.”

“Phập.” Cẩm Tú lại xúc một đồng đất, ra sức cắm cái xẻng ở một bên, hai tay chúi chúi lên trên người, quay đầu lại. “Không phải tôi tự khen mình. Vú Vương, những đứa trẻ lớn lên tại quê chúng tôi, không thể không biết trồng hoa. Cái vườn này của Nhị gia, cái gì cũng tốt, đất đai rộng lớn, trang trí xa hoa. Đáng tiếc là không có chút sinh khí nào cả. Liếc mắt nhìn qua thấy trống trơn, không có phong cảnh gì để ngắm. Bà nói xem, ở trong vườn trồng một mảng hoa cúc, vàng nè, tím nè, nở rộ cả lên. Sau đó dựng một cái hàng rào tre thấp thấp, thật là thú vị? Bên kia thì trồng hoa sơn chi, đến mùa hè hoa nở trắng cả, hương bay vào sức mũi, có thể ngồi dưới giàn nho uống trà nói chuyện, Nhị gia nhất định sẽ rất thích. Còn nữa, bên góc cuộn một đồng dây thừng này, tôi tính trồng hai cây lựu. Chẳng những có thể che mát, đến mùa còn có trái ăn. Cây lựu lớn rất chậm, chờ thêm vài năm cao lên là có thể làm một cái xích đu trên đó. Nếu trong vườn có thêm vài đứa trẻ là có thể chơi ở bên cạnh...”

Vú Vương cười đến híp cả mắt. “Đúng vậy, đúng vậy, cây lựu lớn chậm cũng không sao, không cần gấp. Dù sao đứa nhỏ cũng phải lớn vài tuổi mới có thể biết đu dây.”

“Vú Vương...” Cẩm Tú xấu hổ nói. “Tôi chỉ nói một chút mà thôi, bây giờ ngay cả cái hố còn chưa đào xong, hạt lựu cũng không biết bán ở đâu.”

“Cô ngốc, trong phòng có một đồng đàn ông, nhàm chán đến nỗi đánh bài cả buổi chiều, sao cô không đi tìm bọn họ ra giúp đỡ chứ? Cô đào hai cái hố thì cũng không sao, nhưng nếu tay bị phỏng rộp lên, để cho Nhị gia biết, bọn Sáu mặt rõ cũng không thể ăn nói.” Vú Vương vội vàng nói. “Nhanh đi, nhanh đi, bọn họ đều ở đang ở phòng khách.”

Cẩm Tú nghĩ nghĩ, không khỏi cười. “Cũng đúng, nhiều người thì làm nhanh hơn... Hơn nữa thế nào cũng phải nhờ Lục ca đi mua hạt lựu.” Nàng vừa nói vừa ném cái xẻng xuống, phui phui bùn đất dính trên người, liền chạy vào phòng khách.

Vú Vương kéo nàng lại, dùng tay áo lau đi vết bẩn trên mặt cho nàng, lắc nhai trách móc: “Cô xem cô kia, đào đất để văng hết lên mặt, tóc cũng rối xuống hết, may mà Nhị gia không nhìn thấy.”

Cẩm Tú phui phui mặt của mình. “Biết rồi, biết rồi, trước khi anh ấy trở về chúng ta đã sớm thu dọn sạch sẽ.” Nàng vừa nói vừa chạy vào trong phòng, chỉ để lại một tràng tiếng cười trong trẻo.

Vú Vương ở tại chỗ lắc lắc đầu. “Cô bé này, sao lại vui vẻ như thế chứ.”

“Lục ca!” Cẩm Tú tiến vào phòng khách liền cao giọng gọi nhưng không nghe ai trả lời, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Rõ ràng hồi chiều bọn họ đánh bài ngay tại phòng khách, bây giờ người đâu rồi? Có phải là mệt mỏi nên đi chỗ nào nghỉ ngơi rồi hay không? Nàng nghĩ như vậy, một mạch đi tìm theo dọc hành lang, quả nhiên nghe thấy phòng nghỉ có người đang nói chuyện.

Thì ra bọn họ ở trong này làm biếng. Cẩm Tú không khỏi mỉm cười, vừa muốn giơ tay gõ cửa, bỗng nhiên nghe được giọng Sáu mặt rõ ở bên trong nói: “Thật không biết Nhị gia nghĩ gì nữa. Một Vinh tiểu thư thôi, rốt cuộc là tốt chỗ nào mà khiến ngay cả tính mệnh của Anh thiếu anh ấy cũng không để ý đến.”

Người còn lại phụ họa: “Đúng vậy, nói gì đi nữa cũng là anh em nhiều năm, đối ngược lại mà nói, nếu bây giờ Nhị gia xảy ra chuyện gì, Anh thiếu sẽ không vì Vinh tiểu thư mà quăng anh ấy tại đó.”

“Suyt.” Có người nói nhỏ: “Không phải các anh không biết chuyện giữa Anh thiếu và Vinh tiểu thư, chúng ta nói ít vài câu đi, để cho người khác nghe được, sau này chúng ta làm sao nhìn mặt Nhị gia.”

Cẩm Tú không khỏi sững ở cửa. Những lời mà bọn họ nói, không đầu không đuôi, có ý gì chứ? Tả Chấn... khi nào thì hấn vì nàng mà mặc kệ tính mạng của Anh thiếu? Nàng nhớ rõ, lần trước nàng bị bệnh ở Ninh Viên, hấn từ bên ngoài trở về, chuyện thứ nhất chính là nói cho nàng biết Anh thiếu đã không sao.

.....

Lại nghe Sáu mặt rõ ở bên trong nói: “Không phải tôi nói Nhị gia và Vinh tiểu thư sai gì, nói đi thì phải nói lại, cái gì cũng có thể chia xẻ với anh em nhưng phụ nữ thì ngàn lần không thể. Nếu đàn bà của Sáu mặt rõ tôi để ý đến thằng khác, tôi đã sớm đánh gãy chân thằng đó, xem nó làm sao đi treu hoa gheo nguyệt. Tuy bình thường Nhị gia của chúng ta nhìn ôn hòa nhã nhặn, nhưng một khi chọc giận anh ấy, thủ đoạn của anh ấy tàn nhẫn hơn bất cứ ai... May mà Anh thiếu là anh em nhiều năm với anh ấy, nếu không bây giờ ngay cả xương cốt cũng thành tro.”

“Vậy ý Lục ca là nói, Vinh tiểu thư và Anh thiếu thật tình có dính dáng gì sao? Nhìn không giống. Vinh tiểu thư là thật lòng thật dạ với Nhị gia, hôm đông chí còn nấu cháo đoàn viên, làm bánh sư tử, hôm nay lại vội vàng trồng hoa ở trong vườn... Người ta là Vinh Cẩm Tú, là vũ nữ hạng nhất của Bách Nhạc Môn. Nếu cô ấy không thích Nhị gia, việc gì phải bỏ qua nở mặt nở mày ở Bách Nhạc Môn, chạy đến đây làm cái việc nặng nhọc này?”

“Cái này cậu không biết rồi. Lòng của phụ nữ như kim nơi đáy biển. Rốt cuộc trong lòng Vinh tiểu thư thích Nhị gia hay là Anh thiếu, e rằng ngay cả chính cô ấy cũng không rõ ràng. Chuyện này, bề ngoài Nhị gia không nói, nhưng thật ra trong lòng buồn bực rất lâu rồi.”

Cẩm Tú ở ngoài cửa càng nghe thì lòng càng thấy lạnh, trái tim như rơi xuống vực sâu.

Chẳng lẽ... lúc trước Tả Chấn lừa gạt của nàng? Không đâu, không thể nào. Hấn luôn luôn đối xử với Anh thiếu như anh em ruột thịt. Đây nhất định lại là một tin đồn, giống như tin đồn bên ngoài lưu truyền lúc trước, chẳng qua là có người đang bịa đặt thôi... Nhưng lời đồn đãi ở bên ngoài lúc trước, tuy rằng thật khó nghe, nhưng không có lửa thì làm sao có khói. Quả thực là Tả Chấn từng vì nàng mà động thủ.

Trong lòng nhất thời rối thành một đống. Bỗng nhiên nhớ tới buổi tối Anh thiếu gặp chuyện không may, nàng dầm mưa chạy tới Thất Trọng Thiên, gặp Tả Chấn, câu đầu tiên nói chính là: “Nhị gia, anh phải cứu Anh thiếu.” Nàng nhớ rõ vẻ mặt Tả Chấn lúc ấy. Hấn lập tức lôi nàng xuống lầu, lạnh giọng nói: “Có tôi ở đây, chuyện của Anh thiếu còn chưa tới phiên cô lo!”

Lại nhớ tới hôm mồng bảy, từ bến tàu trở về, ngồi ở trước cửa sổ viết thư cho Anh thiếu, nhưng vừa quay đầu lại, trong lúc vô tình thấy trên mặt Tả Chấn xẹt qua vẻ kỳ lạ... Giống như, trong lòng hấn có thêm một cây kim châm. Nàng nhớ lúc ấy rõ ràng hấn thấy hai chữ “Anh thiếu” nàng viết trên giấy viết thư, nhưng ngay cả một câu hấn cũng không hỏi tới, chỉ nói: Không cần phải gấp, còn có thời gian .

Trước kia nàng luôn cho rằng hấn đều hiểu hết mọi suy nghĩ trong lòng nàng. Nhưng giờ khắc này, nàng bỗng nhiên không nắm chắc. Tả Chấn thật sự hiểu sao? Hấn hiểu được tâm ý của nàng sao? Hoặc là, thật ra giữa bọn họ vẫn có hiểu lầm rất sâu mà chưa thể gỡ bỏ?

Sáu mặt rõ nói không sai, Tả Chấn tuyệt đối không phải loại người cái gì cũng thể hiện ra mặt. Với tình cảm giữa hấn và Anh thiếu, từ lúc Anh thiếu xảy ra chuyện cho đến nay, hấn chưa bao giờ nhắc tới Anh thiếu lấy một lần ở trước mặt nàng. Rốt cuộc là vì sao?

Sắc trời dần dần tối lại, giống như ánh mặt trời bị mây đen che khuất, Cẩm Tú bỗng nhiên cảm thấy lạnh. Trên đời này, nếu ngay cả Tả Chấn cũng lừa gạt nàng thì nàng thật sự không biết còn có ai có thể tin cậy.

Không biết qua bao lâu, mấy người Sáu mặt rõ từ trong phòng nghỉ vươn người đi ra, thấy Cẩm Tú ngồi sững sờ trên sofa phòng khách. “Ừa, Vinh tiểu thư, cô vào hồi nào vậy?” Sáu mặt rõ làm như không có việc gì mà chào hỏi.

Cẩm Tú đứng lên, sắc mặt tái nhợt, chỉ dùng đôi mắt đen thẳm chăm chú nhìn vào mặt anh ta. “Lục ca, tôi muốn gặp Nhị gia, bây giờ anh có thể đưa tôi đến bến tàu được không?”

“Nhưng hôm nay Nhị gia không ở bến tàu, anh ấy vội vàng đi sắp xếp chuyện đối phó với bang Hoa Nam.” Sáu mặt rõ không khỏi ngăn ra. “Cô tìm Nhị gia gấp như vậy, có chuyện gì quan trọng mà chờ không kịp sao?”

Cầm Tú thất vọng cúi đầu. Tả Chấn không ở bến tàu, hẳn không có ở đó. Nhưng bây giờ nàng cảm thấy lòng nóng như lửa đốt. Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Rốt cuộc Anh thiếu ở nơi nào? Lẽ nào thật sự bởi vì Vinh Cầm Tú nàng mà hai người bọn họ trở mặt thành thù sao?

“Vinh tiểu thư muốn làm gì, hoặc là có gì muốn căn dặn, Sáu mặt rỗ tôi cũng có thể làm vậy.” Sáu mặt rỗ nhìn sắc mặt của nàng, không khỏi nở nụ cười. “Sao sắc mặt đang tốt đẹp lại trở nên kém như vậy?”

“Cũng được.” Cầm Tú trầm ngâm một chút, thật sự không thể đợi lát nữa, lòng nàng đã rối cả lên. Quan trọng là chuyện này còn liên quan đến sự an nguy của Anh thiếu. “Lục ca, anh có thể theo tôi lại đây một chút hay không? Tôi có chuyện quan trọng muốn hỏi anh cho rõ ràng.”

“Chuyện gì?” Sáu mặt rỗ đi tới, Cầm Tú kéo anh ta vào thư phòng.

Sáu mặt rỗ hơi sợ mà cười cười. “Làm gì mà căng thẳng như vậy, trong phòng khách cũng là anh em của mình...”

Cầm Tú lập tức đóng cửa lại, dựa lưng vào ván cửa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Lục ca, như anh nói, anh là anh em tốt nhất của Nhị gia. Tôi biết chuyện này nhất định trong lòng anh rất rõ ràng... Nhị gia và Anh thiếu, rốt cuộc làm sao vậy?”

.....

Sắc mặt Sáu mặt rỗ bỗng nhiên trở nên xấu hổ. “Cái này... Vinh tiểu thư, thật ra những chuyện thế này, chúng tôi chỉ tình cờ thấy được một chút, mọi chuyện cũng không rõ lắm...”

“Lục ca!” Cầm Tú nhìn không được mà kêu anh ta một tiếng. “Bây giờ chuyện này không phải là tôi và Nhị gia thế nào, mà là liên quan đến tình cảm anh em giữa bọn họ. Tôi lo là Nhị gia vẫn hiểu lầm giữa tôi và Anh thiếu... Thật ra cũng không thể xem như hiểu lầm. Ai da, nói đến thì dài lắm, trong nhất thời tôi cũng không giải thích rõ ràng với anh được. Tóm lại, bây giờ tôi và Anh thiếu thật sự không có chút quan hệ mờ ám nào.”

“Vậy không phải là không có việc gì rồi sao?” Sáu mặt rỗ bị nàng làm cho lơ mơ cả lên.

“Nhưng chưa chắc Nhị gia đã tin tưởng lời của tôi.” Cầm Tú nói. “Nếu không anh ấy sẽ không giấu giếm tin tức của Anh thiếu. Tôi vẫn tưởng là thương thế của Anh thiếu đã khỏi hẳn, bây giờ anh ấy rất an toàn. Nhưng... hồi chiều tôi vô tình nghe được lời của mấy người các anh thì mới biết anh ấy vẫn không nói cho tôi biết chân tướng. Lục ca, rốt cuộc bây giờ Anh thiếu làm sao vậy? Chuyện này thì có chuyện gì đến tôi?”

Sáu mặt rỗ ngẩn người: “Cô nghe được lời của tôi? Cái này, thật là... Thôi đi, dù sao cũng là sự thật, tôi nói cho cô nghe cũng không sao, nhưng cô không thể để cho Nhị gia biết những lời này là do tôi truyền ra. Tính tình của Nhị gia cô cũng biết rồi đấy.”

Cầm Tú gật đầu.

Sáu mặt rỗ nói: “Phải bắt đầu từ cái đêm Anh thiếu gặp chuyện không may. Hôm đó, Thạch Hạo dẫn người đi đón Anh thiếu, Nhị gia lo cho Thiệu Huy nên đi bến tàu trước, chờ anh ấy xử lý xong chuyện bến tàu, Thạch Hạo đã đưa Anh thiếu về đây. Lúc ấy Anh thiếu trúng ba phát đạn, cả người đều là máu, vẫn hôn mê bất tỉnh. Nhị gia nói không thể để Hưởng tiên sinh lo lắng cho nên đưa anh ấy đi bệnh viện trước.”

Cầm Tú im lặng lắng nghe. Đúng vậy, tối hôm đó đúng là như vậy. Ở Thất Trọng Thiên, chính tai nàng nghe thấy Tả Chấn là an bài như vậy.

Sáu mặt rỗ nói tiếp: “Vấn đề là sau khi Anh thiếu tỉnh lại. Anh ấy tỉnh được một lát, còn thấy Nhị gia và Hưởng tiên sinh. Nhưng ngày hôm sau, thương thế lại đột nhiên trở nên xấu đi. Nhị gia nói, bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm, e rằng Hưởng tiên sinh cũng là mục tiêu công kích của đối phương cho nên tạm thời an bài Hưởng tiên sinh đến biệt thự ở ngoại ô tạm lánh. Cho tới giờ Hưởng tiên sinh vẫn chưa trở về, cho nên anh ấy cũng không biết tình hình của Anh thiếu.”

“Tính mạng thì còn nhưng cũng sắp mất rồi.” Sáu mặt rỗ thở dài một hơi. “Nhị gia phái một đám người phong tỏa bệnh viện mà Anh thiếu nằm, cắt đứt mọi liên lạc của nơi đó với bên ngoài. Anh thiếu vẫn hôn mê. Vẫn có thể đưa đến bệnh viện khác nghĩ cách cứu chữa, nhưng Nhị gia vẫn không mở miệng, cũng

không gặp anh ấy. Vinh tiểu thư, xin đừng trách tôi lắm miệng, tình cảm giữa Nhị gia và Anh thiếu vốn rất tốt, nếu không phải vì cô thì tuyệt không trở thành như hôm nay.”

Sắc mặt Cẩm Tú ngày càng tái nhợt, lòng bàn tay dần dần tràn đầy mồ hôi lạnh. Sáu mặt rõ nói không có sai. Tất cả đều là do nàng dựng lên. Nếu lúc trước nàng không đến Thượng Hải, nhất định Anh thiếu và Tả Chấn vẫn là anh em tốt. Nàng nên sớm nói rõ ràng với Tả Chấn, thật ra giữa nàng và Anh thiếu hoàn toàn chưa xảy ra gì cả... Không, cho dù nàng nói, chưa chắc Tả Chấn đã tin tưởng. Hiểu lầm nhiều như vậy, làm sao giải thích rõ ràng được?

Nhưng bất luận thế nào, nàng cũng không thể trở mặt nhìn Anh thiếu chịu chết như vậy. Cho dù người nàng yêu không phải anh ta, nhưng lúc trước, nhờ anh ta cứu giúp nàng mới có hôm nay. Ân tình này, dù phải trả giá cái giá nào nàng cũng nhất định phải báo đáp. Huống chi, tuy rằng có đôi khi Tả Chấn làm việc thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng đây cũng là do kiếp sống trong máu lửa nhiều năm tạo ra. Nàng không tin hắn sẽ thờ ơ với cái chết của Anh thiếu. Cho dù hắn hiểu lầm, cho dù hắn tức giận, cũng chỉ là nhất thời. Một ngày nào đó hắn sẽ hối hận. Nhưng đến lúc đó, cho dù hối hận cũng đã muộn, sự tiếc nuối cả đời này cũng không thể bù lại.

“Lục ca, tôi muốn gặp Anh thiếu, anh nghĩ cách giúp tôi đi, tôi nhất định phải thấy anh ấy.”

Sáu mặt rõ hoảng sợ. “Vinh tiểu thư, theo tôi hay là thôi đi, bởi vì cô hỏi nên tôi mới nói, cũng không liên quan gì đến tôi. Nhị gia đã có lệnh cấm, người ngoài tuyệt đối không thể tiếp cận Anh thiếu, huống chi là cô! Nếu anh ấy biết cô muốn đi gặp Anh thiếu, sự tình lại càng khó giải quyết.”

“Cho nên tôi sẽ không để anh ấy biết.” Cẩm Tú không hề do dự. “Lục ca, anh theo Nhị gia mười năm, tính tình của anh ấy thế nào anh cũng biết đấy, cho dù anh ấy có làm gì có lỗi với Anh thiếu thì đó cũng chỉ là nóng nảy nhất thời. Anh cũng không thể nhìn anh em bọn họ từ nay về sau biến thành kẻ thù vì một chuyện hiểu lầm chứ?”

Cẩm Tú cắn môi. “Quan trọng nhất là trước hết phải tìm bác sĩ tốt nhất, thuốc men tốt nhất mang đến cho Anh thiếu. Chỉ cần thương thế của Anh thiếu không hề xấu nữa thì sớm muộn gì cũng có một ngày hiểu lầm giữa anh ấy Nhị gia có thể giải thích rõ ràng.”

“Nhưng bây giờ đừng nói là bác sĩ, ngay cả cô theo tôi cũng chưa chắc có thể tiếp cận Anh thiếu.” Sáu mặt rõ trầm ngâm nói. “Trừ phi... cũng chỉ có một cách, cấm lệnh của Nhị gia đi vào.”

21. Chương 12 Phần 2

Cẩm Tú không khỏi nhụt chí. “Nói cả nửa ngày, căn bản là vẫn không có cách nào. Nếu anh ấy chịu cứu Anh thiếu thì cần gì phải viết lệnh gì nữa. Chỉ cần mở miệng nói là được rồi. Bây giờ tôi cũng không thể đi khuyên anh ấy, tôi càng nhắc tới Anh thiếu, anh ấy sẽ càng thêm hiểu lầm, kết quả chỉ là đổ thêm dầu vào lửa.”

Sáu mặt rõ nói: “Cũng chưa chắc, con dấu của Nhị gia lúc nào cũng mang theo người, chúng ta viết lệnh trước, đến lúc đó cô lên lấy trộm con dấu ra đóng vào, không phải là được sao?”

Cẩm Tú do dự một lát. Nàng biết cái đai lưng da trâu bên người Tả Chấn kia, bên trong có đao, súng cùng một cái túi nhỏ. Có lẽ là con dấu cùng mấy chìa khóa quan trọng ở cái túi nhỏ kia. Nhưng... thừa lúc hắn đang ngủ, lén lấy đồ của hắn, cho dù nàng vốn có ý tốt, chỉ là vì cứu Anh thiếu, nhưng trong lòng rốt cuộc không nở, luôn cảm thấy... dường như hơi có lỗi với hắn.

“Tôi thấy hay là thôi đi. Cách này, cho dù là dùng được, sau này mà để Nhị gia biết, e rằng đầu của Sáu mặt rõ tôi cũng phải chuyển nhà.” Sáu mặt rõ cũng lắc đầu. “Chuyện giữa Nhị gia và Anh thiếu, người khác không giúp gì được. Vinh tiểu thư, cô cũng bớt phí sức đi.”

Cẩm Tú thấy hần muốn đi, trong lòng không khỏi quỳnh lên, lập tức kéo hần lại. “Lục ca, chờ một chút! Anh yên tâm, chuyện này tôi tuyệt đối không nói cho người thứ ba biết. Cho dù Nhị gia phát hiện, mọi chuyện đều có tôi gánh vác, tuyệt đối sẽ không làm khó cho anh.”

Sáu mặt đỏ trâm ngâm thật lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm: “Vinh tiểu thư, nếu đã nói như vậy, Sáu mặt đỏ tôi cũng là người trọng tình nghĩa, tôi cũng không muốn nhìn Nhị gia và Anh thiếu đi đến bước kia... Cũng được, tôi giúp cô một lần. Buổi tối tôi chuẩn bị lệnh, viết xong chờ cô ở cửa, cô đi ra, đưa đồ của Nhị gia cho tôi. Nếu thuận lợi, sáng mai chúng ta đi gặp Anh thiếu, anh ấy cũng không đợi được lâu nữa...”

Cẩm Tú gật đầu, trong lòng loạn thành một đồng, bỗng nhiên lại kéo Sáu mặt đỏ lại: “Lục ca, anh tìm bác sĩ giỏi nhất trước đi, chuẩn bị thuốc và đồ đặc gì đó. Đến lúc gần đi mới chuẩn bị, chỉ sợ cũng không còn kịp... Còn có cái gì chưa chuẩn bị không? Tôi vẫn cảm thấy hình như thiếu cái gì đó...”

Sáu mặt đỏ vỗ vai nàng. “Vinh tiểu thư, cô lo lắng quá rồi. Thật ra trận hỗn loạn này sẽ nhanh chóng qua đi. Cô yên tâm, có Nhị gia ở đây, không có chuyện gì là không thể giải quyết. Chờ mọi chuyện qua đi, cô và Nhị gia cũng kết hôn rồi, khi đó đương nhiên anh ấy sẽ không để ý chuyện của cô và Anh thiếu trong lòng nữa.”

Cẩm Tú giật mình. Có lẽ là đúng. Lục ca nói cũng không phải không có lý. Nhưng nàng vẫn cảm thấy trong lòng hoang mang rối loạn. Là vì Tả Chấn vẫn gạt nàng hay là vì cái gì khác? Trong nhất thời không nghĩ ra được nhưng lòng dạ lại rối bời.

Một hồi lại nhớ tới lúc mới gặp Anh thiếu, hần cười hỏi: Cô tên là gì? Một hồi lại nhớ tới khi hần cùng Tả Chấn nâng chén ở Bách Nhạc Môn, nói: Chỉ cần tôi thắng được trường đua ngựa, tôi chính là người thắng nhiều nhất Thượng Hải! Anh thiếu của lúc đó hăng hái biết bao, giống như cả Thượng Hải đều nằm trong lòng bàn tay hần. Bây giờ tại sao lại trở thành thế này?

Cái ngày lần đầu tiên ra ngoài ăn cơm với Tả Chấn, nàng từng thề son sắt với hần, nếu có một ngày, Anh thiếu cần tôi làm gì cho anh ấy, nhất định tôi sẽ làm. Như vậy bây giờ thì sao? Có phải đã đến lúc nàng thực hiện lời hứa hay không?

.....

Hôm sau, tại bến tàu Trường Tam.

“Thằng nhãi Quách Tử này thật là không phải hảo hán, chưa đánh được hai lần nó đã phun ra hết.” Đường Hải nói với Tả Chấn. “Nhị gia, xem ra anh bắt đầu ra tay từ nó là đúng rồi.”

Tả Chấn gật đầu. “Hỏi được cái gì?”

“Đúng là Hàn Kim Lượng có tham gia hành động tối hôm đó, hơn nữa ngón út tay phải cũng bị chặt đứt. Sau đó vốn trốn trong bang, nhưng có người đưa tin đến, nói Nhị gia đã bắt đầu tra xét tung tích của chiếc nhẫn. Nó hoảng hốt, muốn rời khỏi Thượng Hải ngay trong đêm. Kết quả là trên đường đi bị giết người diệt khẩu. Tuy rằng Hàn Kim Lượng đã không còn, nhưng chúng ta đã bắt được Quách Tử, cũng đủ để chứng minh chuyện này có liên quan đến bang Hoa Nam. Nghe ý của Quách Tử, quả nhiên chuyện này cũng liên quan đến Trầm Kim Vinh. Nhưng nó cũng chưa phải là thân tín của Vi Tam Thiệu, e rằng cũng không biết gì nhiều.” Đường Hải nói. “Về việc mấy lần xảy ra chuyện trước đây, ai liên lạc với bọn chúng, ai âm thầm đưa tin tức thì nó cũng không biết... Em đoán nó không dám nói dối. Quả thật người đó rất cẩn thận, cho tới nay chỉ tự mình liên lạc với Vi Tam Thiệu – thủ lĩnh của bọn chúng.”

“Đây là chuyện trong dự kiến, bọn chúng cũng không phải kẻ ngốc.” Tả Chấn dặn. “Bây giờ lập tức chuẩn bị người. Mấy năm nay, bang Hoa Nam vẫn luôn lén gậy dựng thế lực của mình, thu hút một đám sát thủ chuyên nghiệp. Một khi dùng vũ lực trực tiếp, trong nhất thời chúng ta cũng chưa chắc có thể chiếm được thượng phong. Cậu lập tức thông báo với anh em ở các nơi, canh phòng nghiêm ngặt, đề phòng bọn chúng bắt ngờ tập kích địa bàn của ta, bảo vệ bến tàu cùng kho chứa hàng.”

“Em đi ngay lập tức.” Đường Hải vừa nói xong, đã nghe thấy Thạch Hạo ở ngoài cửa hỏn hển hô to: “Nhị gia, Nhị gia... Liên Xuyên đã khai ra rồi!” Người chưa tới nhưng tiếng đã tới trước, chạy thẳng vào trong. “Quả nhiên nó đã mắc câu !”

Thạch Hạo này, sao lại kích động như vậy! Tả Chấn nhướng mày, quay đầu, lẳng lặng chờ hấn vọt vào cửa. Cuối cùng Liên Xuyên cũng khai ra. Ngày đó, trên bến tàu Trường Tam máu chảy thành sông đều bởi vì một tên phản bội cái bán anh em của mình. Bây giờ cái tên này đã bị phun ra ngay trước mắt. Món nợ này – chắc chắn hấn phải trả lại gấp bội.

Thạch Hạo vừa tới, lập tức đẩy cửa bước vào, sắc mặt lại xanh mét, đầu thì đầy mồ hôi. Về mặt kia không biết là do quá khẩn trương hay là do kinh hoàng... “Nhị gia, không biết có phải sự thật hay không, thằng nhãi Liên Xuyên kia nói: ‘Đừng tưởng thằng chó Hàn Kim Lượng kia nói ra là bọn mày thắng rồi. Bắt đầu từ ngày đi theo Lục ca, ông mày đã không sợ chết nữa. Nếu năm đó không phải Lục ca cứu mạng tao thì bây giờ Liên Xuyên tao đã sớm chết sáu bảy năm rồi!’. Nó, nó nói Lục ca đó, có phải là...”

Lục ca?!

Mặt Đường Hải cũng biến sắc. Tuyệt đối không thể nào! Trong Thanh Bang, chức vị của Liên Xuyên cũng không thấp. Tính qua tính lại, cũng chỉ có một người có thể khiến cho hấn gọi một tiếng “Lục ca”. Chính là người kia, người đã đi theo Tả Chấn gần mười năm, chưa từng phạm phải bất cứ lỗi lầm nào, từ một tù túng nhỏ bé trở thành trợ thủ đắc lực của Nhị gia - chính là Sáu mặt rỗ trung thành và tận tụy!

Sáu mặt rỗ – người anh em tốt của bọn họ.

Bỗng nhiên tim Tả Chấn như chìm vào trong đáy hồ lạnh như băng, cả người đều lạnh ngắt.

Hấn biết người bán đứng Thiệu Huy, phản bội Thanh bang kia, tuyệt đối không phải là một nhân vật bình thường. Thủ đoạn của hấn rất cẩn thận, lại dễ dàng nắm giữ nhiều bí mật mua bán hàng lậu như vậy, thậm chí ngay cả hành tung Thiệu Huy và Anh Đông hấn cũng hiểu rõ như lòng bàn tay. Nhưng có nghi ngờ thế nào đi nữa, hấn cũng không nghi ngờ đến Sáu mặt rỗ! Sáu mặt rỗ đã đi theo hấn gần mười năm. Trong mười năm này, vào sông ra chết, mưa gió chết chóc, một mạch giành lấy giang sơn của Thanh Bang, nếu nói Thiệu Huy là cánh tay phải của hấn, như vậy Sáu mặt rỗ có thể xem như cánh tay trái.

Ở Thanh Bang, Sáu mặt rỗ đã được cho là dưới một người, trên vạn người. Cho dù hấn muốn cái gì, nói một câu là có thể giải quyết. Rốt cuộc thì có lý do gì lại khiến hấn bí quá hoá liều như vậy. Buông tha cho tất cả, mạo hiểm lớn như vậy, trở thành kẻ phản bội, kẻ thù của Thanh Bang?

Trong kinh hãi, ngay cả Tả Chấn bình tĩnh là thế, giờ phút này cũng không khỏi biến sắc! Hiện nay sáu mặt rỗ đang ở tại Ninh Viên, ngay tại bên cạnh Cẩm Tú. Mấy ngày qua, hấn lo lắng sự an toàn của Ninh Viên nên vẫn kêu mấy người Thạch Hạo và Sáu mặt rỗ thay phiên canh giữ bên kia, hôm nay vừa vặn đến phiên Sáu mặt rỗ. Mà hai ngày nay, hấn tra tung tích Hàn Kim Lượng, bắt Quách Tử, thẩm tra Liên Xuyên, mà sự sắp xếp này, Sáu mặt rỗ vẫn biết rất rõ ràng.

Ngay cả giờ khắc này, thân phận của hấn bị tiết lộ, Sáu mặt rỗ cũng có thể đã nghĩ tới.

Nói cách khác, hiện tại Cẩm Tú nguy hiểm hơn ai hết. Hấn lại tự tay đẩy Cẩm Tú vào tay giặc!

.....

Đường Hải cùng Thạch Hạo lo lắng mà nhìn nhau một cái, vẻ lo lắng này không hẹn mà cùng nổi lên.

Ngay lúc này, bỗng nhiên cửa bị gõ vài tiếng, một thuộc hạ đẩy cửa tiến vào. Vừa muốn báo cáo thì đã thấy sắc mặt của Tả Chấn. Nhìn lại không khí trong phòng, nào còn dám đi đến trước mặt hấn, chỉ có nước dè dặt đi đến bên cạnh Thạch Hạo, trình một phong thư lên. “Hạo ca... có người đưa cho Nhị gia một phong thư.”

“Thư gì?” Thạch Hạo đưa tay rút lấy thư, nhìn lướt qua, không khỏi nhú mày lại. Vào lúc này, còn có kẻ nào xui xẻo không biết sống chết vậy. Hơn nữa, trên bức thư, ngay cả tên họ cũng không ghi.

Tả Chấn bỗng nhiên ngắt đầu. “Người đưa thư đâu?”

“Đi rồi...” Người thuộc hạ đi vào đưa thư kia sợ tới mức giật mình một cái. Chưa từng thấy sắc mặt Nhị gia nghiêm nghị như vậy, nhẹn không được mà lén lùi ra sau nửa bước. “Vừa rồi anh em gác cổng nói có người đến đưa thư, lúc em đến xem thì người nọ đã đi rồi.”

Đường Hải không khỏi ngạc nhiên, nhìn lá thư trong tay Thạch Hạo. Chẳng qua là một lá thư rất bình thường, sao Nhị gia lại phản ứng dữ dội như vậy? Thậm chí anh ấy còn chưa có mở ra, ngay cả xem cũng chưa liếc mắt một cái, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Nhị gia, xảy ra chuyện gì vậy?” Đường Hải biết không tốt, nhin không được mà thốt lên hỏi.

Tả Chấn im lặng một lát. Thạch Hạo và Đường Hải thở cũng không dám thở mạnh, ở một bên nhìn sắc mặt của hắn, bỗng nhiên nghe thấy hắn chậm rãi nói: “Tôi ra ngoài một chuyến, các cậu, không cho phép ai đi theo.”

Nhị gia muốn ra ngoài? Ngay lúc này? Thạch Hạo không khỏi há hốc mồm, hắn không có nghe lầm chứ! Đường Hải muốn nói gì đó thì Tả Chấn đã đi ra cửa. Chỉ nghe thấy cửa phòng “rầm” một tiếng đóng lại.

Nhìn lại Thạch Hạo, thấy anh ta còn ngẩn người ra đó, Đường Hải nhin không được mà đẩy anh ta một cái. “Cậu còn đứng đó, mau đi theo xem sao.”

Thạch Hạo nói: “Nhưng vừa rồi Nhị gia nói không cho ai theo...”

Đường Hải lắc đầu. “Nói là nói như vậy, nhưng tôi luôn cảm thấy vừa rồi sắc mặt của Nhị gia rất khác thường. Không được, tôi rất lo, cho dù có bị Nhị gia phạt tôi cũng phải đi theo xem sao. Rốt cuộc cậu có đi hay không?”

Thạch Hạo cắn răng, nói thì thoải mái lắm, nhưng khi bị Nhị gia quở trách thì Đường Hải luôn chạy trốn nhanh hơn ai hết. Nhưng đến lúc này cũng thật sự rất lo lắng. Rốt cuộc anh ta chà chà chân. “Huy ca không ở đây, thôi đi, nghe anh vậy.”

Chờ hai người bọn họ xông ra thì đã không thấy bóng dáng Tả Chấn đâu, ngay cả xe ở cửa cũng không còn.

“Nhị gia đi thật là gấp.” Thạch Hạo thì thào nói, đã thấy Đường Hải gấp người xuống, nhặt một cục giấy từ dưới đất lên. “Anh nhặt cái gì vậy?”

Đường Hải nhặt lên, là lá thư mà Tả Chấn vừa nhìn thoáng qua đã vờ thành một cục lúc nãy. Anh ta mở lá thư ra, nhìn một lượt, bỗng nhiên trợn tròn mắt. Lại nhìn một lần nữa, giống như là không dám tin, hai tay không kim nổi mà run lẩy bẩy.

Đường Hải lấy lại tinh thần lại, buột miệng thốt ra: “Đã xảy ra chuyện, mau gọi người đến, mau lên!”

.....

Xe chạy như bay dưới bầu trời hơi âm u.

Đường như đường càng ngày càng gấp ghe, Cẩm Tú nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật vút qua về phía sau, sao xe lại chạy nhanh như vậy? Cho dù có vội vã đến chỗ của Anh thiếu thì cũng không cần chạy sống chết như vậy chứ. Huống chi con đường này hình như càng ngày càng khác thường. Nàng không quen thuộc địa hình của Thượng Hải nhưng cũng hiểu biết ít nhiều, con đường này hẳn là hướng ra ngoại thành, lẽ nào Anh thiếu bị giấu ở ngoại ô?

Trên xe chỉ có một mình nàng, còn có Sáu mặt rõ đang chăm chú lái xe ở ghế phía trước.

“Lục ca, anh đang chạy đi đâu vậy? Bây giờ Anh thiếu đang ở bệnh viện nào?” Cẩm Tú nhin không được mà hỏi một câu. Không biết tại sao trong lòng lại mơ hồ bất an, càng ngày càng mãnh liệt.

Sáu mặt rõ cũng không quay đầu lại. “Gần đây, tin tức bên ngoài quá khẩn trương, lúc Anh thiếu gặp chuyện không may, bởi vì sợ người ngoài biết nên đã tìm một chỗ yên tĩnh ở ngoại ô cho anh ấy tịnh dưỡng. Nhị gia cũng can ngăn, không có mệnh lệnh của anh ấy, ai cũng không thể tới gần Anh thiếu.”

Cẩm Tú không hỏi nữa. Từ đêm qua tới giờ, biến cố bất ngờ liên tiếp xảy ra khiến người ta không kịp trở tay. Rốt cuộc vì cái gì lại khiến Tả Chấn và Anh thiếu đi đến nước này? Tả Chấn sẽ vì Vinh Cẩm Tú nàng mà không tiếc mạng kẻ Anh thiếu sao? Nàng muốn hỏi hắn, nhưng khi đối mặt với hắn thì lại chột dạ mà không nói nên lời. Bởi vì trong lòng nàng rất rõ ràng, bây giờ, vào lúc này mà hỏi đến Anh thiếu, đó là châm dầu vào ngọn lửa trong lòng hắn. Nghĩ đến cũng thấy lạ, ở trước mặt nàng, hắn không nói đến Hướng Anh Đông một tiếng nào, mà nàng lại gốc đến nỗi không phát hiện chút gì.

Đây đều là lỗi của nàng, là nàng khiến cho hắn ngày càng hiểu lầm sâu như vậy...

Mười ngón tay của Cẩm Tú đan vào nhau, trong lòng rối thành một đống. Giờ khắc này, cảm thấy mình làm thế nào cũng đều không đúng. Có lẽ là đi quá nôn nóng, không kịp suy nghĩ cho cẩn thận một chút, ít nhất cũng có thể nói với Tả Chấn một tiếng! Cho dù nàng có một trăm lý do, có bao nhiêu bản khoản, nhưng gạt hắn chạy đi gặp Anh thiếu như vậy, làm sao không khiến người khác hiểu lầm được? Huống chi, đêm qua nàng còn thông đồng với Sáu mặt rỗ lên động tay động chân. Không có con dấu cùng lệnh của hắn, nàng hoàn toàn không thể tìm được Anh thiếu. Tất cả vì cứu người là trên hết, việc nàng làm hắn là đúng... Nhưng vì sao trong lòng càng ngày càng không yên. Cái cảm giác lừa dối này càng ngày càng mãnh liệt! Bỗng nhiên nàng có chút hối hận.

Đang suy nghĩ lung tung mà không để ý xe bỗng nhiên thắng gấp một cái, dừng lại đột ngột. Cẩm Tú không đề phòng nên nhào mạnh về phía trước, thái dương đập vào lưng ghế dựa. Đợi khi ôm trán ngồi dậy thì mới phát hiện xe đã dừng lại ở một bờ sông hoang vắng. Ngoài cửa sổ xe chỉ có một mảng cỏ lau ngút đầu, trắng phau như lan tràn đến cuối chân trời, chỉ có một căn phòng màu gạch đỏ cũ kĩ đứng sừng sững ở giữa.

“Anh thiếu... ở trong này?” Lòng Cẩm Tú cảm thấy nặng nề. Không đúng, nhất định là có vấn đề ở đâu đó. Nơi này đâu giống bệnh viện? Nào có người canh giữ? “Lục ca, có phải anh tìm lộn chỗ hay không?”

Sáu mặt rỗ nhảy xuống xe, sau đó mở cửa xe của nàng ra. “Không sai đâu, chính là nơi này.”

Cẩm Tú không hề động dậy. Nàng giương mắt nhìn Sáu mặt rỗ, không ngờ phát hiện sắc mặt của Sáu mặt rỗ đã trở nên xa lạ, giống như là một người khác vậy, âm trầm và độc ác không thể tả. Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Cẩm Tú biết mình đã phạm sai lầm.

“Cô có biết không, sáu năm nay, mùa đông nào tôi cũng đều phải đến đây ở một ngày.” Sáu mặt rỗ nhìn căn phòng cũ kĩ màu gạch đỏ kia. “Sáu năm trước, ngay tại chỗ này, Chấn Phương chết ở trong tay Tả Chấn và Hướng Hàn Xuyên.”

Cẩm Tú không khỏi nắm chặt hai tay, sự lạnh lẽo từ sau lưng từ từ tràn lên. Bên tai lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Sáu mặt rỗ: “Chấn Phương chính là người phụ nữ của tôi, nhưng ngày mà cô ấy bị người ta giết, ngay cả một tiếng tôi cũng không dám hó hé. Sáu năm nay, tôi không có một đêm nào ngủ ngon được, tôi vẫn chờ cơ hội báo thù cho cô ấy.”

Cẩm Tú không thể tin được lỗi tai của mình. Lục ca phản bội Thanh Bang? Hắn muốn tìm Tả Chấn báo thù? Sao có thể? Điều này sao có thể?! Hắn là Tả Chấn người thân cận nhất bên cạnh Tả Chấn, là anh em tốt, thân như tay chân của Tả Chấn!

“Lục ca, anh nói gì mà tôi không hiểu gì hết vậy.” Giọng của nàng như có vẻ run rẩy. Nhất định là lầm rồi. Sáu mặt rỗ luôn trung thành và tận tụy với Tả Chấn, đây là chuyện mà ngay cả người mù, kẻ điếc đều biết.

Mặt Sáu mặt rỗ co lại, giống như là cứng ngắc, lại hiện lên ý cười quỷ quyệt khiến người ta lạnh lẽo nói không nên lời. “Cô không hiểu cũng không sao, bởi vì qua hôm nay, cô vĩnh viễn cũng không cần hiểu nữa.”

Hắn vừa nói, vừa giơ tay qua kéo lấy Cẩm Tú. Không biết Cẩm Tú lấy sức ở đâu ra, giơ hộp thuốc trong tay lên, hung hăng nện về phía hắn! Hắn không phải người! Về mặt của hắn, căn bản là không nên xuất hiện trên một khuôn mặt người, nó u ám cùng ngoan độc như sói. Sáu mặt rỗ lúc này không đề phòng nàng đột nhiên phản kích, cái hộp nện vào tay hắn, không khỏi đau đến co rụt lại. Cẩm Tú đã phi người nhảy xuống xe, liều mạng chạy về phía bờ sông.

Gió lạnh như đao xẹt qua trên mặt, trong giây phút này, nàng bỗng nhiên hiểu được tại sao Sáu mặt rỗ lại lừa mình đến đây. Nàng là miếng mồi, nàng là miếng mồi dụ Tả Chấn tới đây! Bắt đầu từ ngày nghe được đoạn đối thoại của bọn Sáu mặt rỗ ở phòng khách, đến thiết kế trộm đồ bên người Tả Chấn, cho đến bây giờ, nàng không chút đề phòng mà từng bước, từng bước một đi vào cái bẫy mà Sáu mặt rỗ đã giăng sẵn. Giờ khắc này, cả người giống như đều trống rỗng, chỉ có một ý niệm trong đầu hết sức rõ ràng... Cho dù chết, cũng không thể lọt vào tay của hắn!

Nhưng nguy hiểm ở phía sau càng ngày càng gần, Cẩm Tú không kịp quay đầu đã cảm thấy sau đầu đau đớn, giống như bị thứ gì nặng đập trúng. Ngay sau đó, một bàn tay từ sau lưng duỗi tới, lập tức che miệng

nàng lại, tay kia thì siết ở cổ họng nàng. Trong nháy mắt, không khí giống như bị chặn lại, thậm chí Cẩm Tú không kịp giãy giụa một chút, thân mình đã muốn nhũn ra.

Trong giây phút trước khi hít thở không thông, hình như nghe thấy tiếng cười lạnh của Sáu mặt rõ: “Chỉ bằng cô mà muốn đấu với tôi? Chờ chôn cùng với người trong lòng của cô đi!”

.....

22. Chương 13 Phần 1

Chương 13: Thấy được chàng

Không biết qua bao lâu, Cẩm Tú từ từ tỉnh lại. Từng trận đau nhức sau đầu truyền tới, hai bên thái dương giống như cũng giật giật lên. Cánh tay giống như bị xé nát, sợi dây thừng thô to cột chặt lấy cổ tay nàng, treo trên một thanh xà ngang. Không biết miệng bị nhét thứ gì, hình như là một cái giẻ lau vì có mùi hôi.

Trong căn phòng trống trơn, bốn vách tường tiêu điều, có mười mấy người đàn ông trông nhanh nhẹn đứng mãnh đang cầm súng đứng trang nghiêm ở hai bên cửa, bày thế trận sẵn sàng. Chính giữa phòng có một chiếc bàn vuông bằng gỗ lim, Sáu mặt rõ ngồi ở bên cạnh bàn, châm một bình trà nóng, không nhanh không chậm mà lau khẩu súng trong tay.

Cẩm Tú không khỏi nhắm hai mắt lại. Nếu có sự lựa chọn, nàng rất hi vọng lúc này mình đã chết ở trong tay hắn.

Hi vọng duy nhất bây giờ chính là Tả Chấn sẽ không xuất hiện ở nơi này. Hắn vẫn luôn rất tỉnh táo, rất trấn tĩnh, chuyện gì cũng không thể gạt được đôi mắt của hắn. Ngay cả người mù cũng nhìn ra được đây là một cái bẫy, nàng chỉ là miếng mồi dụ hắn ra ngoài... Đúng vậy, nhất định trong lòng hắn hiểu được, cho nên nhất định hắn sẽ không đến.

Nhưng giống như là sự trừng phạt mà ông trời dành cho nàng, khăn cầu của nàng còn đang quanh quẩn trong đầu thì đã thấy Sáu mặt rõ bỗng nhiên đứng dậy! Cẩm Tú không khỏi nhìn theo ánh mắt của hắn. Giờ phút này, tim nàng bỗng nhiên như nhảy tới cổ họng, giống như muốn xé lồng ngực mà ra... Ngoài cửa, dưới ánh chiều tà, người đang từng bước, từng bước đi tới, không phải Tả Chấn thì còn ai?!

Cẩm Tú liếc mạng giãy giụa, dây thừng siết chặt vào cổ tay nàng như sợi thép, hình như ngay cả thanh xà ngang to lớn kia cũng bị nàng giãy làm rung động, bụi đất bay xuống lả tả. Nhưng tất cả sự giãy giụa đều phí công, nàng có cố gắng thế nào đi nữa thì trong cổ họng cũng chỉ phát ra vài âm thanh không rõ.

Sáu mặt rõ quay đầu nhìn nàng một cái, bên cạnh lập tức có người đi đến dè Cẩm Tú lại, nắm lấy tóc của nàng, buộc nàng ngẩng đầu lên. Khi ngẩng đầu lên thì Tả Chấn đã bình tĩnh bước vào cửa.

Trên mặt Sáu mặt rõ bỗng nhiên lan ra một vầng sáng, giống như hưng phấn lại giống như khấn trương. Hắn cư nhiên nở nụ cười, âm thanh nghe ra tràn trề sự niềm nở. “Thật không ngờ, người nhỏ bé như tôi, đưa một phong thư lên bến tàu Trường Tam mà lại có thể mời được Tả nhị gia tới. Giữa trăm công nghìn việc mà còn đích thân đến đây một chuyến, thật là thất lễ rồi.”

Cẩm Tú thôi không giãy giụa nữa, vẫn cứng ngắc ở đó không nhúc nhích. Bây giờ có nói gì thì đều đã quá muộn. Điều duy nhất nàng cảm thấy kỳ lạ chính là đã đến nước người chết ta sống, xung đột vũ trang mà sao Sáu mặt rõ còn vẻ mặt tươi cười khiến người ta buồn nôn như vậy? Rốt cuộc cái gì khiến hắn cảm thấy đáng cười đến thế?

“Đâu có.” Tả Chấn nhìn thoáng qua Sáu mặt rõ, cũng cười nhẹ, ngồi xuống bên cạnh bàn, giống như là đang uống trà trong quán vậy, ung dung nhàn nhã không thể tả. “Không biết cậu mời mình tôi tới đây là vì chuyện gì?”

“Thật ra chỉ là việc rất nhỏ, vốn không nên phiền Nhị gia tới.” Sáu mặt rõ quay đầu liếc Cẩm Tú một cái. “Nhưng tôi thật sự không vừa mắt với cô ả này, cho nên mời Nhị gia dạy dỗ cô ta giùm tôi một chút.”

Tả Chấn cầm lấy chén trà, rót ỉnh một chén. Từ lúc vào cửa đến giờ, hắn không có liếc nhìn Cẩm Tú lấy một cái. “Phải không?” Giọng của hắn rất bình tĩnh. “Đối phó với phụ nữ, e rằng kinh nghiệm của tôi không bằng cậu.”

Sáu mặt đỏ âm thầm cắn răng. Hắn hận nhất là thấy dáng vẻ tỉnh bơ của Tả Chấn, giống như là mọi thứ đều trong sự khống chế của hắn. Rốt cuộc hắn có biết hay không, bây giờ Tả Chấn hắn chỉ là một con mồi, mà Sáu mặt đỏ này mới là chúa tể ở đây!

“Nhưng thật ra tôi nhớ rất rõ, Nhị gia chưa bao giờ nương tay khi đối phó với phụ nữ. Sáu năm trước, ngay tại căn phòng này, tôi trợ mắt nhìn anh ra lệnh giết người phụ nữ mà tôi yêu nhất trong đời. Khi đó, tôi chỉ có thể đứng phía sau anh mà nhìn cô ấy chết, không dám hó hé một tiếng!” Nụ cười của Sáu mặt đỏ dần dần trở nên cứng ngắc. “Không ngờ trời đất luân chuyển, hôm nay hình như thân phận của chúng ta lại đổi cho nhau.”

Chân mày Tả Chấn hơi chau lại. “Thì ra cậu vì Triệu Chấn Phương. Đúng là không ai ngờ một người đàn bà bán mạng cho bọn Nhật Bản, ba lần bốn lượt ám sát Hướng tiên sinh lại có quan hệ với tam đương gia của Thanh Bang. Lão Lục, nếu cậu không phải người của Thanh Bang, không ở bên cạnh tôi, chưa chắc cô ta đã tiếp cận cậu.”

“Chuyện này không cần anh xen vào.” Sáu mặt đỏ hung hăng cắn chặt răng. “Tôi chỉ biết anh và Hướng Hàn Xuyên giết chết người phụ nữ của tôi, bây giờ phải đòi lại món nợ này không thiếu một phân!”

“Cậu phản bội Thanh Bang, cấu kết với bang Hoa Nam, tàn sát anh em của mình đều chỉ vì một Triệu Chấn Phương?” Tả Chấn chống tay lên trán, nhìn hơi nóng bốc lên từ trong chén trà. “Cô ta là hạng người nào, trong lòng cậu cũng hiểu rất rõ. Cô ta là gián điệp của Nhật Bản, vì đoạt xương sọ của Hướng gia cùng ngân hàng, chiếm bến tàu Trường Tam mà vẫn luôn ra tay không từ thủ đoạn với chúng ta. Bao nhiêu người đã chết trong tay cô ta? Cậu vì cô ta mà tính kế tôi?”

“Không từ thủ đoạn? Tả nhị gia, chúng ta mua bán thứ gì, những năm gần đây, anh đã dùng những thủ đoạn gì?” Sáu mặt đỏ cười lạnh.

“Cho tới giờ tôi không coi Nhị gia là anh em. Từ ngày đầu tiên tôi bước vào Thanh Bang, anh chính là chủ của tôi.” Giọng của Sáu mặt đỏ càng ngày càng lạnh lùng.

“Cho dù tôi không đúng, vậy Thiệu Huy thì sao? Thạch Hạo thì sao? Bọn họ là cái gì?” Tả Chấn rất bình tĩnh. “Cho dù giữa chúng ta có thù oán gì, cậu lôi một Vinh Cẩm Tú không biết gì vào thì thú vị lắm sao?”

Sáu mặt đỏ gần từng chữ, từng chữ nói: “Tôi cũng khiến anh nếm thử mùi vị khi trợ mắt nhìn người phụ nữ mà mình yêu chết trước mặt mình là thế nào.”

Tả Chấn bỗng nhiên nở nụ cười. “Vinh Cẩm Tú... chính là người phụ nữ mà tôi yêu?” Giọng của hắn rất mỉa mai, mang theo vài phần thần nhiên coi thường. “Sáu mặt đỏ, cậu cũng theo tôi mười năm rồi, người khác không rõ tính tình của tôi lắm, chẳng lẽ ngay cả cậu cũng không hiểu? Khi nào thì tôi lại đặt một phụ nữ ở trong lòng?”

Tả Chấn bưng cái chén lên, vũng vàng bình thản. “Mấy năm nay, khi nào thì cậu thấy Tả Chấn tôi bị ai uy hiếp vì những chuyện thế này?”

Hắn nói từng chữ rất nhẹ nhàng bình tĩnh, trong nhất thời làm Sáu mặt đỏ ngẩn người ra đó. Cẩm Tú ở phía sau hắn cũng đột nhiên ngẩng đầu lên. Từ lúc Tả Chấn bước vào, trong lòng nàng giống như có chảo dầu nóng. Nhưng nghe được mấy câu đó thì lại giống như có một thùng nước đá dội xuống, nhất thời kìm lòng không đậu mà rùng mình.

Lời hắn nói là thật hay giả? Vào lúc này, nàng thà rằng lời hắn nói là thật. Thà rằng hắn chưa từng yêu nàng, thà rằng trong lòng hắn chưa từng có nàng, thà rằng hắn thật sự không quan tâm đến sự sống chết của nàng. Thật sự, nàng thật sự hi vọng như vậy. Nhưng tại sao khi chính tai nghe hắn nói thì lại đột nhiên cảm giác lạnh lẽo như băng.

Sắc mặt của Sáu mặt đỏ càng ngày càng tái mét, trong nhất thời cũng không nói nên lời, kinh ngạc mà đứng tại chỗ. Đúng, bên cạnh Tả Chấn chưa bao giờ thiếu đàn bà. Hắn muốn dạng phụ nữ nào mà không có, làm gì phải canh cánh trong lòng một Vinh Cẩm Tú? Chẳng lẽ gần đây đúng là hắn nhìn lầm rồi sao? Nhưng...

Nhưng nghĩ lại, Sáu mặt rỗ bỗng nhiên nở nụ cười ha hả. “Thật không hổ là Tả nhị gia, nói gì cũng như là thật. Nếu đổi là người khác, e rằng thật sự bị anh hù rồi. Nhưng Nhị gia đừng quên, tốt xấu gì Sáu mặt rỗ tôi cũng đã theo anh mười năm. Anh nói đúng, không ai hiểu rõ tính của anh hơn tôi.” Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Cẩm Tú đang bị trói gô ở một góc phòng. “Nếu anh thật sự không quan tâm thì hôm nay đã không đến đây.”

Hắn càng nói càng đắc ý, “Từ lúc bước vào, Nhị gia không liếc mắt nhìn cô ta lấy một cái, là không dám nhìn, hay là không nỡ nhìn? Sợ liếc mắt nhìn một cái thì sẽ rối lòng sao. Nếu không có Vinh cô nương ở trong này thì e rằng bây giờ căn phòng rách nát này của tôi đã sớm bị Thanh Bang san bằng, làm sao có thể thấy được mặt Nhị gia chứ?”

Tả Chấn không khỏi trở nên im lặng. Sáu mặt rỗ nói không sai, hắn nói mấy câu kia vốn là muốn phân tán một chút sự chú ý của Sáu mặt rỗ đối với Cẩm Tú. Trong trận này, tác dụng của Cẩm Tú càng nhỏ thì cơ hội sống sót càng lớn. Chỉ tiếc, xem ra biện pháp này không thể thực hiện được. Trận ác chiến hôm nay là không thể tránh khỏi. Nhưng dưới tình thế này, bất luận là ai muốn toàn thân trở ra đều là chuyện không có thể.

“Thật là làm khó cho Nhị gia rồi. Bảo anh đến một mình thì anh thật sự không dám mang theo một tên thuộc hạ nào.” Sáu mặt rỗ chuyển đề tài. “Tả Chấn của Thanh Bang trước kia sẽ không để mình bị đẩy vào tròng, hôm nay coi như là ngoại lệ. Nhưng Nhị gia, anh vì vị Vinh tiểu thư này mà phá lệ cũng không khỏi hơi nhiều rồi. Dù sao cũng là anh em bấy lâu, Sáu mặt rỗ tôi cảm thấy không đáng cho anh. Nhị gia vì cô ta mà có thể làm bất cứ cái gì, nhưng vị Vinh tiểu thư này...” Hắn vừa nói, vừa nghiêng ngả sắc mặt của Tả Chấn. “Nhị gia có muốn biết tôi làm cách nào lừa cô ta ra đây hay không?”

Tả Chấn khẽ cau mày.

Sáu mặt rỗ cười lạnh. “Chẳng qua tôi chỉ nói với cô ta là muốn dẫn cô ta đi gặp Anh thiếu, cô ta liền hận không thể mọc thêm hai cái chân để đi với tôi. Nhị gia, bao nhiêu năm rồi Thượng Hải không có một tiết mục đặc sắc như vậy. Tả Chấn của Thanh Bang và Hướng Anh Đông của Bách Nhạc Môn tranh nhau một phụ nữ! Ha ha ha, thật sự là chuyện thật tức cười.”

.....

Ánh mắt Tả Chấn từ từ nâng lên, lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào Cẩm Tú. Trước khi tới đây, hắn đã chạy về Ninh Viên một chuyến, muốn xác nhận rốt cuộc có phải Cẩm Tú thật sự xảy ra chuyện hay không. Nhưng các anh em gác ở cửa nói tự Cẩm Tú đi theo Sáu mặt rỗ ra ngoài. Lúc gần đi chỉ nói là ra ngoài mua đồ đạc. Mua sắm? Bên ngoài loạn như vậy, hắn luôn cần đi dặn lại là hai ngày này đừng ra ngoài, còn có thứ gì quan trọng như vậy khiến nàng không thể không vội vàng đích thân đi mua?

Tim Cẩm Tú cảm thấy nặng nề. Đối mặt với ánh mắt của Tả Chấn, nàng không tự chủ được mà cụp mắt xuống.

“Cuối cùng hôm nay tôi cũng được mở mắt.” Sáu mặt rỗ nói. “Thì ra Nhị gia còn có sở thích này, thích tăng tị với đàn bà của Anh thiếu. Chắc, anh vừa đi trước, cô ta không thể chờ được mà đi gặp người tình...” Đợi lâu như vậy, rốt cuộc hắn cũng có cơ hội nhục nhã Tả Chấn một cách thoải mái. Sáu mặt rỗ gần như nhịn không được mà đắc ý cười ha hả. Tả Chấn tiếng tăm lừng lẫy cũng có ngày hôm nay!

Tả Chấn chỉ im lặng nhìn Cẩm Tú. Từ lúc bắt đầu đến giờ, người nàng thích vẫn luôn là Anh Đông, điều này thì hắn biết. Nhưng hắn cũng vẫn cho rằng chỉ cần qua một thời gian, rồi qua một thời gian nữa, một ngày nào đó nàng sẽ từ từ quên cái tên này.

Sáu mặt rỗ cười xong, nói tiếp: “Buồn cười hơn là, vì lấy lòng tôi, muốn tôi mau chóng mang cô ta đi gặp Anh thiếu mà Vinh tiểu thư của anh không tiếc bán đứng tính mạng của anh. Nhị gia, tôi thật sự là khâm phục ánh mắt của anh.” Hắn vừa nói vừa tiện tay kéo bên hông một cái, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, từng viên đạn đồng sáng chói văng đầy đất.

“Đây là đạn của anh, đừng nói là anh không nhận ra? Nhị gia? Đây chính là thứ mà đêm qua Cẩm Tú trốn không ít công sức mới trộm được từ bên cạnh anh.”

Cẩm Tú bỗng nhiên sợ ngây người. Đạn? Khi nào thì nàng trộm đạn của Tả Chấn? Nàng chỉ... chỉ... bỗng

nhien hiểu được tất cả. Sáu mặt rõ đi một vòng lớn như vậy, cái gì mà lệnh, cái gì mà con dấu, thật ra thứ hần muốn chẳng qua là cái dây lưng bên người Tả Chấn mà thôi! Lúc ấy nàng vừa chột dạ vừa khấn trương, không kịp nghĩ ngợi nhiều liền đem đồ giao cho hần xử lí. Ai biết thứ hần lấy không phải là con dấu mà là đạn trong súng của Tả Chấn!

“Bốp” một tiếng, chén trà trong tay Tả Chấn đột nhiên vỡ toang, mảnh vỡ văng khắp nơi, máu tươi trên tay hần từ từ nhỏ giọt xuống mặt bàn. Từng giọt từng giọt một. Nhưng hần đã không còn cảm giác.

Bỗng nhiên nhớ tới, đêm qua, lúc Cẩm Tú nửa đêm ngồi dậy, mở cửa đi ra ngoài thì làm hần bừng tỉnh. Hần thuận miệng hỏi một câu, Cẩm Tú trả lời là muốn đi ra ngoài uống nước. Bây giờ mới biết được, thì ra khi đó nàng đi ra ngoài là muốn đem đồ của hần giao cho Sáu mặt rõ ngoài cửa.

Sáu mặt rõ quả nhiên tính toán rất cẩn thận. Bên cạnh hần, chỉ có một người duy nhất có thể tiếp cận, chỉ có người này mới có thể dễ dàng lấy được đồ đặc bên người hần. Người này, chính là Vinh Cẩm Tú mà hần lúc nào cũng lo lắng, luôn lo lắng nàng sẽ bị ức hiếp. Đối với bất luận kẻ nào hần đều có phòng bị, duy chỉ có nàng là ngoại lệ. Nàng không hiểu gì cả, lương thiện đến ngốc nghếch, cho nên ở trước mặt nàng, hần chưa từng có chút đề phòng.

Hần là thật lòng, kết quả đối lấy chỉ là sự phản bội chết người như thế này. Nhiều năm qua, trong mưa gió chết chóc cái gì cũng đã từng trải. Phản bội cùng bán đứng cũng không phải lần đầu tiên, nhưng chưa có lần nào đau đến khắc cốt ghi xương như vậy.

Đối thủ có hung tàn, tình thế có ác liệt đi nữa thì hần đều có thể mặt không đổi sắc, bình tĩnh mà chống đỡ. Nhưng giờ khắc này, trong giây phút vạch trần Cẩm Tú này, tất cả sự ung dung nhàn nhã, bình tĩnh trấn định của hần đều bỗng nhiên vỡ nát khắp nơi như chén trà trong tay!

Trong súng của hần lại không có đạn. Tả Chấn hít thở một cách nặng nề, ngực nóng bỏng cùng phần nộ như có lửa bốc lên. Hần đi quá vội, thậm chí đã quên kiểm tra đao và súng bên người của mình một chút. Mãi đến giờ phút này, trong vòng súng của kẻ địch mới phát hiện mình đã rơi vào một cái bẫy, cái bẫy mà tự tay Cẩm Tú giăng ra cho hần...

.....

Tả Chấn không khỏi cắn chặt răng. Có nhục hơn nữa cũng phải nhịn, bây giờ không phải lúc kích động. Trước mắt, mình đã hoàn toàn bị rơi vào hiểm cảnh, rất bị động. Mù quáng liều mạng sẽ chỉ làm cơ hội thoát thân càng mong manh. Giờ phút này, tất cả các họng súng đều chĩa vào hần, chỉ cần vừa động đậy, lập tức sẽ bị bắn thành một tổ ong vò vẽ.

“Bây giờ Nhị gia đã hiểu được tại sao tôi lại không vừa mắt của cô ta rồi chứ?” Sáu mặt rõ đến gần Cẩm Tú, con dao nhọn trong tay từ từ di chuyển trên mặt nàng. “Chắc chắn, quả nhiên là vô cùng mịn màng. Vinh Cẩm Tú – vũ nữ hạng nhất của Bách Nhạc Môn, nếu tay của tôi hơi run lên, cắt qua thế này, lại cắt thế này nữa... Gương mặt này sẽ biến thành thế nào đây?”

Cẩm Tú nhắm hai mắt lại. Dao nhọn ngay trước mặt nàng, thậm chí hai má có thể tinh tường cảm giác nhận được vẻ lạnh lẽo khi lưỡi dao kia xẹt qua làn da. Thân mình dần dần phát run, nhưng nàng biết, đây không phải sợ hãi mà là oán hận. Nàng chưa từng oán hận một người đến vậy. Hận đến nỗi ngay cả nỗi sợ hãi cũng không cảm nhận được. Hận đến nỗi rất muốn đâm thẳng một đao vào ngực hần.

Thậm chí giờ khắc này, rồi đến nỗi không phân biệt được rốt cuộc là hận hần hay là hận chính mình quá ngu xuẩn, dễ dàng mắc câu.

“Rẹt...” Trong không khí bỗng nhiên vang lên tiếng quần áo bị xé rách. Sáu mặt rõ vung tay lên, cả vạt áo trước của Cẩm Tú đều bị xé rách. Áo ngực rơi xuống dưới, nhất thời lộ ra bờ vai cùng hơn phân nửa bộ ngực trắng nõn nà.

“Người đàn bà có thể làm cho Bách Nhạc Môn tiền vào như nước, có thể làm cho Nhị gia thần hồn điên đảo, rốt cuộc là có hương vị thế nào, ngay cả tôi cũng muốn nếm thử...” Sáu mặt rõ nheo mắt lại, dùng sức nhéo lên bộ ngực trần của Cẩm Tú một cái, lập tức nổi lên một mảng đỏ sẫm, Cẩm Tú đau đến run lên.

23. Chương 13 Phần 2

Bọn đàn ông trong phòng đều mở to hai mắt mà nhìn. Mục đích Sáu mặt rõ chỉ là dùng Cẩm Tú để làm nhục Tả Chấn. Nhưng giờ khắc này, hình ảnh nóng bỏng kích thích đến thế, đủ để làm mỗi một người đàn ông đều sôi máu lên... Ngay trong chớp mắt này, thân mình Tả Chấn bỗng nhiên vút qua! Yên lặng như gió, nhanh như thổ, thân hình của hắn quét tới nhanh như chớp. Ai mà không chính mắt nhìn thấy thì hoàn toàn không thể tưởng tượng được tốc độ lướt qua của hắn.

Ánh đao chợt lóe lên, chói cả mắt người, tiếng súng hỗn độn vang lên, trong phút chốc nổ vang âm ỉ. Trong lúc Tả Chấn di chuyển vút qua, kèm theo đó là vài tiếng kêu gào, máu tươi bắn tung tóe!

Vừa rồi, lúc mọi người phân tâm, chỉ có một giây thôi, Tả Chấn đã không hề do dự, thoát ra từ trong chân tơ kẽ tóc. Cho dù chỉ có một giây, cũng đủ trở thành thời cơ để hắn ra tay! Trong ánh đao hỗn loạn, thân ảnh của hắn như ma quỷ. Có người vừa giơ súng lên thì đã thấy bóng dáng của hắn vút tới nhanh như điện. “Rắc” một tiếng, báng súng đã bị hắn bẻ gãy lập tức!

Tiếng kinh hô còn chưa kịp kêu ra khỏi miệng, nửa cây súng trường trong tay Tả Chấn đã giáng xuống, hất văng khẩu súng tên phía sau ra ngoài. Nửa cây súng trường lại thu về. “Bốp” một tiếng, lại quất lên trên mặt tên còn lại. Người nọ đau đớn kêu lên một tiếng, ngã nhào trên mặt đất, xem ra mũi và xương gò má đều bị đánh vỡ.

Tiếng súng vang lên dày đặc, càn quét về phía Tả Chấn dừng chân. Lúc chỉ mảnh treo chuông, thân mình Tả Chấn bỗng nhiên gấp lại, dán sát xuống đất, lộn về sau mặt cái. Đạn gào rít xẹt qua vạt áo của hắn, mặt đất lát gạch màu xanh đen vỡ vụn theo! Gần như cùng lúc đó, trong đám người bao vây công kích phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết ngăn ngửi. Tả Chấn xẹt qua quá nhanh, hoàn toàn không thấy rõ phương hướng của hắn. Súng dày đặc, ngược lại, bị thương đều là người của bọn họ.

“Đổi vũ khí!” Sáu mặt rõ đứng trong đám hỗn loạn hét to. Trong nháy mắt, toàn bộ bố cục đã bị Tả Chấn phá hỏng. Bấy giờ hắn đánh giáp lá cà, tung hoành ngang dọc, vẫn theo sát bên người bọn họ, súng đã không thể phát huy tác dụng.

Nghe thấy tiếng kêu của Sáu mặt rõ, một người đối diện Tả Chấn rút một chiếc côn đồng từ sau lưng ra, hét lớn một tiếng, côn đồng nhắm thẳng vào cầm Tả Chấn. Trong phút chốc, hai bên cũng lóe lên vô số ánh đao cùng dùi sắt sáng chói, đồng loạt hướng về phía hắn.

Tả Chấn hơi nghiêng người, tay trái khê vượt theo chiếc côn đồng kia. Thế tới của chiếc côn đồng kia vốn rất nhanh, bị hắn thuận thế vượt một cái, nhất thời bay thẳng về phía trước. Tên cầm hai cây đao đang đánh về phía Tả Chấn từ sau lưng né không kịp mà bị đập thẳng vào trong ngực. Răng rắc một tiếng, máu tươi phụt ra giữa không trung!

Trong nháy mắt này, Sáu mặt rõ bỗng nhiên nhìn thấy trên tay phải của Tả Chấn có một cái bao tay bằng da màu đen. Trên năm đầu ngón tay đều mang theo móng vuốt thép. Dưới màu đen ánh thép, năm ngón tay kia vô cùng lạnh lẽo. Thảo nào vừa rồi, hắn chỉ giơ tay chụp một phát đã bẻ gãy một cây súng trường, dễ dàng như bẻ gãy một cây củi khô.

Trong lòng bỗng nhiên phát lạnh. Đã bao nhiêu năm rồi không nhìn thấy móng vuốt thép như móng báo trên tay Tả Chấn nữa. Trong lúc nhất, những kí ức rục rờ khi mới bước chân vào con đường này, đi theo Tả Chấn tung hoành ngang dọc trong vô số trận ác chiến bỗng nhiên hiện lên trước mắt... Trong nháy mắt, nỗi sợ hãi không hiểu nổi này đột nhiên ập tới!

Tả Chấn chỉ dùng một chiêu đã thắng lợi, nhưng đầu cũng không quay lại một chút. Tay trái buông lỏng ra, người dùng côn đồng kia lao đảo về phía trước một cái. Hắn tiếp cận phía trước nhanh như chớp, móng vuốt bên tay phải đã móc trúng cổ họng của đối phương!

Nhìn thấy máu tươi ngay tại chỗ, một người bên cạnh bỗng nhiên nhào người lên, mũi dùi sắt đâm thẳng vào trán Tả Chấn... Tiếng động nhanh và mạnh vang lên sắc bén, dường như có thể xé rách màng nhĩ. Bàn tay đang bóp lấy cổ họng đối phương của Tả Chấn nhẹ buông ra, không trốn không tránh, tay phải nhắm

thăng về hướng dùi sắt. “Bụp” một tiếng, dùi sắt đã ở trong tay hắn, năm móng vuốt nắm chặt lấy, kéo ra phía bên ngoài, người nọ chật vật ngã gục theo tay của hắn. Tả Chấn hừ lạnh một tiếng, nâng khuỷu tay nện thẳng vào ngực người nọ. Một cú này, nhanh như sấm sét, nặng như sức ngàn người. “Hự” một tiếng, thân hình cao lớn của người kia bị đánh bay thẳng ra ngoài!

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài của người kia còn chưa dứt thì bỗng nhiên lại có một ánh đao sáng chói lóe lên bên cạnh Tả Chấn, quét ngang qua hông. Khi thấy thanh đao sắp cắt ngang vạt áo của hắn, thân mình của Tả Chấn lại nhẹ nhàng vòng qua sát thanh đao, lộn người ra phía sau, dường như là dính sát vào mặt đất một cách khó khăn. Lưỡi đao xẹt qua một tiếng, ngay trong nháy mắt này hắn bèn phóng người lên, móng vuốt thép sắc bén lóe lên, chói lóa cả mắt, đánh thẳng vào đỉnh đầu người nọ! “Á...” Người nọ kinh hô một tiếng. Tả Chấn quá nhanh, không kịp trốn tránh, đành phải liều mạng giơ tay đỡ lấy. Tiếng kinh hô lập tức biến thành tiếng kêu thảm thiết... Móng vuốt của Tả Chấn lưu lại năm cái lỗ máu trên tay hắn, thuận thế vuốt về phía trước, lại là một đường máu... Không đợi thân người của hắn ngã xuống, móng vuốt đã chụp lấy cổ họng của hắn lần nữa!

Trận tấn công liên tiếp này, động tác mau lẹ, liền mạch dứt khoát. Tuy đã ngã xuống vài người, nhưng thật ra chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Người chậm mắt một chút, thậm chí hoàn toàn không thấy rõ động tác của Tả Chấn. Chỉ thấy bóng dáng của hắn qua lại giữa hai thanh đao, dùi sắt và côn đồng. Máu tươi, tiếng kêu hô đã vang lên khắp trời.

Trong hỗn loạn, bóng người chen chúc thành một đồng, chỉ trong nháy mắt mà đã gây nên kinh động. Không kịp để cho người ta tinh tường mà nhìn ra. Tiếng súng nổ, tiếng kêu hô, tiếng chửi rủa, tiếng kêu thảm đản vào nhau một cách kịch liệt chấn động. Đột nhiên, tất cả trở nên yên lặng.

Bốn phía im ắng. Tất cả mọi thứ hoa cả mắt vừa rồi đều trở nên yên lặng, cục diện cũng đã hoàn toàn xoay chuyển.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh sắc mũi. Máu chảy trên mặt đất bò ngoằn ngoèo, đan vào nhau, từ từ mà chảy xuôi. Ngón ngang bừa bộn, những người trên mặt đất đã không đứng dậy nổi. Chết có, bị thương có, chỉ có Tả Chấn vẫn đứng sừng sững ở giữa.

Sáu mặt rõ đứng ngẩn ngơ tại chỗ, sắc mặt lập tức trở nên thất vọng. Sau một lúc mới sâu kín thở dài một hơi.

“Nhiều năm như vậy, Nhị gia sống an nhàn sung sướng, không ngờ bản lĩnh cũng không sút chút nào.”

“Lâu lắm rồi cậu không thấy tôi ra tay.” Tả Chấn lạnh lùng nhìn hắn. Trên tay đã không có súng, chỉ còn lại một đôi tay không. Vừa rồi có nhanh đi nữa cũng là phá vòng vây, xông ra thì phải trả giá lớn. Hắn cũng đã bị thương. Đầu vai, sau lưng, đang có vết máu từ từ chảy ra theo hoa văn của quần áo, dần dần nhuộm thành dấu vết thấy ghê cả người. Nói thì rất nhẹ nhàng, nhưng trận kịch chiến trong chốc lát vừa rồi kia, hắn cũng là thắng lợi trong hiểm cảnh, cử tử nhất sinh.

Họng súng của Sáu mặt rõ từ xa chìa vào ngực Tả Chấn, còn lưỡi đao sáng chói phía tay kia thì lại đặt bên gáy của Cẩm Tú.

“Tôi vẫn tính sai một bước.” Sáu mặt rõ thở dài. “Tôi không nên cho anh cơ hội nói chuyện, vừa rồi khi anh vừa bước vào thì nên động thủ mới phải.”

Hắn vốn nghĩ nắm chắc thắng lợi. Vì để vượt trội hơn người, nhiều năm qua hắn giống như một con chó bên cạnh Tả Chấn. Bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội có thể làm nhục Tả Chấn một phen. Cơ hội như vậy, cả đời cũng chỉ có một lần, làm sao có thể bỏ qua được? Nhưng ngàn lần không ngờ tới, tầng tầng lớp lớp bao vây như vậy mà lại không có thể vây khốn được Tả Chấn!

“Hôm nay, đã đi đến bước này, tôi vốn không tính còn sống mà đi ra ngoài. Bây giờ tôi đã là kẻ phản bội của cả Thanh Bang, cho dù có thể sống qua hôm nay, cũng không tránh khỏi sự truy sát của Thiệu Huy...” Sáu mặt rõ nhếch môi, khuôn mặt cứng ngắc bỗng nở nụ cười, hết sức quỷ dị. “Có điều, chết dưới hoa mầu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Chết đến nơi mà còn kéo theo Vinh Cẩm Tú – vũ nữ hạng nhất của Bách Nhạc Môn, cuộc mua bán này tôi còn lời chán.”

“Cậu đang uy hiếp tôi sao?” Tả Chấn mỉm cười. “Cho dù cậu không ra tay, tôi cũng sẽ tự tay giết cô ta.”

.....

Lưỡi dao trong tay hắn lóe lên ánh sáng lạnh thấu xương, thản nhiên đứng ở đó, vững như núi. Nhưng câu nói này vừa nói ra, quả thật mỗi chữ như dao cắt.

Cầm Tú không khỏi chấn động. Phần nộ, sợ hãi, nhục nhã, đều không tàn khốc bằng một câu nói thản nhiên này của hắn. Đáy mắt của hắn có hận ý. Từ trên mặt hắn, Cầm Tú thấy vẻ lạnh lẽo như sương giá. Đây không phải là lạnh lẽo, mà là nguội lạnh như tro tàn.

Sắc mặt Sáu mặt rõ chuyển từ xanh sang đỏ, cả người đều dần dần run lên, bỗng nhiên gào lên như điên: “Mày tưởng tao không biết mày đang sợ hãi sao? Tới đây đi, tới giết cô ta đi! Dù sao chuyện đã tới nước này, ai trong chúng ta cũng đừng nghĩ sống sót mà rời khỏi đây. Ông mày giết được đứa nào hay đứa nấy!”

E rằng hắn thật sự điên rồi. Có lẽ là sợ hãi cùng tuyệt vọng làm hắn suy sụp. Vừa gào thét, con dao trong tay đã đâm về phía Cầm Tú... Khi thấy sắp cắt đứt cổ họng của Cầm Tú thì gần như cùng lúc đó, một ánh dao nhanh và mạnh bỗng nhiên xé trời lướt tới. “Rầm” một tiếng, ánh lửa tóe lên!

Ngay sau đó, là một tiếng súng vang.

Nói thì chậm mà làm thì nhanh. Ánh dao cùng tiếng súng gần như được phóng ra chỉ trong chớp mắt, trong chân tơ kẽ tóc.

Miệng Cầm Tú đã bị vãi vụn nhét kín, nhưng vừa rồi, trong nháy mắt kia, cái lạnh của lưỡi dao, sợ hãi cái chết, xẹt ngang qua sát cổ khiến nàng không khỏi nhắm hai mắt lại theo bản năng.

Khi mở mắt ra lại thì đã thấy con dao trên tay Sáu mặt rõ đã bị một thanh đao ngắn ba tấc đánh rơi. Mà thanh đao ngắn này vẫn chưa hết thế nên cầm phập vào vách tường, chỉ còn cán dao ở bên ngoài, vẫn hơi rung rinh.

“Ha ha ha!” Sáu mặt rõ bỗng nhiên cuồng loạn mà cao giọng cười như điên. “Mày tưởng rằng tao thật sự điên rồi sao? Tao giết một Vinh Cầm Tú thì có ích lợi gì, người mà tao muốn giết chính là mày – Tả Nhị gia! Không ngờ được, lần đặt cược này đúng là thế chấp đúng của báu, Vinh Cầm Tú chính là khắc tinh trời sinh của mày. Ha ha ha... Vừa rồi không phải mày nói muốn tự tay giết cô ta sao, bây giờ tội gì có mất mạng cũng phải cứu cô ta! Không phải mày rất trấn tĩnh sao, không phải mày rất thông minh sao. Sao thế Nhị gia, hôm nay mày không dám đặt cược với tao sao?”

Tả Chấn không nói chuyện, hắn đã nói không ra lời. Phát súng vừa rồi của Sáu mặt rõ đã trúng ngay ngực phải của hắn. Máu tươi đang phun ra từ bàn tay ngăn chặn miệng vết thương của hắn, giống như một dòng suối đỏ thẫm, cuộn cuộn tuôn trào. Áo khoác trên người lập tức đỏ hết một nửa. Hắn lùi lại vài bước, nhưng vẫn không ngã xuống. Quỳ một gối xuống, một tay đè lấy vết thương trên ngực, hình như cũng không đứng dậy nổi nữa.

“Tả Chấn của Thanh Bang mà cũng có ngày phải quỳ gối trước mặt Sáu mặt rõ ta...” Khi cười gần, khẩu súng trong tay Sáu mặt rõ chậm rãi giơ lên, nhắm ngay vào đầu Tả Chấn.

Vừa rồi hắn giả ngây giả dại, giả vờ ra tay với Cầm Tú, thật ra hắn muốn dụ con dao cuối cùng trên tay Tả Chấn mà thôi. Trên tay Tả Chấn đã không có súng, chỉ cần con dao kia rời tay, hắn chết chắc!

Cầm Tú điên cuồng mà giãy giụa, dây thừng xù xì chắc chắn rung lên cọt két, siết vào cổ tay cùng bắp vai của nàng, máu tươi nhanh chóng thấm ra, nhưng nàng đã hoàn toàn không cảm giác được. Giờ khắc này, tim gan đều như vỡ ra! Đứng, ngàn lần đứng...

“Đoàng!”

Bỗng nhiên một tiếng súng vang lên, cắt đứt sự yên tĩnh.

Cầm Tú ngây dại, tất cả giây giụa đều tạm dừng lại trong nháy mắt này. Không kịp rồi, không còn kịp nữa rồi!

.....

Cư nhiên là... Sáu mặt rõ?! Lúc hắn ngã xuống, dường như còn không hiểu được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Hắn chậm rãi quay đầu mà nhìn thoáng qua Cẩm Tú, ánh mắt mờ mịt cùng rã rời, cuối cùng từ từ ngã nhào xuống đất. Trên trán thủng một lỗ máu, đang ào ạt chảy ra chất lỏng màu đỏ thẫm.

Tả Chấn muốn đứng lên nhưng đã hết sức, vừa đứng dậy liền lão đảo một cái, đành phải chống vào lưng ghế.

Sáu mặt rõ vẫn chết không nhắm mắt mà ngơ ngác trừng hắn, đáng vẻ đọng lại trên mặt, như là hoảng sợ, hoặc là không thể tin được.

“Tao đã dạy mày, khi trên người không có súng thì phải cướp từ tay đối phương.” Tả Chấn như đang nói cho Sáu mặt rõ nghe, nhưng thanh âm thấp đến nỗi không thể nghe thấy. Hắn chống vào lưng ghế mà đứng thẳng dậy, đem khẩu súng trong tay đặt lên trên bàn. Họng súng kia dường như còn từ từ tỏa ra một làn khói màu xanh lơ mờ.

Mấy năm nay, ác chiến vô số, một kinh nghiệm trong đó chính là cho dù đánh bại đối thủ, cũng quyết không thể để vũ khí lại trong tay hắn. Dùng được thì đoạt lại, không cần thì phải phá hủy, không thể cho bất luận kẻ nào có cơ hội phản kích.

Chân Cẩm Tú đều nhũn cả ra. Nếu không phải bị trói, nhất định bây giờ nàng đứng không nổi, ngực giống như bị cái gì chặn nghẹn lại, đau khổ như nghẹt thở. Trong một giây vừa rồi kia, biến cố thay nhau nổi lên, dường như làm cạn kiệt sức lực trên người nàng, chỉ có thể ngây ngốc mà nhìn Tả Chấn. Nhìn hắn từ từ, từ từ đứng dậy, lấy theo một con dao trên bàn, từng bước, từng bước đi về phía nàng.

Hắn đi thẳng đến chỗ cách Cẩm Tú hai bước mới đứng lại.

Cẩm Tú nhìn hắn, trong mắt đều là nước. Con dao trong tay hắn từ từ giơ lên, nàng lại hoàn toàn không biết sợ hãi. Giờ phút này, cho dù chết ở trên tay hắn thì cũng không có gì phải sợ.

Sắc mặt của hắn trắng bệch. Cho tới giờ chưa từng thấy sắc mặt của hắn kém như vậy, ngay cả môi đều mất đi huyết sắc. Trên trán đầy mồ hôi lạnh, cuộn cuộn rơi xuống. Vết thương đau nhức mà hắn không rên lấy một tiếng. Nhưng da thịt trên mặt lại không kiềm chế được mà hơi co lại.

Nàng còn đau hơn cả hắn. Đau đến nỗi không biết có phải tim mình đã bị bóp nát hay không nữa. Con dao trong tay hắn của hạ xuống, nhưng nàng thà rằng hắn dùng một dao đâm dứt tất cả, sự phản bội của nàng, sự bán đứng của nàng, sự lừa gạt của nàng. Lúc này trong lòng lại trống rỗng. Nghĩ gì cũng đều đã quá muộn, nói gì cũng đều đã quá muộn. Nhưng nhìn hắn từ bên kia đi đến trước mặt nàng, ngăn ngừa có vài bước thôi mà hắn đi rất gian nan, nàng chỉ cảm thấy ruột đau như cắt.

Tả Chấn đối mặt với Cẩm Tú, trong mắt nàng đều là nước. Những giọt nước mắt này, trong khoảnh khắc lần đầu tiên gặp nàng trước cửa nhà Minh Châu, từng khiến hắn mềm lòng và thương tiếc. Nếu như không có giọt nước mắt kia thì sẽ không có tất cả mọi thứ sau này, sẽ không có kết cục ngày hôm nay của hắn.

Hắn nhìn Cẩm Tú, giơ tay chém xuống.

Ánh sáng lạnh sắc bén phản chiếu hàng mi của nàng chột lóe lên, Cẩm Tú nghiêng đầu theo bản năng. Nhưng lưỡi dao xẹt qua lại không có cảm giác gì, không xảy ra chuyện gì cả. Chỉ có dây thừng trên người nàng đều đứt đoạn, rơi trên mặt đất.

Tả Chấn muốn nói câu gì đó, nhưng rốt cuộc lại không nói nên lời. Chỉ giơ tay lên, chậm rãi đem vạt áo bị xé rách của Cẩm Tú che bờ vai trần của nàng lại. Máu trên tay hắn đã nhuộm đỏ cả áo Cẩm Tú. Cẩm Tú không hề động dậy, dường như bị dây thừng trói đã tê rần, cũng không nhúc nhích mà cứng ngắc ở đó.

Chỉ có Cẩm Tú mới biết, nàng bị ánh mắt của Tả Chấn nhìn mình đóng đinh tại chỗ.

Trong ánh mắt này là đau lòng, cũng là nguyền rủa. Là thương tiếc, cũng là tuyệt vọng. Là không nỡ, cũng là xa lạ không thể tả. Ánh mắt rất phức tạp, rất sâu xa, hình như là... ly biệt.

Rốt cuộc, nước mắt của Cẩm Tú không kiềm được mà tràn mi. Đời này kiếp này, nàng sẽ vĩnh viễn không quên được ánh mắt Tả Chấn nhìn nàng giờ phút này.

Rốt cuộc Tả Chấn không chống đỡ được nữa, thân mình nghiêng về phía trước. Cẩm Tú đưa tay đỡ lấy hắn. Rất cố gắng mới từ trong cổ họng khô khốc thốt ra hai chữ: “Tả Chấn...” Âm thanh kia rất gượng gạo, rất khàn khàn, dường như căn bản không phải là của nàng.

Tả Chấn quay đầu lại, cố dùng hết chút sức lực cuối cùng gạt tay của nàng ra.

“Tả Chấn...” Cẩm Tú kêu lên. Hắn làm sao vậy? Nàng cố gắng đỡ lấy hắn, lại bị hắn kéo ngã theo, cùng nhau ngã nhào trên mặt đất.

“Anh làm sao vậy, Tả Chấn. Anh đứng lên đi, rốt cuộc anh làm sao vậy?!” Cẩm Tú bò dậy như điên, lập tức ôm lấy Tả Chấn. “Đừng chết, anh không thể chết được, em... em còn có lời muốn nói...”

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng xe hơi thắng gấp, tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn vội vã đi vào. Là mấy người Thạch Hạo và Đường Hải!

Đường Hải vừa nhìn thấy trong phòng máu chảy đầy đất, tim như sắp nổ tung ra. Lập tức kéo lấy Cẩm Tú đang khóc lóc điên cuồng. “Vinh tiểu thư! Rốt cuộc Nhị gia bị sao vậy?!”

Cẩm Tú giống như bắt được một cái phao cứu mạng, ra sức lắc vai Đường Hải. “Nhanh lên, anh mau cứu Nhị gia, trễ thì sẽ không kịp mất!”

Đường Hải và Thạch Hạo cùng nhào đến bên cạnh Tả Chấn. Cuối cùng, Cẩm Tú đứng không nổi nữa, phịch một tiếng mà quỵ xuống đất.

“Cẩm Tú!” Thạch Hạo nghe thấy tiếng nàng ngã xuống đất, vừa quay người lại đã nghe thấy tiếng kêu đau đớn nát lòng của nàng: “Tả Chấn...”

Tiếng gọi này, vô cùng thê lương, vô cùng bi ai, ngay cả Thạch Hạo bên cạnh cũng không khỏi chần động trong lòng, nhất thời ngẩn ra đó.

Cẩm Tú chống ghe muốn đứng lên, nhưng cả người đã hết sức lực. Tiếng người lộn xộn bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng truyền tới, vô số bước chân hối hả qua lại trước mắt như con thoi. Mồ hôi lạnh từ sau lưng tuôn ào ra, ánh mắt lại càng ngày càng mơ hồ. Thử nàng nhìn thấy cuối cùng, chỉ có máu tươi đỏ sẫm đáng sợ trên người Tả Chấn, giống như nhuộm đỏ cả mắt nàng.

24. Chương 14 Phần 1

Chương 14: Dằng dặc lòng em

Cẩm Tú không nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì cả.

“Bây giờ Nhị gia không thể tiếp khách, cô cũng biết đó.” Thạch Hạo lại phí công giải thích. Mấy ngày nay, hắn đã lặp lại iihững câu nói này vô số lần mà Cẩm Tú lại không phản ứng.

Ánh mắt xinh đẹp của nàng, giờ phút này, chỉ còn lại có một mảng mờ mịt trống rỗng, ngẩn ngơ mà nhìn khoảng không trước mắt. Tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đáng vẻ cứng đờ kia làm người ta phát sợ.

Thạch Hạo phiền não mà gãi gãi đầu. Hôm đó, anh ta và Đường Hải đưa Nhị gia tới thẳng bệnh viện nhanh như bay. Cẩm Tú vừa tỉnh lại đã chết sống đòi gặp Tả Chấn. Bác sĩ không cho nàng vào, nàng liền đợi ngay bên ngoài cho đến bây giờ. Đã hai ngày hai đêm rồi, nàng chưa ăn một miếng cơm, không uống một ngụm nước, không chịu ngủ cũng không chịu đứng lên, không nói gì cả, cũng không nhúc nhích, chỉ khăng khăng ngồi trên băng ghế dài, dựa vào vách tường, nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, giống như là ngẩn ra đó.

Lại nói tiếp, sự tình thật là kỳ lạ. Hôm đó, từ lá thư mà Sáu mặt rỗ đưa tới, có thể nhận ra hắn đã bắt cóc Cẩm Tú, cho nên Nhị gia mới có thể vội vã chạy đi cứu người. Thậm chí ngay cả một người cũng không dám mang theo, chắc là sợ thẳng điên Sáu mặt rỗ giở trò liều mạng, giết chết Cẩm Tú. Thạch Hạo đi theo

Nhị gia nhiều năm như vậy, cho tới giờ chưa từng thấy Nhị gia làm ra chuyện kích động đến thế. Bởi vậy, có thể thấy được sự quan trọng của Cẩm Tú ở trong lòng Tả Chấn.

Bây giờ Cẩm Tú không sao, cô ấy còn sống, ngay tại ngoài cửa, nhưng Nhị gia lại không chịu gặp cô ấy.

Rốt cuộc là tại sao?! Anh ta nghĩ đến banh cả đầu mà vẫn không rõ. Hỏi Đường Hải, Đường Hải cũng chẳng biết ra làm sao. Nhị gia cùng Cẩm Tú, một người ở trong, một người ở ngoài cửa, hai người đều quyết tâm như nhau, nhưng lại không đề cập tới rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

“Cẩm Tú...” Thạch Hạo vẫy tay, có người đưa đến một chén nóng cháo. Anh ta cầm chén cháo, ngồi ổng bên cạnh Cẩm Tú. “Cô không cần lo cho Nhị gia, vừa rồi anh ấy đã tỉnh lại, chỉ là vẫn chưa thể nói chuyện, cũng không thể động đây, bác sĩ bảo anh ấy tịnh dưỡng. Tôi thấy chắc là giữa cô và Nhị gia có hiểu lầm gì đó. Hay là cô về trước đi, từ từ chờ vài ngày, chờ thương thế của anh ấy đỡ rồi, hết giận rồi mới đến đây thăm anh ấy.”

Cuối cùng ánh mắt chờ đợi của Cẩm Tú cũng dời về phía anh ta. Thì ra Tả Chấn đã tỉnh lại.

Cả người giống như là mất hết sức, mềm nhũn mà dựa vào vách tường sau lưng. Rốt cuộc đã biết được tin tức của hần, hần còn sống. Giờ phút này, nàng bỗng thấy vô cùng biết ơn trời xanh. Nàng phạm sai lầm nhưng trời vẫn không trừng phạt nàng.

Thạch Hạo nhìn Cẩm Tú, dường như trong mắt nàng có thêm một chút khẩn cầu. Nàng đang cầu xin anh ta dẫn nàng vào thăm Tả Chấn.

Không biết tại sao, giờ khắc này, cho dù là Thạch Hạo vẫn luôn rất lỗ mãng bỗng nhiên cũng trở nên mềm lòng. “Nhưng... Nhị gia không chịu gặp cô, tôi cũng... không có cách nào.”

Cho dù anh ta có lỗ mãng thế nào đi nữa thì cũng đã đi theo Tả Chấn rất lâu. Sắc mặt, ngữ khí của Tả Chấn anh ta cũng biết ít nhiều. Lần này, Nhị gia không chỉ nói cho có mà thôi. Cho dù có mượn gan trời thì lúc này anh ta cũng không dám tùy tiện dẫn Cẩm Tú vào. Đến lúc đó, nhất định anh ta sẽ chết còn khó coi hơn cả Sáu mặt rồi.

“Cô chờ ở đây cũng vô ích thôi, tính tình của Nhị gia cô cũng biết rồi đấy. Nếu anh ấy đã quyết không gặp cô, dù cô có chết đói ở chỗ này thì anh ấy cũng sẽ không đổi ý.” Thạch Hạo nhìn Cẩm Tú. “Trời lạnh thế này, cô lại không ăn không uống, tôi thấy cô chưa chờ được đến lúc Nhị gia đổi ý thì đã ngã ổng trước rồi.”

Cẩm Tú mê man mà nhắm hai mắt lại.

Thạch Hạo có ý tốt, anh ta đang an ủi nàng, trong lòng nàng cũng hiểu được. Nhưng bây giờ, nàng không cần sự an ủi của bất kỳ ai, lời an ủi thế nào cũng không thể bình ổn sự nóng ruột trong lòng nàng. Chờ tới bây giờ, bên ngoài trời từ tối tới sáng, từ sáng tới tối, iàng cũng hiểu được rằng không chờ được đến khi Tả Chấn mở cánh cửa kia ra.

Hiểu được tất cả, biết mình rất ngặt nhưng vẫn không thể rời khỏi chỗ này. Cánh cửa này là hi vọng duy nhất của nàng. Vách tường sau lưng iày là chỗ dựa duy nhất của nàng. Tinh thần và sức lực đều đã đến cực hạn, nhưng vẫn luôn có một sợi dây kéo căng trong lòng nàng... Nàng muốn gặp Tả Chấn, cho dù chỉ liếc mắt một cái.

Mọi người đều nói, Cẩm Tú, cô đi đi, Nhị gia sẽ không gặp cô. Nhưng không ai hiểu, không gặp được Tả Chấn, có chết nàng cũng không cam lòng.

Đợi mãi cho đến ngày thứ tư.

Cuối cùng Thạch Hạo không nhẫn được nữa. Cẩm Tú vẫn còn đợi ở đó, bên vách tường trước cánh cửa! Hần thật sự không rõ, ngày thường, nàng rất dịu dàng yếu đuối, lấy đâu ra sức lực cùng quyết tâm, có chết cũng phải chờ ở đây.

Anh ta đứng lên rồi ngồi ổng, igger ổng lại đứng lên bên giường của Tả Chấn, đi qua đi lại vài vòng, cuối cùng không nhìn được, do dự mà ngồi ổng bên đầu giường, dè dặt nói: “Nhị gia... anh có đỡ hơn chưa? Ừm... Cẩm Tú, đến giờ còn ở bên ngoài, em thấy cô ấy tuyệt đối không chịu đi.”

Tả Chấn nhíu mày. “Bảo cô ấy về đi.”

Thạch Hạo không khỏi khó xử. “Nhưng mấy ngày nay, Cẩm Tú giống như là thay đổi thành một người khác. Cho tới giờ, chưa từng thấy cô ấy cố chấp đến vậy. Ai khuyên cũng không được. Không chịu ăn uống gì, cũng không chịu nghỉ ngơi, cả người như ngơ ngẩn ngẩn... Em lo là cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ xảy ra chuyện.”

“Các cậu làm ăn thế nào vậy?” Tả Chấn cúi gắt, giọng nói khàn khàn cao thêm vài phần, lại động đến vết thương trên ngực, khiến cho hắn cắn chặt răng lại.

Thạch Hạo sợ tới mức nhanh chóng im miệng. Lại nghe thấy Tả Chấn chậm rãi nói từng tiếng: “Kéo cô ấy ra ngoài.”

.....

“Dạ, Nhị gia, em đi liền.” Anh ta không dám nữa nói, nhẹ nhàng rời khỏi phòng Tả Chấn. Không biết tại sao, bỗng nhiên nhớ tới rất lâu về trước, trên đường phố tối mịt kia, lần đầu tiên nhìn thấy Cẩm Tú, khi đó Nhị gia nói: Cứu tình cô ấy, cho chút tiền bảo cô ấy đi đi. Nhưng khi anh ta nhắc tới việc Cẩm Tú gọi tên nh Châu, Nhị gia liền dừng lại, quay đầu quan sát Cẩm Tú đã té xỉu một chút, bỗng nhiên do dự một lát, sau đó lại căn dặn: Đưa cô ấy đến Sư Tử Lâm, tìm một chỗ ở cho cô ấy.

Lúc ấy tại sao Nhị gia lại đổi ý? Có phải trước kia anh ấy đã gặp qua Cẩm Tú ở đâu hay không?

Lại nhớ tới sau đêm hôm đó, ở Bách Nhạc Môn, Nhị gia uống rượu, giống như rất thờ ơ mà dặn một câu: nếu có người tên Vinh Cẩm Tú tới tìm tôi thì bảo cô ta vào, không cần ngăn cản.

Cho nên khi Cẩm Tú kéo anh ta lại, đồng dạ, không chút khách khí mà nói “Tả Chấn ở đâu, tôi muốn gặp anh ta” thì cho dù không vui Thạch Hạo vẫn không thể không ngoan ngoãn đưa nàng đến trước mặt Nhị gia.

Bây giờ nhớ đến, lúc Nhị gia nói câu nói kia, có phải thật sự hồ hững như người ta nghe được hay không? Thật ra anh ấy đã sớm biết Vinh tiểu thư sẽ đến, Nhị gia vẫn vô thức chờ cô ấy, có phải hay không?

Còn có vẻ tức giận chột lóc lên của Nhị gia ngày hôm đó, ở Bách Nhạc Môn, vừa bước vào đã thấy Cẩm Tú bị người ta nắm lấy tóc, đè trên mặt đất chúc rượu. Anh ấy không biểu lộ gì, không nói một tiếng, tiện tay quơ lấy một bình rượu tây bước tới... Bách Nhạc Môn có hàng trăm vũ nữ, bên ngoài còn nhiều đến nỗi không đếm được, khi nào thì thấy Tả Chấn ra tay vì ai đó?

Ngay trước đây không lâu, cái hôm đón đông chí tại Ninh Viên, Cẩm Tú tự tay nấu cháo đoàn viên cùng bánh trôi, Tả Chấn ôm lấy nàng đi thẳng lên lầu hai ngay trước mặt các anh em. Tình cảnh lúc ấy, ngay cả người thô kệch như Thạch Hạo, nghĩ tới cũng thấy hạnh phúc và cảm động nói không nên lời. Nhị gia thích Cẩm Tú, đây là chuyện tuyệt đối không cần nghi ngờ, là sự thật mà người mù cũng nhìn ra được.

Nhưng... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chỉ trong giây lát, Nhị gia và Cẩm Tú đã trở nên như vậy?

Vừa rồi khi Tả Chấn nói câu: ‘Kéo cô ấy ra ngoài’ thì từng tiếng một rất lạnh, làm Thạch Hạo nghe xong cũng nhin không được mà thấy lạnh gùm cho Cẩm Tú.

Ra khỏi cửa, Cẩm Tú ở đối diện chậm rãi ngẩng đầu lên.

Thạch Hạo không đành lòng nhìn nàng nữa. Một Vinh Cẩm Tú xinh đẹp đang yên đang lành như vậy, bây giờ đã trở nên thế này. Ba phần giống người, bảy phần giống quỷ. Sắc mặt trắng bệch, môi khô nứt cả ra, mắt hôm ông thật sâu, tóc rối tuig như cỏ khô, che đầy hai gò má gầy còm của nàng.

Còn nhớ cái ngày mà Anh thiếu và Thiệu Huy gặp chuyện không may, anh ta đến Bách Nhạc Môn tìm Nhị gia, cả người đầy máu, nhếch nhác không chịu nổi, mọi người đều tránh ra như là trốn ôn dịch. Chỉ có một mình Cẩm Tú đẩy đám người ra, chen lên phía trước, đi về phía anh ta, giữ chặt tay anh ta và nói: “Hạo ca, xảy ra chuyện gì vậy?”

Còn hôm đông chí nữa, nàng tự tay nấu cháo đoàn viên cho bọn họ ăn. Nụ cười tràn đầy hạnh phúc khi đó của iàng sáng rực như là hoa nở giữa mùa ân. Bọn họ còn vì một chén cháo mà cãi nhau, giống như là người một nhà vậy. Ở trong lòng Thạch Hạo, đã sớm coi nàng là thê tử của Nhị gia, là nữ chủ nhân của bến tàu Trường Tam.

Hơn nữa, đuổi Cẩm Tú rồi thì nàng có thể đi đâu? Chẳng lẽ lại về Bách Nhạc Môn, trở lại chỗ của Anh thiếu?

Thạch Hạo đứng ở cửa, ở trong thế khó xử mà do dự. Bỗng nhiên trong đầu lóe lên sáng kiến! Tình thế trước mắt, trong tình huống này cũng chỉ có một người mới có thể giúp đỡ Cẩm Tú. Cô ta rất thông minh khéo léo, khôn ngoan linh hoạt, không có chuyện gì là nhìn không thấu, không có cách gì là nghĩ không ra. Chỉ cần cô ấy chịu giúp đỡ, có lẽ sự tình còn có đường xoay chuyển.

Chạng vạng, sắc trời bắt đầu lờ mờ.

Trên hành lang vang lên tiếng giày cao gót gõ vào mặt đất, một bóng người duyên dáng ắt hiện ở cuối hành lang. Sườn xám bằng gấm màu tím đậm, mái tóc dài gọn sóng bới hơi lỏng sau gáy. Nàng đưa lưng về phía ánh sáng cho nên thấy không rõ gương mặt lắm, chỉ cảm thấy vòng eo thon thả, dáng vẻ uyển chuyển dập dờn như nước mùa xuân.

“Cẩm Tú.” Nàng đi đến trước mặt Cẩm Tú, cúi đầu gọi một tiếng.

Giọng nói này vô cùng động lòng người. Là Ân nh Châu.

Cẩm Tú không trả lời, cũng không ngẩng đầu lên, nh Châu đành phải cúi người ồng, ngắm nghía nàng một cách tỉ mỉ. Gương mặt tiêu tụy trắng bệch, đầu tóc bù xù, quần áo rách mướp bần thiu, hình như còn có vết máu đã khô... Hai tay nàng ôm lấy vai của mình, cảm giác trên đầu gối gấp lại, giống như là cảm thấy lạnh. Nhưng ánh mắt lại trống rỗng, chỉ mờ mịt nhìn chằm chằm ồng đất.

Đây là Vinh Cẩm Tú sao?!

nh Châu không khỏi cả kinh! Lúc nàng mới đến Thượng Hải, tuy rằng cũng chật vật nhếch nhác, tuy rằng quần áo cũng cũ nát, nhưng khi đó nàng vẫn là một cô gái hoạt bát, xinh xắn động lòng người. Đừng nói đến sau đó nàng lên sân khấu của Bách Nhạc Môn, điệu múa đó lộng lẫy, rực rỡ biết bao. Nhưng bây giờ, nhìn mặt của nàng, ngay cả nh Châu cũng kim lòng không đậu mà rung mình một cái.

Bây giờ nàng đã hoàn toàn không phải Vinh Cẩm Tú kia.

Khi Thạch Hạo đến chỗ của nàng, tìm nàng đến giúp đỡ, lúc đầu nàng còn nhiều lần thoái thác, cho là Thạch Hạo chỉ đang thổi phồng lên thôi. Nhưng cái tên thô kệch Thạch Hạo kia, khi đã cố chấp thì còn hơn bất cứ ai. Từ chối không được nên mới đến. Không thể tưởng tượng được vừa thấy mặt của Cẩm Tú mới biết những lời mà Thạch Hạo nói đều là sự thật, không có khoa trương chút nào. Nếu không nghĩ cách, không biết xảy ra chuyện gì nữa!

Đúng vậy, trong lòng nàng vẫn hận nhà họ Vinh, nỗi hận này rất mãnh liệt mà không có chỗ để trút lên. Rốt cuộc đợi đến khi Cẩm Tú đến tìm thì tất cả đều trút hết lên đầu của nàng. Đuổi Cẩm Tú ra khỏi cửa, nàng vẫn thầm nhủ với chính mình rằng, Ân nh Châu nàng không có sai, tất cả đều là báo ứng của nhà họ Vinh! Nhưng từng ngày, từng ngày trôi qua, tình cảnh ngày hôm đó cứ giống như một cây kim đâm vào trong lòng nàng. Câu nói mà Cẩm Tú nói lúc gần đi luôn vang lên bên tai: “Trong nhà không còn ai cả, chị, cho dù chị nhìn em thêm một lần, sau này nhớ tới em thì chuyển đi Thượng Hải này cũng không uống.”

“Chị, em muốn ăn bánh nếp nhân hạch đào trong phòng mẹ cả... Chị, tại sao chúng ta không có quần áo mới để mặc ăn tết... Chị, mau dẫn đi hai ra ngoài phơi nắng... Chị, em có một cái bánh bà bà, chia cho chị một nửa...”

Khi đó, nàng là cái đinh trong mắt mẹ cả. Mỗi lần bị đánh mà không có lý do, bị nhốt ở trong phòng phạt quỳ thì đều là Cẩm Tú lén lút trộm đồ ăn trong nhà bếp cho nàng. Nàng nhớ, phía dưới cánh cửa gỗ có một cái lỗ nhỏ, bàn tay nhỏ bé của Cẩm Tú từ cái lỗ nhỏ ấy luồn qua, trong tờ giấy gói trên tay, có khi là một cái bánh bao, có khi là một chút bánh ngọt.

Ngày nàng và mẹ bị đuổi ra khỏi nhà họ Vinh, cái xe gỗ qua sông, hình như nghe thấy có người đang gọi. Quay đầu lại, trong gió, thấy thân mình nhỏ nhắn của Cẩm Tú nghiêng ngã lao đảo chạy dọc theo bờ sông, khóc khan cả họng bảo nàng đừng đi.

Tình cảnh mười mấy năm trước, là vết sẹo trong lòng nàng, vết thương bí mật nhất mà cả đời này cũng không muốn nhớ lại. Nhưng mười năm sau, Cẩm Tú tìm đến Thượng Hải. Cho nên hôm đó, nàng không

chút do dự. Năm đó, nhà họ Vinh đuổi nàng đi thế nào thì mười năm sau iàng cũng đuổi người nhà họ Vinh ra ngoài giống như vậy.

Nhưng bắt đầu từ ngày đó, những kí ức ngày xưa luôn quanh quẩn trong đầu nàng. Tuy rằng Cẩm Tú họ Vinh, nhưng trong cái nhà khắc nghiệt kia, nàng cũng lẻ loi không chỗ dựa như vậy, cho nên mới bị nhà họ Vinh vứt bỏ, tha hương, lưu lạc nơi đầu đường xó chợ. Thậm chí ngay cả nh Châu cũng đem ân oán với nhà họ Vinh trút lên trên đầu nàng.

Thế nhưng cô ngốc này, trong bữa tiệc nghênh đón sứ đoàn của Pháp tại Bách Nhạc Môn hôm đó, còn dũng cảm đứng ra nói thẳng, cố gắng dùng sức lực bé nhỏ, không đáng kể của mình đi bảo vệ danh dự của nh Châu. Mỗi câu mỗi chữ mà Cẩm Tú nói ngày hôm đó, nh Châu đứng ở bên ngoài bức màn đều nghe rất rõ ràng rành mạch. Cho tới hôm nay, còn nhớ rõ từng câu từng chữ.

Đương nhiên nh Châu cũng biết, chỉ là vẫn sĩ diện nên không chịu cúi đầu. Chuyện tới nước này, thật sự là rất hối hận. Nếu hôm đó không đuổi Cẩm Tú ra ngoài, như vậy mọi chuyện hôm nay sẽ không xảy ra. Nếu nàng sớm cùng Cẩm Tú nói chuyện về Tả Chấn và Anh Đông, vậy mọi chuyện cũng sẽ đi đến tình trạng hôm nay...

.....

Ngoại trừ con ngốc Cẩm Tú này không biết ra thì ai nấy đều thấy được trong mắt Tả Chấn chỉ có nàng.

Mà lòng của Cẩm Tú, e rằng ngay cả chính nàng cũng không hiểu được. Người igoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, hướng chi là Ân nh Châu thông minh sáng suốt! Hôm đó, ăn cua ở trên lầu của Bách Nhạc Môn, nàng ở bên cạnh xem rất rõ ràng. Con bé Cẩm Tú này, người nàng thích rõ ràng là Tả Chấn. Khăn mặt là chuẩn bị cho hắn, con cua cũng lột cho hắn. A Để ân cần với Tả Chấn thì sắc mặt của Cẩm Tú từ đỏ sang trắng, trắng rồi lại đỏ. Thế nhưng con nhóc này lại luôn miệng nói mình và Tả Chấn “không có gì”!

Giữa Tả Chấn và Cẩm Tú nhất định là có hiểu lầm. Hiểu lầm này, nhất định là vì Hương Anh Đông.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã đến nước này mới đứng ra giải quyết thì chỉ sợ đã quá muộn.

Bàn tay Cẩm Tú đã lạnh như băng. “Tôi muốn gặp Tả Chấn.”

Mấy chữ mà nàng nói cực kỳ đơn giản, giọng nói đã hoàn toàn khàn khàn rất khó nghe. Nhưng mỗi một chữ chậm rãi nói ra, ngữ khí lại khiến người ta kinh hãi, chắc như đinh đóng cột, quyết không quay đầu.

nh Châu nhíu mày, loại người như Cẩm Tú giống như một con lạc đà, bình thường luôn thật thà cùng dịu dàng, cho dù gặp phải cái gì thì hình như cũng sẽ thỏa hiệp. Nhưng một khi nàng đã quyết, thì lại quật cường kinh người, chết cũng không chịu lùi bước.

Chuyện tới nước này cũng chỉ có thể dùng cách mềm nhẹ. “Không phải em không biết tính của Tả Chấn. Nếu anh ta không chịu gặp em, cho dù em có đợi cả đời thì cũng vô ích. Cẩm Tú, có một số việc không thể gấp, nhất định phải từ từ. Em yên tâm, chị sẽ nghĩ cách giúp em. Bất luận là dùng cách gì thì nhất định cho em gặp anh ta một lần.”

Rốt cuộc Cẩm Tú từ từ ngẩng đầu lên.

Đã đến nước này, còn ai có bản lĩnh này, còn ai có thể khiến nàng gặp hắn một lần?

Ngẩng đầu lên thì lại thấy khuôn mặt của nh Châu... Ân nh Châu!

Thật ra không phải nàng không biết, cứ chờ đợi như vậy thì cũng sẽ không có kết quả. Nhưng ngoại trừ chờ đợi thì không nghĩ ra cách nào khác. Nhưng bây giờ bỗng có một hi vọng, chỉ cần có nh Châu ở đây, sự tình sẽ thay đổi. Ai cũng đều biết, ở Thượng Hải, không có chuyện gì mà Ân nh Châu không làm được. Hướng chi chị ấy là người đầu ấp tai gối của Hương tiên sinh, luôn đi lại rất gần với Tả Chấn... Đúng, nh Châu nói rất đúng, nhất định chị ấy sẽ có cách...

.....

Biệt thự của nh Châu.

Tia sáng yên qua tấm màn, mờ mờ ảo ảo tiến vào phòng. nh Châu đã giúp Cẩm Tú thay đồ, rửa mặt, trong tay đang cầm một chiếc lược gỗ, chậm rãi chải tóc cho Cẩm Tú.

Từ đầu đến cuối câu chuyện, nàng đã nghe Cẩm Tú kể lại một cách đứt quãng. Tinh thần Cẩm Tú không yên, có lẽ lại vì nhiều ngày nay vẫn không mở miệng nói chuyện cho nên iới có chút lộn xộn. Hơn nữa, cứ cách một đoạn thì sẽ nhắc lại một lần: “Không phải em, người muốn hại aih ấy không phải là em, thật đó.”

Gom góp lại, rốt cuộc nh Châu cũng hiểu đại khái tình hình. Rất nhiều chi tiết Cẩm Tú không nói qua. Nàng biết, Cẩm Tú không nói là vì có vài hình ảnh lúc ấy là hối hận, là máu me. Ngay cả chính nàng cũng không muốn hồi tưởng lại. Nhớ lại thêm một lần thì sẽ nát lòng thêm một chút.

“Sáu mặt rõ theo Tả Chấn nhiều năm như vậy, nếu hấn muốn tính kế lừa em, vốn sẽ rất khó đề phòng.” nh Châu khê thở dài một hơi, nàng cũng không nói những lời tiếp theo. Nhất là mưu kế kín đáo của Sáu mặt rõ. Sáu năm nay, hấn vẫn chờ cơ hội trả thù, lại nhần nhện đến bây giờ mới ra tay, thời gian dài như vậy mà không lộ chút dấu vết.

Sáu mặt rõ nhìn rất chuẩn, tử huyết duy nhất của Tả Chấn chính là Cẩm Tú. Khiến Tả Chấn bước vào cái bẫy thật không dễ dàng, nhưng để đối phó với một Vinh Cẩm Tú hoàn toàn không cảnh giác, đối với Sáu mặt rõ mà nói, quả thực dễ như trở bàn tay. Nước cờ này của hấn đi rất tuyệt... Khiến Vinh Cẩm Tú phản bội Tả Chấn, cảm giác lúc đó, e rằng khiến Tả Chấn còn khó chịu hơn là chết.

Hiểu lầm tai hại này đã xảy ra, bây giờ Sáu mặt rõ đã chết, cho dù Cẩm Tú có giải thích như thế nào đi nữa thì chuyện này đã không có người đối chứng. Rốt cuộc tại sao hôm đó Cẩm Tú lại trộm đạn của Tả Chấn? Tại sao nàng lại ra ngoài với Sáu mặt rõ? Tất cả những điều này, bất luận Cẩm Tú biện bạch thế nào thì nghe qua đều bị cho là đang nói dối.

nh Châu biết Cẩm Tú không nói dối. Người mà trong lòng nàng yêu sâu sắc, rõ ràng là Tả Chấn, không phải Hướng Anh Đông. Nhưng chuyện đã tới nước này, còn có ai đi tin tưởng nàng?

nh Châu vẫn luôn biết tính tình của Tả Chấn. Chuyện mà hấn đã quyết định bỏ qua cho thì sẽ không quay đầu lại. Nhưng nhìn khuôn mặt của Cẩm Tú, ihìn ánh mắt đầy kỳ vọng kia của nàng thì những lời này, nh Châu thật sự không iới nên lời.

“Cẩm Tú, em có từng nghĩ rời khỏi đây, rời khỏi Thượng Hải, trở về Trần Giang không?” nh Châu thử thăm dò. “Cho dù em muốn gì chị đều cho em. Nhà cửa, tiền bạc, quần áo, trang sức, chị đều chuẩn bị cho em.”

“Không gặp được Tả Chấn thì em sẽ không đi.” Cẩm Tú không ngẩng đầu lên.

nh Châu lại thở dài một hơi. Ngốc nghếch, chờ khi em gặp được Tả Chấn, chỉ sợ là không bằng không gặp.

25. Chương 14 Phần 2

Cẩm Tú lẩm bẩm: “Đây đúng là hiểu lầm. Sao em có thể hại anh ấy được? Làm sao em lại có thể mưu đồ hại anh ấy! Minh Châu, chị biết không, bị anh ấy hiểu lầm, bị anh ấy hận là cảm giác gì không? Làm sao em có thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, làm như không có việc gì mà sống như trước đây?”

Lời của Minh Châu đã đến bên miệng lại nuốt trở về. Thôi đi, bây giờ nói gì cũng đều vô ích. Khi Cẩm Tú đã cố chấp thì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Huống chi nàng cũng hiểu được tâm tình của Cẩm Tú lúc này. Không gặp được Tả Chấn, nàng chỉ biết vĩnh viễn ôm một hi vọng hư vô, đợi từng ngày, từng ngày.

Có lẽ đau dài không bằng đau ngắn, chỉ có mau chóng kết thúc chuyện này mới là cách tốt nhất...

“Cẩm Tú, em ở chỗ này nghỉ ngơi trước đi, nhìn mặt của em trong gương xem, đã không nên hình nên dáng gì nữa rồi, như vậy làm sao đi gặp Nhị gia?” Minh Châu mỉm cười nói. “Yên tâm đi, chị sẽ nghĩ cách cho em gặp anh ta một lần.”

“Thật sao?” Cẩm Tú bỗng nhiên quay đầu lại. “Khi nào?”

“Chờ em nghỉ ngơi tốt đã.” Minh Châu kéo nàng đến bên giường. “Đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc cho tử tế trước đi, có đủ tinh thần rồi thì nghĩ xem nên giải thích thế nào với anh ta. Về phần Nhị gia, cứ chờ tin tức của chị.”

Cầm Tú chờ một hơi hết hai mươi ngày.

Hai mươi ngày! Hầu như cả đời này chưa từng trải qua khoảng thời gian chờ đợi đằng đẳng như vậy. Cầm Tú cũng không biết rốt cuộc là mình làm cách nào để trải qua nhiều ngày đêm như thế.

Chung quanh bao nhiêu người qua lại, mỗi ngày xảy ra những chuyện gì, nàng hoàn toàn vô tâm để ý tới. Bây giờ không có gì là quan trọng nữa, nàng chỉ biết mình rất nhớ Tả Chấn, nhớ đến phát điên. Tả trong tả hữu, Chấn trong chấn động, chẳng qua là hai từ đơn giản như vậy, nhưng lại làm đau nhức mỗi sợi dây thần kinh của nàng. Bình thường, trong lúc lơ đãng, lại tự nhiên buột miệng thốt ra cái tên này.

Lớn đến nhường này, lần đầu tiên mới biết, thì ra nhớ thương một người là chuyện đau khổ đến vậy. Từ sáng sớm đến khi mặt trời lặn, mỗi một phút, mỗi một giây đều như bóng với hình, khiến nàng đứng ngồi không yên, ăn ngủ không ngon! Tất cả suy nghĩ, tất cả ý thức của nàng đều nhớ đến hần. Giọng nói của hần, hơi thở của hần, nụ cười bên môi của hần, sự dịu dàng trong mắt hần, lồng ngực ấm áp của hần, bờ mi cùng ánh mắt của hần... Điên rồi, đúng là điên rồi, Cầm Tú đã bị nỗi nhớ thương không ngừng này quẩn lấy đến sắp phát điên rồi.

Cầm giác yêu một người là thế nào, có lẽ bây giờ mới có thể trải nghiệm. Bất tri bất giác, từng giọt từng giọt, cảm giác ngọt ngào rất nhỏ này từ từ thấm vào trong lòng, trong giây phút lơ đãng liền bị đả động. Không biết trong lòng có cái gì dần dần bị đánh thức, giống như là niềm vui sướng được chiếu rọi ngay lập tức. Không thể tin được mình lại may mắn như vậy.

Nhưng nếu biết sẽ có hôm nay, chưa xót cùng đau khổ như vậy thì có còn lựa chọn gặp hần vào ngày hôm ấy hay không? Cầm Tú đối diện với sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, từ từ nở một nụ cười buồn bã. Có lẽ... vẫn bằng lòng. Thật hi vọng tất cả mọi chuyện đều lặp lại một lần nữa bắt đầu từ ngày gặp hần.

Từ lúc mới gặp ở trước cửa nhà Minh Châu, đến khi gặp lại tại Sư Tử Lâm. Từ cuộc gặp gỡ bất ngờ trước cổng giáo đường Vọng hải Lâu vào cái đêm trời mưa đến lần đầu khiêu vũ tại Bách Nhạc Môn.

Từ cái nhìn cách khách khứa đầy phòng ở Bách Nhạc Môn đến vẻ dịu dàng lúc nửa tỉnh nửa say tại Ninh Viên. Từ sự vui mừng khi thấy được hần lúc chạy vội tới Thất Trọng Thiên đến lời hứa hẹn của hần dưới pháo hoa đầy trời.

Còn có cháo đoàn viên ngày đông chí, còn có bánh bà bà nóng hổi trong túi của hần, còn có một mảng hoa chưa trồng xong ở sau vườn... Điều đã trôi xa đến mức như là hi vọng viễn vông, không thể tin được mình từng có thời khắc hạnh phúc đến vậy.

Chuyện tới nước này, nàng cũng không hề hối hận vì đã đi cứu Anh thiếu. Đó là nàng nợ hần, nàng không có sự lựa chọn.

Lời của Sáu mặt rõ là dối trá, đó là chuyện sau này mới biết. Nhưng trong giây phút kia, đối với một Cầm Tú không biết đề phòng mà nói, hạnh phúc của nàng và sự sống chết của Anh thiếu, rốt cuộc cái nào quan trọng hơn?

“Lại không động đây cơm trưa sao?!” Minh Châu liếc nhìn cái mâm trên bàn, thức ăn bên trong đều đã nguội ngắt nhưng hoàn toàn không hề có dấu động đũa.

“Em muốn bữa nào chị cũng phải ngồi bên cạnh nhìn em ăn cơm mới được sao?” Minh Châu vừa trách móc, vừa đặt chén cánh gà trong tay xuống. “Lại đây, ăn cái này đi.”

“Được.” Cầm Tú lại hết sức nghe lời, ngoan ngoãn bước lại bưng canh lên, ừng ực uống một hơi cạn sạch.

“Đây mới là em gái của Ân Minh Châu chứ. Đừng vô dụng như vậy, vì một người đàn ông mà đòi chết đòi sống.” Minh Châu nở nụ cười, hài lòng gật đầu. “Xem nào, hôm nay sắc mặt đã tốt hơn rồi.”

Cầm Tú nhìn nàng, vốn muốn hỏi cái gì đó, nhưng nghe Minh Châu nói như vậy thì không khỏi ngẩn ra, xấu hổ mà đem điều mình muốn hỏi nuốt trở lại.

Minh Châu thở dài. “Thôi đi, em không nói thì chị cũng biết em muốn hỏi cái gì. Thật ra hôm nay chị vội vàng trở về là muốn nói cho em cái này. Tối nay Tả Chấn sẽ đến Bách Nhạc Môn một chuyến. Vốn anh ta không muốn đi, chị mất rất nhiều công sức, kéo sông kéo chết, còn bắt Hướng tiên sinh ra mặt mới lừa anh ta đến...”

Cả người Cẩm Tú chấn động, bỗng nhiên nhảy dựng lên. Không biết có phải do quá khẩn trương hay không mà hình như trái tim như điên lên, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. “Bách Nhạc Môn?! Tối nay anh ấy muốn đến Bách Nhạc Môn?” Nàng lập tức giữ chặt tay Minh Châu. “Chị không gạt em chứ!”

Bởi nàng quá bối rối mà làm đổ chén canh trên bàn, rơi xuống đất vỡ nát cả, còn nàng lại không hề hay biết. Cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, hai mắt khát khao thăm dò trên mặt Minh Châu. “Minh Châu, chị nói thật sao, chỉ cần em đến Bách Nhạc Môn là có thể gặp anh ấy sao?!”

“Trời ạ!” Minh Châu thật sự chịu hết nổi. “Em không cần kích động như vậy được không. Em cứ thế này, sau này chị không dám nhắc tới Tả Chấn nữa đâu.”

Cẩm Tú ngạc nhiên, dừng tay lại, sờ lên mặt mình. “Em.. em kích động sao, không có mà.”

Minh Châu nhìn nàng bất đắc dĩ. “Còn nói không có, tay của chị cũng sắp bị em bẻ gãy.”

Cẩm Tú bỗng bật dậy như lò xo. “Em muốn đi tìm anh ấy!” Vừa nói vừa bắt đầu lục tung cả phòng lên. “Mặc cái gì đây, không thì mang đôi hoa tai ngọc trai này đi... Nhưng không có phấn son, làm sao đây, sắc mặt của em khó coi như vậy. Minh Châu, cho em mượn của chị được không?”

Minh Châu đứng ngẩn ra đó, ngơ ngác mà nhìn nàng. Bỗng nhiên cảm thấy vô cùng xót xa. Cẩm Tú luôn rất dịu dàng kín đáo, cho dù có tâm sự, cũng rất ít hiện ra trên mặt. Rốt cuộc là sức mạnh gì đã làm cho nàng trở nên như vậy?

Yêu một người, rốt cuộc là vui sướng hay là bi ai?

Lựa quần áo, chọn trang sức, tắm rửa thơm tho, chải đầu, thay quần áo, trang điểm tỉ mỉ... Cẩm Tú hồi hộp và kích động mà sửa soạn. Nhưng có lẽ quá mức bối rối, tay luôn không nghe lời, tóc chải thế nào cũng không vừa lòng. Không phải quá lỏng thì là quá chặt. Màu sắc của trang sức hình như lại không hòa hợp. Phấn đánh không đều, son môi hình như là quá đậm, đành phải lau đi rồi đánh lại... Cẩm Tú chưa từng soi mói ngoại hình của mình đến vậy.

Vẫn cứ không ngừng suy đi nghĩ lại, gặp được Tả Chấn rồi thì rốt cuộc phải nói gì, làm gì? Hẳn là nên từ từ giải thích với hắn, chỉ cần hắn chịu nghe, nhất định sẽ hiểu rõ. Sao nàng lại có thể bán đứng hắn? Sao có thể chứ?!

Nhưng là chỉ sợ, tất cả cố gắng lúc này đều uổng công, hắn sẽ không bao giờ tin tưởng nàng nữa.

Mãi cho đến khi lên xe, Cẩm Tú vẫn cứ thấp thỏm bất an mà nắm lấy tay Minh Châu. “Em thế này, nhìn có kì cục hay không? Hình như là còn có chỗ nào không được. Mấy ngày nay, lẽ ra nên nghe lời chị nói, ráng ăn ráng ngủ... Sắc mặt như bây giờ, lát nữa làm sao gặp người đây?”

Minh Châu vỗ vỗ tay nàng an ủi. “Thả lỏng chút đi, đừng nghĩ gì cả. Bây giờ mà em đã khẩn trương đến vậy, đợi lát nữa thật sự gặp được Tả Chấn, nói không chừng sẽ ngất ngay tại chỗ.”

Nhưng... Trong lòng nàng cũng biết Minh Châu nói rất đúng, nàng quá mức khẩn trương rồi. Vấn đề là làm sao mới có thể không khẩn trương? Nàng sẽ gặp được Tả Chấn, lập tức, ngay lập tức! Tim của nàng đập ngày càng nhanh, hình như chính nàng cũng nghe thấy tiếng tim đập dồn dập kia.

Ép mình dời mắt ra ngoài cửa sổ xe, có lẽ nhìn ngắm phong cảnh thì trong lòng sẽ yên ổn hơn.

Cảnh vật ngoài cửa sổ lần lượt vụt qua phía sau. Nơi góc đường bỗng nhiên hiện lên một mái nhà hơi nhón đáng chú ý, cửa sổ ở trên cao là kính thủy tinh nhiều màu rực rỡ, dưới cổng vòm cao lớn là một cánh cửa sắt màu đen. Đó là giáo đường Vọng Hải Lâu.

Còn nhớ ngày hôm đó, trời mưa, nàng lạc đường, đành phải đến trú mưa dưới cánh cổng sắt kia. Sắc trời hôm đó âm u mà lạnh lẽo, mưa lạnh thê lương dệt thành một tấm màn mờ mịt. Nàng cô đơn bàng hoàng

nhìn chung quanh... Đúng lúc này, có một chiếc xe lùi lại trong mưa, lui đến thẳng trước mặt nàng, một cây dù che trên đầu nàng, người dưới chiếc dù đó chính là Tả Chấn.

Khi đó, cho dù là chưa bắt đầu gì cả, chưa xảy ra gì cả, nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ sự ẩm áp che mưa chắn gió kia. Có điều lúc ấy nàng lại ngốc đến nỗi không biết quý trọng chút nào.

Rất nhanh, xe liền đến hộp đêm Bách Nhạc Môn.

Vẻ vàng son rực rỡ, sự ồn ào náo nhiệt quen thuộc lập tức ập vào mặt nàng. Cẩm Tú bước từng bước vào đại sảnh, bỗng nhiên trong lòng trăm mối ngổ ngang... Ngay tại nơi này, nàng thầm quyết tâm muốn trở thành một Ân Minh Châu thứ hai, muốn bước lên sân khấu đèn đuốc sáng trưng kia, muốn làm người nổi nhất Bách Nhạc Môn, muốn Anh thiếu có vài phần nể trọng nàng.

Cũng ngay tại nơi này, Tả Chấn từng đích thân dạy nàng khiêu vũ lần đầu tiên. Thậm chí nàng còn nhớ rõ, đó là lần đầu tiên mình tới gần hắn như vậy, gần gũi đến mức có thể ngửi thấy hơi thở thoang thoang mùi thuốc lá thơm mát trên người hắn. Vinh Cẩm Tú lúc đó, không hiểu chút nào về đạo lý đối nhân xử thế và cách xã giao trong chốn ăn chơi này. Rõ ràng Tả Chấn đã bắt đầu thích nàng, mà nàng lại dại dột đến mức không nhận ra chút gì. Lại luôn mồm nói Anh thiếu thế này, Anh thiếu thế kia, một lòng muốn giành được sự khen ngợi của Anh thiếu!

Là hắn dạy cho nàng, muốn có được cái gì thì phải trả cái giá như thế. Làm cách nào để ứng phó với tình hình, làm sao để bảo vệ mình.

Ngay tại bên cạnh chiếc bàn này, hắn từng vì nàng mà ra tay dạy dỗ người khách muốn làm nhục nàng. Ngay tại cửa phòng khách kia, nàng say rượu ói đầy cả người hắn. Dưới chân cầu thang kia, hắn dẫn bồi bàn đưa cho nàng một ống kem trị phỏng. Trên lan can phía bên kia, hắn từng tựa vào đó, từ xa nhìn nàng nhảy múa trên sân khấu, nhìn nàng cùng Anh thiếu chuyện trò vui vẻ... Cẩm Tú không khỏi cúi đầu, sự chua xót khó tả bỗng ập vào trong lòng, cả lồng ngực đều co rút lại, đau đến nỗi dường như không thể hít thở.

Không thể nhìn tiếp được nữa. Mỗi một tác đất nơi đây đều in dấu những kí ức về hắn. Dường như trong từng giọt không khí đều có hơi thở của hắn.

Mãi đến hôm nay nàng mới biết được tại sao khi ấy Tả Chấn lại tránh nàng. Mãi đến hôm nay nàng mới có thể hiểu, lúc đó Tả Chấn có cảm xúc gì.

Trong gian phòng khách xa hoa rộng lớn này, nơi nơi đều rất quen thuộc. Cảnh vật quen thuộc, sự kiện quen thuộc, những người mà nàng quen thì ở nơi nào?

“Ân tiểu thư, Vinh tiểu thư!” Quản lý rất tinh mắt, liếc mắt một cái liền nhận ra các nàng, sớm đến chào hỏi tiếp đón. Thật không đơn giản mà, hai đóa hoa là chị em, một người là phụ nữ của Hướng tiên sinh, một người là người bên cạnh Tả nhị gia. Ai dám không ân cần với hai người họ chứ?

“Nhị gia và Hướng tiên sinh đã đến chưa?” Minh Châu tao nhã phe phẩy chiếc quạt đàn hương trong tay, vừa đi vừa hỏi.

“Ngay tại phòng VIP trên lầu, đã đến được một lát!” Quản lý hết sức lễ độ, giành đi trước dẫn đường.

Cẩm Tú bước lên cầu thang từng bước, tim đập càng ngày càng dữ dội, hơi thở càng ngày càng khẩn trương, đầu càng ngày càng choáng váng... Tả Chấn, Tả Chấn mà nàng yêu đang ở ngay nơi mà nàng có thể chạm đến! Cẩm Tú không kìm nổi cảm xúc mà nắm chặt tay vịn, không tự chủ được mà hít sâu. Chờ đợi dằng dặc trong nhiều ngày nay, rốt cuộc đã đợi được, ước nguyện ngày nhớ đêm mong nhiều ngày nay, ngay lập tức có thể trở thành sự thật!

Đứng trước cửa căn phòng quen thuộc kia, Cẩm Tú dừng chân lại.

Bỗng nhiên lại không dám đưa tay đẩy cánh cửa kia ra. Bỗng nhiên không có dũng khí đối mặt với kết quả.

Minh Châu không cho nàng có thời gian do dự, lập tức kéo lấy nàng, đưa tay đẩy cánh cửa.

Cuối cùng cửa cũng được mở ra.

Cẩm Tú ngơ ngác đứng ở cửa, cách mọi người trong phòng, liếc mắt một cái liền thấy hắn ở bên trong.

Rất lâu rồi không gặp, quả thực nàng có chút không tin vào hai mắt của mình... Là hấn sao?!

Đúng vậy, là Tả Chấn. Chỉ hai mươi ngày ngắn ngủi mà hấn đã gầy đi rất rõ ràng, sắc mặt cũng hơi tái nhợt. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn của hấn chút nào. Bị thương nặng mới khỏi, hấn khoác một cái áo choàng bằng da cáo màu tím, nghiêng người dựa vào cái giường nhỏ bằng trúc. Vẫn lạnh lùng, thản nhiên, mang theo vài phần tao nhã mà xa cách.

Cách hấn không xa là Anh thiếu. Bỗng nhiên Cẩm Tú nhớ tới, hình như rất lâu rồi không gặp Anh thiếu. Kể từ đêm hôm đó, nàng dầm mưa chạy khỏi Bách Nhạc Môn, đi đến Thất Trọng Thiên thì không gặp lại hấn nữa. Thì ra hấn thật sự không sao, yên ổn mà ở chỗ này. Những lời Sáu mặt rỗ nói hôm đó, quả nhiên mỗi câu đều là nói dối, cũng chỉ có đứa ngốc như nàng mới tin tưởng.

Không khí náo nhiệt trong phòng chợt im bật khi cánh cửa mở ra. Lặng ngắt như tờ, ánh mắt của mỗi người đều bất giác tập trung vào trên người Cẩm Tú ở cửa.

Cho dù có chuẩn bị chu đáo thế nào, dọc theo đường đi đã ép mình trăm ngàn lần, Cẩm Tú vẫn quên mất những lời mình nên nói lúc này. Đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, cả người lại không kìm chế được mà khẽ run lên. Không biết tại sao, giờ này phút này, thời điểm cần nàng mở miệng nhất thì nàng lại chợt nhớ tới ánh mắt Tả Chấn nhìn nàng lần cuối ngày hôm đó... Yêu thương sâu đậm, oán hận lạnh lùng, yêu và hận đan vào nhau, tiến thoái lưỡng nan!

Trong phút chốc, vào thời khắc đối mặt với hấn, tất cả những gì đã qua, từ lúc mới quen đến khi đổ vỡ, đột nhiên lại hiện lên từng chút một trước mắt nàng. Cảm giác thâm tình từng có kia lại ào ạt quần lay nàng.

Tả Chấn chỉ liếc nhìn nàng một cái, không nói gì, quay đầu nói với Thạch Hạo: “Bảo cô ấy đi ra ngoài.”

Mấy chữ này lần lượt ập vào lòng Cẩm Tú, rất rõ rõ ràng ràng. Nàng nên cảm thấy nhục nhã, nên giữ lại chút tự tôn, bây giờ nên trở về, rời khỏi nơi này. Nhiều cái nên như vậy, rõ ràng nàng đều biết, thế nhưng không làm được. Hai chân của nàng hai giống như bị đóng đinh tại cửa, vào không được, ra cũng không xong.

“Tả Chấn.” Nàng cúi đầu gọi tên của hấn một tiếng. mấy ngày nay, cái tên này lần qua lần lại vô số lần trong lòng nàng. Tại giây phút nàng vừa thức dậy, trong đêm khuya nàng không ngủ được thì lại thầm thì ỉn nghe. Tả Chấn, Tả Chấn, có điều rốt cuộc hấn không nghe thấy.

Phải nói cái gì đây? Xin anh tha thứ cho em sao?

Không biết tại sao, nàng lại không nói nên lời. Không phải bởi vì thứ gọi là kiêu ngạo hay tôn nghiêm, cũng không phải sợ người khác nhục nhã hay cười nhạo, chỉ là giờ phút này, giờ phút thấy được hấn thì sự chua xót ồ ạt trào lên làm nghẹn cả cổ họng nàng. Thật vất vả chờ cho tới hôm nay, thật vất vả mới đi đến nơi này, rốt cuộc thấy hấn một cái. Cảm xúc trong lòng giờ phút này, phải dùng ngôn ngữ thế nào mới có thể miêu tả được?

.....

“Nhị gia, dù sao Cẩm Tú cũng là của em gái của tôi.” Minh Châu hoà giải, cố ý đem bốn chữ “em gái của tôi” nói rất nặng. Cẩm Tú tới để cầu hòa, không phải tới chịu nhục. Cho dù nàng làm gì có lỗi với Tả Chấn, bị giày vò nhiều ngày nay, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Tả Chấn liếc mắt nhìn Minh Châu một cái. Bắt đầu từ khi nào thì nàng đã thừa nhận Cẩm Tú? Lại tận lực giúp nàng nói chuyện như vậy.

“Cô và đại ca, Anh Đông và... Cẩm Tú, bây giờ coi như người một nhà.” Hấn từ giường trúc đứng dậy. “Tôi sẽ không chen vào cảnh náo nhiệt này.”

Thạch Hạo ở bên cạnh đưa tay dìu hấn theo bản năng, lại bị hấn đẩy ra. “Tự tôi đi được.”

“Chấn!” Hướng Anh Đông không khỏi đứng lên, sao hấn lại đối xử với Cẩm Tú như vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hấn không biết hay không? Nhưng mặc kệ giữa hấn và Cẩm Tú đã xảy ra vấn đề gì thì thái độ này, thật không giống với tác phong thường ngày của Tả Chấn. “Mọi người đều là người một nhà, có gì mà tiện hay không. Hôm nay nể mặt tôi cái đi, thôi vậy.”

Tả Chấn mỉm cười, ngữ khí lại rất gượng gạo. “Tôi còn có việc, thật sự phải đi trước một bước.”

“Có chuyện gì cũng ngồi xuống cho anh, chờ thương thế tốt hơn rồi làm cũng không muộn!” Hướng Hàn Xuyên cũng nhịn không được mà mở miệng. “Thương thế của cậu vừa mới đỡ được một chút, chỉ mới có thể đi hai ba bước, có chuyện gì to tát đến mức cậu không đi thì không được? Thuộc hạ của cậu chết hết rồi sao?”

Thảo nào mấy ngày nay, Minh Châu sống chết mà quần quít lấy hần nhờ làm thuyết khách. Xem ra vấn đề giữa Tả Chấn và Cẩm Tú không nhỏ. Cho dù là thế, Tả Chấn cũng không cần kích động như vậy, ngay cả Minh Châu và Anh Đông cũng không nể mặt. Cẩm Tú cũng không phải cộc, cũng không ăn thịt người, ở chung một phòng với nàng trong chốc lát, thật sự làm khó hần đến vậy sao?

“Đừng nói nữa, tôi đi.”

Cẩm Tú ở ngoài cửa bỗng nhiên mở miệng, âm thanh đặc biệt rõ ràng. Trong ánh mắt ngập nước của nàng như là có trăm ngàn lời muốn nói. Gương mặt gầy gò lại nở một nụ cười nhàn nhạt, xinh đẹp động lòng người.

“Anh muốn em đi thì em sẽ đi.” Giọng của nàng mềm mỏng mà kiên định. “Em tới đây, vốn là muốn toàn tâm toàn ý giải thích với anh. Mấy ngày qua, em vẫn muốn nói với anh đó chỉ là hiểu lầm, là một âm mưu. Nhưng bây giờ đã không cần nữa rồi. Dọc theo đường đi, mãi cho đến khi đi vào Bách Nhạc Môn, em bỗng hiểu được một chuyện, em và anh đã bỏ lỡ rất nhiều thứ. Bây giờ thấy anh bình an, hoàn hảo mà đứng ở trước mặt em thì em đã có thể yên tâm... Em còn hi vọng gì hơn chứ?”

Nàng nói xong, lui ra từng bước một, ánh mắt lại quyến luyến dừng ở trên mặt Tả Chấn, thì thào nói thêm một câu: “Tôi vốn không nên tới đây, làm mất hứng thú của mọi người, thật xin lỗi.”

Không cần tranh luận gì nữa, cũng không cần khuyên nhủ gì nữa, người khác không hiểu Tả Chấn, nhưng nàng hiểu.

Tả Chấn thật sự không muốn gặp nàng. Không phải cố ý nhục nhã, lại càng không cố ý trả thù, hần cũng không có ý khó xử nàng. Chẳng qua là hần thật sự muốn buông tay, không muốn vì nàng mà động tâm, vì nàng mà vui vẻ, không muốn lại vì nàng mà mê muội nữa. Tất cả mọi thứ đã qua, đủ loại ân oán, hần vĩnh viễn không muốn nhắc lại nữa.

Nhìn Tả Chấn, nàng cảm giác rất rõ ràng sự dứt khoát cùng xa cách. Không sai, trước mặt chính là người mà nàng quen thuộc, nhưng có cảm giác đã trở nên xa xôi cùng lạ lẫm. Hần không còn là một Tả Chấn yêu nàng tha thiết trước đây nữa.

Việc đã đến nước này, nàng còn có gì để nói?

Tất cả, tất cả, rất nhiều hiểu lầm, đều do nàng dựng lên. Còn có sự lừa gạt cùng giấu giếm của nàng. Cho dù nàng không cố ý nhưng chung quy đó là sự thật. Dọc theo đường đi, vô số kí ức nổi lên trong đầu, mới phát hiện từ đầu đến cuối, hần đã cho nàng vô số cơ hội, nhưng mỗi một lần nàng đều bỏ qua.

Bây giờ nghĩ đến, nếu lúc trước sớm thấy rõ lòng mình một chút thì chắc bây giờ tất cả đã khác rồi. Nhưng hiện tại mới hiểu được, đã là quá muộn.

26. Chương 15 Phần 1

Chương 15: Cỗ lau phơ phát

Minh Châu có chút lo lắng mà nhìn Cẩm Tú đang đứng ủi quần áo ở trước cửa sổ, bàn ủi nóng cháy lướt trên quần áo hơi ẩm ướt tạo ra khí nóng bốc lên. Sau khi gặp Tả Chấn, trở về đã được mấy ngày, Cẩm Tú lại nín thinh, không đề cập tới chuyện hôm đó, giống như chưa từng xảy ra điều gì vậy.

Nàng khôi phục lại cuộc sống ngày thường, không nhốt mình ở trong phòng nữa, bắt đầu nghiên cứu kiểu dáng quần áo mới nhất, các loại trang sức mới nhất. Nhân rồi thì tỉa hoa, thổi tiêu, xem sách, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện phiếm với mấy người Sương Tú, A Hi.

Thoạt nhìn, nàng không có gì khác với mọi người, nhân nhĩ sống qua ngày, từng ngày từng ngày cứ trôi qua như vậy.

Nhưng không biết tại sao, Minh Châu lại không vui mừng. Rõ ràng nàng cảm giác được Cẩm Tú càng ngày càng sa sút tinh thần. Trong ánh mắt của nàng, dường như vẫn luôn trống rỗng, không nhìn thấy một chút vui vẻ hay bi ai thật sự. Phản ứng của nàng luôn chậm nửa nhịp, thần sắc trên mặt luôn mang theo ba phần hoảng hốt. Ngay cả khi nàng cười thì nụ cười kia cũng là giả, giống như đeo một cái mặt nạ đang cười vậy.

Khi Minh Châu nhìn Cẩm Tú từ xa xa, lại cảm thấy trong lòng phát lạnh một cách khó hiểu, giống như đang nhìn một cái xác không hồn. Nàng đang nói chuyện, đang cười, cố gắng duy trì “vẻ bình thường” của mình. Nhưng nhìn bóng lưng của nàng, lại khiến người ta cảm thấy rất cô đơn.

Không thể để cho nàng cứ tiếp tục như vậy. Minh Châu thở dài một hơi. Mãi đến giờ phút này mới phát hiện mình có ý thức bảo vệ Cẩm Tú theo bản năng. Dù sao cũng là chị em, trong cơ thể đều chảy chung một dòng máu, nàng không thể trở mặt nhìn Cẩm Tú cứ như vậy mà hủy đi chính mình. Huống chi, tất cả đều do nàng dựng lên.

Đi tới vở vai Cẩm Tú, Minh Châu nhân nhĩ gọi chuyện: “Bộ quần áo này là kiểu thịnh hành của năm ngoái rồi.” Nàng thờ ơ giúp Cẩm Tú treo bộ quần áo đang ủi kia. “Chi bằng đi đặt vài bộ mới. Mấy ngày nữa có một bữa tiệc, rất lâu rồi em không có đi ra ngoài, không bằng cùng đi xem nào nhiệt đi. Quen thêm vài người bạn, đỡ phải mỗi ngày đều ở nhà buồn bã.”

Cẩm Tú chỉ cười nhẹ.

Đều nói quần áo thì chuộng cái mới, người thì ưa người cũ. Nhưng bộ sườn xám bằng gấm in hình hoa hạnh này chính là do Tả Chấn phái người tặng cho nàng hôm đó. Là bộ đầu tiên mà nàng mặc đi Bách Nhạc Môn. Bởi vì nàng rất thích màu sắc hài hòa của nó, cách may thì khéo léo, cho nên số lần mặc trên người nhiều nhất. Bây giờ đã cũ mất ba phần, dường như màu sắc tươi đẹp lúc trước cũng phai một chút. Nhưng ở trong lòng nàng, từ đầu đến cuối vẫn yêu thích bộ này nhất.

“Nhưng dù sao em cũng không thể cứ ở trong nhà buồn bã mãi được. Bây giờ thời tiết đã ấm lên, phong cảnh bên ngoài càng ngày càng đẹp. Gần đây rất chuộng mở tiệc trà, lần trước chị gặp Phùng tứ thiếu, anh ta còn hỏi ‘Sao không thấy Vinh tiểu thư lộ diện ở Bách Nhạc Môn?’ Anh Đông cũng nói không có nhân vật chính, làm ăn càng ngày càng không tốt.” Minh Châu nhìn nàng. “Chẳng lẽ em thật sự muốn bỏ qua Bách Nhạc Môn? Rất vất vả mới có được tiếng tăm, bây giờ lại bỏ cuộc, không khỏi rất đáng tiếc.”

Cẩm Tú cười cười. “Lúc trước, tiếng tăm của chị nổi hơn em nhiều, cả Thượng Hải không ai không biết Ân Minh Châu. Cuối cùng không phải vì Hường tiên sinh mà nói không cần là không cần sao?”

“Vậy chứ em vì ai?”

Những lời này của Minh Châu là buột miệng thốt ra, Cẩm Tú giật mình, im lặng một lát mới thấp giọng nói: “Em muốn rời đi là vì em đã mất đi anh ấy.”

“Em nói là Tả Chấn sao?” Minh Châu nhíu mày. “Nếu biết mọi chuyện đã không thể văn hồi, không bằng hãy buông tay, cứ đi vào chỗ bế tắc như vậy chỉ có nước hủy hoại mình, em biết không?”

“Em cũng tính quên anh ấy!”

“Tính?” Minh Châu mỉm cười. “Dự tính làm một chuyện và có thể làm được hay không, căn bản là hai việc khác nhau. Nếu em thật sự muốn quên, vậy hãy ném quần áo, trang sức mà anh ta tặng, rồi lại chưng diện, trang điểm cho xinh đẹp, lên sân khấu của Bách Nhạc Môn mà làm diễn đàn chúng sinh. Đây mới là quên.”

Tay Cẩm Tú run lên. “Ai da” một tiếng, bàn ủi nóng phồng tay.

“Có bị phỏng hay không?!” Minh Châu hoảng hốt, lập tức kéo tay của nàng qua xem kỹ. “Cũng còn may, không có bị thương.” Vừa nói vừa quay đầu đi tìm thuốc. “Chị nhớ trong ngăn kéo có ống kem trị phỏng,

chạy đầu mất rồi...”

Cẩm Tú vẫn đứng thất thần ở đó. Có bị phỏng không? Còn may, không có bị thương. Sao những lời này lại quen thuộc thế này? Bỗng nhiên nhớ lại ngày hôm đó, cái hôm mà Tả Chấn dạy nàng khiêu vũ ở Bách Nhạc Môn, tàn thuốc của hắn rơi xuống, trúng vào cánh tay nàng, lúc ấy... hắn cũng từng nói những lời này. Hắn cũng từng cầm tay nàng, sốt ruột hỏi như vậy. Lúc ấy, không cẩn thận mà để lộ một chút thương tiếc, một chút khấn trương, nàng lại còn tưởng rằng là do mình hoa mắt.

Lúc ấy, không khí rất nhạy cảm, muốn nói lại thôi, lại thoáng qua trong sự ngây ngô của nàng. Cho tới hôm nay mới hiểu được, nhưng cũng đã quá muộn, tất cả đều đã tan thành mây khói.

Minh Châu lục tung cả phòng mới tìm ra ống kem trị phỏng, bước tới đưa cho Cẩm Tú. “Mau đi rửa tay rồi bôi thuốc. Nhìn xem, mu bàn tay đỏ hết cả rồi.”

Cẩm Tú nhận lấy rồi nhìn không được mà chua xót trong lòng. Ống kem trị phỏng này... ống thuốc này, rõ ràng là ống thuốc bữa đó nàng bị rượu nóng làm phỏng tay, Tả Chấn dặn bồi bàn đưa đến. Nàng vẫn giữ bên người, lại bị Minh Châu đào ra.

Minh Châu nói không sai chút nào, nàng như vậy, không thể coi là đã quên. Nàng nên ném tất cả những thứ mà hắn tặng, ăn diện cho đài hoàng, trở lại Bách Nhạc Môn lần nữa, tiếp tục khiêu vũ, tiếp tục chào đón những người khách hoặc quen hoặc lạ. Đây mới là cuộc sống mà nàng nên sống. Nhưng chỉ cần một câu nói, một ống thuốc cũng đã khiến nàng nhớ tới cái tên đã khắc sâu trong lòng kia, nàng lấy đầu ra dừng khí bước vào Bách Nhạc Môn nữa? Mỗi một góc của nơi đó, mỗi một giọt không khí đều có bóng dáng của hắn, hơi thở của hắn!

Không phải không muốn quên, mà là không thể quên.

Mỗi một ngày, mỗi một đêm, cứ luôn giạt mình tỉnh giấc từ trong mộng. Màn đêm rất yên tĩnh, bốn phía lặng im không một tiếng động, chỉ có một mình nàng đối diện với bốn bức tường vắng. Hồi ức rất rõ ràng, từ trong đáy lòng ập đến, làm nảy sinh từng đợt, từng đợt chua xót cùng đau thắt. Thường thường, trong phút chốc bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, đều không thể phân rõ ràng rốt cuộc mình đang tỉnh hay vẫn nằm mơ? Nước mắt, rốt cuộc là ở trong mộng, hay thật sự đang chảy xuống, âm thầm, trong bóng tối yên tĩnh rơi xuống cuộn cuộn.

Càng muốn né tránh thì lại càng nhớ tới. Sao nàng không biết mình rất ngốc, sao không muốn thoát khỏi tất cả, làm lại một lần nữa, coi như tất cả đều chưa từng xảy ra. Nhưng nói thì dễ, làm thì khó, có rất nhiều chuyện không phải do mình.

“Cẩm Tú, em lại thất thần.”

Minh Châu ở một bên thở dài bất đắc dĩ. “Đừng miên man suy nghĩ nữa, nghỉ ngơi cho tốt mới quan trọng. Nhìn em xem, gầy nhom như vậy sao được! Chị đi kêu đầu bếp làm mấy món ăn cho em bổ dưỡng một chút. Em muốn ăn cái gì?”

Cẩm Tú lắc đầu, chỉ mỉm cười. “Chị yên tâm, em không sao, không phải đã nói ăn cơm tối xong thì đi xem kịch với chị sao?”

“Cẩm Tú, xem ai đến thăm em này?” Nàng đứng ở cửa mỉm cười, nháy mắt với Cẩm Tú, vẻ mặt kia dường như mang theo một chút bí ẩn.

Ai? Cẩm Tú ngẩn ra. Nàng đã rời khỏi Bách Nhạc Môn rất lâu, đã không còn liên lạc với những người khách quen biết trước đây nữa. Ai đến vào lúc này đây? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là...

Nàng bỗng quay đầu lại, vội vàng xông ra cửa. Vì chạy quá nhanh, thiếu chút nữa là tông ngã cái ghế bên cạnh. Rầm một cái, đầu gối truyền đến một trận đau đớn, nàng cũng không thèm quay lại đỡ lấy ghế.

Đến khi vọt tới cửa, thấy phía sau A Hi không xa có bóng dáng của một người đàn ông. Dáng người cao lớn, anh tuấn, áo khoác bằng nỉ màu đen giống như đã từng quen biết... Trong nháy mắt, dường như quên mất việc hít thở, tim bỗng nhiên lỡ một nhịp... Khi cái tên ấy sắp thốt ra thì người kia bỗng nhiên quay người lại.

Cẩm Tú bỗng nhiên ngây dại. Hai chữ đã vọt tới miệng bỗng đọng lại cứng ngắc.

Không phải Tả Chấn.

Người đến lại là... Hường Anh Đông.

Hắn không thay đổi chút nào, đứng ở đó, vẫn rất anh tuấn tiêu sái, phong thái nhanh nhẹn. Cẩm Tú kinh ngạc mà nhìn hắn, từ từ dựa vào khung cửa. Bỗng nhiên hình như tất cả sức lực vừa rồi đều tan vào trong không khí.

Thì ra là Anh thiếu.

Dường như tiếng tim đập kích động điên cuồng vừa rồi, trong nhất thời còn chưa được bình ổn. Nỗi thất vọng thật lớn lại từ từ dâng lên đến ngực. Lúc này mới cảm thấy mình thật đáng cười. Sao có thể cho rằng là Tả Chấn? Sao có thể là Tả Chấn!

Hường Anh Đông chạy tới trước mặt nàng. “Ngơ ngẩn cái gì vậy? Có phải thấy tôi nên vui quá không?”

Cẩm Tú đành phải mỉm cười, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy nụ cười này có chút chua chát. “Vui... rất vui, tôi không ngờ Anh thiếu cũng tới.” Nàng nhìn xung quanh một chút, kiếm chuyện hỏi hắn. “Đến cùng Hường tiên sinh sao?”

“Trước kia, khi đến, hơn một nửa là theo đại ca giúp vui. Nhưng lần này tôi đặc biệt đến thăm cô.” Hường Anh Đông nói. “Đã lâu không gặp, Cẩm Tú.”

Minh Châu cũng đi tới, cười cười rồi vỗ vai Cẩm Tú. “Hiếm khi gặp được bạn cũ, nói chuyện nhiều một chút đi. A Hi, chúng ta đi xuống chuẩn bị nước trà, bánh ngọt cho Anh thiếu.”

Thấy Minh Châu xuống lầu, Hường Anh Đông cũng từ từ đi vào phòng, nhìn xung quanh một vòng, thấy đồng quần áo mà Cẩm Tú đã ủi được một nửa thì không khỏi cảm lên, vuốt ve một chút. “Chiếc áo này, lúc trước ở Bách Nhạc Môn thường hay thấy cô mặc.” Hắn vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn Cẩm Tú một cái. “Nhưng luôn cảm thấy màu sắc quá nhạt, tôi vẫn thích chiếc váy khiêu vũ màu đỏ kia hơn.”

Cẩm Tú nói: “Váy khiêu vũ? Cái đó là bằng lụa mỏng. Từng lớp từng lớp rất lộng lẫy, màu sắc lại rất rực rỡ, ai mặc nó đứng trên sân khấu cũng đều bắt mắt hơn bình thường. Nhưng tôi lại thích bộ sườn xám này hơn. Lần đầu tiên mặc nó vào, cảm thấy mình có vài phần giống chị Minh Châu.”

“Cô hi vọng mình giống Minh Châu?” Hường Anh Đông nhướn mày.

“Lúc bắt đầu, quả thực hi vọng thế.” Cẩm Tú nói. “Vẻ đẹp của Minh Châu vẫn luôn rất chói lọi, nếu tôi đoán không lầm thì anh cũng từng thích chị ấy, đúng không?”

.....

Hường Anh Đông im lặng một lát, rồi cuộc gạt đầu. “Thì ra cô cũng nhận ra. Thật ra lúc trước, người thứ nhất thấy Minh Châu khiêu vũ là tôi. Ngày hôm đó, cô ấy nhảy múa trên sân khấu của Đại Phú Hào, lúc ấy tôi đã cá với người bên cạnh, chắc chắn sau này cô gái này sẽ nổi khắp Thượng Hải. Sau đó, tôi tốn một số tiền lớn mời cô ấy đến Bách Nhạc Môn. Khoản thời gian đó, việc làm ăn của Bách Nhạc Môn hưng thịnh chưa từng có. Bao nhiêu người ở đó vung tiền như rác chỉ vì dung nhan của cô ấy. Tôi vẫn nghĩ rằng sớm muộn gì Minh Châu cũng sẽ là người của tôi, không ngờ cô ấy lại yêu đại ca.”

Cẩm Tú lặng lẽ cười. “Ồ trong mắt Anh thiếu, chỉ cần anh muốn, có thể có được bất kì cô gái nào dễ như trở bàn tay?”

Giọng Cẩm Tú hết sức bình tĩnh. “Tôi nói chính là sự thật. Anh thiếu vẫn luôn tự tin như vậy là bởi vì anh có tư cách để tự tin. Cho dù có gạt đi gia thế nhà họ Hường, không nói tới tiền tài, quyền thế, địa vị của anh thì hẳn là lần đầu tiên gặp được anh, có cô gái nào lại không động lòng?”

“Như cô nói, có phải cũng bao gồm chính cô hay không?” Hường Anh Đông như cười mà không cười, có vẻ hài hước

Cẩm Tú im lặng một lát, không nói gì, chỉ đứng dậy đi đến bên bàn, kéo ngăn kéo, lấy ra một cái hộp gấm. “Anh thiếu, có một vật mà tôi vẫn rất muốn trả lại cho anh nhưng không có cơ hội. Hôm nay nếu anh đã đến đây, vậy đúng lúc vật về với chủ cũ.”

Hương Anh Đông không khỏi có vài phần tò mò. “Cái gì vậy?”

Cầm Tú mở hộp gấm ra, một cái bật lửa bằng bạc tinh xảo lẳng lặng nằm bên trong.

“Đây là... của tôi?” Hương Anh Đông lại ngẩn ngơ, đưa tay cầm lên, lật qua lật lại vài lần. “Tôi nghĩ sao cũng không nhớ ra?”

Hắn cũng từng nói qua, luôn đánh mất mấy thứ như bật lửa, thay một trăm cái cũng không nhớ được. Cũng đúng, với thân thế địa vị của Hương Anh Đông, trên đời này có thứ gì đáng để nhớ? Mặc kệ là làm mất thứ gì cũng đều có thể mua lại. Chuyện làm ăn là thế, phụ nữ là thế, huống chi là một cái cái bật lửa nho nhỏ.

“À, nhớ rồi.” Hương Anh Đông bỗng nhiên vỗ đầu. “Cái này là do giám đốc Trần của hiệu đồ tây Đại Hưng mang về từ Anh quốc lúc trước, vốn là tặng cho Tả Chấn. Hôm đó cùng đi ăn cơm với cậu ta, nhất thời tôi thấy thích liền tiện tay mang đi.”

Cầm Tú giật mình. Cái này... vốn là của Tả Chấn .

Bỗng nhiên nhớ tới hôm đó, ngày mùng bảy, từ bến tàu trở về, chuẩn bị viết thư cho Anh thiếu, nhưng nhìn cái bật lửa này rồi do dự cả nửa ngày, rốt cuộc không thể viết. Do dự thật lâu, trong lúc vô tình quay đầu lại thì thấy Tả Chấn đang dựa vào cửa nhìn nàng. Thần sắc lướt qua trên mặt hắn lúc ấy là...

“Sao cái này lại ở chỗ của cô?” Hương Anh Đông lấy lại cái bật lửa, cười hỏi một câu.

Cầm Tú khôi phục lại tinh thần. “Có một lần, anh đến Sư Tử Lâm, để ở trong phòng tôi.”

“Cho nên cô vẫn giữ ở bên người cho đến giờ?” Hương Anh Đông không khỏi ngẩn ngơ, đó là chuyện rất lâu về trước.

Cầm Tú chậm rãi nói: “Thật ra có một chuyện vẫn chưa nói với anh... Anh thiếu, lúc trước Nhị gia đưa tôi vào Bách Nhạc Môn, một nửa là vì tôi không nơi nương tựa, không chỗ để đi. Còn có một nửa nguyên nhân, chắc anh ấy chưa nói cho anh biết, đó là: lúc ấy tôi một lòng muốn tiếp cận anh.”

Nàng không nhìn sắc mặt của Anh Đông, tiếp tục nói: “Tôi từng thích anh, thật ra trong lòng anh cũng biết. Nhưng người anh thích lại là mẫu phụ nữ thướt tha quyến rũ, tỏa sáng rực rỡ như Minh Châu. Cho nên tôi đi cầu xin Nhị gia giúp đỡ, thu hút sự chú ý của anh. Tôi mặc quần áo như Minh Châu, chải tóc như Minh Châu, đêm ngày cố gắng tập múa, chỉ vì có một ngày đứng trên sân khấu, khiến anh coi tôi là một Ân Minh Châu thứ hai.”

Hương Anh Đông không nói chuyện, chỉ lẳng lặng mà nghe. Cầm Tú nói đúng, hắn sớm đã biết, nhưng vẫn không vạch trần mà thôi.

Từ đầu tới cuối, điều duy nhất khiến hắn kinh ngạc chính là giây phút nàng đứng trên sân khấu, giống như nhộng hóa thành bướm. Chiếc váy đỏ rực rỡ kia, nhịp trống mê hoặc lòng người kia, kiểu nhảy khác lạ mà động lòng người kia, ngọc bội leng keng, tỏa sáng khắp nơi... Còn nhớ, dưới ánh đèn tranh tối tranh sáng, nàng chân trần trắng nõn, tóc dài đen nhánh, lướt trên tiếng trống hấp dẫn mà đến. Điệu múa kia, cực kỳ sống động, có ai nhìn mà không động tâm, không run chân, không đổ mồ hôi?

Ngay cả hắn cũng bị nàng làm rung động.

Sắc trời dần tối, giọng của Cầm Tú bình tĩnh vang lên bên tai hắn: “Anh thiếu, tôi vẫn nghĩ rằng, đợi khi tôi có tiếng tăm, đợi khi tôi lên làm người nổi nhất Bách Nhạc Môn, đợi có một ngày anh coi trọng tôi một chút thì tôi sẽ rất hạnh phúc. Nhưng mãi cho đến lúc này, tôi mới phát hiện tôi đã sai rồi.”

Nàng nói tới đây, dường như dừng lại rất lâu mới tiếp tục nói: “Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành Minh Châu thứ hai.”

“Cô đã không kém Minh Châu bao nhiêu.” Hương Anh Đông nói.

“Tôi mặc quần áo như Minh Châu, chải tóc như Minh Châu, đứng trên sân khấu như Minh Châu, thì làm cho rằng có thể trở thành Ân Minh Châu. Nhưng là từ trong cốt tủy, rốt cuộc tôi vẫn là Vinh Cầm Tú. Thứ mà tôi muốn, thứ tôi khát vọng, thứ tôi mất đi, thứ tôi có được... đều không giống với Minh Châu.”

“Nhưng tôi cảm thấy...” Hương Anh Đông muốn nói gì đó, nhưng Cầm Tú không cho hắn nói tiếp.

Nàng quay đầu lại, lẳng lặng nói: “Cho nên, cho dù tôi có bắt chước thế nào, thay đổi thế nào thì cũng không thể trở thành người mà Anh thiếu thật sự mong muốn. Người Anh thiếu cần là một cô gái xinh đẹp, đẹp diên đảo chúng sinh, có thể thu hút vinh quang trong bất cứ trường hợp nào. Cô ta còn phải thông minh, lý trí, bình tĩnh, biết khi nào thì phải làm chuyện gì, có thể hiểu được tâm ý của anh bất cứ lúc nào. Nhưng Vinh Cẩm Tú tôi, cho tới giờ cũng không biết cách xem sắc mặt của người khác, đoán ý của người khác. Tôi luôn cho rằng mình nghĩ thế nào thì người khác cũng nghĩ giống như vậy.”

“Tôi luôn tưởng rằng, tôi coi người ta là bạn thì nhất định người ra cũng coi tôi là bạn. Tôi đối xử tốt với người khác thì người khác cũng đối xử tốt với tôi. Tôi không hại người thì sẽ không có người đến hại tôi. Ta cũng không học được cách cẩn thận quan sát hành vi cử chỉ của mỗi người bên cạnh, đoán xem rốt cuộc anh ta là địch hay bạn. Một khi có một người thân thiết với tôi thì tôi giống như nhặt được của báu, toàn tâm toàn ý vội vã đi báo đáp người ta. Cho nên, tôi xứng đáng có kết cục bị người ta lừa gạt, bị lợi dụng.” Nói tới đây, nàng không khỏi nở một nụ cười tự giễu. “Thật ra, tôi cũng không có oán trách gì. Chỉ là...”

Hương Anh Đông đang nghe rất say sưa, không biết sao Cẩm Tú lại dừng lại. Trong nhất thời, hai người đều trở nên im lặng. Hắn muốn nói điều gì đó, lại cảm thấy không biết nói gì.

Sau một lúc lâu, vẫn là Cẩm Tú mở miệng trước: “Lúc trước, khi tôi mới đến Thượng Hải, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, vấp vấp khắp nơi như một con ngốc. Duy chỉ có một người, vào thời điểm mà tôi cần nhất thì người ấy đưa tay giúp đỡ, dạy cho tôi rằng trong bất kì tình cảnh nào, điều đầu tiên phải học được là sinh tồn. Người ấy dạy tôi đừng cứ chờ sự bố thí và đồng tình của người khác, mọi việc đều phải đứng lên, dựa vào chính mình. Dạy cho tôi rằng bất luận là muốn cái gì, trước tiên cũng phải trả cái giá tương đương. Người ấy cũng dạy tôi không cần bắt chước bất kì ai, cứ là chính mình – Vinh Cẩm Tú thì mới có thể đạt được thứ mà mình thật sự cần.”

Người mà nàng nói là ai? Hương Anh Đông không khỏi ngáy dại.

Hình như đây là lần đầu tiên hắn thấy giọng điệu này, vẻ mặt này, sự bình tĩnh này, sự hiểu biết này của Cẩm Tú.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy một Cẩm Tú nghèo túng không chỗ dựa, sau đó nàng im hơi lặng tiếng bước vào Bách Nhạc Môn, tiếp theo nàng tỏa sáng trên sân khấu, đến giờ lại thấy nàng bình tĩnh như nước mà mỉm cười.

27. Chương 15 Phần 2

Đầu tiên là nhộng hóa thành bướm, sau đó là sự từng trải. Cẩm Tú là một khối ngọc chưa được mài giũa, bây giờ mới chính thức tỏa ra ánh sáng lấp lánh của mình. Nhưng người mài khối ngọc này, tuyệt đối không phải là hắn.

Cẩm Tú biết hắn suy nghĩ điều gì. “Anh thiếu, thật ra trong lòng của tôi đã sớm yêu người đó. Nhưng ngay cả chính tôi cũng không phát hiện ra. Ngẫm lại đúng là hồ đồ. Không nhớ rõ rốt cuộc là tại sao, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào... Tôi chỉ nhớ, mỗi khi gặp phải khó khăn người đầu tiên mà tôi nghĩ đến là người đó.”

“Người đó là Tả Chấn sao?” Hương Anh Đông nhíu mày.

Không phải hắn không phát hiện ra sự mập mờ im lặng giữa Tả Chấn và Cẩm Tú. Nhưng hắn cũng vẫn không tin, Tả Chấn và Cẩm Tú? Sao có thể?!

“Cẩm Tú, cô cùng cậu ấy, rốt cuộc... không thể nào. Chẳng qua là cô chỉ muốn báo đáp cậu ấy, hay là thật sự...”

“Báo đáp?” Cẩm Tú bỗng nhiên nở nụ cười. “Anh thiếu, tôi nghĩ có lẽ cho tới giờ anh chưa từng yêu một người thật sự?”

“Giống như... cho dù là cách rất xa, chỉ cần người đó có mặt, anh cũng sẽ cảm giác được. Khi không thấy người đó, anh sẽ bất tri bất giác mà nhớ đến. Nhưng khi thật sự thấy được người đó thì lại không biết phải nói gì. Mặc kệ là qua bao lâu, một câu nói, một vẻ mặt vô tình của người đó cũng làm anh nhớ rất rõ ràng. Cho dù người đó không nói gì, chỉ cần anh nhìn thấy người đó thì trong lòng anh liền cảm thấy yên ổn, cảm thấy vui vẻ.”

Hướng Anh Đông ngậy người ra mà nghe. Trong phòng, hoàng hôn tràn vào. Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vàng rực. Chỉ có giọng nói mềm mại của Cẩm Tú quanh quẩn bên tai hắn.

“Nhất cử nhất động của người đó, anh đều bất tri bất giác mà để ý đến. Khi người đó gặp phải nguy hiểm, mỗi giây mỗi phút anh đều thấy lo lắng. Nếu người đó bị thương, anh sẽ cảm thấy mình còn đau hơn... Nếu người đó rời xa anh, anh sẽ cảm thấy hình như mình bị rút sạch, không biết mỗi ngày tỉnh lại thì phải làm gì, không biết mình nên đi đâu...”

Giọng của Cẩm Tú càng nói càng nhỏ, càng nói càng nhẹ. Từ từ cúi đầu, trong mắt gần như đều là nước.

“Anh thiếu, nếu nói muốn báo đáp, cho tới giờ, người mà tôi muốn báo đáp nhất không phải là anh ấy, mà là anh.”

Hướng Anh Đông lại ngẩn ngơ. “Tại sao?”

“Lúc tôi mới đến Thượng Hải, bị Minh Châu đuổi ra ngoài, đánh nhau với mấy người bán hàng trên phố, kết quả là bị người ta đánh bất tỉnh. Hôm đó, nếu không có anh cứu tôi, có thể tôi đã sớm chết ở đó.” Cẩm Tú nói. “Cho nên tôi nợ anh ân tình này. Nhưng tôi lo là sau này cũng không cơ hội trả lại cho anh nữa... tôi không tính trở lại Bách Nhạc Môn.”

Hướng Anh Đông kinh ngạc mà nhìn nàng, một lúc lâu không lên tiếng, trong phòng im ắng lạ thường. Thật lâu sau, Cẩm Tú mới nghe thấy giọng nói kinh ngạc của hắn: “... Ai nói... hôm đó, là tôi cứu cô?”

Hắn có ý gì? Cẩm Tú nhìn hắn, rất ngạc nhiên.

“Hôm đó không phải anh phái người sắp xếp phòng cho tôi ở lại Sư Tử Lâm sao? Chẳng lẽ anh đã quên?”

“Đó là bởi vì... Khụ!” Hướng Anh Đông không khỏi lắc đầu cười khổ. “Chính cô cũng không biết ư? Tối giờ cũng không có ai kể cho cô sự việc này sao? Hôm đó, là Tả Chấn và Thạch Hạo đi qua nơi đó, thấy cô hôn mê mới sai người đưa cô đến Sư Tử Lâm.”

Cái gì?! Hắn nói gì?

Cẩm Tú không khỏi biến sắc.

Chẳng lẽ đây lại là một sự hiểu lầm? Lúc trước, tối hôm đó, người cứu nàng không phải Anh thiếu mà là Tả Chấn?! Nhưng, nhưng nàng vẫn luôn mồm nói muốn báo đáp Anh thiếu, rõ ràng chuyện này Tả Chấn cũng biết, hắn chưa bao giờ giải thích lấy nửa câu.

Cẩm Tú từ từ nhắm mắt lại. Đúng, nàng hiểu, thứ mà hắn muốn, cho tới giờ không phải là cái mà nàng gọi là báo đáp.

Hắn vẫn luôn chờ đợi, đó là chân tình của nàng.

Nhưng... cuối cùng, thứ mà hắn đợi được chỉ là sự lừa gạt, sự phản bội, sự bán đứng của nàng.

Là hiểu lầm gì mà khiến bọn họ bỏ qua hết lần này đến lần khác? Nói là phải buông tay, nói là phải quên, nhưng cho tới giờ nàng vẫn không thể tin rằng từ nay về sau thật sự mất đi Tả Chấn! Mất đi Tả Chấn? Rất cuộc không thể nhìn thấy hắn, không thể nghe thấy giọng nói của hắn, không cảm giác được sự ấm áp của hắn. Trong lòng hắn sẽ ôm một người phụ nữ khác, một ngày nào đó hắn sẽ cưới một người phụ nữ khác làm vợ... Nhưng, nhưng mà, cho tới giờ, nàng vẫn không nỡ tháo chiếc nhẫn hắn tặng xuống!

Vẫn còn nhớ rất rõ, dưới pháo hoa rực rỡ hôm đó, hắn từng nói vào bên tai nàng: Chờ những chuyện gần đây qua rồi, tình hình hơi yên ổn một chút, thì em gả cho anh.

Gả cho hắn. Đó đã là một nguyện vọng rất xa xôi không thể thực hiện được. Từ giây phút đi theo Sáu mặt rõ bước ra khỏi cửa Ninh Viên kia thì nguyện vọng này cũng đã không thành.

Tất cả đều đã thành hư vô.

Hai ngày nữa chính là hội đèn lồng cuối năm.

Mới sáng sớm, Sương Tú và A Hi đã bắt đầu lo nghĩ, đi hội đèn lồng hay là xem ca múa nhạc Broadway? Nghe nói hôm nay đoàn xiếc thú của Nga biểu diễn trên hội trường của Thượng Hải... Nên mặc cái áo choàng cổ rộng bằng da cáo kia hay là mặc cái áo khoác có nút nam ngọc trai này? Vấn đề này rất quan trọng, bởi vì nó quyết định có cần phải búi tóc hay không! (đúng là phụ nữ ^.^)

Chỉ có Minh Châu cùng Cẩm Tú ở bên cạnh là nhắm mắt làm ngơ.

Minh Châu tựa nửa người vào sofa, uể oải lật tờ báo ngày hôm nay. Cẩm Tú ở đối diện xem quyển “Kính hoa duyên” đã cũ. Hai người đều hết sức chăm chú nhìn quyển sách trong tay, nhưng cả nửa ngày cũng không có lật lấy một tờ.

Cuối cùng, Sương Tú và A Hi tranh nhau, đến bên cạnh Minh Châu mà ầm ĩ. “A tỷ! Hôm nay Thái thiếu gia nói muốn dẫn chúng ta đi xem đoàn xiếc thú của Nga biểu diễn, Nhưng chị nhìn A Hi xem, cô ấy đòi đi hội đèn lồng góp vui. Có gì đẹp chứ, năm nào cũng vậy thôi...”

A Hi cũng không chịu lùi bước. “Nếu không cô đi xem của cô, tôi cùng A tỷ và Cẩm Tú xem đèn...”

Minh Châu bị hai người làm cho choáng váng, gác tờ báo lên bàn. “Được rồi! Có biết nghĩ không vậy, vì một chuyện nhỏ thế này mà ầm ĩ cả ngày trời. Tối nay tôi phải theo Hường tiên sinh đi nghe ông chủ Bạch bình kịch. Cái gì mà xiếc thú, hồi nào tới giờ anh ấy không có xem. Nhưng Anh Đông lại thích những trò lừa bịp này... Không thì Cẩm Tú, em cùng Sương Tú đi xem. Chị gọi điện cho Anh Đông, bảo anh ta tới đón em.”

Cẩm Tú lắc đầu như trống bỏi. Đi xem xiếc với Anh thiếu? Minh Châu lại bày trò gì đây!

Sương Tú ở bên cạnh giắt dây: “Đi thôi Cẩm Tú, nghe nói buổi biểu diễn này rất hoành tráng, rất khó có vé đó! Nếu không chúng ta lại kéo A Để theo, chị ấy đi tiệc trà, chút nữa sẽ về liền. Tôi thấy hai ngày nay chị ấy cũng rất mệt mỏi, chắc là do mấy ngày nay không gặp được Tả nhị gia...”

“Sương Tú!” Minh Châu ngắt lời cô. “Đừng đùa bậy đùa bạ như thế, A Để về nghe được, coi chừng xé miệng của cô ra.”

Cẩm Tú giả vờ lật một trang sách, làm như không nghe thấy gì cả.

A, Tả nhị gia.

Đã bao lâu rồi, giống như là nửa đời không nghe đến ba chữ này vậy. Vừa nghe thấy thì trong lòng giống như bị bàn ủi ủi qua một chút, nhất thời pha trộn rất nhiều cảm xúc.

Mong muốn được gặp hần lại dần dần trở nên mãnh liệt. Rõ ràng biết đã không thể gặp lại, nhưng mong muốn bị đóng băng trong lòng này, một khi có cơ hội, giống như là dung nham sôi trào lên, đến nỗi cả người đều nóng lên. Chỉ cần lại có thể liếc mắt nhìn hần một cái, cho dù giống như lần trước, ở xa xa nhìn một cái, trả cái giá đắt thế nào cũng được!

Nhưng nhớ tới lần trước gặp hần ở Bách Nhạc Môn, một người ở bên trong, một người ở ngoài cửa, ở giữa cách người nhiều như vậy, loại không khí xa lạ và tuyệt tình này... Tả Chấn, hần thật sự không muốn gặp nàng sao.

“A tỷ, xe của Hường tiên sinh đã đến đây, đang chờ chị ở cửa.” Người hầu gái từ ngoài vườn chạy vào, báo với Minh Châu.

“Sao sớm vậy?” Minh Châu cũng ngây ra, tiện tay quơ lấy cái áo khoác bên cạnh, lại kéo lấy Cẩm Tú. “Đừng giả vờ nữa, đọc sách gì chứ, nửa ngày mà con mắt không di chuyển một chút. Theo chị đi nghe bình kịch đi, cái này rất hay, em mà nghe thì sẽ thích liền.”

Cẩm Tú không kịp phản ứng đã bị nàng lôi khỏi sofa, kéo thẳng ra phòng khách. Quả nhiên xe của Hường Hàn Xuyên đã đậu ngoài cửa.

Lái xe đã bước xuống mở cửa xe, Cẩm Tú đành phải ngồi vào.

Có lẽ Minh Châu nói đúng, nếu cần phải quên đi thì nên quăng quần áo, trang sức mà hần tặc, ăn diện trang điểm cho thật xinh đẹp một lần nữa, giống như chưa bao giờ quen biết hẳn. Ngày ngày ngồi trong phòng, đối mặt với bốn bức tường, sớm muộn gì cũng có ngày bị nổi nhở cứ dâng lên hạ xuống như thủy triều kia bức điên mất.

Xe bắt đầu khởi động, chạy qua cổng lớn, chạy qua góc đường, Cẩm Tú bỗng nhiên dán sát vào cửa kính xe. Người đứng bên góc đường là ai? Nhìn rất quen mắt.

“Chờ một chút, chờ một chút!” Nàng bỗng nhiên kêu lên. “Hướng tiên sinh, phiền anh dừng xe lại, tôi muốn xuống xe.”

.....

Xe thắng nhanh lại, bởi vì quá gấp nên chấn động mạnh, thiếu chút nữa Minh Châu bị đập vào ghế phía trước. “Cẩm Tú, em điên rồi sao?”

Cẩm Tú mở cửa xe ra. “Thạch Hạo, em nhìn thấy Thạch Hạo.” Nàng không kịp nhiều lời, lập tức quay đầu chạy về phía góc đường, sao Thạch Hạo có thể tới nơi này? Có phải... có phải hay không Tả Chấn...

Người đứng đó dựa vào tường quả nhiên là Thạch Hạo. Đường như anh ta đã đứng đó được một lát, anh ta đang đợi ai?

Cẩm Tú chạy đến trước mặt anh ta, cảm thấy tim đập thành thịch, có lẽ là do chạy quá nhanh, nhất thời miệng lưỡi khô khốc. “Thạch Hạo.”

“Ừa, Cẩm... Cẩm Tú.” Thạch Hạo lập tức đứng thẳng người lại, bởi vì bất ngờ nên có hơi lú lẫm. “Cô... cô ở đâu chạy tới vậy? Vừa rồi tôi thấy xe Hướng tiên sinh đến đây, cho nên đang do dự có nên vào hay không.”

Cẩm Tú nhìn anh ta chằm chằm, ổn định hơi thở một chút mới cẩn thận hỏi: “Anh có chuyện muốn nói với tôi sao? Là... Nhị gia bảo anh đến sao?”

Thạch Hạo xấu hổ mà vờ vờ hai tay. “Cái này, cái này... không có. Tôi có mấy câu muốn nói riêng với cô, không dám cho Nhị gia biết.”

“À.” Cẩm Tú giật mình, không phải Tả Chấn. Nhưng rốt cuộc là những lời gì mà khiến Thạch Hạo khó xử, nói không ra miệng như vậy chứ? Theo lý thuyết, ở nhà Minh Châu, Thạch Hạo cũng không phải người ngoài, có thể dễ dàng vào tìm nàng, nhưng anh ta lại cố ý đứng ở đây chờ. Anh ta vẫn đang do dự sao!

“Cẩm Tú... rất lâu rồi cô không gặp Nhị gia nhỉ?” Thạch Hạo ngượng ngùng nói ra ý định. “Thật ra lần trước tôi cũng có tới, nhưng Minh Châu tiểu thư cản tôi lại. Nói hoặc là đích thân Nhị gia đến, hoặc là để cho cô thanh thần một chút. Thật ra tôi cũng biết không nên chạy đi tìm cô... Bởi vì... cô cũng biết tính tình của Nhị gia đấy, tôi không thể khuyên được anh ấy, cũng không dám khuyên, cho nên chỉ có thể đến chỗ cô tìm cách.”

“Anh... có ý gì?” Cẩm Tú không hiểu ra sao cả.

Thạch Hạo ho khan một tiếng. “Ừ, chính là... tôi nghĩ, có thể mời cô đi gặp Nhị gia một lần hay không?”

Cẩm Tú ngây dại. Gặp Tả Chấn một lần. Đây là yêu cầu gì chứ? “Anh cũng biết đó, anh ấy sẽ không gặp tôi. Lần trước ở Bách Nhạc Môn, hình như anh cũng có mặt.”

“Nhưng tôi cảm thấy trong lòng Nhị gia vẫn nhớ thương cô.” Mặt Thạch Hạo đỏ lên, nói ra những lời này, đúng là không được tự nhiên, đánh nhau sống chết cũng không khó như vậy. “Hôm đó, chính là cái hôm xảy ra chuyện không may lần trước, vì vội vã đi cứu cô mà ngay cả một người anh em Nhị gia cũng không dám mang theo. Anh ấy sợ Sáu mặt rồ không được đợi được sẽ giết cô cho hả giận. Nói thật, Tả nhị gia – thủ lĩnh của Thanh Bang, cho tới giờ chưa từng làm chuyện kích động như vậy, những chuyện như vậy hẳn chỉ có Thạch Hạo tôi mới có thể làm ra. Nói trong lòng Nhị gia không có Vinh tiểu thư cô, đánh chết tôi cũng không tin. Nhưng bây giờ cô cũng bình an trở lại, thương tích của Nhị gia cũng có khởi sắc, đây vốn là chuyện tốt, sao lại trở nên như vậy?”

Cẩm Tú không nói gì.

Nói gì đây? Phải trả lời thế nào? Bỗng nhiên không có gì để nói.

Thật ra, giữa nàng và Tả Chấn, đâu chỉ do chuyện cuối cùng mới rạn nứt. Trước kia, từ lúc bắt đầu đến kết thúc, hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm, nàng vô tâm đến mức chưa bao giờ để ý đến tình cảm của hắn. Hắn vẫn luôn chờ đợi, đợi cho đến cuối cùng mới nản lòng thoái chí.

Thạch Hạo thở dài một tiếng. “Không chỉ là với cô, thật ra, gần đây Nhị gia không chịu gặp ai cả. Lúc bực bội lên, ngay cả hướng tiên sinh và Anh thiếu cũng vậy, không khác gì. Tôi đi theo Nhị gia nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn không thích nói chuyện, nhưng cũng không quá mức trầm lặng như bây giờ. Người trong bang chúng tôi, mỗi ngày đi theo bên cạnh anh ấy, không biết sao trong lòng vẫn cứ sợ hãi.”

“Người ngoài nhìn qua, có thể Nhị gia không có gì khác với trước kia, nhưng tôi biết anh ấy đã thay đổi. Anh ấy nói muốn đổi phò với Trầm Kim Vinh và bang Hoa Nam nên không chịu đến bệnh viện dưỡng thương cho tử tế. Chưa hết, mấy ngày nay, mỗi ngày anh ấy đều ở trong phòng một mình, không nói một câu nào, ngày ngày rượu và thuốc không rời tay... Cẩm Tú, tôi rất lo lắng, thương tích của anh ấy...”

Cẩm Tú bỗng chấn động.

Lẽ nào... Tả Chấn cũng trôi qua như vậy sao?

Trong lúc nàng ăn không ngon, ngủ không yên, nhớ muốn điên lên thì hắn có nghĩ đến nàng chút nào không? Cho dù chỉ là một chút thôi? Tất cả của quá khứ vẫn còn khắc sâu trong lòng nàng, lẽ nào hắn thật sự có thể quên?

“Bây giờ anh ấy ở đâu?” Cẩm Tú nghe thấy mình hỏi.

“Ở bến tàu.” Thạch Hạo đáp.

Thạch Hạo ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của nàng, nhìn nàng đi qua góc đường, đi về phía xe của Hướng Hàn Xuyên ở ven đường.

“Cạch” một tiếng, Minh Châu mở cửa xe ra, từ trên xe bước xuống, kéo Cẩm Tú lại. “Trời lạnh như vậy, ngay cả áo khoác cũng không mặc, em vội đi đâu vậy?”

Cẩm Tú quay đầu lại. “Em đi gặp Tả Chấn.”

Minh Châu không khỏi giật mình. “Em còn muốn đi tìm anh ta? Em đã quên chuyện ở Bách Nhạc Môn lần trước sao?”

“Cho dù không thể thay đổi điều gì thì em vẫn muốn gặp anh ấy.” Cẩm Tú nói từng câu từng chữ, loại ngữ khí này là quyết tâm đã định, sẽ không thay đổi.

Minh Châu từ từ buông tay ra. Nhìn ánh mắt của Cẩm Tú, Minh Châu bỗng nhiên hiểu được lòng của nàng.

Cẩm Tú đã không còn là một Vinh Cẩm Tú ngây ngô ngốc nghếch như hồi mới tới Thượng Hải nữa. Bây giờ nàng tỉnh táo hơn bao giờ hết, nàng rất rõ rốt cuộc bản thân mình muốn gì. Đối với Cẩm Tú mà nói, lúc này đây là cơ hội cuối cùng của nàng, nàng không thể trở mắt nhìn mình cứ thế mà mất đi người yêu nhất trong đời này.

“Em đi đi.” Minh Châu mỉm cười nói.

Đúng vậy, thành phố Thượng Hải, trăng hoa tuyết nguyệt, muôn dặm hồng trần. Hàng đêm, dưới ánh đèn rực rỡ, xa hoa trụy lạc, trong mỗi góc khuất đều có vô số vui buồn tan hợp, vô số người ở chỗ này chìm nổi thăng trầm. Gặp nhau, quen biết, yêu nhau, vượt mắt, chẳng qua chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Cho tới nay, nàng đều đứng ở một bên, tỉnh táo mà nhìn buồn vui của người khác. Bởi vì quá bình tĩnh cho nên chưa bao giờ cho phép mình phạm sai lầm. Cho dù là đối với người đàn ông mà mình yêu, nàng cũng vẫn duy trì một khoảng cách an toàn.

Nhưng giờ nhìn Cẩm Tú, bỗng nhiên niềm tin từ trước đến giờ có sự dao động không hiểu nổi.

Có lẽ không phải như vậy. Ngay tại trong chớp mắt vừa rồi kia, nhìn Cẩm Tú, nàng bỗng nhiên cảm thấy dường như mình đã bỏ lỡ rất nhiều. Đúng, Ân Minh Châu sẽ không rơi lệ vì bất cứ ai. Nhưng Ân Minh

Châu cũng chưa từng thật sự cười một cách vui vẻ. Cái gì là ngọt ngào, cái gì là vui sướng, cái gì là chua xót, cái gì là nhớ thương, trong đôi mắt của Cẩm Tú, nàng nhìn thấy thâm tình không hồi hận. Cuộc sống của Ân Minh Châu nàng đều là trống rỗng.

Không biết tại sao, bỗng nhiên phát hiện, giờ khắc này, mình còn cô đơn hơn cả Cẩm Tú đang cô độc kia.

28. Chương 16 Phần 1

Chương 16: Ra đi

Rốt cuộc Cẩm Tú đã đứng trước bến tàu Trường Tam.

Gió đêm lạnh lẽo ập vào mặt, mang theo hơi nước ẩm ướt của sông. Cách bờ sông, đối diện với ngọn hải đăng chọc trời là từng dãy kho chứa hàng cùng thuyền chở hàng hóa. Quay đầu lại, phía sau là ánh đèn màu rực rỡ chiếu sáng lẫn nhau của Thượng Hải.

Đi dọc theo bờ sông, từ từ bước lên bậc thang của bến tàu, cứ đi mãi, càng ngày càng quen thuộc. Nàng đã từng tới đây, đêm đó cũng giống như bây giờ, đi theo ánh sáng của ngọn đèn, đến gần cánh cửa sắt màu đen kia, đi thẳng đến bên cạnh Tả Chấn.

Nhưng tối hôm nay, sẽ là cái gì chờ nàng phía trước?

Thạch Hạo đi đến bên cạnh nàng. “Chờ một chút, Cẩm Tú, tôi đi nói một tiếng với Nhị gia.”

“Đừng.” Cẩm Tú kéo anh ta lại.

Nếu không thể thay đổi được sự thật là sẽ mất đi hần, vậy ít nhất, trước khi đối mặt với kết cục, hãy cho nàng có thể lảng lạng mà nhìn hần một cái.

Thạch Hạo không khỏi do dự một chút, nhưng vẫn cắn răng chịu. Thôi đi, chuyện đã đến nước này, nói gì cũng vô ích. Nếu lát nữa Nhị gia có trách phạt thì hần lãnh trách nhiệm là được!

“Vậy cô vào đi, Nhị gia ở bên trong.”

Cẩm Tú nhìn cánh cửa trước mặt. Thạch Hạo nói Tả Chấn ở ngay bên trong cánh cửa, nhưng đứng trước cửa nghiêng đầu lắng nghe rất lâu mà bên trong vẫn không có chút tiếng động nào, yên ắng giống như là trống không.

Ổn định lại hơi thở, Cẩm Tú đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa kia, ánh đèn nhàn nhạt ủa đến.

Trong phòng cũng không tính là lộn xộn, sổ sách cùng giấy tờ chất đống trên bàn vẫn gọn gàng ngăn nắp, xem ra Tả Chấn vẫn duy trì công tác như thường. Nhưng ngay giờ khắc này, hần đang giữa người dựa vào lưng ghế, hai chân gác lên trên mặt bàn, nhắm hai mắt, ngậm một miếng thuốc... Khói thuốc lượn lơ, dày đặc đến nỗi cay cả mắt, dưới đất thì đầy tàn thuốc.

Lảng lạng đứng ở cửa, Cẩm Tú không dám hít thở, không dám chớp mắt, giống như sợ kinh động đến hần.

Cuối cùng cũng thấy được Tả Chấn. Rốt cuộc đã bao nhiêu ngày không gặp? Không thể nghĩ ra, chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, bình tĩnh lại thì đã cách một đời.

Cho dù là ở Bách Nhạc Môn lần trước, nàng cũng không có cơ hội như vậy. Cứ im lặng mà nhìn hần, không muốn cho người khác biết. Bỗng nhiên nhớ tới, buổi tối hôm đó, lần đầu tiên ở cùng với hần, cũng ngay tại căn phòng này, hần cũng nhắm hai mắt, ngồi trên chiếc ghế dựa này như vậy, không biết là đang ngủ hay là đang suy tư. Nàng cũng từng lên nhìn một bên mặt của hần như vậy, lại không nghĩ là sẽ bị hần tóm được.

Tình cảnh khi đó như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, sự ngọt ngào nhỏ nhoi ấy, vẻ bối rối thoáng qua ấy, sâu trong đáy lòng lại có từng đợt, từng đợt rung động mạnh... Hương vị của lúc ấy vẫn còn đọng lại trong lòng

từng chút một, nhưng rốt cuộc ngày hôm đó đã không thể trở lại. Nhìn nơi chốn cũ, cũng vẫn là người ấy, vẫn khuôn mặt anh tuấn mà hơi mỗi một, cuối cùng nàng đã không có dũng khí đi qua.

Nếu từ nay về sau không thể nhìn thấy hấn nữa, liệu nàng có còn nhớ rõ bộ dáng của hấn không? Ánh mắt của Cẩm Tú, từng tác một lướt qua chân mày cùng ánh mắt của Tả Chấn, rất cẩn thận, rất chậm rãi, như là sợ mình không nhớ được.

“Khụ khụ.” Hình như là bị sắc thuốc, Tả Chấn ho khan vài tiếng, hơi nhượng người dậy dụi tắt điều thuốc. Chắc là cơn ho khan làm chấn động miệng vết thương còn chưa khỏi hẳn, hấn đưa tay dè lấy ngực.

Tim Cẩm Tú muốn nhảy vọt ra.

Tả Chấn vừa nâng mắt lên, vô tình bắt gặp một đôi mắt xinh đẹp đang lo lắng... hấn giật mình. Như là không tin vào mắt mình, hấn nhất thời thất thần. “Cẩm Tú?”

Giọng nói rất khàn, khàn đến nỗi đã không giống giọng của Tả Chấn. Nhưng hai chữ khe khẽ này, như là mang theo khát vọng từ sâu trong tâm hồn.

Cẩm Tú không dám trả lời. Lại nghe thấy hấn gọi một tiếng “Cẩm Tú” nữa, bỗng nhiên cả ngực đều chua xót, sự chua xót đến tận xương lập tức trào lên mũi. Nhưng không thể khóc, sợ là tầm mắt mơ hồ thì sẽ không thấy rõ mặt của hấn.

“Là em.” Nàng nghe thấy giọng của chính mình, nhưng không biết tại sao cũng khàn khàn như vậy. Cổ họng giống nhau bị cái gì chặn lại.

Lúc này Tả Chấn mới có phản ứng. Không phải hấn nhìn lầm, không phải đang nằm mơ, đúng là Cẩm Tú, nàng đang đứng ngay trước mặt hấn. Hấn hít sâu một hơi, cảm thấy cả ngực đều đau... miệng vết thương mới khỏi, không chịu nổi cơn ho vừa rồi, nhưng thật sự làm hấn chấn động, không phải là vết thương mà chính là Vinh Cẩm Tú đang đứng ở cửa, từ xa nhìn vào kia.

Cẩm Tú nhanh nhẹn trở tay đóng cánh cửa sau lưng lại.

“Em biết, nhất định anh không muốn gặp em.” Nàng lẳng lặng nói. “Nhưng em vẫn đến đây. Tả Chấn, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Trả lời nàng cũng chỉ có sự im lặng.

Cẩm Tú hỏi tiếp: “Anh thật sự tin rằng em sẽ thông đồng với Sáu mặt rõ hãm hại anh sao?”

Tả Chấn nhú mày một cái, vẻ mặt dần dần trở nên lạnh lẽo, giống như là một lớp băng, khiến người xem phát lạnh.

Cẩm Tú không dời tầm mắt, cứ nhìn sắc mặt của hấn dần dần biến lạnh như vậy.

“Đúng vậy, Sáu mặt rõ đã chết, chuyện này, từ nay về sau không ai đối chứng. Sự tình hôm đó là thế nào, rốt cuộc không ai có thể chứng minh. Nhưng em biết trong lòng anh chưa từng tin tưởng lời của Sáu mặt rõ.”

Trên mặt Tả Chấn từ từ xẹt qua một cười nụ cười nhạt, ba phần chua xót, bảy phần tự giễu.

“Anh biết Sáu mặt rõ lừa em. Ngay cả anh mà nó cũng có thể giấu giếm, lừa em thì có khó gì?” Hấn dừng lại một chút mới nói: “Chuyện này em không cần giải thích nữa.”

Lý do thực sự khiến hấn buông tay, không phải là mắc mưu hay bị lừa, mà là lòng nàng “đã có người khác”.

Là điều gì đã khiến nàng vội vã đi theo Sáu mặt rõ ra khỏi Ninh Viên như thế? Là điều gì đã khiến nàng lên lừa gạt Tả Chấn, lấy trộm tín vật của hấn?

Bỗng nhiên nàng hiểu được, sự nguội lạnh của Tả Chấn hôm đó, rốt cuộc là vì lý do gì.

Hấn yêu nàng nhưng trong lòng nàng lại nhớ đến người khác. Hấn tin tưởng nàng như vậy, nhưng nàng lại tin tưởng người khác. Ngày hôm đó, một ý nghĩ sai lầm thì không thể bù lại.

“Không cần nói nữa.” Giọng của hấn có vẻ mệt mỏi nói không nên lời: “Em đi đi.”

Đủ rồi, Cẩm Tú, hẳn thật sự không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Trong những ngày bị thương nặng, không thể phân rõ là cơ thể hay trong lòng đau nhức, giống như là dao cắt vậy. Giữa ranh giới của sự tỉnh táo và mơ hồ, cứ hành hạ hẳn từng phút từng giây, từng đêm từng ngày. Hẳn đã không nhớ rõ rốt cuộc đã bao lâu mình chưa được ngủ ngon. Xung quanh càng im lặng thì hình như trong lòng càng thanh tĩnh. Nhưng cho dù là trắng đêm không ngủ, ngày hôm sau vẫn phải đứng trước mặt mọi người như thường ngày.

Hẳn là Tả Chấn, là thủ lĩnh của Thanh Bang, vô số ánh mắt đều dồn lên trên người hẳn. Cho dù có bị thương nặng hơn nữa, hẳn cũng phải làm như không có việc gì mà đứng dậy, cho dù có rối lòng cũng không thể biểu hiện ra một chút. Nhưng chỉ có chính hẳn mới biết, phía sau sự bình tĩnh cùng trầm mặc của hẳn là gánh nặng ngày càng không chịu nổi. Nỗi đau cứ từ từ kéo dài không dứt kia, dường như có thể ăn mòn lòng người ta, luôn luôn quẩn lấy hẳn, chưa bao giờ nguôi ngoai.

Giờ giờ khắc khắc đều phải đấu tranh với tình cảm của chính mình, từng giây từng phút đều phải kiềm nén khát vọng có nàng... Hẳn thật sự đã kiệt sức rồi.

Rốt cuộc tất cả chuyện này bắt đầu từ đâu, sao hẳn có thể bất tri bất giác mà đắm chìm đến nước này chứ? Nàng không phải người tốt nhất, không phải là đẹp nhất, thậm chí trong lòng, trong mắt nàng đã có người khác, chưa từng đặt hẳn vào lòng... Nhưng chính một Vinh Cẩm Tú như vậy lại có thể hô mưa gọi gió trong thế giới của hẳn!

Sáu mặt rõ nói rất đúng, Tả nhị gia – thủ lĩnh Thanh Bang thật là rất can đảm, mang theo một khẩu súng không có đạn mà dám đơn thương độc mã chui đầu vô lưới! Dừng ở đây đi Cẩm Tú, đừng ép hẳn tiếp tục diễn trò cười hoang đường này nữa.

Nhưng hẳn lại nghe thấy giọng nói cổ chấp của Cẩm Tú vang lên: “Em không đi, trừ phi anh nghe xong những lời em muốn nói.”

Tả Chấn nắm chặt tay ghé dựa. Chuyện hôm đó, hẳn không muốn nhắc lại, dù chỉ là một chữ.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy Tả Chấn của Thanh Bang – kẻ muốn gió được gió muốn mưa được mưa tại Thượng Hải, một Tả Chấn cho dù nguy hiểm hay gian nan cũng không nhả mắt một chút lại vì một người phụ nữ mà rối loạn, rơi vào kết cục như ngày hôm nay! Như vậy còn chưa đủ sao? Chỉ cần hẳn buông tay, từ nay về sau nàng lại có thể có được Hướng Anh Đông như ý nguyện, lẽ nào nàng còn có gì không hài lòng?

“Thạch Hạo!” Tả Chấn bỗng nhiên hét to một tiếng, đến nỗi hình như cả kính cửa sổ cũng lao xao vang vọng.

“Rầm” một tiếng, cửa mở ra, Thạch Hạo hoảng hốt chạy vọt vào. “Sao vậy, Nhị gia?”

“Tôi có nói không cho phép bất cứ ai bước vào quấy rầy chưa hả?” Tả Chấn lạnh lùng nói. “Bảo cậu mang người canh bên ngoài, người của cậu làm ăn kiểu gì vậy?!”

Mặt Thạch Hạo đỏ lên. “Không phải, Nhị gia... Thật ra là em tìm Vinh tiểu thư đó. Em thấy mấy ngày nay Nhị gia cũng rất nhớ cô ấy...”

“Ngay cả chuyện tôi nhớ ai cậu cũng biết sao?! Tôi đã dặn thế nào, cậu đều không để trong mắt sao? Tôi thấy bên tàu Trường Tam này cũng nên đến phiên Thạch Hạo cậu làm chủ rồi đó. Được, cái ghế thủ lĩnh này tôi sớm đã ngồi chán rồi, lại đây, tới phiên cậu ngồi!”

Mặt Thạch Hạo trở nên tái mét, có khi nào thì anh ta thấy Tả Chấn nổi trận lôi đình như vậy chứ?

“Nhị gia, em... em nào dám ạ...”

“Còn có cái gì là cậu không dám? Từ hôm nay trở đi, đừng gọi tôi là Nhị gia nữa!” Sắc mặt Tả Chấn cũng xanh mét. “Tôi không có người anh em như cậu.”

“Nhị gia!” Mấy câu đó của hẳn nói quá nặng, Thạch Hạo nhin không được mà nhảy dựng lên, lập tức kéo lấy Cẩm Tú, thất thanh nói: “Cô Cẩm Tú đi ngay đi, tôi cam đoan sẽ không có lần sau!”

Vừa nói, vừa kéo Cẩm Tú ra bên ngoài. “Cẩm Tú, thôi đi, Nhị gia không chịu nổi kích động nữa đâu...”

Cầm Tú lại ra sức giãy khỏi tay anh ta.

“Tôi không đi! Hôm nay mà ra khỏi cánh cửa này thì sau này cũng sẽ không có cơ hội để nói nữa.” Nàng đẩy Thạch Hạo ra. “Chỉ cần tôi vừa đi khỏi, từ nay về sau tôi và Nhị gia sẽ kết thúc ngay, rốt cuộc anh có hiểu hay không?”

Sự kích động của nàng cũng khiến Thạch Hạo sợ đến nhảy dựng lên. Hôm nay làm sao vậy, ngay cả Cầm Tú cũng muốn điên rồi, giọng của nàng tuyệt vọng đến thế: “Hôm đó, người thấy tôi bị người ta đánh ở bên đường, mang tôi về Sư Tử Lâm là anh và Nhị gia sao?”

Cầm Tú nhìn anh ta, cả người đều run rẩy cả lên. “Tại sao anh không nói cho tôi biết? Từ đầu tới cuối, tôi cứ như một con ngốc, muốn đi báo đáp Anh thiếu! Đúng, các người đều có địa vị hiển hách, cần thứ gì cũng có, không cần sự báo đáp của tôi. Nhưng nếu đổi lại là anh thì anh sẽ làm như thế nào? Anh thiếu chính là ân nhân cứu mạng của anh, anh có thể trơ mắt nhìn anh ấy chết sao? Tôi từng thề rằng, phải cố hết khả năng của mình để báo đáp anh ấy. Tôi từng nói chỉ cần anh ấy muốn tôi làm cái gì, tôi nhất định sẽ đi làm. Đúng vậy, tôi từng thích Anh thiếu, nhưng chẳng qua là vì...” Nàng một hơi nói tới đây thì đột nhiên ngừng lại, như là bỗng bị cái gì đó chặn lại. Nàng từ từ quay đầu lại. “Đó chẳng qua là vì tôi cảm thấy tôi nên thích anh ấy mà thôi.”

Cả phòng yên ắng, chỉ nghe giọng của nàng từ từ nhỏ lại.

“Nhưng mà tôi, không biết là từ lúc nào, đã yêu một người khác. Còn nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, anh ta đứng đằng xa, ở phía sau Anh thiếu, không nói lấy một câu... Ngay cả nằm mơ tôi cũng không ngờ rằng, thì ra, có một ngày tôi sẽ yêu anh ta!”

Thạch Hạo đã ngây cả người.

Cầm Tú ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Nếu sớm biết có ngày hôm nay, tôi thật sự rất hi vọng, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, có thể đối xử tốt với anh ấy, vì anh ấy mà nhảy múa, vì anh ấy mà vui vẻ, vì anh ấy mà rơi lệ... Bây giờ tôi chỉ hối hận, từ lúc bắt đầu cho đến cuối, tôi chưa từng lắng nghe anh ấy nói, chưa từng nắm lấy tay anh ấy, ôm chặt lấy anh ấy, chưa từng chia sẻ tâm sự của anh ấy. Khi anh ấy vất vả nhất thì tôi lại giống như con ngốc, không biết gì cả...”

Nàng vừa nói, vừa bước từng bước về phía Tả Chấn, đi thẳng đến bên người hắn mới dừng lại.

Vùng áo trước ngực Tả Chấn đã loáng thoáng có vết máu đỏ sẫm từ từ thấm ra, đó là do miệng vết thương bị vỡ vừa rồi. Cầm Tú vươn tay, rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đặt lên vết thương trên ngực hắn, thấp giọng nói: “Thương thế của anh, em cũng đau như anh vậy, nếu nó ở chỗ này cả đời thì chỗ này của em cũng vậy. Nhị gia, mắng hoa mà em trồng phía sau vườn, năm nay không kịp nở rồi. Thời tiết lạnh thế này, lại trồng trễ...”

Tả Chấn không nói gì, chỉ nhìn thấy mặt nàng đầy nước mắt.

Tay nàng đặt nhẹ trên ngực hắn, mang theo sự mềm mại như lông chim. Trong giọng nói của nàng có vẻ chua xót không thể tả. “Nhị gia, nếu anh thật sự muốn quên em, vậy hôm nay em đến, coi như là từ biệt.”

Đêm hôm đó, lại là gió giật mưa tuôn.

Trong phòng V.I.P của Bách Nhạc Môn, cũng là bầu không khí rất nặng nề. Có không ít người trong phòng: Hướng Hàn Xuyên, Hướng Anh Đông, Ân Minh Châu, đồng loạt ngồi trên ghế sofa, vây quanh ấm trà.

Trên tay Minh Châu đang cầm một phong thư, trên trang giấy trắng như tuyết là những dòng chữ nhỏ rất đẹp, là chữ của Cầm Tú.

Minh Châu:

Khi chị đọc được bức thư này thì em đã rời khỏi Thượng Hải. Chị nói đúng, nếu muốn quên, hẳn là nên bỏ qua mọi thứ trong quá khứ, đứng lên một lần nữa, đứng trên sân khấu thuộc về em. Nhưng tại thành phố này, trong mỗi một giọt không khí, mỗi một con đường, đều có những kí ức khắc cốt ghi xương. Cho nên, có lẽ rời khỏi nơi này là lựa chọn duy nhất của em.

Đối với một Thượng hải rộng lớn mà nói, em chỉ là một người khách qua đường. Đi qua rồi, rất nhanh, sẽ không có người nhớ đến sự tồn tại của em. Nhưng đối với Thượng Hải, em lại có sự biết ơn vô hạn. Ở đây, em có một đoạn hồi ức đáng để khắc ghi cả đời.

Thật lòng chúc phúc cho chị, chị yêu quý của em. Hi vọng có một ngày, chị sẽ đạt được hạnh phúc mà chị thật sự mong đợi.

Cũng chúc phúc cho những người từng giúp tôi, quan tâm đến tôi. Tôi tin rằng, qua mấy chục năm nữa, khi tôi thật sự già đi, những gương mặt quen thuộc này vẫn in sâu trong trí nhớ tôi như cũ.

Cẩm Tú

“Cô ấy để lại một lá thư thế này rồi đi sao?”

Hương Anh Đông không dám tin mà nhìn tờ giấy viết thư mỏng mảnh trong tay Minh Châu. “Có phải cô ấy điên rồi hay không. Hôm nay lạnh đến đông cả người, cô ấy có thể đi đâu chứ? Lúc trước, không phải vì cùng đường cho nên mới đến Thượng Hải đến tìm cô nương tựa sao?”

Sắc mặt của Minh Châu chỉ có thể dùng từ bất đắc dĩ để tả.

“Ngày hôm qua vẫn còn tốt, thu dọn nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, quần áo cũng xếp vào tủ, ngay cả cháo mà đầu bếp nấu cũng ăn nhiều hơn bình thường một chén. Ai biết hôm nay đợi tới giữa trưa cũng không thấy nó xuống ăn cơm, chạy đến phòng nó nhìn thử xem thì đã không thấy bóng dáng đâu cả, chỉ để lại bức thư này.”

29. Chương 16 Phần 2

Minh Châu càng nói càng sốt ruột. “Ở ngoài, nó không có bà con bạn bè gì cả, hơn nữa sắp đến cuối năm rồi, nó có thể nương tựa vào ai chứ? Như lần trước, nếu không có Nhị gia cứu nó ở ven đường thì lúc này nó đã sớm mất mạng rồi.”

“Em đừng quá lo lắng.” Hương Hàn Xuyên trầm ngâm nói. “Cẩm Tú đã không còn là một cô bé mới đến Thượng Hải, không hiểu cách đối nhân xử thế nữa. Nếu bây giờ mà cô ấy còn để mình lạc đầu đường, vậy thì ở uống công ở Bách Nhạc Môn lâu như vậy rồi... Nhưng thật ra anh lại cảm thấy, cô ấy rời khỏi Thượng Hải là muốn tìm một cơ hội, làm lại một lần nữa.”

“Đúng vậy, đối với Cẩm Tú mà nói, Thượng Hải chỉ là một nơi thương tâm.” Minh Châu buồn bã nói. “Em chỉ cảm thấy xót xa cho con bé mà thôi. Cho dù là một người mù cũng có thể nhận ra được, Cẩm Tú thật lòng với Nhị gia.”

Hương Hàn Xuyên thở dài, châm tẩu thuốc. “Nhưng bây giờ nói những lời này không khỏi quá muộn. Có một số chuyện không thể nói “nếu như” được. Giống như lúc ấy, Tả Chấn đơn thương độc mã xông đến bờ sông cứu người, ngày đó nếu cậu ấy không còn mệnh, vậy bây giờ kết quả sẽ thế nào? Anh thấy bây giờ mọi chuyện vẫn còn hi vọng.”

“Nhưng em cũng phải nghĩ cách tìm Cẩm Tú trở về.” Minh Châu có chút nôn nóng. “Anh cũng biết bây giờ ở bên ngoài chiến tranh khắp nơi, trộm cướp nơi nơi đều có, tình hình loạn như vậy, em thật sự rất lo lắng.”

Hương Hàn Xuyên vỗ vỗ tay nàng. “Đúng, bây giờ mà có thể tìm Cẩm Tú về là không còn gì tốt hơn. Nhưng theo lạc khoản cô ấy viết trong thư thì đã là chiều hôm qua. Bây giờ đã qua một ngày một đêm, e rằng đã sớm rời khỏi Thượng Hải. Bên ngoài biển người mờ mịt, trời đất bao la, em muốn tìm từ đâu? Hơn nữa theo anh thấy, nếu cô ấy đã muốn đi thì sẽ không tính để cho chúng ta tìm được, nhất định cũng sẽ không ở gần đây.”

Minh Châu không nén nổi tình cảm mà nắm chặt tay anh ta. “Nhưng mà Hàn Xuyên, em chỉ có một đứa em gái này.”

“Ai...” Hường Anh Đông ở phía sau chịu không nổi mà lắc đầu. Nghe xem! Thật không biết lúc trước là ai quyết tâm đuổi Cẩm Tú đi. Nếu không gặp được Tả Chấn, sao Cẩm Tú còn có mạng sống đến bây giờ. Có điều phải nói, nguyên tắc luôn mặc kệ chuyện không liên quan tới mình của Tả Chấn là rất đúng. Chỉ tình cờ vươn tay ra một lần, thiếu chút nữa là hủy danh tiếng một đời của cậu ta. Haiz, phụ nữ a!

“Tôi thấy vấn đề của Tả nhị gia hiện nay, chưa chắc đã nhẹ hơn Cẩm Tú.” Hấn tức giận mà nhìn đại ca và Minh Châu tay nắm tay, mười ngón đan vào nhau. “Cô nhìn bộ dáng đóng băng dày cả ba tắc của cậu ta hiện nay mà xem. Lễ khánh thành kho chứa hàng tây của bến tàu Trường Tam, yến hội của Bách Nhạc Môn lần trước, cậu ta cư nhiên không có mặt! Nhiều nhân vật nổi tiếng, viên chức quan trọng như vậy mà đều gạt qua một bên. Còn không phải tôi và đại ca chạy gậy chân để giúp cậu ta chống đỡ sao! Cũng may mọi người đều biết chuyện Tả nhị gia bị thương, nếu không lần này đúng là không có cách nào để ăn nói.”

Nói lên chuyện này, Hường Hàn Xuyên cũng không nhú mảy.

“Làm anh em hơn mười năm, đúng là anh chưa từng thấy Tả Chấn giống như bây giờ. Anh Đông, cậu nói đúng, cứ tiếp tục như vậy, sự tình không biết sẽ trở nên thế nào nữa. Bến tàu Trường Tam, ngân hàng Hoa Long, xưởng sợi của Hường gia, Bách Nhạc Môn, Sư Tử Lâm, còn có trường đua vừa mới khởi công nữa, cơ nghiệp mà mấy năm nay chúng ta gian nan vất vả mới gây dựng được, cũng không thể thiếu Tả Chấn? Bây giờ ở bên ngoài không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào chúng ta, nhưng trước mắt cậu ta lại buồn bực không yên như vậy, sớm muộn gì mọi người cũng ngã nhào theo.”

“Vậy anh nói xem còn có thể làm sao bây giờ?” Hường Anh Đông cười khổ. “Cục diện rối rắm này, làm sao để thu xếp?”

“Cũng chỉ có một người có thể thu dọn cục diện rối rắm này.” Minh Châu đặt bức thư trong tay lên bàn trà. “Vinh Cẩm Tú.”

Hường Anh Đông liền đau đầu. “Cái này thì tôi cũng biết, nhưng bây giờ bảo tôi đi đâu tìm cô ấy về chứ?”

“Chuyện này không cần cậu quan tâm.” Hường Hàn Xuyên nhìn hấn mỉm cười. “mấy người chúng ta, vội vã tìm cả ngày cũng vô ích. Muốn nói tới tìm người, còn ai so với được với Tả nhị gia của Thanh bang – người có khả năng ngang trời? Nếu cậu ta muốn tìm ai, chưa từng nghe nói là không tìm được.”

Minh Châu ngạc nhiên mà ngẩng đầu. “Anh nói ai, Tả Chấn? Sao có thể. Tính tình của Tả Chấn, chúng ta không phải không biết. Anh ta đã nói buông tay thì quyết không quay đầu lại. Các anh không nhìn thấy bộ dáng hồn xiêu phách lạc, mất hết hi vọng của Cẩm Tú khi từ bến tàu Trường Tam trở về đâu. Nếu không hoàn toàn tuyệt vọng, sao nó có thể rời khỏi Thượng Hải?”

“Hồn xiêu phách lạc, mất hết hi vọng?” Hường Anh Đông nhin không được mà cười khổ. “Minh Châu, tôi còn tưởng hai câu này của cô là để hình dung Tả Chấn. Cô nhìn cậu ta hiện tại mà xem, không thuốc thì là rượu. Tôi muốn nhìn xem cậu ta còn có thể sa đoạ bao lâu.”

Hường Hàn Xuyên cũng nói: “Không phải anh xem thường anh em của mình nhưng lần này Tả Chấn thật sự rất tệ rồi. Em cứ đến bến tàu Trường Tam mà hỏi đại một vòng xem, ai cũng đều biết Tả nhị gia vì Vinh tiểu thư mà đã ngoại lệ vô số lần, cho dù thêm một lần thì có sao?”

Minh Châu vì chuyện có liên quan tới mình nên rất rối loạn. Trong lúc này cũng không có cách nào. “Phải không... anh thật sự nắm chắc?”

“Yên tâm đi.” Hường Anh Đông đuổi thất lưng. “Chuyện này cứ giao cho tôi. Tốt xấu gì Cẩm Tú cũng từng là người của Bách Nhạc Môn, tôi đi ngả bài với Tả Chấn.”

Minh Châu lẩm bẩm: “Nếu Tả Chấn thật sự chịu đi tìm Cẩm Tú thì chữ Ân này của em sẽ viết ngược mất.”

“Đó là em có thành kiến đối với tất cả đàn ông trên thế giới.” Hường Hàn Xuyên thản nhiên hút một hơi thuốc. “Thật ra đàn ông cũng thế thôi, ngay cả người như Tả nhị gia, có thể hô mưa gọi gió ở Thượng Hải thì sao chứ? Người mình thích không chịu thua kém, không phải không có cách nào sao.”

Hường Anh Đông nói: “Đại ca nói những lời này, sao nghe có chút chua chua?”

Ai, rốt cuộc đây là thế nào chứ, bị Tả Chấn và Cẩm Tú quấy nhiễu như vậy, hình như ngay cả đại ca cũng không giữ được kiên nhẫn. Lẽ nào anh ấy cũng muốn đem chữ “Ân” đổi thành chữ “Hường”?

.....
Mưa đến nửa đêm còn chưa dứt.

Tả Chấn tựa vào cửa sổ của Thất Trọng Thiên, bên trái là thuốc, bên phải là rượu, Thạch Hạo cùng Đường Hải ở phía sau ngơ ngác nhìn nhau.

Nhị gia làm sao vậy? Nhốt mình tại bến tàu lâu như vậy, không dễ gì mà ra ngoài giải sầu, đến nơi này lại đứng bất động. Cũng không thấy anh ấy lên chiếu bạc, cũng không thấy tìm người ở cùng, chỉ dựa vào cửa sổ uống rượu giải sầu.

Bên ngoài náo nhiệt biết bao, thế nhưng hai người bọn họ cứ sống đôi mà đứng đây như hai con rối gỗ, không dám động dấy một chút.

Tả Chấn bỗng mở miệng: “Các cậu ra ngoài đi!”

Đường Hải nhất thời thở dài một hơi nhẹ nhõm, lén kéo Thạch Hạo một cái, nhỏ giọng nói: “Đi thôi.”

“Để một mình Nhị gia ở trong này sao?” Thạch Hạo gãi đầu, có chút khó xử.

“Cậu cho là cậu đứng ở phía sau thì trong lòng Nhị gia sẽ thoải mái hả?” Đường Hải lòi anh ta ra ngoài. “Cậu thật sự cho là Nhị gia ra ngoài giải sầu sao, chẳng qua là anh ấy không muốn gặp người ở bến tàu mà thôi.”

“Tại sao?” Thạch Hạo khó hiểu.

Thạch Hạo không hé răng. Đến bây giờ, hắn cũng không biết hôm đó chạy đi tìm Cẩm Tú, rốt cuộc là đúng hay sai. Nhớ tới những lời Cẩm Tú nói tối hôm đó, trong mắt toàn là lệ, không biết tại sao trong lòng anh ta cũng cảm thấy có chút hương vị ê ẩm.

Ngay cả anh ta đều vậy, huống chi là Nhị gia chứ?

Đường Hải cùng Thạch Hạo ra ngoài, Tả Chấn đưa tay đẩy một cánh cửa sổ ra. Gió chen lẫn với mưa bụi ập vào mặt lạnh như băng khiến cho cảm giác say cũng tiêu tán mất ba phần.

Bên ngoài bóng đêm đen như mực, ánh đèn máu rực rỡ lấp lánh vô tận.

Tối hôm đó, câu cuối cùng Cẩm Tú nói là: Nếu anh thật sự muốn quên em, vậy hôm nay em đến, coi như là từ biệt.

Nàng chọn cách biến mất khỏi thế giới của hắn. Không sai, hắn là hắn nên cảm thấy vui vẻ, từ nay về sau được giải thoát, không cần phải vất vả ngục trang, không cần phải trăm phương nghìn kế để quên đi, không cần phải uống rượu thâu đêm, không cần phải khổ sở kiềm nén khát vọng được gặp nàng nữa. Chỉ cần hắn muốn, vẫn có thể trải qua những ngày tương bình như trước kia. Vẫy tay đại một cái là có đàn bà đến bên cạnh hắn.

Nhưng... hắn còn thiếu cái gì?

Vì sao dường như cả lồng ngực đều là hư không? Có thứ gì đã mất khiến lúc nào hắn cũng cảm thấy hốt hoảng.

Trong gió đêm ẩm ướt, loáng thoáng truyền đến một tiếng nhạc du dương, không biết là thứ gì, là sáo hay tiêu. Giai điệu này lơ lửng trong gió, như có như không, không biết từ nơi nào truyền đến, hình như là trong mưa, lại hình như là từ trên trời. Bỗng nhiên lúc đó lại khiến hắn nhớ tới tiếng tiêu mà hắn nghe thấy ở sau bụi đình hương trong vườn sau của Sư Tử Lâm rất lâu về trước.

Du dương là thế, lưu luyến là thế, lên trầm xuống bỗng đều rung động lòng người.

Tả Chấn không khỏi nhắm hai mắt lại. Cẩm Tú nói, nếu anh thật sự muốn quên em... Nhưng quên thế nào được? Tiếng tiêu kia hình như đã khắc sâu vào trong lòng hắn. Nhớ tới nó, liền có vẻ dịu dàng vắng lặng.

Không biết sau này, Cẩm Tú có còn thổi khúc nhạc hắn tình cờ nghe được tối hôm đó hay không. Người nghe nàng thổi tiêu sẽ là ai. Bỗng nhiên lúc đó, tâm trạng rối bời.

Vô số kí ức lộn xộn ập đến. Nhớ tới cái đêm trời mưa ấy, dưới tầm màn trúc của khách sạn Tương Đàm, Cẩm Tú đã nói: Chẳng qua anh chỉ gặp tôi ở trên đường, cũng chỉ là tình cờ. Nàng nói chỉ cần qua vài ngày nữa thì sẽ quên những lời hôm nay đã nói, quên đã ăn cơm với ai... Nhưng hẳn lại không có quên.

Lại nhớ tới bộ dáng cứng ngắc của nàng khi lần đầu tiên khiêu vũ ở Bách Nhạc Môn.. Nàng uất ức nói: Anh thiếu bảo không thì tôi nên đi Hội Nhạc Lý. Hội Nhạc Lý là chỗ nào?

Nhớ tới nàng đợi cả một đêm ở trước cửa Ninh Viên, mặc chiếc váy lụa mỏng manh màu hoa mai kia mà chờ hắn trở về. Lúc ôm lấy nàng, cảm giác lạnh như băng.

Nhớ tới tối đông chí, nàng nấu cháo đoàn viên, đỏ mặt nói: Cái gì mà thêm bát thêm con trai, sao tôi không biết chứ...

Còn có lần cuối cùng ở bến tàu, trong mắt nàng toàn là lệ: Nhưng mà tôi, không biết vào lúc nào, đã yêu một người khác. Còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, anh ta đứng xa xa ở phía sau Anh thiếu, không nói lấy một câu... Ngay cả nằm mơ tôi cũng không ngờ đến, thì ra có một ngày tôi sẽ yêu anh ta!

Cẩm Tú, Vinh Cẩm Tú.

“Cốc cốc!” Bỗng nhiên có người gõ cửa. Lúc này ai lại đến nơi này quấy rầy hắn?

Tả Chấn không quay đầu lại, chỉ nghe thấy cửa bị đẩy ra.

Tả Chấn không nói chuyện, chỉ rót một ly rượu. “Lại đây uống một ly đi.”

Hướng Anh Đông không khách khí mà nhận lấy ly rượu, nhưng không uống, bưng lên ngửi một chút. “Đúng là Tả nhị gia, ngay cả rượu giải sầu cũng đắt đến thế.”

Tả Chấn nói: “Có phải cậu quá nhàn rồi hay không?”

“Cũng không phải.” Hướng Anh Đông dựa vào trên sô pha, vắt chéo một chân, nhàn nhã tung hứng. “Tôi đặc biệt tới tìm cậu, có một tin tốt muốn thông báo cho cậu biết.”

Tả Chấn không có phản ứng.

Hướng Anh Đông đành phải ngượng ngừng ho khan một tiếng, tự mình nói ra: “Có một người đã rời khỏi Thượng Hải. Rốt cuộc bớt một nỗi lo, tối nay cậu có thể ngủ ngon một chút.”

Tả Chấn bỗng nhiên quay đầu lại. “Ai?!”

“Cậu biết tôi đang nói ai.” Hướng Anh Đông nhìn hắn. “Vinh – Cẩm – Tú.”

Ba chữ Vinh Cẩm Tú vừa ra khỏi miệng, hắn đã thấy thân mình Tả Chấn hơi chấn động. Nói thật, hắn có chút đồng tình với ly rượu trong tay Tả Chấn.

Quả nhiên, Tả Chấn uống một hơi cạn sạch ly rượu, tiện tay ném cái ly ra ngoài cửa sổ. Hai giây sau liền nghe thấy tiếng vỡ vụn của cái ly thủy tinh ở dưới lầu.

“Không phải tôi nói gì cậu, cái ly này là hàng nhập khẩu của Pháp, lại là trọn bộ.” Hướng Anh Đông tiếc rẻ mà nói.

“Cô ấy đi đâu?” Tả Chấn hỏi.

“Theo tôi thấy, cái ly này thế nào cũng đáng một bàn vây cá tốt nhất...” Hướng Anh Đông tự mình lẩm bẩm.

“Hướng Anh Đông!” Cuối cùng Tả Chấn không nhịn được mà quát to một tiếng.

“Tôi ở đây!” Rốt cuộc Hướng Anh Đông cũng im miệng. Thôi vậy, làm người quan trọng nhất là thức thời. Với không khí hiện nay, không phải là lúc nói chơi. Người thông minh luôn luôn có vẻ thức thời. “Làm sao tôi biết cô ấy đi đâu chứ? Cô ấy chỉ để lại một bức thư, nói sẽ không trở lại nữa.”

Tả Chấn im lặng, cắn chặt răng.

Thì ra tối hôm đó, nàng thật sự đến từ biệt.

“Chấn, có một việc tôi muốn hỏi cậu một chút.” Hường Anh Đông nhìn hấn, dần dần thu liễm vẻ trêu chọc. “Chúng ta là anh em. Nếu là anh em thì hấn là sẽ không có gì giấu giếm. Lần trước... cậu và Cẩm Tú, rốt cuộc vì sao cắt đứt quan hệ?”

Tả Chấn không trả lời. Vì sao? Bởi vì người Cẩm Tú yêu không phải là hấn.

“Đừng trách chúng tôi nhiều chuyện, sự tình ngày hôm đó, tôi, đại ca và Minh Châu đã đã biết đại khái. Thật ra dù Cẩm Tú đã làm gì, cậu cũng sẽ không để trong lòng. Điều thực sự khiến cậu không bỏ qua được, chính là tôi. Sự thật là Cẩm Tú từng thích tôi.”

Hường Anh Đông uống một ngụm rượu, nói tiếp: “Có phải tất cả mọi người, một khi gặp được người mình yêu thì sẽ mất đi sức phán đoán hay không? Ngay cả Tả nhị gia cậu cũng không thể ngoại lệ? Cậu thật sự không biết rốt cuộc người trong lòng Cẩm Tú nhớ đến là ai? Tôi còn tưởng cho dù là một người mù cũng có thể nhận ra được. Thật ra sau khi xảy ra chuyện, tôi từng đi tìm Cẩm Tú. Tôi thừa nhận tôi muốn mang cô ấy trở lại Bách Nhạc Môn, tôi cũng từng động lòng với cô ấy. Nhưng mà Cẩm Tú đã cự tuyệt. Vào hôm đó, chính miệng cô ấy nói với tôi, cô ấy đã yêu người khác. Người này chính là cậu.”

“Chấn, tôi sẽ không nói nhiều lời dư thừa vô nghĩa. Chuyện còn lại tự cậu liệu mà làm.”

Hường Anh Đông uống một hơi hết ly rượu, cũng tiện tay ném ra ngoài cửa sổ. “Dù sao bộ ly này đã thiếu một cái, thiếu thêm một cái nữa thì cũng phải đền vậy.”

Hấn vừa nói vừa đi ra cửa, mở cửa ra, quay đầu để lại một câu: “Nhưng là Tả nhị gia ơi, cái ly có vỡ nát thì thôi, dù sao bao nhiêu bộ ly cậu cũng có thể mua được. Nhưng mà Vinh Cẩm Tú, trên đời này chỉ có một, cậu tính đền thế nào?”

Vừa ra khỏi cửa, Hường Anh Đông liền thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Xem sắc mặt của Tả Chấn, chuyện này đã nắm chắc là làm thỏa đáng rồi.

Ai da... Tại sao mỗi người đều cảm thấy trời sinh Vinh Cẩm Tú là để cho Tả Chấn? Chẳng lẽ Hường Anh Đông hấn có điểm nào không bằng Tả Chấn sao? Số khổ mà!

30. Chương Kết

Đoạn cuối

Một tháng sau, ở Bắc Bình.

Tuy đã là đầu mùa xuân nhưng khí hậu của phương bắc vẫn còn giá rét đến đông người như cũ. Lốp tuyết đọng thật dày trên mặt đất dường như còn chưa chịu tan, trời lại bắt đầu lác rác bông tuyết. Đi ra ngoài mà không mặc áo ấm là không được.

Cẩm Tú quần mình kín mít mà đi trên đường. Lúc mới tới nơi này, cái lạnh của phương bắc thật sự rất khó quen, thường xuyên cảm thấy mình cũng sắp đông cứng lại. Nhưng nơi này không khí trong lành và sạch sẽ, bầu trời cao và xa. Buổi tối không thấy băng hiệu đèn màu lấp lánh nơi nơi, cũng nhìn không thấy những ngõ nhỏ chằng chịt. Giống như... so với Thượng Hải, là hai thế giới khác nhau vậy.

Nhưng xe hơi ở Bắc Bình lại không khác gì của Thượng Hải. Nàng luôn có một loại ảo giác, đó là chiếc xe mà mình rất quen thuộc kia. Có đôi khi cũng biết mình rất buồn cười, không phải nói rời khỏi Thượng Hải là có thể quên tất cả, bắt đầu lại lần nữa sao? Nhưng kí ức chẳng những không có nhạt đi, ngược lại càng ngày càng sống động, mới mẻ.

Vẻ xinh đẹp của Minh Châu, sự phóng khoáng của Anh thiếu, chất điềm tĩnh của Hường tiên sinh, đức trung hậu của Thạch Hạo, tính nhạy bén của Đường Hải, còn có lời lải nhải của vú Vương... Tất cả giống như chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Mà trong lòng lại chưa từng quên được người mà nàng yêu tha thiết.

Hai ngày nay, Bắc Bình vẫn đang có tuyết rơi, nhưng chắc ở Thượng Hải, thời tiết đã bắt đầu ấm lại. Mấy người Minh Châu đã bắt đầu chuẩn bị quần áo ủa xuân, mà hoa trong Ninh Viên, không bao lâu cũng sẽ mở.

Bây giờ ngẫm lại, thật sự là rất may mắn. Một ngày trước khi rời khỏi Ninh Viên, nàng vội vàng trồng hoa và cây, nếu không thật không biết mình đã từng lưu lại thứ gì ở nơi đó. Qua vài năm nữa, đợi khi cây lớn lên rồi, nhìn màu xanh um kia, Tả Chấn... hẳn có ngẫu nhiên nhớ tới nàng chăng? Hẳn có thể hiểu được tâm tình của nàng khi trồng hoa lúc ấy không?

Đó có thể xem như là chuyện duy nhất nàng từng làm cho hắn.

“Cẩm Tú! Cô tới rồi.” Có người chào nàng ở phía trước, thì ra đã tới quán trà rồi.

“Dạ, ông chủ Hoàng.” Cẩm Tú trả lời, bước nhanh mấy bước, chạy tới cửa quán trà. “Sao hôm nay lại đứng bên ngoài? Khách rất nhiều sao?”

“Không nhiều lắm.” Ông chủ Hoàng nói. “Chẳng qua là đi ra hít thở không khí, thuận tiện nhìn xem khi nào cô đến. Khách ở đây quen nghe cô thổi tiêu rồi, còn thường hỏi cô gái thổi tiêu kia có tới hay không?”

“Sao có thể không tới, tôi còn chờ lấy tiền công để ăn cơm mà.” Cẩm Tú nở nụ cười, vừa tháo mũ cùng khăn quàng cổ thật dày xuống, vừa bước vào.

Mỗi buổi chiều, nàng đều ở trong quán trà này thổi vài bản. Ngoài ra còn có vài người ca hát đàn từ (đàn từ là một hình thức văn nghệ dân gian, lưu hành ở các tỉnh miền nam Trung Quốc), kể chuyện, còn có một cô bé đàn tỳ bà nữa. Chẳng qua mọi người chỉ ở đây kiếm chút tiền, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để duy trì kế sinh nhai. Quán trà này là quán trà lớn nhất vùng này. Mặt trước là căn lầu, mặt sau có một phòng khách lộ thiên độc lập. Bình thường khách khứa cũng không ít, đến buổi chiều, thì luôn ngồi đầy bảy tám phần. Cẩm Tú vào bằng cửa sau, từ đó xuyên qua sân, trực tiếp đến phòng khách lộ thiên. Nàng cởi áo khoác ra trước, chà xát ngón tay sắp đông lạnh rồi lấy ống tiêu ra.

Thở thở âm thanh, vừa thổi lên một tiếng bỗng cảm thấy có chút khác thường.

Sao xung quanh lại im ắng như vậy?

Phòng khách lộ thiên này chỉ cách đại sảnh bên ngoài một tấm màn. Bình thường ngồi ở chỗ này luôn có thể nghe thấy tiếng bên ngoài uống trà, nói chuyện phiếm, hầu bàn hét to nước trà, âm thanh ồn ào... nhưng hôm nay không như vậy, bên ngoài là một mảng im ắng.

Cẩm Tú không khỏi đứng lên, đi đến phía trước màn, nghiêng tai lắng nghe một chút. Đúng vậy, không có tiếng nói chuyện nào. Đây là... chuyện gì vậy?

“Sao không thổi nữa?” Ông chủ Hoàng đang từ ngoài cửa bước vào, mỉm cười hỏi.

Cẩm Tú nghi hoặc mà nhìn ông ta. “Sao bên ngoài im lặng vậy? Hôm nay không có ai sao?”

“Có người.” Ông chủ Hoàng nói. “Có người bao quán rồi.”

Bao... quán?! Cẩm Tú ngây dại. Những chỗ thế này, còn có ai đặt bao hết? Quả thực chưa từng nghe nói qua!

“Vậy hôm nay tôi không cần thổi hả?”

Ông chủ Hoàng giữ chặt nàng. “Sao được chứ! Người ta nói muốn nghe cô thổi tiêu nhưng mà lại muốn yên tĩnh nên mới bao hết quán. Vừa rồi tôi còn sợ cô không đến, cho nên ra ngoài nhìn xem.”

Cẩm Tú bỗng trở nên hoảng hốt.

Ai lại vì muốn nghe một khúc tiêu mà bao hết toàn bộ quán trà chứ? Trình độ thổi tiêu của nàng vẫn chưa đạt đến mức này!

Chậm rãi đi đến phía trước tấm màn buông xuống kia, từ từ nhấc lên, thấy toàn bộ đại sảnh trống rỗng. Bàn ghế sắp xếp trật tự nhưng không có ai ngồi. Chỉ có ở cửa đại sảnh có một bóng người đang tiến vào. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào trên người hắn, giống như một vầng sáng màu vàng.

Người nọ đã bước vào cửa, từ xa xa mà nhìn nàng. Trong khoảnh khắc đó, trí nhớ bỗng trở lại rất lâu về trước, trong đại sảnh của Bách Nhạc Môn, cách khách khứa từng bừng đầy cả phòng, cũng từng có người cùng nàng nhìn nhau như vậy.

Nơi này là nơi nào? Có phải... có phải là nằm mơ hay không?

Cầm Tú nhìn hắn đang từng bước một đi về phía mình. Bỗng nhiên nhớ tới, từng có một lần, nàng bị đè lên mặt đất chuốc rượu, lúc ấy hắn cũng đi tới như vậy, ánh đèn thủy tinh rực rỡ chiếu sáng cổ tay áo trắng tinh của hắn, có cả bình rượu tây màu hổ phách trên tay hắn nữa.

Thật là hắn. Càng ngày càng gần.

Cầm Tú không khỏi ngừng thở, tay túm chặt tấm màn kia, kinh ngạc mà đứng sững ở đó. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập hoảng loạn, thịch, thịch, thịch! Đứng trước mắt chính là người mà nàng ngày nhớ đêm mong, tương tư muốn chết kia sao?

Bắc Bình và Thượng Hải, đâu chỉ cách nhau ngàn dặm, nàng im hơi lặng tiếng trốn ở cái góc này, làm sao hắn có thể tìm được? Nhưng người trước mắt vẫn áo sơ mi màu trắng, áo khoác màu đen như cũ. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc như thế, quen thuộc giống như đã khắc sâu vào trong lòng nàng.

Tả Chấn. Tả trong tả hữu, Chấn trong chấn động!

Rốt cuộc hắn đứng lại, cách xa hai bước, hỏi: “Có thể để tôi chọn một khúc nhạc hay không?”

Cầm Tú ngơ ngác nhìn hắn, nghe thấy chính mình nói: “Được.”

“Thượng Hải có một khách sạn tên là Sư Tử Lâm. Rất lâu về trước, tôi từng đi ngang qua vườn sau của nơi đó, tình cờ nghe thấy có người thổi tiêu, khúc nhạc rất êm tai, tôi vẫn không thể quên được.” Hắn chậm rãi nói. “Khúc nhạc kia tôi không biết tên, cũng chưa từng nghe qua, cho nên tìm khắp nơi mà không thấy. Cuối cùng lại nghe có người nói, quán trà này có người biết thổi ca khúc này, cho nên tôi từ Thượng Hải ngàn dặm xa xôi chạy đến đây, xin cô thổi một lần cho tôi nghe.”

Rốt cuộc Cầm Tú cũng giơ ống tiêu trong tay lên.

Tiếng tiêu tịch tịch vang lên, phảng phất xuyên qua tầng tầng kí ức, từ dưới đáy của thời gian dần dần hiện lên. Trong nhất thời, giống như lại nhớ tới cái đêm yên tĩnh kia, ánh trăng như nước, sương mù chập chờn, nàng đứng thổi tiêu trong chiếc đình trên mặt nước. Hắn ở xa xa ngoài cửa sắt lắng nghe. Vẫn là khúc nhạc kia, uyển chuyển du dương, lên bổng xuống trầm, dường như còn mang theo hương thơm của hoa đình hương, bồi hồi quanh quẩn.

Cầm Tú thổi mãi thổi mãi, chưa xót từ từ dâng lên mũi, ánh mắt dần dần mơ hồ. Cuối cùng tiếng tiêu có chút lạc nhịp, rốt cuộc không thổi tiếp được nữa, nàng buông ống tiêu xuống.

Tả Chấn nhìn nàng. “Sao em biết khúc nhạc mà anh nghe tối hôm đó chính là khúc nhạc này?”

Cầm Tú đáp: “Bởi vì, khi em ở Sư Tử Lâm, chỉ có buổi tối hôm đó mới thổi tiêu, cũng chỉ thổi điệu này.” Nàng đầy nước mắt mà mỉm cười. “Nói đến quả thật không dám tin trên thế giới lại có chuyện khéo như vậy. Ở Thượng Hải, em cũng chỉ thổi tiêu một lần, vô tình khiến cho anh nghe thấy. Em cũng chỉ đánh nhau với người ta có một lần, thế mà cũng để anh bắt gặp.”

“Anh cũng chỉ dạy một cô gái khiêu vũ, là ở Bách Nhạc Môn, cô ấy tên là Vinh Cầm Tú.” Tả Chấn cũng mỉm cười. “Cô ấy từng nói, rất hi vọng từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cũng chỉ vì anh mà vui vẻ, chỉ vì anh mà khiêu vũ, chỉ vì anh mà rơi lệ.”

Nước mắt Cầm Tú ào ào rơi xuống, nàng đi đến trước mặt hắn, gần trong gang tấc, đưa tay là có thể chạm vào!

Tiếp lời của Tả Chấn, nàng nói: “Cô ấy còn nói thật sự rất hối hận, chưa từng lắng nghe anh nói chuyện, chưa từng chia sẻ tâm sự với anh, cũng chưa từng ôm chặt lấy anh... Nếu thời gian có thể quay lại, nếu tất cả đều có thể trở lại một lần nữa...”

Không đợi nàng nói xong, Tả Chấn bỗng ôm nàng vào lòng.

Ôm chặt nàng vào ngực, sự run rẩy dữ dội kia như một tia chớp xuyên qua người hắn! Nhiều ngày trôi qua, tìm long trời lở đất, gần như lật tung từ nam chí bắc, phong trần mệt mỏi, bôn ba vạn dặm. Tất cả những chua xót trong quá trình tìm kiếm nàng đều hóa thành một trận cay xè, bất chợt ập lên hốc mắt hắn.

Cầm Tú ôm chặt eo hắn, nước mắt nhanh chóng thấm đẫm áo khoác của hắn, giống như là sự chua xót kiềm nén lâu ngày trong lòng, cuối cùng cũng trút ra một cách thoải mái! Cuối cùng cũng đợi được ngày trở lại trong lòng ngực quen thuộc ấm áp mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Tình cảm trước kia, rành rành như mới hôm qua, rõ mồn một trong lòng.

Từ lần đầu gặp nhau trước cửa nhà Minh Châu, tránh mưa dưới Vọng Hải Lâu đến điệu nhảy đầu tiên ở Bách Nhạc Môn. Từ lúc nghe tiếng tiêu bên ngoài Sư Tử Lâm đến lúc say rượu ở Ninh Viên. Từ cái nhìn ở Thất Trọng Thiên đến lời hứa dưới pháo hoa. Từ sự tan vỡ bên sông Lô Hà đến lần từ biệt ở bến tàu Trường Tam... Từng chút, từng chút! Có động lòng, có nát lòng, vô cùng ngọt ngào, tận cùng chua xót, còn có sự nhớ thương vô hạn vô bờ kia, trong giây phút này đều hóa thành cái ôm chặt chẽ!

Xa xa ngoài cửa sổ, trên bầu trời lại lất phất bông tuyết. Nhưng tại giây phút lưu luyến này, dường như ngay cả gió tuyết đầy trời cũng hết sức động lòng người...

.....

HOÀN

.....

31. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại

1. Vở trứng của con đâu?

Có một ngày, Tiểu Sơ Thất đang nghe mẹ kể chuyện, trứng gà có thể nở ra gà con.

“Mẹ, mẹ, vậy vở trứng của con đâu? Con muốn nó.”

“...” Cầm Tú cảm thấy đầu phình ra. “Con và gà con không giống nhau, chúng ta không phải chui ra từ vở trứng.”

“Mẹ, mẹ, vậy con từ đâu ra?”

“Con từ bụng mẹ chui ra.”

“Con làm sao mà chui vào trong bụng mẹ chứ?”

“Cái, cái này...” Cầm Tú nghẹn họng, hơn nữa mặt cũng đỏ bừng, vô tội mà ném cho Tả Chấn một ánh mắt cầu cứu.

Thế là Tiểu Sơ Thất liền bị một bàn tay to lớn xốc lên.

“Đến đây, con trai, ba dẫn con đi ăn kem”

“Kem?” Nó hôn ba một cái, thế này cũng có thể dễ dàng được ăn uống vậy sao!

“Ba, vậy vở trứng của ba đâu?”

Tả Chấn: “...”

Buổi tối, Tiểu Sơ Thất lại nhớ tới vấn đề này, Cẩm Tú trở hết bản lĩnh mới đỡ được nó đi ngủ.

Nhị gia ôm lấy bà xã đã mệt mỏi hết hơi về phòng, nhắc lại. “Em nói xem, thế này có được không? Ba là tử số, mẹ là mẫu số, trên trừ xuống dưới, kết quả là cho ra Tiểu Sơ Thất.”

“Không biết xấu hổ!” Cẩm Tú đẩy hấn một cái.

“Nếu không thì ba là khí hidro, mẹ là khí oxy, chúng ta bị đốt, thế là... phản ứng ra Tiểu Sơ Thất?”

“Vô lại!”

“Cũng không được sao? Vậy nòng nọc tìm mẹ thì...”

“Anh chỉ biết ăn hiếp em!” Cẩm Tú kéo mền qua che lấy mặt, không chịu nghe nữa...

“Bà xã, vẫn là em thông minh! Ba ăn hiếp mẹ cho nên có Tiểu Sơ Thất!”

Cẩm Tú: “...”

2. Sức mạnh từ sự lạnh lùng của mẹ

Đảo mắt, Tiểu Sơ Thất đã tới tuổi đến trường.

Sáng sớm hôm đó, vì gọi nó cùng ba nó dậy mà tính nhẫn nại của Cẩm Tú cũng sắp hết sạch. Tiểu Sơ Thất này, tính cách cũng bướng bỉnh ba của nó, ngay cả trình độ ngủ nướng cũng ngang tầm với Trường Giang sáng sau xô sóng trước. Sau khi vất vả gọi nó tỉnh dậy và ăn sáng xong thì Cẩm Tú mới nhớ tới mấy thanh phi đao bằng bạc thẳng nhóc này hay mang theo không thể đem lên lớp.

Cẩm Tú: “Đưa dao ẹ”

Tiểu Sơ Thất: “Không được.”

Cẩm Tú: “Con nít mang theo dao vốn đã không đúng rồi, bây giờ còn muốn mang lên lớp, vậy thì càng không được. Lỡ như làm bị thương các bạn thì sao?”

Tiểu Sơ Thất: “Con sẽ không làm bị thương người vô tội.”

Cẩm Tú: “Vậy cũng không được. Tiểu Sơ Thất nghe lời đi.”

Tiểu Sơ Thất lắc đầu: “Không được, không được, ba cũng đao không rời thân mà.”

Trong lòng Cẩm Tú càng giận. Ba, nó không nhắc tới ba thì thôi, nếu không có ba chiều nó như vậy thì sao nằng nặc lại cho nó chạm vào đao chứ! Lúc này không đến giúp mà còn ngồi một bên đọc báo!

Cẩm Tú: “Con là con nít, ba con là người lớn.”

Tiểu Sơ Thất: “Mẹ, chơi đao thì không phân biệt già trẻ, trai gái.”

Cẩm Tú giận ngút đầu nhưng lại không có chỗ trút: “Vậy con liệu mà làm đi.” Nói xong thì không thèm để ý nó nữa.

Lúc này, rốt cuộc Tả nhị gia cũng từ từ báo ngẩng đầu lên. Hấn nhìn thoáng qua thẳng con còn đứng bên cạnh cái bàn, mà bà xã của hấn thì đã ngồi trên sofa thêu hoa.

Thẳng con thì chưa hiểu, nhưng hấn thì đã lĩnh giáo sức mạnh lạnh lùng này rồi.

Một phút, hai phút, năm phút, mười phút... Khi hấn vừa nghĩ ra cách chiêu dụ thẳng con thì Tiểu Sơ Thất bỗng nhiên òa lên khóc. Từng giọt nước mắt cứ như những viên trân châu bị sút chỉ mà ồ ạt rơi xuống. Bộ dáng này đáng thương như là chịu sự uất ức gì to lớn lắm. Nó vừa khóc vừa nhìn trộm về phía mẹ mình. Khóc một hồi nó mới phát hiện ánh mắt Cẩm Tú không thèm liếc qua một cái. Cuối cùng không nhịn được nữa mà nhào vào lòng Cẩm Tú. “Mẹ! Mẹ! Mẹ không cần Tiểu Sơ Thất nữa sao?”

Cẩm Tú đẩy nó ra, cũng không thèm nói chuyện.

“Mẹ, con nghe lời, con nghe lời mà!” Tiểu Sơ Thất chậm rãi lấy thanh phi đao bằng bạc kia ra, đặt vào tay mẹ mình. “Mẹ, mẹ đừng không quan tâm, không quan tâm đến Tiểu Sơ Thất nha, mẹ!”

Tiểu tử thúì, dám thi gan với mẹ mầy. Tả Chấn mắng thắm. Thử nghĩ mà xem, Tả Nhị gia của Thượng Hải, có ai trong giang hồ mà không nể mặt chứ, không phải cũng phải chịu thua bởi sự lạnh nhạt của mẹ mầy sao?!

.....

P.s.: Thằng nhóc này tên Tiểu Sơ Thất (mồng bảy) vì nó sinh ngày mồng 7 tháng 7 hay vì đó là cái hôm hai người oxxx ở bên tàu gì đấy!

3. Ba ơi, con yêu ba!

Tiểu Sơ Thất giống hệt ba nó ở chỗ rất ghét uống thuốc. Lúc này nó đang bị cảm lại cái kính, không chịu ngoan ngoãn uống thuốc. Cẩm Tú và vú em, hai người cũng không bằng được nó.

Tiểu Sơ Thất uốn qua uốn lại như một con giun, đầu thì lắc như trống bỏi, còn mím môi nói không cần, không cần. May mà có ba ba lãnh khốc của nó đến cứu giúp.

Hắn túm lấy Tiểu Sơ Thất đặt lên đầu vai: “Con trai, cười ngựa không!”

Tiểu Sơ Thất lập tức vui vẻ, ôm lấy đầu Tả Chấn hét lớn: “Ba ơi, chạy nhanh lên, đừng để mẹ đuổi kịp. Con không muốn uống thuốc, không muốn đâu!”

Vì thế Tả Nhị gia bèn mang thằng con chạy từ trên lầu xuống dưới lầu, đi mấy vòng trong đại sảnh, cuối cùng thì ôm nó ngồi xuống sofa.

“Con trai, uống thuốc đi rồi ba dẫn con ra vườn chơi.”

“Con không muốn, mẹ nói không thể đi, trong vườn gió rất lớn.”

Tả Chấn không ngờ Tiểu Sơ Thất lại di truyền tính ngang ngược của hắn không sót chút nào!

“Vậy con muốn ăn kẹo que không?” Hắn lấy từ trong túi ra một que kẹo màu rực rỡ, quơ qua quơ lại trước mặt Tiểu Sơ Thất. Tiểu Sơ Thất nuốt một ngụm nước miếng: “Ừ, không thêm.”

“Vậy con dao nhỏ bằng bạc này con cũng không thêm sao?” Tả Chấn tiếp tục dụ nó.

“Dao? Ba ơi ba, con muốn xem một chút.” Ánh mắt của Tiểu Sơ Thất lập tức không thể rời đi con dao nhỏ sáng chói kia. Con trai của hắn, hắn còn không hiểu sao. Nếu ngay cả kẹo que cũng không lừa được nó vậy thì chỉ còn lại phi đao thôi.

“Uống thuốc trước đã.” Tả Chấn thừa thắng xông lên.

“Ba, vậy ba uống chung với con được không?”

Uống thuốc chung? Câu này sao nghe quen vậy ta!!! Tế bào thần kinh của hắn vận động kịch liệt một chút. Thì ra Cẩm Tú cũng từng dùng giọng nói cầu xin cùng ánh mắt mềm mại này khiến cho hắn uống thuốc với nàng.

Thua rồi, thật sự thua rồi!

Hắn chỉ có thể nhận lấy chén thuốc trong tay Cẩm Tú, uống trước một ngụm, sau đó vô cùng ai oán mà nhìn mầy nhìn Tiểu Sơ Thất uống thuốc ừng ực rồi cầm lấy phi đao trong tay hắn. Cuối cùng còn không quên lưu lại trên mặt hắn một nụ hôn dính đầy thuốc bắc. “Ba ơi, con yêu ba!”

Mãi cho đến khi hết bệnh, rốt cuộc Tiểu Sơ Thất cũng gạt tới tay những thanh phi đao mà ba nó cất giữ N năm nay.

4. Muốn hết tất cả

Khi Tiểu Sơ Thất mới học được nói nguyên cả câu, đúng lúc đó là tết Trung thu. Dưới sự bảo vệ của tầng tầng lớp lớp vệ sĩ trong tối, ngoài sáng, tùy tùng... lần đầu tiên Nhị gia dẫn Cẩm Tú cùng Tiểu Sơ Thất đi dạo hội lồng đèn. Tay phải ôm vợ hiền, tay trái bồng con trai, chỉ vì một câu nói của Tiểu Sơ Thất mà hắn tiếc rẻ vì trước nay chưa từng đi hội lồng đèn: “Ba, muốn lồng đèn.”

“Ba, cái này, muốn” Tiểu Sơ Thất chỉ vào cái lồng đèn hình con hổ.

“Được, con trai, thì lấy cái này.” Thế là Nhị gia vung tay lên, Thạch Hạo trả tiền.

“Ba, cái này.” Tiểu Sơ Thất quay đầu lại liền kéo lấy cái lồng đèn hình con thỏ.

Thế là Nhị gia lại vung tay, Thạch Hạo tiếp tục trả tiền.

Đi qua ba bốn quầy hàng, tay trái của Nhị gia ngoại trừ bế Tiểu Sơ Thất, còn lại toàn là lồng đèn, không dưới mười cái.

Cầm Tú vội vã ngăn cản, thế nhưng Nhị gia lại quyết tâm làm con trai vui vẻ, hắn nói con trai gọi ba ba thật là ngọt.

Khi bọn họ đi ngang qua hàng bán kẹo thì Tiểu Sơ Thất giơ cánh tay nhỏ bé bụ bẫm lên quơ một vòng, trong giọng nói còn hơi sữa mang theo vẻ độc tài: “Ba, muốn hết tất cả!”

“...”

5. Gọi ba ba

Gần đây, Tiểu Sơ Thất có xu thế muốn nói chuyện, mỗi ngày bi bi bô bô. Hôm đó, Cầm Tú và Tả Chấn ngồi trên sô pha chọc cho Tiểu Sơ Thất nói chuyện. Thằng nhóc này lại cười với Tả Chấn, còn gọi một tiếng “ba”.

“Tiểu Sơ Thất, gọi lại một lần nữa, nào, gọi ba ba.” Người kia lập tức không thể bình tĩnh, hắn liền ôm lấy Tiểu Sơ Thất vào lòng, không ngừng bảo con trai gọi lại lần nữa. Thế nhưng Tiểu Sơ Thất hoàn toàn không thèm để ý gì đến hắn, giẫy giụa muốn đi nghiên cứu mấy cái tua rua trên nệm ghế sô pha.

“Cầm Tú, Tiểu Sơ Thất đang gọi ba sao?” Hắn lắc lắc cánh tay Cầm Tú.

“Ừ” Người vợ hiền kia đỡ con trai dậy, để cho nó tiếp tục nghiên cứu mấy cái tua rua, còn phải an ủi ông chồng không yên bên cạnh.

“Cầm Tú, sao nó không gọi nữa, không phải hồi nãy vừa gọi ba sao?” Tả Chấn còn chưa chịu buông tha, lại đưa mặt tới trước mặt Tiểu Sơ Thất. “Con trai, gọi ba ba lại đi được không? Ba ba!”

Một que kẹo giơ tới trước mặt Tiểu Sơ Thất, thế nhưng Tiểu Sơ Thất lấy kẹo xong lại lắc đầu, ngồi vào trong lòng Cầm Tú, ngậm lấy que kẹo xinh xắn kia, mút một hồi rồi ngẩng đầu nói với Cầm Tú: “Mẹ, mẹ!”

6. Người phụ nữ khác 1

“Mẹ ơi mẹ, cái gì là người phụ nữ khác?”

“Hả, Tiểu Sơ Thất?”

“Hồi chiều con nghe được chú Anh Đông nói với dì Minh Châu là, bây giờ ngoại trừ Cầm Tú ra thì Tả Nhị gia sẽ không để cho người phụ nữ khác đến gần mình. Mẹ, người phụ nữ khác là gì?”

“Ừm, đừng nghe chú Anh Đông của con nói lung tung, con nít không cần biết chuyện của người lớn. Tiểu Sơ Thất, con đến ném thử xem cái này có ngon không?”

“Ôi, rất ngon” Tiểu Sơ Thất vừa ăn vừa búống bình mà ngẩng cái đầu tròn tròn, kéo lấy ống tay áo của mẹ lắc lắc: “Mẹ, vậy dì A Để có phải là phụ nữ không?”

Tại sao là A Để... Tại sao lại là A Để... Nhìn khuôn mặt đầy vẻ tò mò của con, nàng cảm thấy choáng váng.

Tiểu Sơ Thất lập tức bị xách vào lòng ba mình. “Tiểu Sơ Thất, lại đây, ba nói cho con biết. Trừ mẹ và em gái con ra thì những người khác đều là người phụ nữ khác.”

“Ồ!” Tiểu Sơ Thất có chút đăm chiêu. “Vậy vú Vương cũng vậy sao?”

Rõ ràng mặt của Nhị gia sa sầm lại, cực kỳ không tình nguyện mà nói “Đúng!”

Cầm Tú thấy đầu đen thui.

7. Người phụ nữ khác 2

Tiểu Sơ Thất vừa học được thêm cái từ “phụ nữ khác”. Hôm ấy, Thạch Hạo lại dẫn Tiểu Sơ Thất đi chơi với con hổ nữa. Trên đường về nhà, Tiểu Sơ Thất chơi mệt rồi nên nằm trong lòng anh ta mà ngủ. Vì thế, mấy người bọn họ bắt đầu nói chuyện phiếm trên xe. Đương nhiên nhân vật chính là Nhị gia.

“Thạch Hạo, bây giờ chắc cái phòng vip của Nhị gia cũng bị mấy người Anh Thiếu bỏ đi rồi.”

“Đúng vậy, bây giờ mà muốn thấy được dung nhan tôn quý của Nhị gia thì thật là khó. Trừ ở bến tàu ra, Bách Nhạc Môn hoàn toàn không thể thấy được anh ấy.”

...

“Hê hê, hôm đó tôi đưa đồ đến cho Nhị gia, còn nhìn thấy anh ấy giống như né, ừm, né tranh còn trùng mà đẩy tay A Đề ra.”

“Bởi vì dì ấy là người phụ nữ khác của ba cháu.” Cái đầu trong lòng Thạch Hạo vừa dụi đôi mắt lim dim vừa lè nhè nói, sau đó thì lại ngủ tiếp.

Ba tên đàn ông trên xe mang theo mồ hôi lạnh đầy đầu mà kinh hoàng hóa đá trong nháy mắt.

8. Em gái nhỏ của Tiểu Sơ Thất

Tiểu Sơ Thất và em gái nó sinh cùng ngày mùng 7 tháng 7 nhưng cách nhau 6 năm.

Từ khi con nhóc hình thành trong bụng mẹ thì đã được coi là bảo bối, nhất là ba ba đẹp trai của nó. Haiz, khác cực thì hút nhau, điều này luôn không sai. Nếu nói ở Thượng hải, còn có ai có thể khiến cho ba ba lãnh khốc của nó bảo sao nghe vậy một cách vô điều kiện, trừ người mẹ xinh đẹp dịu dàng của nó ra thì chính là em gái của nó. Đương nhiên, nó cũng có thể, nhưng nó là nam tử hán, không thể để ra những yêu cầu vô lí được.

Lúc còn nhỏ, nó còn vì tranh giành mẹ với em gái trong bụng mà khóc một hồi. Sau này lớn lên mới biết vì sao ba cùng mẹ lại cẩn thận tỉ mỉ đến thế. Thật ra ba mẹ đều rất yêu nó và em gái, đều là bảo bối như nhau cả.

Khoảng thời gian đó, ba mẹ đều như đang đánh giấc. Mẹ ngồi trên sofa thì nó không thể chạy nhảy trên đó. Nó không thể được mẹ bế. Mẹ cùng nó vào vườn hoa, cũng chỉ ngồi trên ghế mà nhìn chứ không đùa với nó như trước kia, đừng nói chỉ là mang nó ra ngoài chơi. Mẹ thường không ăn cơm với nó, rất nhiều lần nó nhìn thấy mẹ chưa ăn xong đã che miệng chạy vào phòng. Rất nhiều, rất nhiều thứ. Tóm lại, nó cảm thấy mẹ thay đổi, ba cũng thay đổi.

Có một hôm, nó vừa dựa vào mẹ thì đã thấy ba lập tức bước qua nói với nó: “Tiểu Sơ Thất, con cẩn thận một chút, đừng đụng vào mẹ.” Nó rất uất ức, nó chỉ muốn đến gần mẹ làm ảo thuật mà thôi, vì thế nó khóc lên. Nước mắt nam nhi vốn không dễ dàng rơi, thế nhưng nó vì một cái ôm của mẹ nhân mà tình nguyện làm vậy, đúng không. Trong ấn tượng, lúc nhỏ nó rất ít khóc, lần này là lần khóc dai nhất. Nó khóc rất thảm thiết, còn vừa khóc vừa mếu máo: “Con không có, con không có va vào mẹ, con rất yêu mẹ!” Giống như là muốn trút hết những uất ức trong nhiều ngày không được quan tâm ra ngoài. Khóc đến cùng, nó còn thút tha thút thít, vì thế là ba mẹ nó hoảng hốt. Lúc này hai người mới nhớ bọn họ còn có một đứa con trai rất đáng yêu, thật là không nên mà. Cẩm Tú lập tức ôm nó vào lòng, vỗ vỗ vào lưng an ủi nó, còn khen nó là đứa trẻ ngoan, là người anh tốt, nói nó là một nam tử hán, biết lấy gối ôm, lấy dép lê, rót nước ẹ nữa. Còn nói bọn họ sai rồi, bọn họ quá lo lắng cho em gái nhỏ mà không chú ý đến nó. Ba ba cũng xin lỗi nó, nói là vì quá lo cho sức khỏe của mẹ.

Aiz, chính là thế, một đứa trẻ ngoan như nó bọn họ biết tìm đâu ra, cho nên nó quyết định tha thứ cho họ, bởi vì hai người đáp ứng buổi trưa cho nó ngủ với mẹ. Nó thích nhất là ngủ trên cánh tay rộng lớn của ba, sau đó tỉnh lại trong lòng tay ấm áp, còn mang theo mùi hương dễ nghe của mẹ.

Lúc em gái vừa ra đời thì rất nhỏ, mềm mại yếu ớt, nó ôm lấy thì còn cười với nó. Nụ cười đó rất giống với mẹ. Đôi mắt to tròn như hai viên thủy tinh đen tròn trịa trong suốt, ướt át. Hàng mi dài và cong lên như hai cánh bướm chớp chớp. Chiếc mũi thẳng và cao, đầu mũi tròn tròn. Cái miệng nhỏ như là trái anh đào đỏ mọng. Khuôn mặt nó như quả táo, trắng nõn mịn màng còn mang theo màu hồng phấn mê người.

Cô nhóc tên là Tả Thấm Minh, nó là Tả Duật Minh. Ba nói, Thấm có nghĩa là vui vẻ, Duật có nghĩa là sung sướng. Ba và mẹ hi vọng hai anh em nó có thể vui vẻ cả đời này. Hai đứa nó đều có chữ Minh, chính là ghi nhớ công ơn của mẹ, muốn chúng nó vĩnh viễn phải hiếu thảo với mẹ. Đương nhiên rồi, cho dù ba nó không nói thế thì chúng nó cũng sẽ làm, bởi vì ba mẹ chính là người mà chúng nó yêu nhất trên đời này.

Lúc còn nhỏ, em gái rất hay khóc. Thế nhưng nó phát hiện, em nó chỉ thích khóc trước mặt ba nó, và lại rất nghe lời nó, chưa bao giờ khóc trước mặt nó. Cho dù có chơi với nó và bị té đi nữa thì chỉ cần nó ôm lấy em, dỗ dỗ nó thì nhiều lần con bé cũng chỉ rơi vài giọt nước mắt. Nhưng nếu ba có mặt, vậy thì sẽ hỏng hết rồi! Nhất định em nó sẽ mếu máo, đôi mắt tròn nhìn ba nó, nháy vài cái là có thể rơi xuống vài chuỗi nước mắt. Mà người cha lãnh khốc của nó, chỉ cần em nó vừa khóc thì hắt liền hết cách. Nếu em nó vừa khóc vừa đòi ông trăng trên trời, ba nó tuyệt đối sẽ bắt thang mà hái xuống cho con bé. May mà con bé cũng coi như biết chuyện, không đòi những thứ này.

Tính cách của con bé rất giống Cẩm Tú, dịu dàng trầm tĩnh, giọng nói chuyện nhẹ nhàng mềm mại, giống như là có người dùng cái bàn chải lông mềm mà ngoáy vào tai vậy, cực kỳ dễ chịu. Mà hai đứa nó đều di truyền tính bướng bỉnh của ba nó, nó thì lộ ra ngoài mà em nó thì giấu ở bên trong, cho nên thật ra em nó càng giống ba hơn. Hơn nữa con bé càng biết cách sử dụng loại ngữ khí thờ ơ lãnh đạm này. Nếu bạn nhìn thấy con bé biện hộ cho đương sự ở trên tòa thì nhất định bạn sẽ đồng ý trăm phần trăm với ý kiến của nó. Người trong bang đều gọi con bé là người đẹp bằng giá. Điều này khiến cho ngoại trừ nó và ba mẹ, các chú bác cô dì khác đều không thể hiểu nổi. Một cô bé ở nhà ngoan ngoãn nghe lời là thế, làm sao có thể dùng một ánh mắt là ngăn cách người ta ngàn dặm như thế. Hơn nữa, tài phóng dao của con bé còn hơn cả nó nhưng không dễ gì lộ ra. Nếu không phải năm đầu trung học con bé ra tay giúp một bạn trong lớp bị đứa lớn hơn ăn hiếp, ai mà ngờ được một con nhóc xinh xắn như thế lại mang theo dao.

Con bé thích bám lấy ba ba, đây là điều mọi người đều biết. Từ nhỏ nó đã giống như một con gấu nhỏ luôn đeo lấy cổ ba nó. Đến khi lớn lên, trở thành một cô gái xinh đẹp vô song thì con bé vẫn bám lấy ba ba như cũ, hễ ra là ôm lấy ba mà hôn. Đương nhiên đó là ở nhà. Ở bên ngoài, người con bé hay bám theo nhất vẫn là anh trai nó. Mà hai đứa nó giỏi nhất là đóng giả tình nhân. Thật ra hai đứa nó rất giống nhau, chỉ có điều mọi người vẫn lầm tưởng đó chính là cái gọi là vợ chồng thì có nét tương đồng.

Nó còn nhớ, bắt đầu từ khi em nó học tiểu học, với ngoại hình người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở của em nó cộng với vẻ thông minh lanh lợi thì người theo đuổi nhiều như sao trên trời, mà thư tình thì tới tấp như tuyết rơi. Haiz, đẹp quá cũng sẽ làm rối loạn trật tự xã hội. Giống như nó, từ tiểu học đến trung học, bởi vì những cô gái muốn giành làm bạn gái nó mà giáo viên đã mời phụ huynh nhiều lần đến nỗi ba mẹ nó phải phát rầu. Vì thế, hai đứa nó bàn nhau nghĩ ra một cách toàn vẹn – giả làm tình nhân. Cứ như thế, cuộc sống tương đối bình tĩnh cũng duy trì đến khi nó vào đại học Bắc Bình. Sau đó còn nhờ em nó đến trường đại học đẹp yên một đám con gái như ong đại bướm cuồng. Khi em nó đi học ở Luân Đôn nó cũng sang thăm, đúng lúc là lễ tình nhân, hai đứa nó giả làm người yêu mà đùa giỡn trên đường rất vui vẻ, tại nhà hàng xa hoa nhất ăn đồ ăn tình nhân miễn phí. Lúc đi Ý chơi, chúng nó còn giả tình nhân để được mua vé xem ca kịch chỉ bằng nửa giá. Thậm chí ở Pháp, hai đứa nó còn bị coi là tình nhân mà làm người mẫu chụp ảnh áo cưới bên hoa oải hương lãng mạn nữa.

Mãi cho đến sau này, khi nó cưới vợ, em nó có chồng nhưng hai đứa vẫn tương thân tương ái như trước.

9. Quần áo của em gái

Chuyện kể rằng, khi mọi người trong nhà đứng ngồi không yên vì em gái sắp ra đời thì Tiểu Sơ Thất lại trở thành một đứa trẻ không ai quan tâm.

Hôm ấy, cũng không biết nó làm thế nào mà lục ra một bao quần áo lớn từ trong tủ của mình. Trẻ con vẫn thường cảm thấy hứng thú với những thứ đồ lạ và chuyện thám hiểm, Tiểu Sơ Thất cũng không ngoại lệ.

“Xạch” một tiếng, nó cầm cái túi dốc ngược lên trời. Cái gì?! Toàn bộ là màu hồng nhạt, rõ ràng là những vật phẩm của trẻ sơ sinh chỉ dùng cho bé gái: quần áo nhỏ xíu mềm mại! Những cái váy nhỏ đủ màu! Kẹp tóc hình nơ bướm! Búp bê dễ thương!

Ba ơi, mẹ ơi, khi con còn nhỏ, hai người ăn mặc cho con như vậy sao?!

Nó đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ (thằng nhóc này trí nhớ tốt thật!), mỗi khi dì Minh Châu đến thăm nó thì luôn nói, nếu như nó là con gái thì chắc chắn đó là một đứa trẻ rất xinh đẹp!

Tiểu Sơ Thất rất tức giận! Nó nghĩ nó đường đường là một nam tử hán, di truyền vẻ đẹp trai của ba nó không sót chút nào, chỉ có điều đôi mắt quá giống mẹ, lớn hơn những đứa con trai bình thường khác một chút, lông mi dài hơn một chút, cong hơn một chút, làn da trắng mịn hơn một chút, sao lại bị ăn mặc thanh con gái chứ!

Trời ơi! Nó cực kỳ tức giận!

Vì thế, nó kéo túi đồ lớn kia, thở phè phò hỏn hển, không biết tại sao trên đường đi lại không bị ai phát hiện mà vất vả đi đến hẻm phía sau, quăng nó đi! Giống như là thở ra một hơi khí độc!

Sau đó, nó liền quên phen chuyện này đi. Mãi đến một tháng sau, vào một ngày nào đó sau khi em gái ra đời, mẹ nó bỗng nhiên nhớ đến sáu năm trước, người cha hoang phí của chúng nó từng mua một đồng đồ của con gái mà còn chưa dùng, nhưng lục lọi khắp nơi mà không cách nào tìm ra.

Lúc này Tiểu Sơ Thất mới biết, thì ra đó là đồ ma ba mẹ mua cho em gái vào sáu năm trước! Nhưng bị nó ném mất rồi!

32. Phiên Ngoại 2

10 Người đàn ông khác

Tiểu Sơ Thất ra đời, đối với trong ngoài Ninh Viên, từ trên xuống dưới Thanh Bang, bao gồm cả Thượng Hải mà nói thì đó là chuyện lớn.

Tất cả thời gian và sức lực của Cẩm Tú đều dồn vào người con trai. Mà Tả Chấn làm ba ba cũng rất có trách nhiệm. Thế nhưng dần dần, hắn phát hiện hình như Cẩm Tú của hắn đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hắn!

Tối hôm đó, khi Tiểu Sơ Thất nghịch ngợm chịu trở về phòng ngủ thì Cẩm Tú cũng mệt đến nỗi không mở mắt nổi. Nàng cho Tả Chấn một cái hôn ngủ ngon cho có lệ rồi muốn yên ổn mà ngủ thì Nhị gia lên tiếng.

“Cẩm Tú...” Hắn dán sát vào mặt nàng, “Nói chuyện với anh đi.”

“Ừm... Cái gì?” Nàng vẫn nhắm mắt!

Nhị gia có chút buồn bực nhưng vẫn nhẫn nại mà hôn nàng vô cùng dịu dàng. Cẩm Tú thật sự rất mệt, chỉ mặc cho hắn làm gì thì làm, còn lẩm bẩm: “Được rồi, ngủ đi, chút nữa còn phải cho Tiểu Sơ Thất bú...”

Rốt cuộc Nhị gia không chịu nổi kích thích, ghen tỵ mà hét lên: “Cẩm Tú, lúc ở bên cạnh anh thì không được nghĩ tới người đàn ông khác!”

Cẩm Tú vô tội mà mở to đôi mắt mơ màng, nhìn hắn cả nửa ngày trời: “Cái gì mà người đàn ông khác?”

Nhị gia hậm hực nói: “Tiểu Sơ Thất cũng coi là vậy!”

Cẩm Tú: “...”

11. Đã ba ngày rồi!

Cẩm Tú bị cảm nặng. Sau khi ăn cơm xong, Tả Chấn bưng tới cho nàng một chén thuốc bắc đen thùi lùi, nói: “Uống cái này thì nhanh khỏe, có điều...” Hắn bắt giác nghiêng mũi, né tránh mùi thuốc: “Hơi đắng...”

Cẩm Tú nhận lấy cái chén, nhăn mày lại, ngửa mặt uống ừng ực, rồi lại cầm lấy cái ly uống rất nhiều nước, chỉ chừa lại bàn tay bưng chén thuốc đang chìa ra của Tả Chấn. Nhị gia nghĩ thầm, thuốc đắng như thế, không làm nũng một chút sao? Cứ thế mà uống hết?!

Hắn xoay mặt Cẩm Tú qua, không dám tin mà hỏi: “Không đắng sao?”

“Đắng chứ!” Mặt nàng nhăn thành một đống, vội vã gật đầu.

“Vậy sao em uống nhanh như thế?” Tả Chấn tiếp tục không thể tin, thế nào cũng không hiểu nổi.

“Hà? Vì anh nói là rất nhanh khỏi mà.” Lần này đến lượt Cẩm Tú khó hiểu.

“Nhưng...” Có người vừa ghen hòng vừa lén nghĩ thầm, nếu như bảo hấn uống thứ đó, thế nào cũng dây dưa cả buổi.

Cẩm Tú bắt đầu an ủi hấn: “Không sao, uống rồi thì thôi, nhanh chóng khỏe lại một chút, đã ba ngày rồi em không được ôm Tiểu Sơ Thất!”

”À...” Cái người rớt cuộc có được đáp án kia bỗng nhiên trở nên giận dữ: “Em cũng đã ba ngày không ôm anh rồi đấy!”

Cẩm Tú: “...”

12. Thật rầu lòng!

Bé gái cái gì cũng nghe lời, nhưng đến khi ăn cơm thì lại cực kỳ không ngoan. Ăn một bữa cơm mất không dưới một hai tiếng đồng hồ. Đừng nói là vú em, ngay cả Cẩm Tú cũng phải dùng hết bản lĩnh mới có thể dụ được nó ăn hết nửa chén cơm. Nhưng nếu như Nhị gia ở nhà thì có lẽ tình hình này sẽ cải biến được đôi chút.

Vừa nói phải ăn cơm, con nhóc liền quăn lầy Tả Chấn: “Ba ăm!” Đến khi ba nó ăm nó lên rồi thì sự không nhèo của nó liền thể hiện vô bờ bến.

“Ba ơi, con muốn xem phi đao của ba!” Nhị gia liền vội vã rút một thanh đao bạc từ eo ra đặt vào trong tay nó. Thế là nó ăn được một miếng.

“Ba ơi, chúng ta ra vườn hoa được không?” Nhị gia không có sức đề kháng với đôi mắt mở to vô tội của con nhóc, dường như là muốn gì được nấy, hấn trả lời một tiếng “được”, còn thêm một cái hôn, lật đật ôm lấy cô công chúa nhỏ ra vườn hoa. Vú em bưng chén cháo theo sau.

“Ba ơi, con muốn xem con rùa.” Vì thế Nhị gia liền xắn tay áo, từ trong hồ mò ra hai con rùa đang nhàn nhã phơi nắng đặt trước mặt con gái.

“Ba ơi, con muốn cầm nó vào phòng khách chơi.” Con nhóc tiếp tục sai khiến.

“Được.” Nhị gia đang chuẩn bị xoay người đi thì Cẩm Tú tiếp lấy chén cháo trong tay vú em. “Con gái à, ăn miếng cháo trước đi, để ba vào ăn cơm đã, mẹ dứt con!”

Nghe thấy giọng của Cẩm Tú, lúc này Nhị gia mới bừng tỉnh. Bị con nhóc sai qua sai lại khiến hấn chóng mặt mà đã quên mất rằng mình lấy lòng nó là để nó ăn cháo! (trời ạ!)

“Không được, không được” Nó nhào vào lòng Tả Chấn, hai tay ôm chặt lấy cổ hấn, còn làm bộ như ánh mắt ngập nước.

“Được được, ba không đi, chúng ta đem con rùa vào phòng khách chơi đã, sau đó ba dứt con ăn!”

Nhị gia bất đắc dĩ, còn Cẩm Tú thì không biết nói gì!

Tiểu Sơ Thất dứt ình miếng cơm cuối cùng, nhìn ba mẹ cùng đưa em gái đang lật ngang lật lữa con rùa kia rồi ném ra một câu: “Thật rầu lòng!”

13. Chờ anh tìm được vỏ trùng rồi nói

“Anh hai, em từ đâu ra vậy?”

“Là từ bên đường nhặt về.” Thăng anh đang tập trung làm toán nên coi nhẹ nó.

Nước mắt của con em lập tức ào ra: “Không phải mà!”

“Đúng, đúng, đúng.”

“Hu hu...” Con bé khóc long trời lở đất. Hôm nay ba mẹ không có ở nhà, vì thế Tiểu Sơ Thất chỉ có thể chán nản mà ngồi xuống an ủi nó: “Vỏ trứng của anh hai còn chưa tìm ra kìa, làm sao anh biết em từ đâu ra chứ. Nhưng anh còn nhớ em ở trong bụng của mẹ một thời gian, sau đó thì chui ra!”

“Vậy làm sao em vào đó được, anh hai?” Con nhóc ngồi bệch xuống đất mà lau nước mắt.

“Ai da, chờ anh tìm được vỏ trứng rồi nói tiếp.”

“À, vậy anh cũng tìm giùm em nha!” Em gái cầm lấy tay áo của anh trai, không ngừng lắc qua lắc lại.

“Chắc chắn rồi!” Tiểu Sơ Thất bỗng cảm thấy trách nhiệm nặng nề. Bắt đầu từ bây giờ, nó không chỉ phải tìm xem vỏ trứng của mình ở đâu, mà còn phải tìm giùm em nó!

“Cảm ơn anh hai!” Con nhóc cười híp cả hai mắt, hàng mi run run, đầy nước mắt nước mũi mà hôn vào mặt của anh nó.

14. Máy đánh trứng

Thời gian này thời tiết không tốt, Tiểu Sơ Thất bị bệnh nhẹ, sau đó dần dần không thích ăn cơm, gần đây càng thêm tệ.

Cầm Tú nói vậy để mẹ làm bánh gatô cho con ăn.

Đừng nói là Tiểu Sơ Thất, ngay cả Nhị gia cũng cảm thấy cực kỳ mong đợi.

Làm bánh, quá trình quan trọng nhất là đánh lòng trắng trứng. Thấy nàng vừa đánh được hai vòng thì Nhị gia đã nhận lấy nhiệm vụ này, rất thuần thục, đánh lòng trắng trứng nhuyễn như bơ, nghiêng qua cũng không chảy nữa, đổ vào trong nồi hấp làm cả nhà đều tràn ngập mùi trứng.

Đến khi bánh được làm xong, bưng lên bàn, Tiểu Sơ Thất vỗ tay, “mẹ, con muốn hết!” Sau đó hăng hái ăn hết ba cái bánh lớn, Nhị gia và Cầm Tú muốn sais cả quai hàm.

Vì thế Nhị gia nói, sau này không ăn cơm nữa thì sẽ dứt bánh cho nó.

Thế nhưng việc đánh trứng quả thật là rất tốn sức. Không tới nửa tháng, không biết Nhị gia lấy đâu ra một thứ gọi là máy đánh trứng, nghe nói là khi nhà hàng tây làm bánh gatô thì dùng nó.

Đáng thương cho Tiểu Sơ Thất, từ ngày đó cho đến khi nó lớn lên, nghĩ lại còn phát sợ bánh gatô.

15. Nghịch nước cả buổi sáng

Mùa hè đang nóng gắt, Tiểu Sơ Thất dẫn em gái ra vườn xem mẹ tưới hoa, còn Tả Chấn đang dẫn ống nước tưới cho cây ăn quả. Trong chốc lát, hai đứa trẻ không còn hứng thú gì với cái thùng nước của mẹ nó nữa mà chạy qua giành lấy ống nước trong tay ba nó.

Ầm ỉ đùa giỡn thì tất nhiên là bị nước làm ướt hết quần áo. Ngày mùa hè thế nhưng vẫn sợ bọn trẻ bị cảm lạnh, Cầm Tú vội vã gọi bọn trẻ vào thay quần áo. Một người lớn hai đứa nhỏ nào chịu nghe lời, còn thuận tiện làm Cầm Tú cũng ướt hết.

Nhị gia vốn muốn để cho hai đứa con chơi đùa, thế nhưng thấy Cầm Tú ướt sũng cả người thì hần mặc kệ hết. Hần lấy khăn chụp lên người nàng, ôm lấy con gái, xách lấy Tiểu Sơ Thất đi vào trong nhà.

“Ba ơi, con còn muốn chơi, còn muốn chơi mà.” Bé gái không chịu nghe theo, Tiểu Sơ Thất thì lại càng không.

“Lát nữa sẽ bị cảm đó, mau thay quần áo đi!” Nhị gia không cho phép dây dưa.

“Thế nhưng lần trước ba và mẹ nghịch nước ở trong phòng cả buổi sáng thì sao. Nói là ăn sáng với con mà cũng không thấy xuống!” Tiểu Sơ Thất hùng hồn lên án.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ô mai cùng bánh gatô mà con và anh hai để dành cho ba mẹ đều chảy hết!”

Cầm Tú mặt đỏ tai hồng, Tả Chấn ngẩn tò te...

“Con trai à, đó không phải là nghịch nước, đó là...! Mà con nít hỏi chuyện người lớn làm cái gì? Đi thay quần áo mau!”

16. Thì ra đều là gà trống

Không biết Tả Chấn lấy đâu ra mấy con gà con đem về cho Tiểu Sơ Thất nuôi trong vườn.

“Ba ơi, con có thể ôm chúng nó không?”

Tả Chấn quơ lấy một con đặt trước mặt Tiểu Sơ Thất: “Con sờ nó thôi, coi chừng bị mổ đó.” Tiểu Sơ Thất rất dễ dặt mà sờ con gà con kia, thấy nó không có động tĩnh gì liền nắm nó vào trong tay mà xem.

“Gà nhỏ thế này còn chưa biết mổ đâu, Tiểu Sơ Thất, ôm một chút là được rồi, gà con sẽ không thoải mái.” Cẩm Tú nói với con trai.

“Sao lại không thoải mái ạ? Con thích nhất là được ba mẹ ôm mà!” Vì thế Tiểu Sơ Thất thả con gà xuống đất.

“Ngốc ạ, sao con có thể giống gà được chứ!” Cẩm Tú lau sạch tay cho con: “Gà con thì phải thả cho nó chạy trên mặt đất, còn chúng ta khi nhỏ thì phải nuôi rất lâu. Nếu nó là gà mái, đợi nó lớn lên rồi còn có thể đẻ trứng.”

“Đẻ trứng?” Tiểu Sơ Thất lập tức trở nên rất hưng phấn: “Vậy có phải sẽ có vỏ trứng không?”

“Vậy thì còn phải đợi rất lâu nữa, vả lại ai biết con này là gà mái hay gà trống?” Quả thật ba của nó không biết phân biệt, đành chịu. Mà hình như Cẩm Tú cũng không rành lắm.

“Vậy phải đợi bao lâu? Con muốn xem vỏ trứng.” Tiểu Sơ Thất ngồi xổm xuống, thề rằng phải đợi gà đẻ trứng.

Tả Chấn xách thùng con lên: “Ăn cơm trước đã, đợi đến sinh nhật của con thì có lẽ đã được.”

“Tiểu Sơ Thất, ngày nào con cũng nhìn nó thì nó sẽ không lớn đâu. Một thời gian nữa chúng ta lại đến xem.” Cẩm Tú cũng giúp khuyên nó.

“Vậy được rồi, nếu như nó đẻ trứng thì ba mẹ phải nói cho con biết nha.” Tiểu Sơ Thất vô cùng quuyền luyến mà nói tạm biệt với gà con.

Đáng tiếc, qua mấy ngày thì con gà con đó đã bị chết cồng. May mà mấy ngày nữa cũng là năm mới, Tiểu Sơ Thất đã không nhớ tới nữa. Vì thế, tại sinh nhật của con trai, Tả Chấn chỉ có thể mua về mấy con gà trống, nói với con trai: “Thì ra đều là gà trống, vậy không thể đẻ trứng được!”

Chuyện Tiểu Sơ Thất đi tìm vỏ trứng lại không có kết quả!

17. Mẹ dứt

“Tiểu Sơ Thất, nào, ngoan ngoan ăn hết canh này đi.” Cẩm Tú bưng chén canh, rất cẩn thận đi đến phía sau Tiểu Sơ Thất.

“Ừ, ba ăn đi!” Tiểu Sơ Thất hất bàn tay muốn ôm nó của Tả Chấn, hất tới trước chén canh.

“Con ăn trước đi rồi ba ăn.” Tả Chấn ôm nó lên.

“Mẹ dứt!” Tiểu Sơ Thất kéo lấy tay Cẩm Tú, vì thế Cẩm Tú ngồi xuống dứt cho nó mấy muỗng, thẳng nhóc này lại đột nhiên nhớ tới, vội vàng quay đầu đi, lại đẩy cái chén tới cho Tả Chấn: “Tới phiên ba rồi.”

“Vậy ai dứt cho ba đây?” Nhị gia hỏi con trai, lại không nhìn Cẩm Tú.

“Mẹ dứt, mẹ dứt!” Tiểu Sơ Thất rất vui vẻ mà vỗ hai tay.

Nhị gia cười rất gian trá, còn kẻ môi sát vào tai Cẩm Tú: “Bà xã, dứt...”

Mặt của Cẩm Tú đã đỏ ửng tới tận cổ.

18. Rốt cuộc là con của ai?

Cẩm Tú gọi Nhị gia thức dậy, vừa nhắc chân lên thì đã phát hiện Tiểu Sơ Thất đang nằm ở đuôi giường, ôm lấy chân của hắn mà ngủ rất ngon lành. Cẩm Tú đau lòng chết đi được, vội vã ôm lấy con trai, dùng cái chân nhỏ quấn lấy nó. “Sao Tiểu Sơ Thất lại ở đây?”

“Hả, lúc nửa đêm anh trở về nhìn thấy nó, nó liền đeo ở cổ anh mà vào đây.” Vị kia còn nhắm hai mắt, trả lời một cách lơ mơ không rõ.

“Vậy sao không để con vào giữa, lỡ anh làm nó té xuống thì sao, không có chăn đắp bị lạnh thì sao! Tả Chấn, sao anh có thể như thế chứ!” Mắt Cẩm Tú đỏ lên.

Lúc này Nhị gia mới phát hiện giọng của vợ mình không ổn, lập tức mở mắt, lại nhìn nhìn thằng con vẫn ngủ rất ngon kia rồi lại thoải mái mà hôn Cẩm Tú một cái: “Anh phải ôm em ngủ, có Tiểu Sơ Thất thì không tiện.”

“Vậy anh ôm nó qua đây làm gì, bực anh quá!” Cẩm Tú ôm lấy con trai muốn đi nhưng lại bị Tả Chấn kéo vào lòng: “Cẩm Tú, đừng giận mà, anh vốn muốn để con ngủ ở giữa, sau đó anh ôm nó đi tè, vừa đặt xuống giường nó đã ngủ tiếp rồi, anh không có động dục gì nó. Em xem con của em thế này không tốt sao?”

“Đúng, là con của em, không phải con của anh.” Cẩm Tú quay đầu không thèm để ý đến hắn.

Nhị gia bắt đầu làm xấu, còn thử gác đầu lên vai Cẩm Tú: “Em thấy hôm qua anh về trễ thế mà em cũng không đau lòng, lại bảo anh dậy sớm. Bây giờ còn nói Tiểu Sơ Thất không phải là con anh, vợ à, anh rất đau lòng đó.”

“Vậy anh cứ tiếp tục đau lòng đi, tiếp tục ngủ đi, em cũng không bảo anh thức dậy, là anh bảo em đánh thức anh để dẫn con trai anh đi công viên đấy chứ!”

“Aiz, sao lại biến thành con anh rồi!” Nhị gia tiếp tục dựa vào.

Cẩm Tú dứt khoát nhét Tiểu Sơ Thất vào lòng hắn, vì thế Tả Chấn ôm lấy thằng con không biết nên gọi là của ai kia, ngay cả giày cũng không kịp mang mà vội vàng đuổi theo vợ mình.

19. Đút no rồi

Cẩm Tú không ở nhà, Tiểu Sơ Thất vì muốn ba dạy nó phóng phi đao nên lãnh nhiệm vụ đút cơm cho em gái. Khi Nhị gia xuống lầu bưng canh cho hai đứa nó trở về thì Tiểu Sơ Thất đã gờ cái chén không lên ra hiệu: “Ba ơi, con đút xong rồi.” Em gái nó cũng đứng bên cạnh mà chùi miệng: “Dạ, ba ẵm con.” Nhị gia tràn đầy vui vẻ. Đút cơm cho con nhóc kia là một chuyện không dễ dàng gì.

Kết quả là vừa ngủ trưa thức dậy thì con bé đã khóc lóc kêu đói... Mà Nhị gia còn đang ở trước mặt Cẩm Tú khen nó ăn giỏi.

Kết quả là rất nhiều năm sau... Tiểu Sơ Thất mới thật thà khai, thật ra chén cháo trưa hôm đó đều là do nó ăn hết...

20. Ngủ sớm chút đi!

Khoảng thời gian này Nhị gia rất bận rộn, cuối cùng cũng được về nhà trong một đêm rất khuya.

Sờ soạn tiến vào phòng ngủ, hắn trước hết liền hôn vợ yêu một cái. Rửa mặt xong, cuối cùng cũng có thể nằm xuống. Hắn ôm lấy Cẩm Tú từ đằng sau, đang muốn “thân thiết” thì lại đụng phải một cục thịt mềm mềm. Tiểu Sơ Thất đang nằm trong lòng mẹ ngủ rất ngon. Hắn kéo lấy thằng con, muốn gỡ bàn tay đang nắm lấy áo Cẩm Tú ra. Tay thì gỡ ra được rồi, thế nhưng cái đầu của nó lại càng chui vào trong.

Vì thế Nhị gia mặc kệ, nghiêng người cúi xuống hôn nàng.

Lúc này, trong lòng nàng vang lên tiếng nói non nớt mơ màng của nó: “Ba, con rất nhớ ba.”

Cẩm Tú cả kinh, vội vàng đẩy Tả Chấn ra, “cách” một cái, bật đèn bàn lên. Nhưng mà hai người bọn họ nhìn chăm chăm vào cục thịt trong lòng nàng cả nửa ngày thì thấy Tiểu Sơ Thất hoàn toàn ngủ rất say, chưa từng mở mắt ra.

Vì thế bèn tắt đèn, tiếp tục. Nhưng cục thịt kia lại nói chuyện, lần này là: “Ngủ sớm chút đi!”

Nhị gia và Cẩm Tú cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, cũng không còn sức để “làm việc” nữa.

33. Phiên Ngoại 3

21. Mẹ, mau tới sưởi ấm tay

Mùa đông rét lạnh, Cẩm Tú đang chuẩn bị dẫn Tiểu Sơ Thất đi ngủ thì Tiểu Sơ Thất đã tự mặc áo ngủ, xách cái gối nhỏ, ôm cái chăn nhỏ của mình đứng trước phòng ngủ.

“Mẹ ơi, con rất muốn ngủ chung với mẹ, giường của ba mẹ vừa rộng vừa thoải mái, được không ạ?” Tiểu Sơ Thất rất ngoan mà hỏi mẹ.

“Con lớn rồi, phải học tự ngủ riêng chứ.” Cẩm Tú ngồi xuống, nhận lấy đồ đạc trong tay nó.

“Nhưng mẹ ơi, hôm nay ba không về nhà, con ngủ với mẹ.” Tiểu Sơ Thất thuận thể dựa vào lòng mẹ.

Cẩm Tú bèn mềm lòng, hôn con trai một cái: “Được rồi, tối nay để Tiểu Sơ Thất ngủ với mẹ.”

Thằng nhóc vui đến mức lập tức leo lên giường, còn rất chăm chú mà sửa sang đồ của mình, nhưng lại đem giường của ba mẹ càng chỉnh càng loạn.

“Mẹ, đưa tay của mẹ vào đây.” Tiểu Sơ Thất cởi một nút áo trước ngực mình.

“Tiểu Sơ Thất, con mau cài nút áo lại rồi nằm xuống, đừng để bị lạnh.” Cẩm Tú không rõ con mình đang làm gì.

“Mẹ, mau tới sưởi ấm tay này, chỗ này của Tiểu Sơ Thất rất ấm.” Tiểu Sơ Thất kéo lấy tay của mẹ, muốn nhét vào trong áo.

Cẩm Tú vội ôm lấy con trai, vành mắt cảm thấy nóng nóng: “Con ngoan, ai dạy con vậy?”

“Lần nào ba cũng làm vậy để sưởi ấm ẹ. Hôm nay ba không có ở nhà, Tiểu Sơ Thất sưởi ấm ẹ.”

Mặt Tiểu Sơ Thất tràn đầy vẻ dũng cảm của nam tử hán, Cẩm Tú cảm thấy ấm áp như là đang dựa sát vào Tả Chấn vậy.

22. Sưởi ấm 2

Nhị gia gối đầu lên đùi vợ yêu, nghe nàng vô cùng tự hào và hăng say mà kể lại chuyện đêm qua Tiểu Sơ Thất sưởi ấm ẹ. Nàng kể qua kể lại đến nỗi giọng nói cũng có chút nghẹn ngào. Nhị gia càng nghe càng thấy ghen tỵ, liền trở mình ngồi dậy, rất nghiêm túc mà nhìn vào mặt nàng: “Vậy ai ấm hơn?”

Cẩm Tú đang kể đến chỗ xúc động, trong giây lát chưa kịp phản ứng, ngẩn ngơ mà nhìn Tả Chấn: “Cái gì mà ai?”

“Con trai em hay là anh?” Giọng của Nhị gia rất chua, Cẩm Tú cười phì một tiếng rồi cố ý khích hấn: “Đương nhiên là con trai rồi!”

“Em chắc chứ?” Nhị gia rất không có tự tin.

“Ừ” Cẩm Tú gật đầu: “Tiểu Sơ Thất giống như là một cục thịt vậy, rất mềm mại, em rất muốn cắn một cái. Anh không biết giọng điệu của con ngày hôm qua đâu, rất đàn ông nha.”

Nhị gia nhìn bộ dáng đang ra vẻ say mê của vợ yêu rồi tức tối nói: “Được rồi, vậy sau này đi tìm con của em đi.” Sau đó giả vờ ngồi dậy muốn đi.

Cẩm Tú kéo hấn lại, dùng giọng nói mềm mại như nước nói vào tai hấn: “Nhưng mà con trai không có cơ ngực rộng lớn như chồng được.” Tả Chấn còn chưa trả lời thì mặt nàng đã đỏ ửng trước rồi.

Rất ít khi Cẩm Tú nói với hấn như vậy, Nhị gia lập tức chịu thua: “Ừ, thua em luôn.” Hấn hôn vợ mình một cái, trong lòng lại nghĩ thầm phải dạy dỗ thằng ranh kia một chút, dám thừa lúc hấn không có nhà mà lợi dụng bà xã của hấn.

Vì thế, lúc Tiểu Sơ Thất đáng thương đang mê man ngủ trưa thì dường như nghe thấy một giọng nói rất giống của ba mình nói với nó: “Tiểu Sơ Thất, đừng tới thứ gì cũng được nhưng đừng đụng vợ của ba, nhớ đó.”

23. Mượn vợ

Mới sáng sớm Tiểu Sơ Thất đã mơ mơ màng màng đi tìm mẹ, lại bị ba chặn ở cửa.

Bàn tay nhỏ bé dụi dụi đôi mắt còn chưa muốn mở ra kia: “Con muốn mẹ, muốn mẹ...”

Tả Chấn vỗ đầu nó một chút: “Mẹ còn chưa thức dậy, con xuống ăn sáng trước đi.”

“Ừ... muốn mẹ cơ.”

Tả Chấn kêu vú em đến ẵm Tiểu Sơ Thất đi, thằng nhóc tức giận mà ném lại một câu: “Đồ keo kiệt, mượn vợ của ba một chút mà cũng không được.”

Tả Chấn: “...”

Cầm Tú ở trong phòng thật muốn dùng chấn bịt mình cho chết đi.

24. Đùng sờ bậy

Tả Chấn mua cho Cầm Tú một bộ áo ngủ bằng tơ tằm, rất thích nàng mặc nó, nói là cảm giác rất được, rất hợp với da thịt mịn màng của nàng.

Một đêm nọ, Tiểu Sơ Thất khó chịu, nửa đêm đòi mẹ, vú em đành phải đến gõ cửa.

Cầm Tú choàng cái áo khoác rồi đi ra ẵm con. Vỗ về một hồi, Tiểu Sơ Thất mới mơ mơ màng màng mà nhắm đôi mắt vừa khóc xong kia lại. Nhưng đột nhiên lại ở trong lòng mẹ giường mắt lên nói: “Mẹ ơi, mẹ thật là mịn màng, con rất thích mẹ.”

Cầm Tú lơ ngơ, trong nhất thời còn chưa kịp phản ứng xem con trai đang nói gì thì Nhị gia đã gạt bàn tay nhỏ bé kia ra: “Mau ngủ đi, đừng sờ bậy bạ.”

Nhưng Tiểu Sơ Thất cứ dứt khoát mà nhắm mắt, không thèm để ý tới ba mình.

25. Đòi anh hai

Lúc bé gái còn chưa biết nói, có một ngày ba mẹ không ở nhà, khi nó thức dậy thì cứ khóc mãi, vú em dỗ thế nào cũng không nín. Thế rồi lại trở nên im lặng trong nháy mắt vì anh hai nó bước vào phòng lấy đồ. Nhưng khi anh hai nó vừa đi khỏi thì nó lại lập tức mếu máo.

Vú em rất thông minh, lập tức cầu cứu Tiểu Sơ Thất.

Tiểu Sơ Thất về lại phòng của em gái, ghé vào bên giường nhìn nó thì hai má đỏ bừng của nó bỗng cười tươi như hoa, còn ở trong lòng vú em mà gờ tay đòi anh hai ẵm.

Nhưng Tiểu Sơ Thất rất bận, nó còn phải trở về làm toán, rồi nó lại cảm thấy không thể không lo cho em.

Vì thế, suy đi nghĩ lại, nó bảo vú em chuyển cái nôi của con bé vào phòng học của nó.

Vì vậy, khi Nhị gia và Cầm Tú về đến nhà thì thấy một cảnh tượng, Tiểu Sơ Thất ở bên bàn học miệt mài làm toán, chân trái lại đạp lấy cái nôi mà đưa đưa, còn cô em gái nhỏ thì đang ngủ rất ngon lành.

26. Không phải bị cảm sao!

Nhị gia về đến nhà, Tiểu Sơ Thất đang ăn cơm với mẹ ở bên bàn ăn, nó không chịu ngồi yên mà ăn, đòi ba phải bồng nó. Tả Chấn nhắc nó lên, nó vừa muốn ôm lấy cổ hân thì ai ngờ ba nó không cho, thả nó xuống ghế lại. “Ba bị cảm rồi, không thể ôm con được, mau ăn cơm với mẹ đi.”

Tiểu Sơ Thất mếu máo.

Sau khi ăn xong, Nhị gia ngồi ở sô pha uống trà, nhìn vợ và con vui đùa.

Một lúc sau, hân đứng dậy chuẩn bị lên lầu, khi đi ngang qua Cầm Tú thì dặt tay nàng nói: “Nào, lên lầu lấy giúp anh cái này.”

“Ừ” Cầm Tú vừa đáp vừa quay đầu nói với Tiểu Sơ Thất: “Con trai, ngoan ngoãn chờ mẹ một chút.”

Vì thế Cầm Tú bị Nhị gia thuận thế kéo vào trong lòng.

Sau lưng liền vang lên giọng nói u oán của trẻ con: “Không phải nói là bị cảm sao chứ!”

27. Bộ váy công chúa của em gái

Tiệc sinh nhật của Tiểu Sơ Thất và em gái, Tả Chấn cho Tiểu Sơ Thất một bộ phi đao tinh xảo sáng loáng, mua cho con gái một bộ váy xòe màu trắng. Cẩm Tú lại chải cho nó kiểu tóc xoắn có khăn choàng, đội một cái vương miện nhỏ, nghiêm nhiên trở thành một cô công chúa nhỏ. Gương mặt nhỏ nhắn mềm mại đến nỗi bung ra sữa, cái miệng nhỏ xinh xinh như một trái anh đào đỏ mọng, đôi mắt to tròn lấp lánh, cực kỳ lâu lỉnh.

Khách khứa đầy nhà đều vây quanh nó, cô nhóc cười rất tươi, thấy mọi người còn chủ động chào hỏi.

Mặc dù con bé là một thực nữ, nhưng khi trẻ con ăn uống thì sẽ có lúc không cẩn thận. Khi ăn bánh ga tô, một cục bơ màu hồng rơi xuống làn váy. Con bé tưởng rằng có thể lau sạch, kết quả là bơ càng bám chặt vào vải hơn.

Vì thế, em gái òa lên một tiếng rất thê lương rồi sà vào lòng mẹ.

Cẩm Tú khéo tay, mỗi vết bơ trong váy đều được lau sạch, nhưng dù sao cũng là màu trắng, làm thế nào cũng nhìn thấy chấm nhỏ màu hồng kia. Trẻ con luôn rất cố chấp với những thứ mà chúng thích, cho nên cô bé ngoan ngoãn này nể mặt tình cảnh có nhiều khách ở đây mà chỉ khóc thút thít thút thít. Nhị gia đau lòng không chịu nổi, vì thế mà ôm lấy con gái: “Đi, ba mua cho con một cái khác.”

Nào ngờ, cái váy này là do Nhị gia đặt làm tại một cửa hàng hạng top của Thượng Hải, cả thế giới chỉ có một cái. Kết quả là, gấp thế mà bảo phải làm ra một cái khác, nhà thiết kế của người ta cũng không phải là không phát bực. Nhưng mà biết làm sao được, trong tay Nhị gia còn có phi đao mà...

10 giờ tối, khi nhà thiết kế rướm nước mắt mà giao chiếc váy lụa đã làm xong vào trong tay Nhị gia thì con nhóc đã ngọt ngào tiến vào mộng đẹp của công chúa.

28. Cưng ơi, cố lên!

Cuối tuần, giây phút ra rảnh rồi hiếm hoi của Nhị gia, Tiểu Sơ Thất quần lấy đòi đi đá bóng.

Vì thế, Cẩm Tú – người không thích phơi nắng cho lắm – ghé vào ban công nhìn hai phiên bản – một lớn một nhỏ chơi đùa quên cả trời đất.

Tiểu Sơ Thất dẫn bóng chuẩn bị sút vào gôn, Cẩm Tú đội nhiên muốn cổ vũ cho hai người. Thế rồi nàng dự đoán rằng, nếu nàng gọi “con trai cố lên” thì cha của con trai nàng nhất định sẽ tính sổ với nàng sau đó. Nếu như nàng kêu “chồng ơi cố lên” thì hình như là ý lớn hiếp nhỏ, quá khác người. Phỏng chừng Tiểu Sơ Thất sẽ mếu máo ngay tại chỗ. Vì thế, Cẩm Tú ở trên ban công khôn khéo hô to một câu: “Cưng ơi, cố lên!” Sau đó, mặt lập tức đỏ bừng.

Động tác phòng ngự của Nhị gia lập tức bị lơ lửng, vẻ mặt ái muội mà nhìn về phía Cẩm Tú, khóe môi hơi cong lên, không thể che giấu sự vui vẻ. Cũng vì vậy, dưới sự cổ vũ của mẹ, Tiểu Sơ Thất đáng yêu của bọn họ đã một phát sút ngay vào gôn.

Nó chui dưới cánh tay đang dang ra của ba nó mà vào cầu môn, ôm lấy trái banh bước ra, xoa xoa cái eo nhỏ rồi ngẩng đầu nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ đang gọi con sao? Con là cục cưng chứ không phải là cưng ơi!”

Cẩm Tú: “...”

Tả Chấn lập tức xách thẳng con lên: “Con nghe lầm rồi, mẹ con kêu là cục cưng...”

29. Bôi thuốc

Cẩm Tú tắm rửa cho Tiểu Sơ Thất, anh bạn nhỏ không chịu ngoan ngoãn nghe theo, lại làm cho quần áo của mẹ đều ướt hết.

Vì thế, khi cổ áo của Cẩm Tú hở ra thì Tiểu Sơ Thất tinh mắt thấy mà chỉ vào cổ nàng kêu lớn: “Mẹ! Ai ăn hiếp mẹ vậy? Ai làm mẹ bị thương vậy? Để con nhìn vết thương 6em, đều tím hết cả rồi!”

Cẩm Tú vội vã che cổ áo lại, an ủi con trai: “Không phải, tại mẹ không cẩn thận đụng trúng cái tủ mà thôi.”

Thế nhưng Tả nhị gia – tác giả của vết thương lại đi ngang qua, nghe thấy con trai thét lớn liền tiến vào xem nguyên nhân.

“Mẹ ơi, vậy mẹ đã bôi thuốc chưa? Lát nữa Tiểu Sơ Thất bôi thuốc ẹ nha!” Thằng con hoa chân múa tay nhưng lại bị ba nó bế lên: “Con ngoan, mau mặc quần áo đi, mẹ không sao, ba sẽ chăm sóc ẹ.”

Sau đó, Tiểu Sơ Thất dùng ánh mắt nghiêm túc mà nhìn ba nó: “Ba, vậy tối nay ba phải nhớ bôi thuốc ẹ nha! Nhưng phải nhẹ nhàng một chút, nếu không mẹ sẽ rất đau đó!”

“Ừ, ba nhớ rồi, ba sẽ nhẹ thôi...” Nhị gia trả lời rất gian tà.

Cầm Tú: “...”

.....

Bình luận [Cầm Tú Duyên]: Hạnh phúc là đưa tay nắm lấy

Bắt đầu đọc truyện từ chương 4 với tiêu chí thử xem như thế nào. Là truyện đầu tiên tôi đọc về những năm 20 – 30 của Trung Quốc và nhận định trong tôi về Cầm tú duyên cũng là một câu chuyện để giải trí.

Và rồi câu chuyện mở ra với một cô bé từ quê lên tìm người thân. Tôi không đồng ý với cách cư xử của Ân Minh Châu với Cầm Tú. Cảm giác đau đớn khi chứng kiến mẹ mất cùng với nỗi hận khi bị Vinh gia đuổi đi và Ân Minh Châu dù sao cũng là một cô gái, cũng là một con người có yêu có hận, tất cả những điều đó khiến Minh Châu cư xử như vậy tôi có thể hiểu nhưng vẫn là không đồng ý với cách làm đó của cô ấy. Minh Châu không có người thân bên cạnh một mình chịu bao vất vả ở đất Thượng Hải thì đáng lẽ cô ấy càng phải hiểu rõ Cầm Tú sẽ có bao khó khăn nơi đây và nỗi hận của cô ấy đâu có thực sự lớn đến mức bỏ mặc Vinh Cầm Tú đâu. Những phân cảnh về Cầm Tú và Minh Châu không nhiều nên tôi hi vọng ở phần sau của truyện sẽ có thêm một vài đoạn về hai chị em.

Về Cầm Tú và Tả Chấn, rõ ràng anh chàng Tả Chấn đã bị Cầm Tú thu hút từ lâu rồi. Khi đặt Cầm Tú trong mối quan hệ với Tả Chấn tôi cảm giác Cầm Tú đúng là một cô bé lọ lem. Một cô bé lọ lem chịu vất vả lên Thượng Hải tìm người rồi vô tình được anh cứu giúp và dần dần tỏa sáng. Tại sao Tả Chấn lại giúp Vinh Cầm Tú? Vì cô ấy là em gái của Ân Minh Châu? Có lẽ đó không phải là lý do thật sự. Đó là điểm khởi đầu mở ra mối quan hệ giữa hai người thôi. Tại sao Tả Chấn lại hết lần này đến lần khác giúp đỡ một cô bé có phần ngây thơ và ngốc nghếch như Cầm Tú? Phải chăng là do quy luật bù trừ khi mà anh là một người từng trải từng vượt qua bao sóng gió còn cô chỉ tựa như một tờ giấy trắng tinh khiết? Cầm Tú tựa như cơn gió mát trong cuộc sống “ta không giết người người giết ta” của Tả Chấn vậy. Có cô bên cạnh cũng như tận hưởng những giây phút không tranh đấu hiểm hoi của anh vậy. Tả Chấn giúp Cầm Tú. Anh để cô tự do bay nhảy tìm đến ước mơ của cô – Hướng Anh Đông nhưng đồng thời cũng là bến bờ trú ngụ của cô mỗi lúc cô cần. Khi Cầm Tú cần sự giúp đỡ nhất vẫn Tả Chấn. Anh vẫn ở đó chờ đợi cô, chờ đợi một lúc nào đó cô lại về với anh. Tả Chấn yêu sự dịu dàng thuần khiết nhưng không kém phần kiên cường nơi Cầm Tú. Anh vẫn luôn lặng lẽ đưa tay ra với cô. Còn Cầm Tú, cô ấy đơn giản để Tả Chấn bước vào con tim mình dần dần âm thầm đến nỗi giờ đây có muốn đẩy anh ra cũng không thể nữa rồi. Suốt từ đầu truyện đến giờ là Tả Chấn nhưng có lẽ từ giờ trở đi sẽ đổi ngược lại là Cầm Tú. Đã đến lúc nàng lọ lem phải đấu tranh cho hạnh phúc của mình rồi. Cô ấy đã từng một lần vô tình chạm được vào nơi sâu thẳm trong tim Tả Chấn rồi nên có lẽ lần này cũng vậy. Chỉ còn một chút nữa thôi là chạm tay được vào hạnh phúc rồi.

Ân Minh Châu

Một câu chuyện nhẹ nhàng, một kết thúc tốt đẹp đều khiến chúng ta thỏa lòng. Nhưng nhân vật khiến tôi muốn được nói tới là Ân Minh Châu,

Mới đầu truyện, tôi cũng không hề thích chị chút nào. Chị lạnh lùng tàn nhẫn quá nữa đuổi cô bé Cầm Tú bơ vơ không nơi nương tựa đi. Nhưng về sau, tôi thấy mình đã sai. Thực ra trong con người lạnh lùng ấy có bao cố gắng có bao vết thương mà thời gian không thể xóa bỏ. Về ngoài càng tỏ ra mạnh mẽ lạnh lùng thì dường như lòng càng cô đơn. Chị đuổi Cầm Tú là sai nhưng có lẽ Chị không muốn có thêm vết thương mới, chị đang cố bảo vệ bản thân mình. Từ khi còn bé đã chịu nhiều uất ức, đến khi lên Thượng Hải lại phải đương đầu với bao sóng gió vì sinh tồn. Chị phải cố gắng kiên cường mà sống, đau đớn tủi nhục ra sao chỉ mình chị hiểu. Cuộc sống khó khăn đã nuôi dưỡng nên một tính cách mạnh mẽ lạnh lùng. Nhưng dấu sao

chị vẫn là một người con gái yếu đuối cần được che chở, chị đã chọn cuộc sống an ổn bên cạnh một người đàn ông đã có vợ. không thể danh chính ngôn thuận làm vợ Hướng Hàn Xuyên chị hẳn cũng rất đau lòng.

Cuộc sống no đủ về vật chất nhưng không thể lấp đầy nỗi cô đơn trong tâm hồn. Đọc đoạn cuối của chương 15: “Ngay tại trong chớp mắt vừa rồi kia, nhìn Cẩm Tú nàng bỗng nhiên cảm thấy dường như mình đã bỏ lỡ rất nhiều. Đúng, Ân Minh Châu sẽ không rơi lệ vì bất cứ ai. Nhưng Ân Minh Châu cũng chưa từng cười một cách vui vẻ. Cái gì là ngọt ngào, cái gì là vui sướng, cái gì là chua xót, cái gì là nhớ thương, trong đôi mắt Cẩm Tú nàng nhìn thấy thâm tình không hồi hận. Cuộc sống của Ân Minh Châu nàng đều là trống rỗng. Không biết tại sao, bỗng nhiên phát hiện, giờ khắc này, mình còn cô đơn hơn cả Cẩm Tú đang cô độc kia.” Tôi thấy thật là xót xa. Cuộc sống khó khăn khiến chị quên mất cảm giác vui vẻ thực sự, luôn mang một chiếc mặt nạ tươi cười với mọi người mà trong lòng trống rỗng. Giá như có một người như Tả Chấn đến với chị trong ngày bơ vơ trên hè phố Thượng Hải thì cuộc sống của chị đã không mang 2 chữ “trống rỗng” ?

Tôi khâm phục nghị lực và tính cách kiên cường của chị mà tôi không có, chị sống trên dư luận mà coi thương dư luận.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tu-duyen>